

THE KING'S MEN

Tegen alle verwachtingen in hebben de Palmetto State Foxes de halve finale van het exyseizoen gehaald. En als ze die winnen, zullen ze een wedstrijd moeten spelen tegen hun aartsrivalen de Ravens. Dat is niet alleen slecht nieuws voor Neil Josten; inmiddels is het hele team doelwit van Ravens-aanvoerder Riko Moriyama – en hij is er niet milder op geworden.

De Foxes, die inmiddels volledig op elkaar zijn ingespeeld en elkaar eindelijk beginnen te vertrouwen, maken zich klaar voor het belangrijkste duel van hun leven. Maar als de handlangers van de vader van Neil plotseling opduiken, zijn de Ravens ineens niet meer hun grootste probleem dit jaar.

The king's men is het derde deel van de serie *All for the Game*.

Nieuwsgierig geworden? Lees blz 29-31

TEAMSPORT

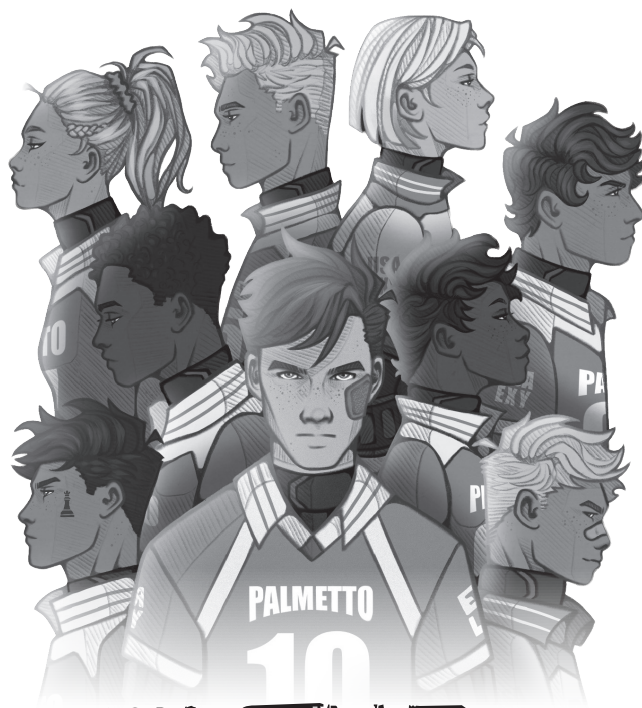
ENEMIES TO LOVERS

MAFFIA

LGBTQ+

NORA
SAKAVIC **THE**
KING'S
MEN

ALL FOR THE GAME 3

NORA
SAKAVIC **THE**
KING'S
MEN

B

Vertaald door Barbara Lampe

Kijk voor triggerwarnings bij onze boeken op blossombooks.nl/triggerwarnings.

Laat iedereen weten wat je vindt van *The king's men* van Nora Sakavic.
Gebruik #FoxholeCourt en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 285

© 2026 Nederlandse editie: Blossom Books

Copyright © The King's Men by Nora Sakavic, 2013-2014

The publication of the book was negotiated through MEOW LITERARY AGENCY.

Oorspronkelijke titel: *The King's Men*

Vertaling: Barbara Lampe

Omslagillustratie: © Marci Klugiewicz

Nederlandse omslagbelettering: Marieke Oele

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Tekst- en datamining niet toegestaan.

Voor deze uitgave hebben we zoveel mogelijk duurzame keuzes gemaakt. Wil je meer weten over ons duurzaamheidsbeleid? Ga dan naar blossombooks.nl/duurzaamheid.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

Beste medegeedupeerde,

Het exyseizoen van de Foxes komt ten einde, maar natuurlijk niet voordat er een waanzinnig spannende finalereeks moet worden gespeeld. En sjongejonge, alsof dat nog niet genoeg is, komt de vader van Neil ook nog even om de hoek kijken. Misschien dacht dat je dat je alle gruwelijkheden nu al wel gehad zou hebben, maar niets is minder waar. Je komt er bijvoorbeeld achter dat de bijnaam de Slager niet ten onrechte is verkregen (spoiler, het wordt eng!) en de Moriyama's zijn ook niet ineens veranderd in troetelbeertjes.

MAAR TOCH. Dit blijft een serie waar ik mijn hart aan verloren heb. Ik kan het nog steeds niet verklaren, maar de Foxes blijven voor altijd mijn lievelingssportteam. Zittend op het puntje van mijn stoel, met een hartslag waar mijn horloge bijna van in paniek schiet, heb ik ook dit deel weer in een ruk uitgelezen. Ik kon het gewoon niet wegleggen en heb meegehuild, gelachen en gejuicht met mijn favoriete exyteam.

#GoFoxes!

Myrthe Spiteri

Uitgever Blossom Books

Een halfjaar studeerde hij nu aan Palmetto State University, en de afgelopen maanden had hij zelfs getraind in het grootste exystadion van de Verenigde Staten. Toch was Neil nog steeds diep onder de indruk als hij Foxhole Court zag. Hij lag plat op zijn rug op de middenlijn en nam alles in zich op. Hij telde de rijen oranje en witte stoeltjes tot hij de bovenste rijen niet meer van elkaar kon onderscheiden. Daarna bekeek hij de banieren die op volgorde van rugnummer rond het veld stonden. Er was een banier voor elke speler, inclusief een voor de overleden Seth Gordon. Toen het team vóór Kerstmis uit elkaar ging, stonden ze er nog niet en Neil vroeg zich af wat Allison ervan zou zeggen als zij ze nu zou zien.

‘Kun je niet meer staan, Josten?’

Neil liet zijn hoofd opzij vallen en keek zijn coach aan. Hij had de deur naar het veld achter zich opengelaten en daar stond David Wymack nu, in de deuropening. Hij was nog niet lang genoeg in het stadion om zijn papierwerk al af te hebben, dus Neil vermoedde dat Wymack kwam checken of Neil niet stiekem ging trainen voordat hij volledig genezen was. Dat, of Neil was weer eens de tijd vergeten. Hij hoopte dat het dat eerste

was, maar de knoop in zijn maag voorspelde iets anders.

Hij had er zelf mee ingestemd om Kerstmis door te brengen aan Edgar Allan, maar de Ravens hadden zelfs tijdens hun vakantie dagen van zestien uur gedraaid. Wat in werkelijkheid slechts twee weken was, voelde aan als drie, en Neils biologische klok was nog helemaal in de war, ook al was hij al twee dagen terug in South Carolina. De lessen zouden donderdag beginnen en het wedstrijdseizoen ging de week daarop van start. Wymack was ervan overtuigd dat de normale routine hem goed zou doen.

Neil hoopte maar dat hij gelijk had.

‘Tijd om te gaan,’ zei Wymack.

Hoewel zijn gemengde lichaam protesteerde, kwam Neil overeind. Het was een vertrouwd gevoel; zijn hele leven had hij al geoefend in het negeren van pijn, dus ook nu onderdrukte hij de neiging om de pijn in zijn schouder weg te masseren, terwijl hij over het veld naar Wymack toe liep. Hij zag heus wel dat de coach hem van top tot teen bestudeerde, maar weigerde zijn blik te beantwoorden.

‘Zijn ze geland?’ vroeg Neil, toen hij dichtbij genoeg was.

‘Dat zou jij moeten weten als je je telefoon eens een keer opnam.’

Neil haalde zijn telefoon uit zijn zak en klapte hem open. Hij drukte op een paar knopjes en liet Wymack het zwarte scherm zien. ‘Vergeeten op te laden.’

‘Zal wel,’ zei Wymack, die zich niet zo gemakkelijk voor de gek liet houden.

En hij had gelijk; Neil had zijn telefoon met opzet niet opgeladen. Voordat hij op oudejaarsavond naar bed was gegaan, had hij zijn telefoon uitgezet en hem niet aan de lader gelegd. Hij had alle berichtjes die zijn teamgenoten hem tijdens de kerstvakantie hadden gestuurd nog steeds

niet gelezen, maar hij kon ze niet eeuwig blijven negeren. Hij wist alleen nog niet hoe hij aan hen moest uitleggen waarom hij had gedaan wat hij had gedaan. Zijn lelijke verwondingen waren een voorspelbaar gevolg van zijn confrontatie met Riko. Hoe hij de tatoeage op zijn wang moest verklaren was ingewikkelder, maar het was nog te doen. Wat hij het moeilijkst vond om uit te leggen, was zijn uiterlijk.

Na negen jaar lang gekleurde contactlenzen en haarverf te hebben gebruikt, had Neil zijn natuurlijke kleuren terug. Met zijn kastanjebruine haar en felblauwe ogen was hij het evenbeeld van de moordlustige vader voor wie hij al zijn halve leven op de vlucht was. Hij had al twee dagen niet meer in de spiegel gekeken. Die ontkenning kon niets aan zijn uiterlijk veranderen, maar als hij zijn spiegelbeeld nog één keer onder ogen moest komen, zou hij gaan overgeven. Kon hij zijn haar maar een paar tinten donkerder verven, dan zou hij misschien iets gemakkelijker ademen, maar Riko had heel duidelijk gemaakt wat hij de Foxes zou aandoen als Neil iets aan zijn uiterlijk zou veranderen.

‘Ze staan bij de bagageband,’ zei Wymack. ‘Ik wil even met je praten.’

Neil deed de deur naar het veld achter zich op slot en liep achter Wymack aan naar de kleedruimtes. Wymack deed de stadionlichten uit. Toen Neil achteromkeek, zag hij hoe Foxhole Court door de duisternis werd opgeslokt. Bij de plotselinge afwezigheid van licht liep er een rilling over zijn rug. Heel even was hij weer op Evermore en werd hij verstikt door het kwaad van de Ravens en het onheilspellende kleurenschema daar. Hij had nooit last gehad van claustrofobie, maar het gewicht van al die haat had hem bijna vermorzeld.

Het gerinkel van een sleutelbos bracht hem weer naar het hier en nu, weg van die gevaarlijke afgrond. Geschrokken draaide hij zich om.

Wymack was voor hem uit gelopen en draaide het slot op de deur naar

zijn kantoortje open. Afgezien van de beveiliging die ergens zijn verplichte ronde liep, waren zij de enige twee in het stadion en toch had Wymack zijn kantoortje op slot gedaan, terwijl hij maar heel even wegging.

Neil was er vaak genoeg binnen geweest om te weten dat er niets waardevols stond. Het enige van waarde wat daar nu lag was Neils eigen sporttas, die hij in een hoek had gelegd voordat hij naar het veld ging. Op Neils allereerste dag in South Carolina had hij aan Wymack gevraagd of die zijn spullen wilde beschermen en nu, zeven maanden later, hield Wymack zich nog steeds aan zijn woord. Voor Neil was dat bijna genoeg om Riko te vergeten.

Wymack stapte opzij en gebaarde dat Neil zijn tas kon pakken.

In de korte tijd die het hem kostte om de band over zijn schouder te hijsen was Wymack alweer verdwenen. Neil trof hem in de lounge. Hij zat op het tv-meubel naast het grote beeldscherm. Neil ging voor hem staan en zette zich schrap voor wat komen ging door de band van zijn tas steviger te omklemmen.

‘Kevin belde me gisterochtend omdat hij jou niet te pakken kreeg,’ zei Wymack. ‘Hij wilde weten of alles goed met je was. Blijkbaar wist hij al waar jij bent geweest.’

Het had geen zin om te liegen, dus zei Neil: ‘Klopt.’

‘Ik heb gezegd dat hij het aan de anderen moest vertellen,’ zei Wymack.

Het was alsof Neils hart stopte met kloppen. Hij deed zijn mond open om te protesteren, maar Wymack stak zijn hand op en ging verder.

‘Ze moeten weten wat ze hier straks aantreffen. Het is voor je eigen bestwil. Ga maar na hoe ze zouden reageren als ze je zouden zien zonder waarschuwing vooraf. Jij begint al te spartelen als ze je een vriend noemen, dus ik vermoed dat je zowat een zenuwinzinking krijgt als ze zich kapotschrikken en hun bezorgdheid tonen.’

Neil wilde protesteren, maar het enige wat hij kon uitbrengen was: ‘Ik was nog iets aan het verzinnen.’

‘Je was aan het uitstellen,’ zei Wymack beschuldigend, ‘dus heb ik het maar voor je gedaan. Ik heb verteld dat je eruitziet alsof je door een vrachtwagen bent overreden en dat je het er waarschijnlijk niet over wilt hebben. Ze hebben beloofd dat ze je met rust zullen laten, maar ik weet niet of ze zich aan die belofte zullen houden wanneer ze je in het echt zien. Maar dit heb ik ze niet verteld,’ zei hij, met een vaag gebaar naar zijn gezicht.

Neil raakte even het verband op zijn jukbeen aan waaronder zijn nieuwe tatoeage zat. ‘Dit?’

‘Dat allemaal,’ zei Wymack en hij knikte toen Neils hand naar zijn haar ging. ‘Ik weet nog niet waarom Riko het gedaan heeft, maar ik heb geduld. Wat je aan je teamgenoten vertelt moet je zelf weten.’

Neil werd warm vanbinnen en wist niet wat hij moest zeggen, dus knikte hij maar naar de klok. Hij hoefde de anderen niet van het vliegveld te halen, want Matt had zijn pick-uptruck daar op een parkeerplaats voor lang parkeren gezet. Neil zou ze in Fox Tower ontmoeten, maar als ze nu pas hun bagage haalden, zou het nog een minuut of twintig duren voordat ze op de campus aankwamen.

‘Moet ik mee als scheidsrechter?’ vroeg Wymack.

‘Naar Fox Tower?’ vroeg Neil.

Heel even keek Wymack hem meewarig aan. ‘Naar Columbia, sukkel.’

Andrew zou worden ontslagen uit het ziekenhuis. Zodra de anderen hun spullen hadden gedropt, zouden ze met z’n allen naar Easthaven Hospital gaan. Het was zeven weken geleden dat ze Andrew hadden gezien en bijna drie jaar geleden dat hij clean was geweest. Twee van hen wisten hoe Andrew was als hij helemaal nuchter was, de anderen kenden

alleen de onaangename verhalen en geruchten. Het was zeer onwaarschijnlijk dat het Andrew iets zou kunnen schelen dat Neil zowat in mootjes was gehakt, maar Neil had ook zijn belofte aan hem verbroken. Hij had gezegd dat hij in Andrews afwezigheid bij Kevin in de buurt zou blijven en dat had hij niet gedaan. Neil betwijfelde of Andrew dat goed zou opvatten.

Desondanks maakte Neil zich niet veel zorgen. ‘Het komt wel goed.’

‘Zo niet, dan is Abby er morgen ook weer om jullie op te lappen.’ Wymack keek op zijn horloge en ging staan. ‘Laten we maar gaan.’

Het was een kort ritje naar de flat van de sporters. De parkeerplaats achter Fox Tower was bijna helemaal verlaten, afgezien van een paar auto’s van de Foxes. Beveiligers moesten tijdens hun rondes ook de auto’s in de gaten houden, zodat die niet werden beschadigd of opengebroken, maar toch vroeg Neil aan Wymack of hij naast de auto van Andrew wilde stoppen. Eerst probeerde hij de deuren open te maken, daarna controleerde hij de ramen op barsten of ander vandalisme. Wymack liet de motor van zijn auto draaien terwijl hij wachtte tot Neil klaar was.

‘Moet ik erbij blijven?’ vroeg Wymack.

‘Het komt wel goed,’ zei Neil opnieuw. ‘Ik zal tegen Kevin zeggen dat hij u belt zodra we Andrew hebben opgehaald.’

‘Laad je telefoon op en bel me zelf,’ zei Wymack. ‘Veel succes.’

Hij reed weg en Neil ging naar binnen. De gangen roken vaag naar luchtverfrisser en schoonmaakmiddelen; blijkbaar was er tijdens de vakantie iemand geweest om schoon te maken. Neils kamer was op de derde verdieping. Van de drie suites die de Foxes bewoonden, lag die van hem het verst van de trap. Hij ging naar binnen, deed de deur achter zich op slot en maakte langzaam een rondje door de suite. Toen hij zich ervan had verzekerd dat alles op zijn plek lag, stak hij de oplader van zijn

telefoon in het stopcontact en legde zijn telefoon eraan. Daarna pakte hij zijn tas uit. Het laatste wat hij eruit haalde was een pakje sigaretten, dat hij meenam naar de slaapkamer. Bij het open raam stak hij er eentje op.

Hij was bezig met zijn tweede sigaret toen hij de voordeur hoorde. Het bleef stil, wat betekende dat Matt alleen was, want Nicky was nog niet in staat om zijn mond te houden als zijn leven ervan afhing.

Hij hoorde de plof van een koffer die werd neergezet, gevolgd door de klik van de voordeur die dichtging. Neil ademde nog één keer de rook in en drukte daarna zijn sigaret uit op de vensterbank. Hij dwong zichzelf zijn schouders te ontspannen, hoopte dat hij een neutrale gezichtsuitdrukking kon behouden en trok het raam dicht. Toen hij zich omdraaide stond Matt in de deuropening van de slaapkamer met zijn handen diep in zijn jaszakken. Zijn mond ging een paar keer open en dicht voordat hij eindelijk wist uit te brengen: 'Jezus, Neil.'

'Het is niet zo erg als het lijkt,' zei Neil.

'Nee. Niet doen... oké?' zei Matt. Hij haalde zijn hand door zijn haar, waardoor de stekeltjes met gel in de war raakten en draaide zich om. 'Blijf hier.'

Neil liep naar de deur en zag Matt vertrekken. Zodra de deur achter hem dichtviel, hoorde hij een harde knal van een lichaam dat tegen de muur werd gegooid. Hij hoorde Matts woedende stem tegen iemand tekeergaan, maar de muren waren te dik om te kunnen verstaan wat hij zei. Neil verplaatste zijn gewicht van de ene voet naar de andere. Toen hij per ongeluk opzij keek, zag hij zijn spiegelbeeld in de spiegel van de badkamer. Over zijn hele gezicht zaten veelkleurige kneuzingen. Het zag er afschuwelijk uit, maar de blauwe ogen die terug staarden waren het angstaanjagendst. Snel slikte hij de opkomende misselijkheid weg en keek de andere kant uit.

Hij liep terug om zijn telefoon van de oplader te halen. Die was nog lang niet volledig opgeladen, maar hopelijk was het voldoende om in Columbia te kunnen bellen. Hij zette hem uit en stak hem in zijn broekzak. De verleiding om in bed te kruipen was groot. Hij was nu al doodmoe, maar moest nog zeven teamgenoten onder ogen komen, nadat Matt klaar met hem was. Als de meiden ook vandaag waren teruggekomen, had hij het nooit overleefd, maar gelukkig zouden die drie pas de volgende ochtend komen. Zo had hij in ieder geval de nacht om zich terug te trekken en op te laden.

Hij sleepte zichzelf naar de woonkamer en bleef daar staan wachten. Even later kwam Matt binnen. Hij deed de deur stevig achter zich dicht. Met zichtbare moeite maande hij zichzelf tot kalmte. Toch klonk de woede nog in zijn stem door toen hij vroeg: 'Heeft Coach je al uitgescholden?'

'Luid en duidelijk,' zei Neil. 'Het hielp niet. Het spijt me niet en ik zou het zo weer doen als het moest. Nee,' zei hij voordat Matt hem in de rede kon vallen. 'De Foxes zijn het enige wat ik heb, Matt. Je kunt me niet vertellen dat ik een verkeerde beslissing heb genomen, want ik kon niet anders.'

Matt staarde hem een volle minuut aan en zei toen: 'Het liefst breek ik zijn gezicht op zes plaatsen. Als hij ooit nog bij je in de buurt komt, dan...'

'Dat komt hij,' zei Neil. 'Want we moeten tegen de Ravens spelen in de finale.'

Matt schudde meewarig zijn hoofd en pakte zijn koffer.

Neil stapte opzij zodat hij erlangs kon.

In het voorbijgaan wierp Matt nog één blik op Neils gezicht. Zijn woede had plaatsgemaakt voor verbazing.

Neil beantwoordde zijn blik niet en liep naar de deur. Hij was er bijna,

maar toen hij zijn hand op de deurknop legde, hoorde hij Matt zeggen: ‘Toen Coach zei dat we niet naar je ogen moesten vragen, dacht ik dat Riko je twee blauwe ogen had geslagen.’

Het was geen vraag, dus Neil hoefde er niet op te reageren. ‘We zijn over een paar uur terug,’ zei hij.

Voordat Matt iets kon zeggen, was hij de deur al uit. Kevin, Nicky en Aaron stonden twee deuren verderop te wachten. Nicky had twee cadeau-tassen vast, die hij liet vallen zodra hij Neil zag.

Toen Neil dichterbij kwam, zag hij dat Kevin een klap in zijn gezicht had gekregen. De rode vlek op zijn wang zou binnen niet al te lange tijd ook blauw worden. Het was voor het eerst dat Matt Kevin had geslagen, en het zou niet de laatste keer zijn. Toch besloot Neil dat hij het er met Matt over zou hebben, want Kevin kon er niets aan doen.

Vervolgens zette hij Matt uit zijn hoofd en richtte hij zijn aandacht op de drie mannen die voor hem stonden. Het was geen verrassing dat Aaron de veiligste bleek om naar te kijken. Zijn vragende blik bestond meer uit nieuwsgierigheid dan medeleven en hij keek langer naar Neils haar dan naar zijn verwondingen.

Neil wachtte tot hij een vraag zou stellen, maar het enige wat Aaron deed was zijn schouders ophalen.

Nicky daarentegen keek geschokt naar Neils toegetakelde uiterlijk. Zodra Neil dichtbij genoeg was, stak hij zijn arm uit en legde zijn hand in Neils nek. Voorzichtig drukte hij hem tegen zich aan en legde zijn kin op Neils hoofd. Nicky’s lichaam stond strak gespannen, bevend ademde hij uit.

‘Ach Neil,’ zei hij met verstikte stem. ‘Je ziet er verschrikkelijk uit.’

‘Dat trekt wel weg,’ zei Neil. ‘Het meeste tenminste. Maak je daar maar niet druk om.’

Nicky's vingers omklemden zijn nek steviger. 'Niet zeggen dat het prima is. Dat kan ik vandaag even niet aanhoren.'

Gehoorzaam hield Neil zijn mond.

Nicky hield hem nog een tijdje vast. Toen hij eindelijk losliet, wendde Neil zich tot Kevin.

De moed zonk hem in de schoenen. Kevin staarde hem aan alsof hij een spook zag. De anderen vonden Neils plotselinge gedaanteverwisseling misschien verrassend – de neven iets minder omdat ze Neils blauwe ogen al hadden gezien tijdens hun tripjes naar Columbia – maar Kevin wist wie Neil was en hij kende Neils vader. Hij wist precies wat dit betekende. Neil schudde langzaam zijn hoofd om aan te geven dat Kevin niets moest zeggen. Daar hield Kevin zich natuurlijk niet aan, maar hij had tenminste de tegenwoordigheid van geest om het in het Frans te doen.

'Zeg alsjeblieft dat de meester dit niet heeft goedgekeurd.'

'Weet ik niet,' zei Neil. De laatste dagen die hij onder Riko's hoede had doorgebracht, waren een pijnlijk, betekenisloos waas waar hij nog niets van begreep. Hij herinnerde zich alleen vaag hoe Jeans handen de verf in zijn haar masseerden. Hij dacht dat dat een van de laatste dingen was die ze hem hadden aangedaan, maar hij kon zich niet herinneren of Riko's oom Tetsuji erbij was geweest. 'Riko zei dat hij ons iets zou aandoen als ik het weer verander, dus ik kan me alleen maar gedeisd houden en het beste ervan hopen.'

'Je gedeisd houden,' zei Kevin hem na. Hij gebaarde ongelovig naar zijn eigen gezicht. 'Riko belde me met kerst om te vertellen dat hij de tatoeage bij je had gezet. Hoelang denk je dat hij je met rust laat voordat hij je dwingt die aan het publiek te tonen? De pers zal ervan smullen en allemaal vragen stellen over die tatoeage. Hij wil gewoon dat je vader je vindt.'

Angst lag als een ijsklomp in Neils maag en kroop door zijn slokdarm omhoog. Het kostte hem alle kracht die hij in zich had om het niet te laten doorklinken in zijn stem. ‘Dat vat ik dan maar op als een compliment. Hij probeert me uit te schakelen vóór de halve finale. Dat zou hij niet doen als hij ons niet als een bedreiging ziet. Dat wil wel wat zeggen, toch?’

‘Neil.’

‘Laat mij me nu maar zorgen maken om mezelf, Kevin. En dan kun jij doen waar je goed in bent en je richten op exy. Breng ons daar waar hij ons niet hebben wil.’

Kevins mond werd een streep, maar hij zei niets. Misschien wist hij dat het zinloos was, of misschien wist hij dat het te laat was. Nicky keek van de een naar de ander om te zien of ze klaar waren, pakte zijn tassen weer op en gaf er een aan Neil.

‘Verlaat kerstcadeautje,’ zei hij, een beetje verdrietig. ‘Niemand wist je adres in Millport, dus heb ik het maar meegenomen om het je nu te geven. Erik heeft het helpen uitzoeken.’

Toen Neil hem verbaasd aankeek, legde hij uit: ‘Die kwam met kerst een paar dagen naar New York, als verrassing. Kevin heeft ook iets voor je in de tas gestopt. Ik mocht het niet inpakken, dus het zit in een lelijke plastic zak. Sorry daarvoor.’

Nicky zwaaide de andere cadeautas heen en weer toen Neil de zijne aanpakte. ‘Ik heb die voor Andrew ook bij me. Eigenlijk heb ik voor jullie allebei hetzelfde gekocht omdat jullie allebei onmogelijk zijn om cadeautjes voor te kopen.’

‘Sorry,’ zei Neil. ‘Ik heb helemaal geen cadeautjes voor jullie. Ik ben niet gewend om kerst te vieren.’

‘Je bedoelt dat je het te druk had met in elkaar geslagen worden om te gaan shoppen,’ zei Aaron.

Nicky zag eruit alsof hij zich verslikte in de botheid van zijn neef, maar Aaron ging gewoon verder alsof hij niets verkeerd had gezegd. 'Kevin zei dat je erheen bent gegaan vanwege Andrew. Is dat zo?'

Neil wierp Kevin een waarschuwende blik toe. 'Ja.'

'Waarom?' vroeg Aaron. 'Hij gaat je niet bedanken, hoor.'

'Hij gaat jou ook niet bedanken voor het vermoorden van Drake,' zei Neil. 'En dat doet er ook niet toe. We doen wat we moeten doen. Het maakt me niet uit wat Andrew vindt.'

Aaron staarde hem een tijdje stilzwijgend aan. Hij zocht naar antwoorden, maar Neil wist niet wat de vraag was. Hij kon alleen maar terug staren tot Aaron zijn hoofd schudde en zijn blik afwendde. Eigenlijk wilde Neil weten wat Aaron met zijn blik bedoelde, maar hij moest zijn energie sparen voor Andrew, dus leidde hij zichzelf af door Nicky's cadeau uit te pakken. Uit het oranje vloeipapier haalde hij een zwarte jas. Hij zag er klein uit, maar voelde zwaar aan; die zou goed helpen tegen de bittere kou die was ingevallen in South Carolina.

Nicky pakte de tas van hem aan.

'Dank je wel,' zei Neil.

'Je hebt geen goede winterkleden,' zei Nicky. 'We moeten je weer een keer meenemen om je garderobe uit te breiden, maar ik dacht dat dit wel een goed begin was. Je kunt niet in die hoody's blijven lopen zonder kou te vatten. Past hij?'

Neil ritste de jas open en begon hem aan te trekken, maar toen hij zijn tweede arm in een mouw wilde steken, ging er een pijscheut door zijn borst. Hij verstijfde en probeerde de sterretjes voor zijn ogen weg te knippen. 'Het spijt me,' zei hij, en hij had daar onmiddellijk spijt van. Hij hoorde zelf hoe de pijn zijn stem vervormde.

Nicky keek hem schuldbevestigend aan.

‘Het lukt nog niet.’

‘Sorry,’ zei Nicky. ‘Ik wilde niet... ik dacht er niet bij na. Hier, hier. Ik neem hem wel.’ Nicky trok de jas voorzichtig van Neils arm af en vouwde hem op. ‘Ik hou hem wel bij me tot je beter bent, oké?’

‘Oké.’

Neil gunde zichzelf een momentje voordat hij Kevins cadeau uit de tas haalde. Zodra hij het gewicht ervan in zijn handen voelde, wist hij wat het was. De map was al jarenlang zijn belangrijkste bezit. Op het eerste gezicht zag het eruit als een plakboek van een obsessieve fan van Kevin en Riko, maar als je iets beter keek, zou je ontdekken dat het boek alles bevatte wat Neil nodig had voor een leven op de vlucht. Geld, contacten in de onderwereld en het telefoonnummer van zijn oom zaten allemaal verborgen tussen de talloze artikelen over exy.

‘Ga je het niet eens bekijken?’ vroeg Nicky.

‘Ik weet al wat het is.’ Neil drukte de tas dicht tegen zich aan en keek naar Kevin. ‘Dank je wel.’

‘Ik heb het niet opengemaakt.’

Neil wilde Matt niet nog een keer onder ogen komen, dus besloot hij de map mee te nemen naar Columbia en hem later op te bergen in zijn kluis. ‘Zijn we er klaar voor?’

‘Als jij zeker weet dat je kunt rijden,’ zei Nicky.

Neil liep al naar de trap zonder antwoord te geven. De drie kwamen achter hem aan en volgden hem naar de auto. Kevin nam zijn vaste plekje op de bijrijdersstoel in en Nicky ging samen met Aaron op de achterbank zitten. Neil legde zijn map onder de bestuurdersstoel en negeerde de pijn in zijn lijf bij het instappen. Zodra iedereen zat, vertrokken ze. De dag ervoor had hij de route naar Easthaven opgezocht op Wymacks computer. Het was een gemakkelijk ritje, bijna dezelfde weg die ze ook namen

als ze gingen drinken bij Eden's Twilight in Columbia. Het enige verschil was het laatste kwartier, wanneer ze om de hoofdstad heen moesten rijden naar het noordoosten.

Pas toen Easthaven Hospital in zicht kwam en hij zich verbaasde over de afwezigheid van prikkeldraad beseftte hij dat hij had verwacht dat het ziekenhuis eruit zou zien als een gevangenis. De toegangspoort was niet bewaakt en de parkeerplaats vrijwel leeg. Hij zette de motor af en stapte uit. Ook Kevin stapte meteen uit, maar Nicky en Aaron kwamen iets langzamer in beweging. Nicky wierp een nerveuze blik op de entree van het ziekenhuis, maar verborg zijn zenuwen snel achter een glimlach toen hij doorhad dat Neil naar hem keek.

'Ben je echt bang voor hem?' vroeg Neil.

'Nee joh,' zei Nicky zonder veel overtuiging

Toen ze naar binnen gingen, liep Kevin vlak achter Neil terwijl Aaron en Nicky iets verder achterbleven. Het feit dat ze opeens zo terughoudend leken, had Neil misschien ook zorgen moeten baren, maar hij voelde niets. Op weg naar de balie scande hij de lobby. Schilderijen van bloemen voegden wat kleur toe en een open haard moest voor een huiskamersfeer zorgen, maar het zag er meer uit als een showroom uit een catalogus. Het rook er in ieder geval niet naar ziekenhuis.

'Mijn hemel,' zei de dame achter de balie toen ze opkeek van haar computerscherm en Neils verbouwde gezicht zag. 'Gaat het?'

'We komen Andrew Minyard ophalen,' zei Neil.

'Dat bedoelde ik niet,' zei ze, maar toen Neil haar zwijgend bleef aankijken, gebaarde ze uiteindelijk naar een klembord dat voor haar op het bureau lag. 'Als jullie je hier willen inschrijven, bel ik dokter Slosky om hem te laten weten dat jullie er zijn.'

Ze dromden samen voor de balie en krabbelden een voor een hun

naam op het bovenste vel papier. Neil was de enige die aarzelde toen hij de pen op het papier zette. Op Evermore had Riko niet toegestaan dat hij 'Neil' was. Iedere keer als hij op het veld op die naam reageerde, gaf Riko hem een klap. Neil had weinig keus, want de Ravens wisten niet hoe ze hem anders moesten noemen, maar Riko wilde hem op die manier laten weten hoeveel problemen hij de Moriyama's had bezorgd met al zijn valse namen.

De receptioniste wachtte met uitgestoken hand. Neil klemde zijn kaken op elkaar en schreef zijn naam onder de andere. Daarna gaf hij haar het klembord en dwong zichzelf zijn schouders te ontspannen.

Ze hoefden niet lang te wachten voordat een man van middelbare leeftijd naar hen toe kwam. Hij glimlachte en schudde hun handen. Zijn wenkbrauwen gingen even omhoog toen hij Neil aankeek, maar hij vroeg niets. 'Ik ben Alan Slosky. Ik ben Andrews eerste therapeut geweest tijdens zijn verblijf. Fijn dat jullie er zijn.'

'Eerste therapeut,' zei Nicky. 'Hoeveel heeft hij er gehad?'

'Vier,' antwoordde Slosky. Na een blik op Nicky's gezicht legde hij uit: 'Het is niet ongewoon dat onze patiënten meerdere artsen krijgen toegewezen. Een patiënt gaat bijvoorbeeld naar groepstherapie, naar een andere collega voor een-op-eengesprekken en naar een revalidatiespecialist voor begeleiding bij de medicijnen. Ik heb Andrews team zelf samengesteld en ik kan jullie verzekeren dat het de beste artsen waren die ik hier heb.'

'Dat maakte vast een enorm verschil,' zei Aaron.

Zijn sarcasme bleef niet onopgemerkt, maar Slosky ging er niet op in.

Neil vroeg zich af of dat uit voorzichtigheid was, of dat hij er onbedoeld mee toegaf dat het niet had gewerkt.

'Kan ik erop vertrouwen dat jullie hem de komende dagen zullen

steunen? Als jullie vragen hebben of advies willen over de aanpak kunnen jullie me altijd bellen. Ik zal mijn kaartje geven.’

‘Bedankt, maar we hebben Betsy al,’ zei Nicky, en na de vragende blik van dokter Slosky voegde hij eraan toe: ‘Dokter Dobson.’

‘O, ja natuurlijk.’ Slosky knikte goedkeurend. Hij keek over zijn schouder naar de lege lobby, dacht even na en gebaarde toen naar de naastgelegen wachtruimte. ‘Maak het jullie gemakkelijk. Hij komt er zo aan, hij moet zich alleen nog uitschrijven.’

Ze namen plaats in de wachtkamer; Nicky en Aaron op aparte stoelen en Kevin en Neil op de bank. Neil staaarde nietsziend naar de open haard. In gedachten was hij een halve wereld hiervandaan, ergens tussen Libanon en Griekenland. De kamer was precies warm genoeg om slaperig te worden en hij had wel drie – of waren het er twee? – weken slaap in te halen. De nachten van de Ravens waren kort en door de pijn was hij vaak wakker geworden. Hij merkte pas dat hij al bijna sliep toen Kevin zacht in het Frans tegen hem zei: ‘Ik weet hoe hij kan zijn.’

Neil keek naar hem op, maar Kevin bleef naar zijn handen staren. ‘Riko bedoel ik. Voor het geval je het erover wilt hebben.’

Zoiets ongemakkelijks en raars had Kevin nog nooit tegen hem gezegd. Kevin stond bekend om zijn talent, niet om zijn inlevingsvermogen. Medeleven en tact waren hem net zo vreemd als het Duits dat de neven met elkaar spraken. Dat hij nu probeerde invoelend te zijn kwam zo onverwacht dat het aanvoelde als een helende zalf op Neils gekneusde en kapotte huid.

‘Dank je wel.’

‘Ik weet hoe hij is, maar ik kan niet...’ Kevin maakte een hulpeloos gebaar. ‘Riko was wreed, maar hij wilde wel dat ik kon spelen. Wij waren de erfgenamen van exy. Hij deed me wel pijn, maar ging nooit een grens

over. Tot op het laatst. Voor Jean was het anders. Erger. Zijn vader was de Moriyama's veel geld schuldig. De meester heeft die schulden afbetaald in ruil voor Jeans aanwezigheid op ons veld. Hij was hun eigendom, niets meer en niets minder. In hun ogen ben jij dat ook.'

'Ik ben van niemand,' zei Neil zacht.

'Ik weet hoe hij jou ziet,' zei Kevin. 'Ik weet dat hij zich niet zal inhouden.'

'Maakt me niet uit.' Zelfs in zijn eigen oren klonk dat als een leugen, maar Kevin wees hem er niet op. 'Het is voorbij en ik ben weer waar ik thuishoor. Het enige wat er nu toe doet, is wat er verder gaat gebeuren.'

'Zo gemakkelijk is het niet.'

'Ik zal jou eens vertellen wat niet gemakkelijk is: van Jean moeten horen dat Coach jouw vader is,' zei Neil.

Er ging een schok door Kevins lichaam.

'Was je van plan hem dat ooit te vertellen?'

'Ik wilde het doen toen hij me rekruteerde voor het team,' zei Kevin. 'Maar ik kon het niet.'

'Beschermde je jezelf of hem?'

'Beiden, denk ik,' antwoordde Kevin. 'De meester is niet zoals zijn broer en ook niet zoals Riko. Het speelveld is zijn koninkrijk, alleen daar oefent hij macht uit. Hij heeft Coach nog nooit iets aangedaan, omdat Coach geen bedreiging voor hem vormde. Ik wist niet of dat zou veranderen als ik het zou vertellen en ik durfde de gok niet te wagen. Misschien doe ik het als dit allemaal voorbij is.'

'Denk je dat dit voorbij...' begon Neil, maar een beweging bij de deur leidde hem af.

Andrew stond in de deuropening met Slosky achter zich. Hij droeg dezelfde zwarte coltrui en spijkerbroek als op de dag dat hij was

opgenomen. Een tas hing over zijn schouder, maar Neil kon zich niet herinneren dat hij spullen had gepakt voordat Betsy hem mee had genomen. Neil had willen vragen waarmee Easthaven hem naar huis stuurde, maar toen zijn blik op Andrews gezicht bleef rusten, vergat hij wat hij wilde zeggen. Andrew keek uitdrukkeloos voor zich uit. Die lege blik bezorgde Neil een knoop in zijn maag.

Andrew bleef net lang genoeg in de deuropening staan om te zien wie hem was komen halen en draaide zich daarna snel om.

Aaron kwam als eerste in actie. Hij werd al jaren door zijn broer genegeerd, dus het feit dat zijn broer naar hem keek alsof hij een steen was, deed hem niets meer. Hij gebaarde naar Nicky en ging achter zijn broer aan. Neil en Kevin wisselden een blik, sloten in stilte een tijdelijke wapenstilstand en kwamen overeind. Slosky zei iets tegen hen toen ze de wachtkamer uit liepen, maar Neil nam de moeite niet om te luisteren. Slosky's taak zat erop: hij had Andrew laten afkicken van zijn medicijnen. Verder had Neil hem nergens meer voor nodig.

Toen Neil bij de hoofdingang kwam, was Andrew al een eind de deur uit. Aaron liep niet achter hem aan, maar sneed een stuk af over het grasveld naar de parkeerplaats. Nicky liep met hem mee, maar Neil en Kevin bleven staan om naar Andrew te kijken. Op de hoek van het gebouw stonden twee afvalcontainers. In een daarvan leegde Andrew de inhoud van zijn tas. Neil zag kleding eruit vallen. Hij betwijfelde of hij die van Easthaven had gekregen; waarschijnlijk had Betsy Dobson die gekocht toen ze onderweg naar het ziekenhuis waren voor zijn opname. Andrew keek om zich heen, zag zijn neef en broer en volgde hun route om de auto te lokaliseren. Toen hij ernaartoe liep, gingen Neil en Kevin erachteraan.

Nicky had de autosleutels. Hij drukte op de centrale deurvergrendeling, zodat hij en Aaron achter konden instappen. Andrew deed het

portier aan de bestuurderskant open, maar stapte niet in. Hij bleef even met zijn rug naar de auto staan, met de ene arm op het dak en de andere over de bovenkant van het portier om naar de naderende aanvallers te kijken. Kevin bleef vlak voor zijn neus staan om zijn teruggekeerde teamgenoot te inspecteren. Neil bleef aarzelend bij het openstaande achterportier staan en bekeek de twee.

Als Neil niet had geweten dat Andrew Kevin de afgelopen anderhalf jaar met hand en tand had verdedigd en beschermd, zou hij denken dat ze vreemden voor elkaar waren. Andrew bekeek Kevin met een verveelde blik en knipte toen met zijn vingers om aan te geven dat hij kon instappen. Zelfs de kneuzingen in Kevins gezicht waren blijkbaar niet interessant genoeg om iets over te zeggen.

Kevin knikte en liep om de voorkant van de auto heen naar de bijrijderskant.

Voordat Andrew zich kon omdraaien om naar Neil te kijken dook Neil al op de achterbank.

Toen iedereen zat, liet Andrew zich op de bestuurdersstoel zakken en stak zijn hand vragend tussen de twee stoelen door. Neil liet zijn sleutelbos in Andrews handpalm vallen.

Nicky pakte Neils pols toen hij zijn hand weer liet zakken en gaf er een kort, stevig kneepje in. Blijkbaar bedoelde Nicky dat als verontschuldiging voor de kille houding van zijn neef, maar het voelde alsof Neils onderarm in de fik stond. Hij wreef over zijn polsen, waar de huid rauw was van Riko's handboeien. Het verband was niet dik genoeg om te beschermen tegen een stevige greep. Onwillekeurig trok hij een pijnlijk gezicht.

Nicky liet hem onmiddellijk los alsof hij zich aan Neil brandde. 'Sorry! Het spijt me, ik wilde je niet...'

Neils hand klopte van de pijn, maar hij zei: 'Het is al goed.'

'Niet waar,' zei Nicky. Hij keek naar zijn neef. 'Ik bedoel, verdomme Andrew, wil je niet eens weten waarom...'

Op dat moment zette Andrew de radio zo hard aan dat niemand nog iets kon zeggen. Nicky's mond vertrok van woede. Neil schudde zijn hoofd en wuifde het weg. Nicky keek nog steeds vol afschuw naar Andrew, maar hij zei niets meer.

Kevin probeerde de radio slechts één keer zachter te zetten. Andrew sloeg zijn hand weg en wees met een waarschuwend vingertje naar hem, terwijl hij zijn blik op de weg gericht hield. Kevin sloeg zijn armen over elkaar bij wijze van stilzwijgend ongenoegen. Andrew negeerde het.

Halverwege de weg naar huis begon Neils hoofd te bonken. Hij was blij toen Fox Tower in zicht kwam en nog blijer toen Andrew de auto parkeerde en het eindelijk stil werd.

Neil was de eerste die uitstapte.

Zodra Andrew was uitgestapt, pakte Neil het portier vast. Andrew bleef staan. Er was net genoeg ruimte voor Neil om naar binnen te leunen en zijn map te pakken. Toen hij overeind kwam, merkte hij dat Andrew nog dichterbij was gaan staan. Neil kon niet anders dan tegen hem aanleunen en op de een of andere manier vond hij dat niet erg. Ze hadden elkaar zeven weken niet gezien, maar Neil wist nog precies waarom hij was gebleven. Hij herinnerde zich dit onverzettelijke, onvoorwaardelijke gewicht dat hem en al zijn problemen zonder enige moeite overeind kon houden. Voor het eerst sinds lange tijd kreeg hij weer adem. De opluchting was zo groot dat het bijna angstaanjagend was. Hij was nooit van plan geweest om zo zwaar op Andrew te leunen.

Na wat een eeuwigheid leek, deed Andrew eindelijk een stap naar achteren. Zijn blik ging naar Nicky. 'Jij blijft hier. De rest kan gaan.'

Neil keek naar Nicky om te zien of hij wel alleen wilde zijn met Andrew. Toen Nicky een klein knikje gaf, liep Neil om de auto heen naar Aaron en Kevin. Kevin staaarde Andrew over het dak van de auto aan alsof hij dwars door zijn uitdrukingsloze masker heen kon kijken. Neil duwde hem met enige dwang richting de flat.

Ze namen de trap naar de derde verdieping. Toen Aaron de deur naar de suite opendeed, schudde Neil zijn hoofd als antwoord op Kevins gebaar om met hen mee te komen. Hij wachtte tot de deur achter hen dichtviel, liep naar het einde van de gang en zette zijn telefoon aan. Toen het flitsende logo eindelijk wegviel om plaats te maken voor zijn beginscherm, belde hij Wymack.

‘Ik begon al te denken dat hij jullie had vermoord en langs de kant van de weg had laten liggen,’ zei Wymack in plaats van hallo.

‘Nog niet,’ zei Neil. ‘We zijn net thuis.’

‘Als iemand iets nodig heeft, ik heb mijn telefoon bij me. Probeer die van jou ook aan te houden.’

‘Ja, Coach,’ zei Neil, maar zodra hij had opgehangen zette hij de telefoon weer uit.

Hij had zijn sleutelbos aan Andrew gegeven, dus moest hij aankloppen bij zijn eigen deur. Eenmaal binnen liep hij meteen door naar de slaapkamer om zijn map in de kluis te doen. Er zat alleen nog een oude, veelgelezen brief in de kluis, die hij in de map deed, waarna hij alles weer opborg.

In de woonkamer zat Matt hem op te wachten. Behoedzaam beantwoordde Neil zijn onderzoekende blik en wachtte op de onvermijdelijke vragen en beschuldigingen, maar toen Matt eindelijk begon te praten zei hij alleen maar: ‘Gaat-ie?’

‘Prima,’ antwoordde Neil.

‘Dat geloof ik dus niet,’ zei Matt.

Vermoeid trok Neil een schouder op. ‘Misschien is het ook wel beter als je me helemaal nooit gelooft.’

Matt snoof. Het klonk te gespannen en te zacht om een echte lach te zijn. ‘Ik krijg het gevoel dat dat het eerlijkste is wat je ooit tegen me hebt gezegd. Maar Neil? We zijn er voor je als je erover wilt praten.’

‘Weet ik.’ Hij verbaasde zichzelf met de waarheid. Hij wist dat Matt alles wat hij hem nu zou vertellen voor waar zou aannemen, hoe wreed en ongeloofwaardig het ook zou klinken. Naar Evermore gaan was de juiste beslissing geweest en hier nu bij de Foxes zijn en doorzetten ook. Het maakte niet uit dat hij doodsbang werd als hij in de spiegel keek. Als dit de enige manier was om zijn teamgenoten te beschermen tegen Riko’s wreedheid, dan deed hij het met liefde.

‘Ik ben nog nooit in New York geweest,’ zei Neil.

Dat was niet wat hij had moeten zeggen en ook niet wat Matt wilde horen, maar Matt drong niet verder aan. Hij vermaakte Neil met verhalen over hun vakantie. Van de ongemakkelijke ontmoeting tussen de neven en zijn moeder tot Nicky’s gestoorde shopgedrag. Matt nam Neil mee naar de keuken om hem de koffiebonen te laten zien die hij had gekocht bij een plaatselijk koffietentje. Het was aan de late kant voor koffie, maar Matt was moe van de reis en Neil was ook nog steeds niet helemaal geland. Terwijl Matt de bonen maalde, zocht Neil naar koffiefilters.

Neil was net aan het opschenken toen er op de deur werd geklopt. Matt was dicht bij de deur, dus hij deed open. Neil kon niet zien wie er voor de deur stond, maar toen Matt een stap achteruit deed bij wijze van zwijgende uitnodiging, stapte Nicky naar binnen. Hij leek nerveus, maar was niet gewond. Schuld bewust keek hij Matt aan.

‘Eh, als ik jou was, zou ik me een tijdje niet vertonen,’ zei Nicky. ‘Andrew is er net achter gekomen wie Kevin die blauwe plekken heeft

bezorgd. Ik heb nog geprobeerd je te verdedigen omdat Kevin het verdiende en jullie de borg voor Aaron hebben betaald, maar ik weet niet of dat wat uitmaakt. Logica en Andrew zijn niet bepaald de beste vrienden.'

'Bedankt voor de waarschuwing,' zei Matt.

Nicky keek naar Neil. 'Hij heeft gezegd dat ik jou moest ophalen.'

'Hoeveel heb je hem verteld?' vroeg Neil.

'Over jou, niets.' Nicky duwde zijn handen in zijn zakken en trok zijn schouders op. 'Verder wilde hij alles weten, over Aarons zaak en Kevins gezicht en de Ravens. Ik heb hem verteld dat we de finale hebben gehaald en over dat gevecht tijdens het kerstdiner. Ik heb hem niet verteld dat je niet met ons mee bent gegaan naar New York.'

Neil knikte en liep naar zijn slaapkamer. Hij pakte zijn sigaretten en deed het pakje in zijn achterzak. De zwarte banden die Andrew altijd om zijn armen wikkelde, lagen onder zijn kussen, waar hij ze in november had verstoppt. Nicky grimaste toen hij ze zag.

'Misschien is het niet zo'n goed idee om hem nu te bewapenen,' opperde Nicky.

'Komt goed,' zei Neil alleen maar, en hij liep de gang in naar de trap.

Andrew wachtte hem op in het trappenhuis, zijn armen losjes over elkaar geslagen, zijn rug tegen de leuning. Zijn blik ging meteen naar de donkere doeken in Neils uitgestoken hand. Zwijgend pakte hij ze aan.

Neil had Andrews littekens al weleens vluchtig gezien, maar toch keerde hij hem nu de rug toe, zodat hij in alle privacy de banden om zijn armen kon wikkelen.

Toen hij zijn mouwen over de banden omlaag had getrokken, nam Andrew de trap naar boven in plaats van naar beneden. Het trappenhuis eindigde bij een deur waarop stond TOEGANG ALLEEN VOOR ONDERHOUDSPERSONEEL.

Neil nam aan dat de deur op slot zou zitten, maar Andrew hoefde maar een paar keer hard aan de hendel te trekken om hem open te krijgen. Aan de krassen in de deurpost te zien had Andrew het slot lang geleden al gesaboteerd. Zonder vragen te stellen liep hij achter Andrew aan het dak op. Het waaide hier harder dan op de grond, het was zelfs zo fris dat Neil wilde dat hij zijn nieuwe jas aanhad.

Andrew liep naar het randje van het dak. Vanaf daar keek je uit over de hele campus.

Neil bleef achter hem staan en keek voorzichtig over de rand. Hij had geen hoogtevrees, maar de afwezigheid van een hek of andere beveiliging maakte de hoogte van vier verdiepingen wel beangstigend. Hij haalde zijn sigaretten uit zijn zak, schudde er twee uit en stak ze aan. Andrew stak de zijne tussen zijn lippen. Neil hield die van hem in het kommetje van zijn handen om de askegel te beschermen tegen de wind.

Andrew draaide zich naar hem om. 'Leg nu maar eens uit.'

'Kan dat niet binnen, waar het warm is?' vroeg Neil.

'Als je bang bent om dood te gaan door blootstelling aan de elementen, ben je daar een beetje laat mee.' Andrew hief zijn hand naar Neils gezicht, maar liet hem vlak ervoor zweven. Hij keek niet naar Neils verwondingen, maar naar zijn onverhulde ogen. 'Heb ik mijn belofte verbroken of hield jij je aan de jouwe?'

'Geen van beide,' antwoordde Neil.

'Ik weet dat je in mijn afwezigheid genoeg tijd hebt gehad om weer mooie leugens te verzinnen, maar vergeet niet dat ik je in november al een extra waarheid heb verteld. Dus het is jouw beurt in ons eerlijkheidsspel.'

'Geen van beide,' herhaalde Neil. 'Ik was met kerst op Evermore.'

Het had hem niet moeten verbazen dat Andrews hand meteen naar het verband op zijn jukbeen schoot. Aaron en Nicky hadden er niet op

gelet, het was ze waarschijnlijk niet eens opgevallen tussen alle andere pleisters en verbanden. Maar Andrew bewaakte Kevin al zo lang dat hij precies wist hoe het werkte. Hij pulkte een hoekje van de tape los. Met een ruk trok hij het verband eraf, alsof hij Neils hele gezicht eraf wilde trekken. Neil zette zich schrap voor het geweld dat komen zou, maar Andrew staarde alleen uitdrukingsloos naar Neils nieuwe tatoeage.

‘Zelfs voor jouw doen is dit een nieuw dieptepunt,’ zei hij.

‘Het was niet alsof ik een keus had.’

‘Je koos er toch zelf voor om naar Evermore te gaan?’

‘Maar ik ben teruggekomen.’

‘Riko heeft je laten gaan,’ corrigeerde Andrew hem. ‘We spelen dit jaar te goed en jullie ruzie is te openbaar. Niemand zou het geloven als jij midden in het seizoen vrijwillig zou overstappen naar Edgar Allan.’ Andrew drukte het verband weer op zijn gezicht en plakte de randen hardhandig vast. ‘Jij zou bij Kevin in de buurt blijven, weet je nog?’

‘Ik heb je beloofd dat hij veilig zou zijn,’ zei Neil. ‘Ik heb niet gezegd dat ik hem voortdurend zou schaduwten zoals jij doet. Ik heb me aan de afspraak gehouden.’

‘Maar niet op deze manier,’ zei Andrew. ‘Je zei al dat het niets met Kevin te maken had, waarom ben je dan wel gegaan?’

Neil wist niet of hij het hardop kon zeggen. Eraan denken was al bijna te veel.

Maar Andrew verwachtte een antwoord, dus slikte hij zijn misselijkheid weg en zei: ‘Als ik het niet zou doen, zou Riko dokter Proust...’

Toen Andrew een hand voor Neils mond sloeg om de rest van zijn woorden niet te hoeven horen, wist Neil dat hij het had verkloot.

Riko had gezegd dat dokter Proust van Easthaven ‘gebeurtenissen naspeelde’ om zijn patiënten te helpen. Psychische wreedheid en

lichamelijk geweld lagen dicht bij elkaar en Riko had gezegd dat Proust bereid was die grens te overschrijden als Neil hem niet gehoorzaamde. Hij had Riko natuurlijk niet op zijn woord moeten geloven. Het ijs in zijn aderen smolt een beetje bij het voelen van zoveel haat, maar de verveelde uitdrukking op Andrews gezicht was ook moeilijk te verdragen. Een paar maanden geleden was Andrew zo gedrogeerd geweest dat hij moest lachen om zijn eigen verdriet en trauma's. Maar nu kon het hem niet eens genoeg schelen om te lachen. Neil wist niet welke extreme reactie erger was.

Toen Neil bleef zwijgen, liet Andrew zijn hand zakken. 'Denk maar niet dat ik jouw bescherming nodig heb.'

'Ik moest wel. Als zou blijken dat ik er iets aan had kunnen doen en dat niet had gedaan, zou ik je nooit meer onder ogen kunnen komen. Hoe had ik dan met mezelf moeten leven?'

'Dat tere zieltje is jouw probleem, niet het mijne,' zei Andrew. 'Ik heb gezegd dat ik je dit jaar in leven zou houden, maar je maakt het me wel erg moeilijk als je zo actief bezig bent met jezelf laten vermoorden.'

'Je bent de hele tijd bezig ons te beschermen,' zei Neil. 'Maar wie beschermt jou? En ga nu niet zeggen dat je dat zelf doet, want we weten allebei dat je echt beroerd voor jezelf zorgt.'

'Er is iets mis met je gehoor,' besloot Andrew. 'Te veel ballen tegen je helm of zo. Kun je liplezen?' Hij wees naar zijn mond en zei: 'De volgende keer dat iemand je komt halen, doe je een stap opzij en laat je het mij afhandelen. Begrepen?'

'Als ik je daardoor kwijtraak, is het antwoord nee,' zei Neil.

'Ik haat je,' zei Andrew nonchalant. Hij nam een laatste lange trek van zijn sigaret en schoot de peuk van het dak af. 'Je had een bijwerking van de medicijnen moeten zijn.'

'Ik ben geen hallucinatie,' zei Neil verbijsterd.

‘Je bent een luchtkasteel,’ zei Andrew. ‘Ga naar binnen en laat me met rust.’

‘Je hebt mijn sleutels nog,’ hielp Neil hem herinneren.

Andrew trok Neils sleutelbos uit zijn zak en haalde zijn autosleutel van de ring. In plaats van de bos daarna aan Neil te geven gooide hij hem van het dak, achter de sigaret aan. Neil leunde over de rand om te zien of er niemand door geraakt werd, maar de stoep was leeg. Zijn sleutelbos kletterde op de grond. Neil ging weer rechtop staan en keek Andrew aan.

Andrew beantwoordde zijn blik niet en zei: ‘Nu niet meer.’

Neil deed zijn mond open, bedacht zich op het laatste moment en draaide zich zwiiggend om. Hij nam de trap naar de begane grond en duwde de glazen voordeur open. Zijn sleutels waren verder weg geland dan hij had verwacht, maar hij zag ze meteen liggen doordat het zonlicht erin weerkaatste. Toen hij de bos van de grond oppakte zag hij Andrews peuk verderop liggen. De askegel was eraf, maar er kwam nog steeds een sliertje rook uit.

Andrew stond aan de rand van het dak alsof hij levensmoe was en keek op Neil neer.

Neil snapte zelf niet waarom hij het deed, maar hij pakte Andrews peuk van de grond en stak hem tussen zijn lippen. Daarna keek hij omhoog, keek Andrew strak aan en gaf hem een saluut met twee vingers tegen zijn slaap. Andrew draaide zich meteen om en verdween uit het zicht

Neil wist niet precies waarom, maar toch voelde het alsof hij gewonnen had. Op weg naar de voordeur trapte hij de sigaret uit onder zijn schoen.

Matt zat op de bank toen Neil de kamer in kwam. De koffie was klaar en een volle mok voelde lekker warm aan tussen Neils koude handen. Matt bekeek hem toen hij naar de bank liep, waarschijnlijk om te zien of er nieuwe verwondingen bij waren gekomen.

Zo voorzichtig mogelijk nam Neil plaats op het andere uiteinde van de bank en ademde de damp van de koffie in.

‘Waar waren we?’ vroeg Neil.

Matt zuchtte, maar vertelde toch verder. Hij vertelde over de sneeuw in Central Park en het aftellen voor het nieuwe jaar op Times Square. Neil deed zijn ogen dicht en luisterde. Hij probeerde zich voor te stellen dat hij erbij was geweest. Het was niet de bedoeling om in slaap te vallen, maar hij schrok wakker van een voorzichtig tikje tegen zijn koffiemok. Neil haalde meteen uit. Hij had Matt geraakt als die niet zijn handen voor zijn gezicht had gehouden.

‘Hé,’ zei hij. ‘Ik ben het maar.’

De koffie was koud geworden en het licht in de kamer zag er anders uit. Neil keek naar het raam om de lucht te zien, maar de jaloezieën waren dichtgedraaid. Matt pakte de koffiemok van hem aan toen hij met een ruk overeind kwam om zijn pijnlijke lijf naar het raam te slepen. Hij trok aan de koordjes om de jaloezieën omhoog te halen. De zon was onder en het schemerde, maar of het avond- of ochtendschemer was, wist Neil niet.

Hij legde zijn handen plat tegen het vensterglas. ‘Welke dag is het?’

Het leek eeuwen te duren voordat Matt heel langzaam antwoordde. ‘Het is dinsdag.’

Avondschemer dus. Hij had slechts een paar uur geslapen.

‘Neil?’ zei Matt. ‘Gaat het wel?’

‘Ik ben vermoeider dan ik dacht,’ antwoordde Neil. ‘Ik ga vroeg naar bed.’

Uit de ongelukkige frons op Matts voorhoofd bleek dat hij er geen woord van geloofde, maar hij hield Neil niet tegen.

Neil liep naar de slaapkamer, deed de deur zorgvuldig achter zich dicht en begon aan het pijnlijke proces van zich uitkleden. Tegen de tijd dat

hij zijn joggingbroek eindelijk aanhad, hijgde hij tussen opeengeklemden kaken door en balde hij zijn vuisten zodat zijn handen niet trilden. De klim naar zijn hoogslaper werd hem bijna te veel. Het was veel te vroeg en hij had veel te veel pijn om weer in slaap te vallen. Toch trok hij de dekens over zijn hoofd en deed hij zijn best om zijn gedachten uit te bannen.

Woensdagochtend kostte het Neil ongelooflijk veel moeite om uit bed te komen. Het lukte alleen maar omdat hij net zo gebrand was op zelfbehoud als op het bewaren van zijn geheimen: hij móést zijn teamgenoten ervan overtuigen dat het goed met hem ging. Dat hield in dat hij moest overgaan tot de orde van de dag alsof kerst nooit was gebeurd. Hij begon met een bijzonder sloom rondje hardlopen langs Perimeter Road om zijn hoofd leeg te maken en de dag uit te stellen. Bij elke stap gingen er pijnscheuten door zijn benen en tegen de tijd dat hij weer terugkwam bij Fox Tower voelde hij zijn onderbenen helemaal niet meer.

Matt was al vertrokken naar de fitnessruimte voordat Neil was opgestaan, maar bij terugkomst stond hij hem in de woonkamer op te wachten met een ongelovige blik in zijn ogen. ‘Jij bent echt gestoord, weet je dat? Zeg alsjeblieft dat je niet bent gaan hardlopen.’

‘Hoe laat landt Danielles vliegtuig?’ vroeg Neil.

Heel even dacht Neil dat Matt zich niet zou laten afschepen met die vraag, omdat hij zijn lippen afkeurend op elkaar perste. Toch stak hij geen preek af en zei: ‘Ik haal ze om elf uur op en breng ze rechtstreeks naar het stadion. Kun jij met Andrew meerijden?’

‘Ja, hoor,’ zei Neil. ‘Coach wil dat ik eerst bij Abby langsga, voordat we bij elkaar komen.’

Daarna sloot Neil zich op in de badkamer voor een snelle douche. Zich afdrogen deed bijna nog meer pijn dan het hardlopen, ook al deed hij het heel voorzichtig. Met een slakkentempo kleepte hij zich aan, zijn gezicht vertrokken van de pijn, waarna hij echt even moest bijkomen. Nadat hij een nieuwe pleister op de tatoeage had gedaan en hij de vochtige badkamer uit liep, klopten zijn slapen nog steeds van de inspanning.

Matt lag op de bank voor de tv toen Neil volledig aangekleed uit de slaapkamer kwam en zei niets toen Neil vertrok. Waarschijnlijk dacht hij dat Neil naar de kamer van de neven ging, maar dat was niet zo. Neil liep over het kronkelpaadje naar Perimeter Road en nam daarna een afslag, over de campus naar de bibliotheek.

Op weg naar de computerruimte bovenin kwam hij maar een paar andere studenten tegen. Hoewel het er heel rustig was, koos Neil toch voor de laatste computer in de rij. Hij was in september gestopt met het obsessief volgen van het nieuws, maar vandaag was hij niet op zoek naar bagger uit zijn verleden. Eerst keek hij of er iets bekend was gemaakt over zijn verblijf aan Evermore, vond daar niets over, en ging daarna op zoek naar informatie over de andere teams die zich voor de finale hadden gekwalificeerd. Hier kon hij gemakkelijk een paar uur aan spenderen, een paar uur waarin hij niet hoefde na te denken.

Hij kon zich niet herinneren dat hij zijn hoofd had neergelegd en al helemaal niet dat hij in slaap was gevallen. Hij schrok wakker toen vingers zich in zijn haar begroeven. Automatisch greep hij naar een wapen, naar een mes, naar iets wat hem de gelegenheid gaf om te vluchten. De muis van de computer vloog over de tafel. Neil staarde er niet-begrijpend naar en daarna naar het scherm voor zijn neus. De vingers in zijn haar

balden zich tot een vuist, maar Neil verzette zich niet toen Andrew zijn hoofd optilde.

‘Ben je soms achterlijk?’ vroeg Andrew. ‘Ik heb gisteren toch gezegd dat je mijn leven niet moeilijker moet maken?’

‘En ik heb tegen jou gezegd dat ik je niets kon beloven.’

Andrew liet hem los en keek zonder medelijden hoe hij over zijn pijnlijke hoofd wreef.

Neil ging rechtop zitten en begon de tabbladen op de computer te sluiten. Hij had er net drie afgesloten toen hij zag hoe laat het was. Na elfen al. Dat betekende dat Matt op dat moment Danielle en de meiden stond te begroeten in de aankomsthal en dat Neil al in het stadion had moeten zijn voor zijn afspraak met Abby. Hij wist niet wat erger was: dat hij twee uur kwijt was of dat hij in het openbaar in slaap was gevallen. In stilte telde hij tot tien in het Frans en in het Spaans om zijn boosheid onder controle te krijgen. Het hielp niet echt.

Andrew liep naar de trap in de terechte overtuiging dat Neil achter hem aan zou komen. De auto stond met knipperende waarschuwingslichten langs de stoeprand en de andere drie van hun groepje zaten op elkaar gepakt op de achterbank. Neil wist niet wie Kevin ervan had weten te overtuigen om zijn plekje op de bijrijdersstoel af te staan en waarom, maar hij nam niet de moeite om ernaar te vragen. Hij stapte in en klikte de veiligheidsgordel vast.

‘Ik heb aan niemand verteld dat ik naar de bibliotheek ging,’ zei hij toen Andrew begon te rijden.

‘Er zijn maar een paar plekken waar je je kunt verstoppen,’ zei Nicky. ‘Coach zei dat je niet in het stadion was en je nam je telefoon niet op toen we belden.’

Neil klopte op zijn zakken, haalde zijn telefoon tevoorschijn en klapte

hem open. Het schermpje bleef zwart. De vorige dag had hij de telefoon wel opgeladen, maar niet lang. Hij klapte hem weer dicht en liet hem in de bekerhouder tussen de twee voorstoelen vallen. Andrew reikte opzij om het handschoenenkastje open te maken. Er lag een oplader in. De gedachte schoot door Neils hoofd dat Andrew aan zijn spullen had gezeten, maar hij herkende het rode plakkertje op het snoer niet, dus deze oplader moest van Andrew zelf zijn; ze hadden dezelfde telefoon. Neil pakte hem eruit en sloeg het handschoenenkastje dicht.

Er zat een sleutel met een elastiekje aan de oplader gebonden. Neil had Andrews autosleutels vaak genoeg gebruikt om de vorm te herkennen. Hij keek van de sleutel naar de sleutel in het contact. Andrew had ofwel Nicky's sleutel afgepakt, of hij had een kopie laten maken voor Neil. Beide opties leken Neil onlogisch. Hij had Andrews auto alleen maar gebruikt omdat Andrew zelf afwezig was.

Na het korte ritje naar Foxhole Court ging Andrew niet mee naar binnen. Neil toetste de code in bij de spelersingang en liep voor de anderen uit naar de kleedkamers. Wymack en Abby stonden hem op te wachten in de lounge. Abby's gezicht betrok meteen toen ze Neils verbouwde gezicht zag, maar ze berispte hem niet om wat hij had gedaan en vroeg er ook niet naar. Misschien had ze de antwoorden al van Wymack gekregen, of misschien was Wymack er nu bij om te zorgen dat ze geen vragen zou stellen. Hoe dan ook, Neil was er dankbaar voor.

'Niet te geloven dat je je hebt laten oplappen door David,' zei Abby. 'Die man kan nauwelijks een bord afwassen, laat staan je hechtingen schoonmaken.'

'Zeg dat nou niet,' siste Wymack. 'Ik ben heel voorzichtig geweest, hoor.'

Abby gebaarde met twee handen dat Neil met haar mee moest komen.

‘Kom, dan zal ik je eens goed bekijken.’ Ze liep voor hem uit naar haar kantoortje en deed de deur achter hem dicht. Op de behandeltafel klimmen was slechts iets minder pijnlijk dan op zijn hoogslaper klimmen. Gespannen zat hij op de rand van de tafel. Abby pakte gaas en ontsmettingsmiddel, terwijl Neil probeerde om zijn sweater uit te trekken. Hij klemde zijn kaken op elkaar en deed zijn best om door de pijn in zijn rug en schouders heen te ademen.

Abby hielp hem met de mouwen en legde de sweater weg.

Hij koos een plekje op de muur tegenover hem en bleef daar zwijgend naar kijken, terwijl zij aan het werk ging.

Ze begon bovenaan, haalde haar handen voorzichtig door zijn haar op zoek naar bulten en werkte zo naar beneden. Wymack had de dag ervoor al zijn verwondingen gecontroleerd, maar Abby haalde toch overal weer het verband af, behalve de pleister op zijn jukbeen.

‘Dus hij heeft verteld over de tatoeage,’ zei Neil.

‘En over dit,’ ze veegde met haar duimen over de kwetsbare huid onder zijn ogen.

‘En je stelt geen vragen?’ merkte Neil op.

‘Ik ken je littekens, Neil. Het verbaast me niets dat dat niet het enige was wat je verborgen hield. Natuurlijk heb ik vragen, maar je hebt al eens eerder tegen me gezegd dat ik me nergens mee moet bemoeien,’ zei ze terwijl ze verderging met haar werk. Even later was ze klaar met zijn bovenlichaam. Daarna moest ze zijn benen nog onderzoeken. Bij het zien van de gestreepte kneuzingen op zijn dijen door klappen met zware sticks, tuitte ze haar lippen van woede. De kneuzingen lagen over elkaar heen, de meest verse paarsachtig van kleur, met daaronder vervagende groengele strepen. Neils knieën waren er ook niet best aan toe omdat hij er zo vaak op was gevallen.

‘Coach wil me pas laten spelen als jij toestemming geeft,’ zei Neil.
‘Wanneer kun je dat doen?’

Abby keek hem aan alsof hij een vreemde taal sprak. ‘Je mag je tenue pas weer aan als je er niet meer uitziet alsof je bent vertrappt door een kudde paarden.’

‘Het gaat al een stuk beter,’ zei Neil. ‘Bovendien heb ik op Evermore wel in veel slechtere staat gespeeld.’

‘Dit is Evermore niet. Ik weet dat dit seizoen belangrijk voor je is, maar ik wil niet dat je je gezondheid en veiligheid nog meer op het spel zet. Je moet het echt even rustig aan doen. Op z’n minst een week,’ zei ze op steeds luidere toon omdat ze zag dat Neil wilde protesteren. ‘Volgende week dinsdag besluit ik of ik je wel of niet kan laten spelen. Als je tussen nu en dan ook maar iets doet wat te veel inspanning vergt, laat ik je nog een week langer niet spelen. Begrepen? Gebruik deze week om uit te rusten en wanneer het kan, mag het verband eraf. De wonden moeten luchten.’

‘Een week,’ zei Neil haar na. ‘Dat is niet eerlijk.’

‘Klopt,’ zei Abby, waarna ze zijn gezicht tussen haar beide handen nam. ‘Dit is allemaal niet eerlijk.’

Het verdriet dat doorklonk in haar stem smoorde Neils protest.

Abby bekeek hem nog eens van top tot teen, liet haar bedroefde blik langs de akelige littekens en nieuwe verwondingen gaan.

‘Soms, als ik zie wat de mensen mijn Foxes hebben aangedaan en blijven aandoen, denk ik dat ik dit werk niet meer aankan,’ zei ze. ‘Ik zou willen dat ik jullie kon beschermen, maar ik ben altijd te laat. Het enige wat ik kan doen, is jullie naderhand weer oplappen en er het beste van hopen. Het spijt me, Neil. We hadden er voor je moeten zijn.’

‘Dat had ik toch niet toegelaten,’ zei Neil.

Abby sloeg haar armen om hem heen en trok hem tegen zich aan. Ze probeerde het voorzichtig te doen, maar toch deed het pijn. Niet de pijn, maar de onzekerheid zorgde ervoor dat Neil verstijfde. De enige mensen die hem hadden omhelsd waren zijn teamgenoten, en dat waren vluchtige omhelzingen geweest tijdens een goede wedstrijd. Zijn moeder had hem vroeger wel tegen zich aan gehouden, maar dat was meestal als ze nieuwsgierige blikken wilde ontwijken en hem met haar lichaam probeerde af te schermen. Ze had hem nooit vastgehouden alsof hij iets was wat ze moest beschermen. Ze was een keiharde geweest. Stug en onbreekbaar tot het einde.

Neil dacht aan het moment waarop ze vocht voor haar leven en hapte naar haar laatste adem. Hij herinnerde zich het scheurende geluid toen hij haar lichaam uit de auto haalde en het opgedroogde bloed lostrok van de stoelzitting. Zijn vingers verkrampten door de behoefte aan een sigaret. De geur van sigarettenrook was voor hem even schrikwekkend als troostend. Vuur was het enige wat hij nog van haar had. Hij herkende haar niet eens meer in zijn spiegelbeeld nu hij ontmaskerd was en precies op zijn vader leek.

Ze was er niet meer. En zelfs als ze er nog zou zijn, zou ze hem nu niet kunnen troosten. Maar ook nu, nu hij op het punt stond om in te storten, zou ze hem niet hebben omhelsd. Ze zou zijn wonden schoonmaken, omdat ze het zich niet konden veroorloven door een ontsteking tijd te verliezen, maar ze zou hem slaan omdat hij voor de Foxes had gekozen in plaats van zijn eigen veiligheid. Neil kon haar bijna horen, want haar stemgeluid zou hem altijd bijblijven. Het klonk zowel geruststellend als deprimerend. En opeens werd hij bijna overmand door verdriet.

‘Ik moet gaan,’ zei hij snel. ‘Zijn we klaar?’

Abby liet hem langzaam los en hielp hem bij het aankleden. Hij had

zijn veters best zelf kunnen strikken, maar Abby deed het voor hem. Hij liet het toe, richtte ondertussen zijn aandacht op het gladstrijken van zijn sweater. Daarna deed Abby een stapje opzij zodat hij van de behandeltafel af kon komen. Ze liep niet met hem mee naar de deur.

Neil ging niet terug naar de lounge, maar nam de deur naar het stadion. Pas toen hij langs het veld stond met zijn handen tegen de plexiglazen wand, kon hij weer ademhalen. Het was alsof die eerste ademteug hem doormidden scheurde. Elke muur die hij had opgetrokken om het op Evermore te overleven, stortte in. Hij klauwde met zijn vingertoppen naar controle, want als hij die zou verliezen, zou hij verdrinken. Zijn hart gloeide in zijn borstkas alsof het van lava was, maar bij elke ademteug koelde het een beetje verder af. Toen Neil zijn trillende vingers onder controle had, liep hij terug naar de kleedkamers.

Wymack en Andrew waren er niet meer, maar Matt en de meiden waren inmiddels aangekomen. Hij wilde ze nog niet aankijken, dus rekte hij tijd door te zoeken naar een stopcontact. Er was er nog een vrij op de stekkerdoos achter het tv-meubel en hij plugde zijn telefoon in om op te laden. Toen het lichtje op zijn telefoon rood oplichtte, liep hij naar de bank. Zijn nonchalante houding werkte, totdat hij ging zitten: daarbij kon hij niet verhullen hoeveel pijn het deed om zijn knieën te buigen en neer te zakken op de kussens.

‘Die gore klootz...’ riep Danielle woedend uit, maar ze stopte zo abrupt dat Neil opkeek waarom.

Renee had haar hand op Danielles schouder gelegd. Ze glimlachte toen Neil haar aankeek en zei: ‘We zaten net te bespreken wat we zullen bestellen voor de lunch. Abby zei dat ze wel wil bellen en het ook voor ons wil ophalen, zodat we niet op de bezorger hoeven te wachten. Wat wil jij?’

‘Maakt me niet uit,’ zei Neil.

Allison keek hem sceptisch aan. ‘Kun je überhaupt kauwen?’

‘Ja,’ antwoordde Neil. ‘Waar is Andrew?’

‘Ik zag hem toen we aankwamen,’ zei Matt. ‘Hij staat met Coach te praten op de parkeerplaats. Moeten elkaar weer opnieuw leren kennen, denk ik. En nu maar hopen dat het beter gaat dan hun eerste ontmoeting.’

‘Ik praat nog steeds met jou,’ zei Allison.

Neil reageerde op haar vasthoudendheid met een tweede ontwijkende vraag. ‘Heb je de banier van Seth al gezien?’

Dit moest even bezinken en toen schoot Allison overeind en beende op haar vijftien centimeter hoge regenbooghakken naar het veld. Het zag er even naar uit dat Danielle achter haar aan zou gaan, maar ze veranderde hoofdschuddend van gedachten.

‘Sandwiches of chinees?’ vroeg ze aan Neil.

‘Ik vind het allebei goed.’

‘Ik vraag me net als Allison af of je wel kunt kauwen.’ Nicky gebaarde naar zijn eigen gezicht, waarmee hij Neils kneuzingen bedoelde. ‘Noedels en rijst zijn zachter dan broodjes. Ik ben voor chinees.’

Matt stond op om de boodschap aan Abby door te geven. Hij kwam net weer terug toen de buitendeur openklapte. Danielle ging iets rechterop zitten en wierp een betekenisvolle blik naar Renee, die haar handen in haar schoot liet vallen en haar vingers ineenvlocht.

Te oordelen naar haar teleurgestelde gezicht was dat niet de reactie die Danielle had willen zien, maar er was geen tijd meer om aan te dringen, want Andrew kwam al in zijn eentje door de deuropening.

Matt maakte de fout door te blijven staan en naar hem te kijken. Andrew aarzelde geen moment en gaf hem zo’n harde klap dat hij omviel. Het zou onmogelijk moeten zijn om Matt omver te krijgen; hij was meer dan een kop groter dan Andrew en drukte in de fitnessruimte het meeste

gewicht van hen allemaal. Maar Andrew had het voordeel van de verassing. Hij hield niet op toen Matt op de grond lag en gaf Matt nog een vuistslag in het gezicht.

Danielle vloog overeind, maar op de een of andere manier was Neil het eerst bij hen. Hij herinnerde zich niet eens dat hij had besloten in actie te komen. Met zijn lichaam drukte hij Andrew naar achteren. Hoewel hij had verwacht dat Andrew door zou vechten, liet die zichzelf naar achteren werken met een achteloze blik op Neil.

Neil stak zijn armen uit voor het geval Andrew langs hem probeerde te komen.

‘Genoeg,’ zei hij. ‘Matt heeft niets gedaan.’

Andrew maakte een wegwijsend gebaar met zijn vingers. ‘Hij wist wat er zou gebeuren als hij Kevin iets aandeed en toch was hij zo stom om het twee keer te doen. Als hij het nog een keer doet, zal ik niet meer zo vriendelijk reageren.’

‘Zit je hem nou te bedreigen?’ zei Danielle ongelovig. ‘Wie denk je dat Aarons borg heeft betaald? Als Matt er niet was geweest, zou Aaron nog steeds in de gevangenis zitten om zijn proces af te wachten.’

‘Doet er niet toe,’ zei Aaron vanuit zijn stoel.

De dag ervoor had Nicky er nog schuldig uitgezien toen hij Matt waarschuwde voor Andrews reactie, maar vandaag koos hij de kant van zijn neven en haalde hij overdreven zijn schouders op naar Danielle. ‘Daarmee heeft Matt Aaron geholpen, niet Andrew. Een gunst voor de een is niet automatisch een gunst voor hen allebei omdat ze nu eenmaal een tweeling zijn, hoor. Dat telt niet.’

‘Ook leuk om jou weer te zien, monster,’ zei Matt bits. Neil keek om toen Matt overeind kwam en een hand door het bloed haalde dat uit zijn neus stroomde. Hij snoof en grimaste om de smaak van bloed in zijn

mond. 'Fijn om te zien dat je nog steeds knettergestoord bent.'

'Doe nou maar niet zo verbaasd,' zei Aaron. 'Het is niet alsof hij gek was geworden door de medicijnen.'

'Hallo, Andrew,' zei Renee.

Andrew zei niets terug, maar keek wel even haar kant uit.

Met een tevreden glimlachje om haar mond gaf ze een knikje om aan te geven dat ze begreep wat hij met die blik bedoelde. Meer dan twee tellen duurde hun onderonsje niet. Toen Renee genoeg had gezien, richtte Andrew zijn aandacht weer op Neil.

Op dat moment kwam Abby binnen. Bij het zien van Danielles woede en Matts gespannen gezicht met bloedneus bleef ze midden in een beweging staan met haar tas half over haar schouder. Het duurde niet lang voordat ze de situatie had ingeschat en Andrew een behoedzame blik toewierp.

'Andrew,' zei ze. 'Welkom terug. Het was niet hetzelfde zonder jou.'

Andrew keek haar zwijgend aan.

Abby wachtte. Toen ze begreep dat ze geen antwoord zou krijgen, keek ze ongemakkelijk naar de rest van de verzamelde Foxes. 'Het eten is waarschijnlijk wel klaar als ik daar aankom. Ben zo terug, oké? Probeer je tijdens mijn afwezigheid te gedragen.'

'Bedankt,' zei Danielle.

Abby keek nog één keer naar Andrew voordat ze vertrok. De deur was nog maar nauwelijks achter haar dichtgevallen of Wymack kwam binnen. Neil vroeg zich af of hij had staan roken of gewoon de tijd had uitgezeten totdat de teamgenoten weer een beetje waren gewend aan Andrews plotselinge terugkeer en Neils verwondingen, zoals hij ook had gedaan toen Allison in september voor het eerst weer kwam trainen na de dood van Seth. Hij trok één wenkbrauw op toen hij Matt zag en richtte zijn aandacht daarna op Neil en Andrew.

‘Heb ik niet iets tegen je gezegd over het niet vermoorden van teamleden?’ vroeg Wymack.

Andrew deed alsof hij het niet hoorde, dus keek Wymack om zich heen. Het kostte hem maar een fractie van een seconde om door te hebben dat er een Fox ontbrak. ‘Allison was er net nog. Waar is ze nu?’

‘Ze ging naar de banieren kijken,’ zei Neil.

‘Ze komt zo wel terug als ze is uitgeuild,’ voegde Nicky eraan toe.

‘Ze huilt niet,’ zei Neil.

Nicky grijnsde. ‘Wedden om vijf dollar van wél?’

Het was een nogal botte poging om de lucht te klaren. Neil had er niet op in moeten gaan. Een maand geleden zou hij dat ook niet hebben gedaan. Hij wist dat zijn teamgenoten overal om wedden; van de score in de finale tot de niet-bestaande relatie tussen Renee en Andrew en wie de eerste klap had uitgedeeld bij een gevecht. Geld inzetten op iemands psychische trauma was voor hen niets bijzonders, maar Neil was vandaag niet in de stemming om het over zijn kant te laten gaan. Zijn bezoekje aan Abby had hem prikkelbaar gemaakt en hij kon zich nog maar net goed houden tegenover zijn team. De scherpe geur van sigarettenrook die om Andrew heen hing, was de druppel.

Neil probeerde tevergeefs rustig te klinken toen hij zei: ‘Waag het niet om te wedden om iemands verdriet.’

‘Ho, ho.’ Nicky stak verdedigend zijn handen in de lucht. ‘Zo bedoelde ik het niet. Ik wilde de sfeer alleen iets minder zwaar maken.’

‘Maak je stoel maar iets minder zwaar en ga kijken hoe het met haar is,’ zei Wymack. ‘We hebben vandaag veel te bespreken en ik kan pas beginnen als zij erbij is. Ze wordt bozer als we zonder haar beginnen dan wanneer je haar nu stoort. En ja, ik heb het tegen jou, Hemmick. Ik wil niet dat Neil zich meer beweegt dan nodig is.’

‘Ik kan heus wel lopen,’ zei Neil.

‘Trots op jou,’ zei Wymack. ‘Maar ik heb je niets gevraagd.’

Nicky hees zichzelf overeind en liep weg.

Met een vingernagel prikte Andrew in Neils hals totdat hij diens onverdeelde aandacht had. ‘Ga zitten en blijf daar.’

Neil sloeg Andrews hand weg en liep terug naar de bank.

Andrew ging op het middelste kussen zitten en Neil liet zich voorzichtig naast hem zakken. Zijn lijf vond het niet prettig dat hij zich met de ruzie had bemoeid, maar toen hij Matts blik ving vanaf de andere kant van de ruimte, knikte hij naar Neil bij wijze van bedankje.

Daarna keek Neil naar Andrew en probeerde hij zijn bui in te schatten. Hij volgde zijn verhulde blik omlaag. Andrew had een klein mes tevoorschijn gehaald en zat ermee te spelen. Het was niet een van de messen die hij in zijn banden om zijn armen verborg, maar het verbaasde Neil niet dat hij er nog meer bij zich droeg. Hij zag bijna nooit twee keer hetzelfde mes.

‘Zo interessant is het nou ook weer niet,’ zei Andrew.

‘Nee,’ beaamde Neil.

Hij wist niet hoe hij moest uitleggen welke ingewikkelde gevoelens een scherp voorwerp bij hem opriep. Zijn vader werd niet voor niets de Slager genoemd; zijn favoriete wapen was een hakmes dat zo scherp en zwaar was dat je er met één beweging een arm of been mee kon afhakken. Voordat hij het hakmes had, gebruikte Nathan Wesninski altijd een bijl. Die had hij nog steeds, voor wanneer hij iemand echt wilde laten lijden. Het was een botte bijl, waardoor er iets meer kracht nodig was om door botten heen te hakken. Neil had maar één keer gezien dat zijn vader hem gebruikte en dat was op de dag geweest dat hij Riko en Kevin in het Evermore-stadion had ontmoet.

‘Maar...’ Neil zocht naar de juiste woorden, terwijl hij zich maar al te bewust was van het stilgevallen gesprek aan de overkant. De ouderejaars probeerden onopvallend mee te luisteren. Neil koos voor de meest vage verklaring en hoopte dat ze zouden denken dat hij het over Riko had. ‘Ik heb nooit begrepen waarom hij zo van messen houdt.’

Die eenvoudige woorden verdienden niet de reactie die erop volgde. Andrew verstijfde en keek op, niet naar Neil, maar naar Renee. Daardoor keek Neil ook naar Renee, die midden in een zin haar mond hield om Neil aan te staren. De Renee die hem bestudeerde was niet de bekeerde positivo die hij kende. Haar lieve glimlach was verdwenen en haar uitgestreken gezicht deed Neil denken aan dat van Andrew. Instinctief schoot Neil in de vechten-of-vluchtenmodus, maar voordat zijn lichaam kon kiezen, verplaatste Renee haar blik naar Andrew.

Ze staarden elkaar stil en roerloos aan, alsof ze niet doorhadden dat iedereen nu naar hen keek. Andrew zei niets, Renee stak haar kin in de lucht. Daarna neuriede Andrew een deuntje en stopte hij het mes weer weg.

‘Hij piept wel anders als hij er een in zijn buik krijgt,’ zei hij.

Neil keek nog net op tijd naar Renee om de ‘Andere Renee’ te zien verdwijnen. Het kalme masker schoof weer voor haar gezicht en ze ging verder waar ze was gestopt zonder in te gaan op wat er net was gebeurd. De vragende blik van Danielle ontweek ze en voorzichtig maar gedecideerd dreef ze haar vrienden weer terug naar het gesprek.

Allison kwam met Nicky mee terug. Haar wangen waren droog en ze keek fel uit haar ogen toen ze ging zitten. Renee glimlachte bemoedigend en Danielle grijnsde goedkeurend. Ongeduldig tokkelde Allison met haar nagels op de armleuning van haar stoel, terwijl ze Wymack, die inmiddels op het tv-meubel was gaan zitten, verwachtingsvol aankeek.

‘Wie gaan we als eerste uitschakelen?’

‘Ronde één: zuidoost tegen zuidwest.’ Wymack pakte zijn klembord en bekeek de bovenste pagina. ‘De oneven teams spelen dit jaar op donderdag, dus wij hebben de vrijdag. Op 12 januari moeten we tegen de Universiteit van Texas. Het goede nieuws is dat Austin net iets verder weg ligt dan zestienhonderd kilometer, dus we mogen van het bestuur met het vliegtuig.

Op de 19e spelen we thuis de revanche tegen Belmonte. Op 26 januari uit tegen Arkansas. Wie twee van de drie wedstrijden wint, gaat door naar de beslissende wedstrijd: de *death match*. Belmonte staat vierde, maar jullie weten nog wel hoe ze afgelopen herfst speelden. SUA staat ook vierde. UT staat tweede en dat staan ze in hun regio al vijf jaar op rij. Al deze teams hebben al eens eerder in de lentefinale gestaan, met gemengde resultaten. Ze weten waar ze mee bezig zijn. Ze weten wat ervoor nodig is om zich te kwalificeren. Wij zijn de zwakste schakel, maar dat betekent niet dat we zullen breken. Het betekent alleen dat we twee keer zo hard zullen moeten werken om hen bij te houden. Als jullie bereid zijn om dat te doen, maken we een kans.’ Hij pakte een stapel papieren en zwaaide ermee naar Matt.

Matt stond op om ze uit te delen.

Wymack had een informatiepakket samengesteld voor de eerste ronde. Op de eerste pagina stond het herfstschema van UT, inclusief hun scores. Onderaan stonden gedetailleerde aantekeningen over de laatste zeven pogingen van UT om de lentefinale te halen. Drie jaar achtereen hadden ze de derde ronde behaald, waarin ze werden uitgeschakeld.

Neil sloeg de bladzijde om en bekeek de opstelling van het team. De volgende vier pagina’s bevatten dezelfde gegevens van Belmonte en SUA.

‘Maandag zullen we hun speelstijl grondig gaan analyseren en

strategieën gaan bepalen,' zei Wymack. 'Tegen die tijd heb ik ook beeldmateriaal van al hun wedstrijden in de herfst op cd's gebrand. Als je nieuwsgierig bent, kun je daarnaar kijken in je vrije tijd. Op één uitzondering na zal ik tijdens de trainingen geen tijd nemen om jullie meer dan een paar hoogtepunten te laten zien. Er zit een week rust tussen het einde van de eerste ronde en de death match,' ging Wymack verder. 'Het slechte nieuws is dat we niet weten tegen wie we in februari moeten spelen. Het goede nieuws: dit jaar zitten Edgar Allan, Penn State en USC Trojans – De Grote Drie – allemaal in dezelfde poule en moeten ze het in de derde ronde tegen elkaar opnemen. Voor het eerst in zes jaar wordt een van hen nog vóór de finale uitgeschakeld.'

'Jemig,' zei Danielle. 'Wat een geluk.'

'Ik wed dat Penn wordt uitgeschakeld,' zei Nicky.

'Niet doen,' zei Kevin nog voordat de anderen ook geld konden inzetten. 'Het maakt niet uit wie er wordt uitgeschakeld; wij zijn er nog lang niet klaar voor om een van hen onder ogen te komen. Hoelang moet Neil nog op de bank blijven zitten?'

'Een week,' zei Neil met tegenzin. 'Abby beslist dinsdag pas of ik weer mag spelen.'

'Dat is nog heel gul van haar,' zei Danielle. 'Ik had je de hele eerste ronde niet mee laten doen.'

'Ik kan best spelen,' zei Neil.

Kevin stak zijn hand uit achter Andrew langs en gaf een tikje tegen Neils achterhoofd. Al het ongemakkelijke medeleven van de dag ervoor was verdwenen. Hij keek Neil met een felle blik aan en zei de vernietigende woorden: 'Ik heb je gewaarschuwd dat je niet meer moet liegen over je gezondheid. We hebben je op het veld nodig, maar niet als je ons daardoor punten kost. Zoals je er nu aan toe bent, verspil je onze tijd.'

‘Niet waar,’ zei Neil. ‘Zet me maar in, dan bewijs ik het.’

‘Koppen dicht,’ zei Wymack. ‘Zodra je minder dan vijftig hechtingen hebt, zal ik overwegen je weer te laten spelen. Als ik eerder zie dat je ook maar een zijdelingse blik op je tenue werpt, mag je nog een week langer op de bank blijven zitten, begrepen?’

‘Maar...’

‘Ik wil alleen maar “Ja, Coach” horen.’

‘Maar Coach...’

Neil vergat wat hij verder wilde zeggen toen hij Andrew in zijn pols voelde knijpen. De scherpe pijn schoot door naar zijn vingers en hij trok zijn hand zo snel mogelijk naar zich toe. Met een geërgerde blik keek hij opzij, maar Andrew keek hem niet eens aan. Neil sloeg zijn arm voor zijn buik, zodat die buiten Andrews bereik was en richtte nukkig zijn aandacht weer op Wymack.

‘Dank je wel, denk ik,’ zei Wymack. ‘Hoever lig je achter, Andrew? Ik zag dat er geen fitnessruimte was in Easthaven.’

‘Klopt, die was er niet,’ zei Andrew. ‘Dus ik heb wat geïmproviseerd.’

‘Wil ik weten hoe?’ vroeg Wymack, waarop hij meteen zijn eigen vraag beantwoordde: ‘Nee, dat wil ik niet, tenzij we een rechtszaak kunnen verwachten, dan moet ik daar wel vanaf weten. De ochtendtrainingen beginnen weer in de fitnessruimte. Totdat jij weer kunt spelen, ontmoet ik jou iedere ochtend hier, Neil. Je gaat wedstrijden bekijken en de verdediging van UT analyseren. Morgenmiddag hebben jullie de standaard semesterbezoekjes aan Betsy. Je weet hoe het werkt: je gaat erheen met iemand die op een andere positie speelt dan jij. Danielle zal de paren uitkiezen en tijden bepalen, en die morgenochtend doorgeven. Oké?’

‘Doe ik,’ zei Danielle.

‘De laatste officiële mededeling van mij gaat over schadebeperking,’

zei Wymack. ‘Alle aandacht is op ons gericht. Door een heftig seizoen en allerlei ellende heeft iedereen het over de Foxes, dus wie weet hebben we dit jaar als underdog zelfs supporters. Het bestuur wil dat we die publiciteit vasthouden, dus je kunt meer camera’s verwachten bij de wedstrijden, meer interviews en meer nieuwsgierigheid in het algemeen. Als ik ervoor kon zorgen dat sommige Foxes hun bek hielden in het openbaar zou ik dat doen, maar helaas. Probeer je te gedragen zonder dat we ons nieuwe sterke imago verliezen. Gaat dat lukken?’

‘Niet leuk, Coach,’ zei Nicky.

‘Het wordt nog veel minder leuk als je ons voor lul zet,’ zei Wymack, ‘maar ik maak me een stuk minder zorgen om jou dan om onze plaatselijke boksbal met z’n brutale mond. Heeft iemand een idee hoe we ervoor kunnen zorgen dat Neil er iets minder uitziet alsof hij een slachtoffer is van huiselijk geweld?’

‘Wordt aan gewerkt,’ zei Allison. Ze keek Neil aan. ‘Kom hierna maar naar onze kamer.’

‘Ik wilde vanmiddag mijn lesboeken gaan kopen,’ protesteerde Neil.

‘Het was geen verzoek,’ zei Allison. ‘Pas als ik klaar ben met jou, mag je je in het openbaar vertonen.’

‘We beloven dat we niets over de kerstvakantie zullen vragen,’ zei Renee. De verwijtende blik die Allison haar daarop toewierp omdat hun kans op goede roddels nu was verspeeld, zag ze niet, of ze koos ervoor hem te negeren. ‘We zijn best snel klaar, denk ik.’

Neil vertrouwde er niet op dat Allison niet zou vissen naar informatie, maar hij wist dat Renee ertussen zou komen als dat zou gebeuren. ‘Oké.’

‘Ik moet ook nog boeken kopen,’ zei Nicky. ‘We kunnen wel samen gaan als ze klaar met je zijn.’

Wymack knikte en keek de kring rond. 'Iemand nog iets officieels toe te voegen?'

'We hebben een kast nodig voor de trofeeën die we gaan winnen,' zei Danielle. 'Mogen we het hier opnieuw inrichten?'

'De aanschaf van zoiets wordt pas door het bestuur goedgekeurd als we op z'n minst de tweede ronde hebben gehaald,' zei Wymack. 'Maar leuk geprobeerd.'

'Hoezo hebben we daar toestemming voor nodig?' zei Allison. 'Ik zal hem kopen, want het bestuur is veel te gierig. Het moet iets buitensporig duurs zijn. Wil jij de laadbak van je pick-up opmeten, Matt? Ik moet weten wat erin past voordat ik op zoek ga naar de juiste kast.'

'Jong en stinkend rijk,' verzuchtte Nicky. 'Wat moet dat heerlijk zijn.'

Allison bestudeerde zogenaamd verveeld haar gemanicuurde nagels. 'Is het ook.'

Nicky rolde met zijn ogen, maar hield zijn mond.

'Verder nog iets?' vroeg Wymack. Het geluid van de voordeur klonk, wat betekende dat Abby eraan kwam. 'Laat maar zitten. Daar is het eten al. Eet smakelijk en maak dat je wegkomt. Als iemand me nog wil spreken: ik zit papierwerk te doen en schema's te maken.'

Hij zette zich af van het tv-meubel en verdween in zijn kantoortje.

Abby zette de etensbakjes op tafel en deelde papieren borden uit. Toen ze daarmee klaar was, bleef ze nog even hangen om de Foxes hartelijk welkom te heten en verdween toen. Neil vond het vreemd dat ze niet bleef om naar hun vakanties te vragen, maar toen hij haar ongemakkelijke blik op hem en Andrew zag, dacht hij dat ze dat misschien voor hen deed. Het was misplaatste beleefdheid, want het kon Andrew echt geen moerschelen of zijn teamgenoten een betere kerst hadden gehad dan hij, en Neil gunde het hun ook gewoon.

Er werd in stilte gegeten. Toen ze klaar waren, haalde Neil zijn telefoon van de lader. Bij de auto aangekomen liet Andrew hem pas instappen nadat hij de telefoon ook echt had aangezet. Met twee auto's reden de Foxes terug naar Fox Tower, waar Neil achter de meiden aan naar hun kamer liep. Allison zette hem zijdelings op de bank, waarna ze in haar koffer rommelde en er een plastic tas uithaalde die ze meenam naar de bank. Ze ging heel dicht bij hem zitten, haalde de make-up uit de tas en legde die tussen hen in.

‘Het zou beter zijn geweest als je met ons mee was gegaan naar de winkel,’ zei Allison. Het klonk als een verwijt, ook al hadden ze Neil niet meegevraagd. Hij vroeg zich af of hij zich moest verontschuldigen, maar voordat hij daarover kon beslissen, ging ze al verder met: ‘Het maakt niet uit. Ik heb gewoon alle soorten gekocht, dus er zit vast wel iets bij wat bij je huidskleur past. Kijk recht naar voren en laat mij mijn werk doen. Niet praten, tenzij ik een vraag stel.’

Ze pakte steeds twee doosjes op en hield die naast zijn gezicht om te zien welke kleuren het beste overeenkwamen. Sommige keurde ze meteen af, andere legde ze apart voor een tweede inspectie. Uiteindelijk had ze er nog drie over en ging ze aan de slag met het wegwerken van de blauwe plekken in zijn hals en gezicht. Renee en Danielle liepen om de bank heen om haar werk te bekijken. Neil durfde niet op te kijken, maar hij kon Danielle bijna horen knarsetanden.

‘Waarom?’ zei Danielle uiteindelijk. ‘Wat wilde hij hiermee bereiken? Waarom heeft hij dit gedaan?’

‘Danielle,’ zei Renee vermanend. ‘We hebben beloofd niets te vragen.’

‘Nee, jij hebt dat beloofd,’ zei Danielle.

Het liefst liet Neil het ze onderling uitvechten, maar die beslissing was niet aan hem. ‘Om Kevin terug te pakken,’ zei hij.

Allison liet haar handen zakken.

Neil keek Danielle aan. ‘Wist je dat Kevin na een jaar bij de Foxes nog steeds een eigen kamer heeft in het Ravens Nest? Riko heeft niet eens zijn oude studieboeken weggegooid. Vind je dat niet interessant? Riko bedreigt en kleineert Kevin waar hij maar kan, maar hij wil hem ook niet loslaten. Hij is net zo geobsedeerd met Kevin als Kevin met hem was, maar Kevins aandacht begint te verslappen,’ ging Neil verder. ‘Toen we in oktober tegen de Ravens speelden, gaf Kevin meer om ons dan om Riko. Die dag heeft hij voor ons gekozen, en dat vindt Riko onvergeeflijk. Hij is de koning van exy. Hij laat zich niet zomaar afwimpelen of kleineren of verslaan. Dus haalde hij de mensen op wie Kevin leunt bij hem weg. Hij wil dat wij bang voor hem worden en zorgen dat Kevin weer gaat twijfelen.’

Danielle snoof ongelovig. ‘Wat een incompetente klootzak is het toch.’

‘Dank je wel,’ zei Neil.

Danielle keek hem niet-begrijpend aan.

‘Omdat je niet vraagt of het heeft gewerkt,’ legde Neil uit.

‘Natuurlijk heeft dat niet gewerkt,’ zei Allison. ‘Je bent niet bang voor Andrew. Waarom zou je dan bang zijn voor Riko? Hij is gewoon het zoveelste verwende kind met woedeaanvallen en een grote bek. En nu moet je weer naar voren kijken zodat ik verder kan. Ik heb niet gezegd dat je opzij mocht kijken.’

Neil bleef in dezelfde verstijfde houding zitten tot ze klaar was.

Even later leunde ze achteruit om hem eens goed te bekijken en stond daarna op om een spiegel van haar bureau te pakken.

Neils maag kromp ineen toen ze ermee naar hem toe kwam. Hij pakte het ding van haar aan, maar liet hem met de spiegelzijde naar beneden op zijn schoot rusten.

Allison gebaarde dat hij zichzelf moest bekijken.

Neil schudde zijn hoofd. 'Als jij zegt dat het goed is, geloof ik je.'

'Niet bang voor Riko, maar wel voor je eigen spiegelbeeld?' Allison sloeg haar armen over elkaar en keek hem meewarig aan. 'Jij bent behoorlijk verknipt. Hebben je ouders daarvoor gezorgd, of ben je van nature zo?'

Danielle kwam tussenbeide voordat Neil kon reageren. 'Het ziet er heel goed uit. Als iemand te dichtbij komt, zien ze waarschijnlijk wel dat je make-up draagt, maar ik denk niet dat iemand vragen gaat stellen. Vanaf waar ik nu zit, kun je het niet zien. Totdat het genezen is moet je alleen iedere ochtend na de training hier langskomen om je te laten opmaken voordat je naar college gaat. Heb je dit semester ook college om negen uur?'

'Nee, niet nadat ik afgelopen herfst op dat tijdstip altijd bijna te laat kwam,' antwoordde Neil, en tegen Allison zei hij: 'Dank je wel. Dit had ik zelf niet bedacht, maar het is een slimme truc.'

'Dat is het zeker. Ik heb het mezelf aangeleerd toen ik net begon met exy, zodat de paparazzi me met rust zouden laten. Sindsdien heb ik het niet meer nodig gehad, maar ik ben niet vergeten hoe het moet.' Ze trok één schouder op. 'Ga maar kijken of het werkt als je je lesboeken gaat kopen. Het liefst nu meteen. Danielle staat namelijk te popelen om jullie kamer in beslag te nemen.'

'Het gaat me niet om de kamer,' zei Danielle.

Neil legde de spiegel weg en kwam overeind. 'Ben al weg.'

'O, en Neil?' zei Danielle toen Neil bij de deur was.

Hij liet zijn hand op de deurknop rusten en keek naar haar om. 'Als je erover wilt praten, of over wat dan ook, of...' ze gebaarde vaag naar de zijkant van haar hoofd waarmee ze misschien Neils nieuwe uiterlijk bedoelde, 'dan weet je ons te vinden, toch? Wat je maar wilt.'

‘Weet ik,’ zei Neil. ‘Misschien later een keer. Stuur je een berichtje als ik weer naar huis kan komen?’

‘Misschien, misschien ook niet.’

Neil schudde zijn hoofd en vertrok. Hij deed de deur achter zich dicht en bleef nog even in de gang staan. Hij was moe en hij had pijn en hij had helemaal geen zin in een week op de bank zitten, maar heel even deed dat er allemaal niet toe.

‘Het is goed,’ zei hij tegen de lege gang. ‘Het komt allemaal goed.’

Het zou in ieder geval goedkomen met de Foxes en dat was meer dan genoeg.

Neil had verwacht dat hij zich afgewezen zou voelen toen hij donderdagochtend niet mee mocht trainen in de fitnessruimte, maar Wymack had een video met een interessante wedstrijd van UT voor hem uitgekozen. Zelf zat Wymack in zijn kantoortje naar een andere wedstrijd te kijken en naderhand bespraken ze samen de stijl van de verschillende spelers. De meiden haalden hem na de training op, zodat Allison zijn gezicht weer kon opmaken. Dat ging een stuk sneller nu Allison precies wist wat ze moest doen en de juiste kleuren al had gekozen.

De colleges trokken in een waas aan hem voorbij; hij lette meer op of mensen door zijn make-up heen konden kijken dan op wat de docenten vertelden. Toen het tweede college om kwart voor twee was afgelopen, vluchtte Neil opgelucht naar Fox Tower. Matt was niet thuis. Na een blik op het rooster dat op hun koelkast hing, wist Neil dat hij pas thuis zou komen als ze alweer bijna moesten gaan.

Hij leegde zijn rugzak op zijn bureau. Op de onderste plank van zijn boekenkast stonden nog steeds de boeken voor wiskunde en Spaans van het vorige semester. Hij pakte zijn oude wiskunde aantekeningen, veegde

het stof eraf en nam ze nog eens door. Het meeste kwam hem slechts vaag bekend voor, maar hoe verder hij doorbladerde, hoe meer er terugkwam. Neil kreeg zo'n donkerbruin vermoeden van hoe zijn weekend eruit zou gaan zien.

Om kwart voor drie ontmoette hij Andrew en de rest om mee te rijden naar het stadion. De Foxes reisden meestal in twee groepen naar de trainingen, maar vandaag waren ze zelfs met drie auto's omdat er tijdens de middagtraining steeds een tweetal naar Reddin Hall zou moeten. Andrew en Kevin hadden als eersten een afspraak met Betsy Dobson en zouden daar rechtstreeks heen gaan, dus klommen Aaron en Nicky bij Renee in de laadbak van Matts truck. Neil dacht niet dat hij al zo goed kon klimmen zonder zich pijn te doen, maar daar hoefde hij zich geen zorgen om te maken; Allison onderschepte hem en propte hem in haar roze cabriolet.

Neil zette zich schrap voor de vragen die ze op hem zou afvuren, maar ze zei de hele weg naar het stadion geen woord. Bij het uitstappen bedankte Neil haar, kreeg een verstrooide blik als antwoord en bleef op de stoep staan wachten op de anderen.

De middagtraining was precies zo vreselijk als hij had verwacht. Hij nam de wedstrijd-cd van Wymack aan, maar stond nog een tijdje verloren in de hal terwijl de anderen zich omkleedden. Hij keek ze na toen ze het veld op liepen voor hun warming-up en moest zich inhouden om er niet achteraan te gaan. Met alle zelfbeheersing die hij in zich had, nam hij plaats op de bank. Het was te hopen dat het deze keer ook een wedstrijd was die hem voldoende zou afleiden.

Het werkte slechts totdat de Foxes terugkwamen om hun beschermende kleding aan te trekken. Daarna volgde Neil niet meer wat er op het scherm gebeurde en staarde hij alleen nog maar naar de muur.

‘Opletten,’ zei Wymack ergens achter hem.

‘Dat doe ik,’ loog Neil.

‘Ze hebben net een onmogelijk doelpunt gescoord en je gaf geen kik,’ zei Wymack.

Neil keek weer naar het grote beeldscherm en zag dat de score inderdaad was veranderd. Het publiek joelde op de achtergrond. ‘Ik zou op het veld moeten staan.’

‘Dat komt nog wel,’ zei Wymack. ‘Volgende week, als je voldoende bent genezen. Het kan geen kwaad om een paar dagen rust te houden. Wat wel kwaad kan, is als je nu nog iets verrekt of een blessure oploopt die niet meer kan genezen. En wat nog veel meer kwaad kan is als wij door jou een wedstrijd verliezen, alleen maar omdat je te ongeduldig was. Kijk, je moet het zo zien: je teamgenoten doen nu een inhaalsessie. Jij hebt al twee weken getraind tijdens je vakantie terwijl zij stomme dingen deden en zich vol zaten te vreten. Je ligt voor.’

‘Kevin heeft wel getraind,’ zei Neil. ‘Matt zei dat hij iedere dag naar het plaatselijke veld is gegaan.’

‘Dat is slechts een van de acht.’

‘Zij kunnen het zich veroorloven om vrij te nemen. Ze zijn allemaal beter dan ik en ze hebben vervangers.’

‘Ze hebben meer ervaring en andere kwaliteiten dan jij,’ zei Wymack. ‘Maar jij bent nu honderd keer beter dan in mei. Onderschat jezelf niet. En nu: concentratie. Als je vanmiddag weggaat, wil ik goede aantekeningen van je hebben.’

In stille berusting pakte Neil zijn potlood weer op.

Wymack vertrok.

Hij was halverwege de tweede wedstrijd toen het tijd was om naar Reddin te gaan. Deze keer was hij de derde die ging, samen met Aaron.

Neil reed en onderdrukte de neiging om aan Aaron te vragen hoelang hij al bijrijder was, maar het had geen zin om Aaron op de kast te jagen.

Voor de meeste studenten was het nog vroeg, dus Neil kon gemakkelijk een parkeerplekje voor de deur van de kliniek vinden. Ze sloegen de algemene incheckbalie over en liepen rechtstreeks naar de gang waar de therapeuten zaten. Voordat Neil kon vragen wie van hen tweeën als eerste zou gaan, liep Aaron al door naar de deur van Betsy en verdween hij uit het zicht. Neil liet zich voorzichtig op een van de stevige stoelen zakken.

Hij wilde niet nadenken over de sessie die hem te wachten stond, maar hij wilde ook niet nadenken over de Foxes die zonder hem trainden, dus pakte hij zijn telefoon en controleerde zijn berichten. De meeste waren van Nicky: loos commentaar over dingen die hij in New York had gezien, vragen over Millport, en zo nu en dan de opmerking dat Neil moest ophouden zijn berichtjes te negeren. Minstens vier berichten bevatten alleen maar uitroeptekens. Renee deed twee keer de groetjes en Allison één keer in een groepsbericht op eerste kerstdag.

Kevin had maar één keer een berichtje naar Neil gestuurd, op de dag dat Neil naar Evermore ging. Neil had het op een paar minuten na gemist; het bericht was waarschijnlijk binnengekomen op het moment dat Neil in het vliegtuig stapte. Nu las hij het bericht van zeven woorden vier keer: 'Jean helpt jou als jij hem helpt.'

De eerste paar dagen had Neil een gloeiende hekel aan Jean gehad; aan het berichtje van Kevin zou hij dan ook niet veel hebben gehad, maar achteraf begreep hij het. Jean kende de akelige waarheid over de Moriyama's, want hij was jaren geleden aan Tetsuji verkocht om een schuld bij het hoofd van de familie af te lossen. Jean haatte zijn levenslot, maar hij was al voorbij het punt dat hij zich ertegen verzette. Hij was niet opstandig, maar slechts een overlever. Hij deed wat nodig was om de dag door te komen.

Vaak hield dat in dat hij voor Neil zorgde. Zonder te knippen stond hij op wacht als Riko Neil voor de zoveelste keer in elkaar sloeg, maar hij was er ook altijd om Neil daarna weer overeind te helpen. Op het veld van de Ravens waren ze elkaars partner. Dat betekende dat het succes of falen van de een direct invloed had op de ander. Jean was op z'n minst een bedenkelijke bondgenoot, maar hij was de enige Raven die nog een beetje op Neil had gelet. Uit egoïsme, niet uit vriendelijkheid, maar toch. Het was genoeg geweest om te overleven.

Neil was er levend vandaan gekomen, Kevin was gevlucht toen zijn leven instortte, maar Jean was daar nog steeds en hield het zo goed en zo kwaad mogelijk vol. Neil vroeg zich af hoe het voor hem was geweest om hen beiden te zien vertrekken: of hij dacht dat ze sukkelers waren om tegen de meester in te gaan of dat hij stiekem een beetje jaloers was dat zij wél weg waren gekomen. Hij vroeg zich ook af of het Jean iets kon schelen. Het was veiliger en slimmer om daar te blijven. Als Jean niet wilde terugvechten, als hij niets had om voor te vechten, dan kon niemand nog iets voor hem doen.

Een vage herinnering kwam bovendien, net buiten zijn bereik. Neil probeerde zich erop te concentreren, maar doordat hij over Jean nadacht, dwaalden zijn gedachten ook af naar het geweld van Riko. Snel drukte hij alles weg en scrollde door de rest van zijn berichten. Danielle en Matt hadden een paar keer geprobeerd contact met hem te krijgen. Aaron had slechts één berichtje gestuurd en het was het laatste wat hij had ontvangen voordat de nieuwjaarswensen werden uitgewisseld.

‘Vertel Andrew niet over Katelyn,’ stond er.

Katelyn en Aaron hadden elkaar bijna de hele herfst in het geheim ontmoet, vermeden elkaar tijdens wedstrijden, maar kwamen tussen de colleges door stiekem samen in de bibliotheek. Toen Andrew was

opgenomen, was Katelyn een vast onderdeel van hun leven geworden. Zij en Aaron aten een paar avonden per week samen en zo nu en dan kwam ze langs op hun verdieping in Fox Tower. Het was een raar idee dat ze nu weer stiekem gingen doen en Neil vroeg zich terloops af hoe Katelyn had gereageerd op die beslissing. Misschien had Aaron haar verteld dat Andrew een enorme hekel aan haar had. Dat vond ze waarschijnlijk niet leuk, maar zo was ze in ieder geval nog in leven en veilig.

Het geluid van een deur haalde hem uit zijn gedachten. Neil keek naar de tijd en sloot de berichten af. Met meer tegenzin dan pijn kwam hij langzaam overeind toen Aaron eraan kwam. Betsy liep achter Aaron aan en begroette Neil met een hartelijke glimlach.

‘Dag, Neil.’

Hij volgde haar door de gang naar haar spreekkamer en liep langs haar heen om als eerste naar binnen te gaan. De kamer zag er nog hetzelfde uit als in augustus, van de perfect uitgelijnde kussentjes op de bank tot de kristallen figuurtjes in de boekenkast. Hij ging op de bank zitten en keek toe terwijl Betsy de deur achter zich dichtdeed. Ze nam even de tijd om warme chocolademelk te maken en keek hem aan.

‘Ik heb ook thee als je dat liever wilt. Ik herinner me dat je niet van zoetigheid houdt.’

‘Ik hoef niks.’

Ze ging tegenover hem zitten. ‘Zo. Dat is even geleden. Hoe is het met je?’

‘De Foxes mogen meedoen aan de lentecompetitie, Andrew is terug en nuchter en ik sta nog steeds in de basis als aanvaller,’ zei Neil. ‘Ik mag niet klagen.’

‘Gefeliciteerd met de kwalificatie, trouwens,’ zei Betsy. ‘Eerlijk gezegd weet ik niet zoveel van sport af, maar jullie hebben spelers in het team met veel talent en jullie comeback van vorig jaar was gewoon geniaal.’

Jullie gaan vast een fantastisch seizoen tegemoet. Texas is een beetje te ver voor me, maar ik kom jullie zeker aanmoedigen bij de thuiswedstrijd tegen Belmonte. Zijn jullie er klaar voor?’

‘Nee,’ zei Neil. ‘Maar dat komt nog wel. We hebben geen keus. Vorige maand hebben we gezegd dat we geen enkele wedstrijd in deze competitie willen verliezen en we zijn niet van gedachten veranderd. Maar nu het januari is, beseffen we misschien pas wat we daarvoor moeten doen. We moeten tegen de beste teams van het land en we komen nog maar net kijken.’

‘Dat is een heel volwassen opvatting. Het klinkt ook,’ Betsy spreidde haar handen een beetje alsof ze zocht naar de juiste woorden, ‘een beetje ingestudeerd. Meer als een soundbite die je een verslaggever kunt voeren dan iets wat je aan mij opbiecht. Ik hoop dat we verder kunnen komen dan die afgemeten uitspraken. Je weet dat ik niet zal oordelen, wat je me ook vertelt.’

‘Dat weet ik,’ zei Neil, en daar liet hij het bij.

Betsy boog haar hoofd en ging verder. ‘Je noemde Andrews terugkeer iets positiefs. Ik weet dat je mijn beslissing om hem afgelopen november te laten opnemen steunde. Het is waarschijnlijk nog te vroeg om er iets over te zeggen, maar hoe vind je het nu hij niet meer aan de medicijnen is? Zijn er dingen om je zorgen om te maken?’

‘Ik ga niet met jou over Andrew praten.’

‘Ik probeer het over jou te hebben,’ zei Betsy. ‘Dit is jouw spreekuur.’

‘Dit is geen echt spreekuur,’ zei Neil. ‘Het is een informele ontmoeting en ik ben hier alleen maar omdat Coach zegt dat we minstens één keer per semester met jou moeten praten. Geen van ons tweeën heeft hier iets aan. Je verspilt tijd aan mij die je beter kunt besteden aan echte patiënten en ik verspilt tijd waarin ik zou kunnen trainen.’

‘Ik vind dit geen tijdverspilling, en het spijt me dat ik je tijd op het veld inpik.’ Ze wachtte even of hij daarop zou reageren en zei toen: ‘Nog een gelukkig nieuwjaar, trouwens. Was ik vergeten te zeggen. Hoe was je vakantie?’

Daar had je de vraag die hij verwachtte en vreesde. Hij wist niet wat zijn teamgenoten aan haar hadden verteld. Zelf wilde hij de waarheid niet vertellen, maar als hij erover loog terwijl ze het al van hen had gehoord, zou ze vanaf dit moment aan alles gaan twijfelen wat hij haar vertelde. Neil overwoog de consequenties en besloot het erop te wagen. Hij hoefde Betsy toch maar één keer per semester te zien, dus dit was voorlopig de laatste keer dat hij met haar zou praten. Ze mocht over hem denken wat ze wilde.

‘Prima,’ antwoordde hij.

‘Sneeuwt het ook weleens in Arizona?’

‘Soms. Ze noemen vier centimeter sneeuw al een sneeuwstorm.’

‘Jeetje,’ zei Betsy. ‘Ik weet nog dat we hier een paar jaar geleden een dun laagje sneeuw hadden. Op weg naar de campus liep ik langs een jonge vrouw. Ze was met iemand aan de telefoon om te vertellen dat het sneeuwde. Ze was zo opgewonden dat ik me afvroeg of ze ooit eerder sneeuw had gezien. Eigenlijk wilde ik haar vragen waar ze vandaan kwam, maar ik wilde haar ook niet storen.’

Ze stelde geen vraag, dus Neil zei niets.

Ook Betsy zweeg en nam een slok van haar chocolademelk.

Neil deed zijn best om niet naar de klok te kijken. Hij wilde niet weten hoe weinig tijd er nog maar was verstreken.

‘Wil je niet met me praten?’ drong Betsy aan.

‘Wat moet ik zeggen dan?’ vroeg Neil.

‘Maakt niet uit wat,’ zei Betsy. ‘Dit is jouw tijd.’

‘Maakt niet uit wat?’ vroeg Neil. En toen ze hem bemoedigend toeknikte begon hij te vertellen over de wedstrijden van UT die hij had bekeken. Het was een heel onpersoonlijk verhaal en absoluut niet dat waar ze op hoopte, maar ze onderbrak hem niet en was zo beleefd om er niet verveeld bij te kijken. Ze dronk haar warme chocolademelk en luisterde alsof het het boeiendste verhaal was dat ze die dag had gehoord. Op de een of andere manier kreeg Neil daardoor een nog grotere hekel aan haar, maar hij bleef praten tot het eindelijk tijd was om te gaan. Hij haastte zich haar spreekkamer uit, nam Aaron mee uit de wachtkamer en liep door naar de auto.

Halverwege de weg naar het stadion zei Aaron opeens: ‘Ik heb haar niets verteld.’

Ze zaten maar met z’n tweeën in de auto, maar het duurde even voordat het tot Neil doordrong dat Aaron het tegen hem had. Hij keek opzij, maar Aaron staaarde uit het raampje.

‘Ik ook niet,’ zei Neil.

‘Ze vroeg jou naar Andrew.’

Het was geen vraag, toch zei Neil: ‘Ja. Jou ook?’

‘Ze vraagt me eigenlijk nooit meer iets,’ zei Aaron. ‘Ze weet dat het geen zin heeft. Ik heb haar nog nooit iets verteld.’

Neil stelde zich voor hoe Aaron er zwijgend bij zat, terwijl Betsy honderduit kletste over koetjes en kalfjes. Het was een even inspirerend als verontrustend beeld. Hij wist niet of hij dat zelf een halfuur zou kunnen volhouden. ‘Ik wilde dat ik dat had bedacht. In plaats daarvan heb ik haar een samenvatting over de kwaliteiten van UT gegeven.’

‘Voorspelbaar,’ zei Aaron.

Neil vroeg zich af hoe Andrew de tijd doorkwam. Toen hij zijn medicijnen nog slikte moest hij elke week naar Betsy, en Neil wist niet of dat nu

ook weer zo zou zijn. Wat hem echter meer interesseerde was of Andrews mening over Betsy nu ook zou veranderen. Vorig jaar leek hij een merkwaardig milde opvatting over haar te hebben en kreeg hij zelfs appjes van haar buiten haar werktijden. Opwekkende middelen maakten iedereen blijkbaar gemakkelijker te verdragen.

Neil parkeerde op dezelfde plek als waar hij de auto had aangetroffen. Hij ging weer terug naar zijn plekje op de bank en Aaron liep door naar de kleedkamers om zich om te kleden. Het lukte Neil bijna om niet jaloers te zijn op zijn goede gezondheid.

De wedstrijd van UT vormde een goede afleiding van de ongewilde ergernis, maar toen Allison en Renee een paar minuten later langsliepen, kon Neil zich er niet meer op concentreren. Hij zag hen door de lounge lopen, dacht even na en drukte toen op 'pauze'.

'Renee?'

Ze bleven allebei staan, maar Allison liep al gauw verder. Renee kwam naar Neil toe en ging naast hem zitten, dichtbij genoeg om hem stilzwijgend steun te bieden, maar veraf genoeg om hem ademruimte te geven.

'Wat heb ik gisteren gezegd?' vroeg Neil haar. 'Waarom reageerde je zo?'

Het kostte haar niet veel tijd om te weten waar hij het over had. 'Je bedoelt de messen?'

Toen Neil knikte, draaide ze haar handen om en staaarde ze naar haar eigen handpalmen.

'Weet je nog dat ik je vertelde dat ik bij een bende heb gezeten? Daar zat ook een man bij die mij heel erg graag pijn deed. Hij hield van messen en had er altijd wel een stuk of zes bij zich. Daar kon ik mezelf niet tegen verdedigen, dus heb ik mezelf aangeleerd om ook met messen te vechten. Ik heb een jaar lang geoefend voordat ik hem aankon. Of, nou

ja, “aankunnen”...’ Renee dacht even na over haar woordkeus en zei toen: ‘Hij heeft het gevecht niet overleefd. Boss heeft me geholpen het lichaam zo neer te leggen dat we de schuld aan een rivaliserende bende konden geven. Ik kreeg promotie. Ik heb de messen altijd bij me gehouden. Ook tijdens mijn proces en mijn adoptie. Ik wilde niet vergeten waartoe ik in staat was... en wat ik had overleefd.’

‘Je deed wat je moest doen,’ zei Neil. ‘Als hij nog zou leven, zou hij achter je aan komen.’

‘Weet ik,’ zei Renee zachtjes. ‘Vóór mij waren er al meisjes geweest en na mij zouden er weer andere meisjes komen, maar dat is niet de reden waarom ik het heb gedaan. Ik heb het gedaan omdat hij mij persoonlijk had gekwetst en ik niet meer bang voor hem wilde zijn. Ik heb meer spijt van hoe het mijzelf heeft veranderd dan van zijn dood. Ik voelde geen afschuw toen ik hem zag sterven en was zelfs trots op wat ik hem had aangedaan.’

Ik heb dit ook aan Andrew verteld,’ zei Renee. ‘Toen ik de dag daarna college had, heeft hij ingebroken in mijn kamer en mijn messen weggehaald. Toen ik ze terug vroeg, zei hij dat ik tegen mezelf loog. Als ik het mezelf wilde blijven herinneren, zou ik de messen niet in mijn kast verstoppen alsof het een of ander schandalig geheim was waar ik niet aan terug wilde denken of niet kon loslaten. De messen waren niet goed voor mij en hij zei dat hij ze bij zich zou houden totdat ik ze weer nodig had.’

Hij mocht ze van me houden omdat ik erop vertrouwde dat hij ze niet zou gebruiken,’ zei Renee. ‘Ik dacht dat hij wel begreep wat ze nu waren geworden: geen wapens maar symbolen voor wat we hadden overwonnen. Ik heb hem niet gevraagd naar zijn redenen, want ik wist dat hij het me wel zou vertellen als hij vond dat ik het moest weten.’

De meest logische verklaring was Drake, maar toch klopte dat ook niet

helemaal. Neil dacht erover na, en over de littekens op Andrews onderarmen. Wie had Andrew overwonnen: Drake of zichzelf?

Neil was niet van plan om deze gedachte met Renee te delen, dus zei hij maar: 'Dus die messen die hij overal bij zich draagt zijn eigenlijk van jou?'

'Wären van mij,' zei Renee. 'En hij had gelijk: ik heb ze niet meer nodig. Als jij ze nodig hebt, geeft hij ze aan jou en zal ik je leren hoe je ze moet gebruiken.'

Ze glimlachte niet meer.

Neil bekeek haar kalme gezichtsuitdrukking en zag dat ze het meende. Als hij het haar zou vragen, zou ze haar vertrouwen in de mensheid en haar christelijke vroomheid tijdelijk aan de kant zetten om hem te laten zien hoe je een man van zijn keel tot zijn kruis moest opensnijden. Neil begon langzaam te begrijpen waarom Andrew haar graag mocht. Ze was gek genoeg om interessant te zijn.

'Nee, bedankt,' zei Neil. 'Ik wil niet... zoals hem worden.'

Hij zei niet dat hij al vaker messen had gebruikt; je kon immers niet in het huis van de Slager opgroeien zonder ooit een mes in handen te hebben gehad. Nathan Wesninski had noch de tijd, noch het geduld om zijn zoon iets te leren, maar hij had twee van zijn mensen aangewezen om het te doen. Gelukkig was Neil daar al weg voordat hij toe was aan het onderdeel 'dode dieren in stukken snijden'.

'Tuurlijk,' stemde Renee in. Ze wachtte even of er verder nog iets kwam en stond toen op. 'Ik wil Allison niet laten wachten, maar als je later nog verder wilt praten, weet je me te vinden.'

'Oké,' zei Neil. Renee was al bij de deur toen Neil snel vroeg: 'Hoe doet Andrew het op het veld? Zonder medicijnen, bedoel ik.'

Renee keek om en lachte naar hem. 'Ga maar kijken. Dat vindt Coach vast niet erg.'

Neil bleef zitten waar hij zat tot de deur achter haar dichtviel, keek van zijn aantekeningen naar de gepauzeerde wedstrijd op het tv-scherf, legde zijn spullen weg en kwam overeind. Toen hij de deur naar het speelveld opendeed, werd hij begroet door het geluid van een bal die tegen de wand ketste. Hij liep over het pad langs het veld naar de spelersbank. Daar stond Wymack te kijken naar de spelers op het veld. Zo nu en dan maakte hij een aantekening. Hij stond met zijn rug naar Neil toe en het lawaai dat door de luchtroosters vanaf het veld kwam, maskeerde Neils zachte voetstappen. Op een veilige afstand bleef Neil naar zijn teamgenoten staan kijken.

Het team leek klein, omdat er drie spelers ontbraken, maar ze speelden met de felheid van een veel groter team. Danielle en Kevin stonden opgesteld als aanvallers tegen drie verdedigers. Hoewel ze in de minderheid waren, vochten ze onvermoeibaar door. Kevin slaagde er een paar keer in om zowel Nicky als Aaron te omzeilen voor een schot op het doel. Andrew hield alle ballen tegen, maar het duurde even voordat Neil begreep waar hij mee bezig was. In plaats van de ballen over het veld heen te schieten, zoals gewoonlijk, schoot hij ze nu terug naar Kevin. Ze kwamen allemaal voor Kevins voeten terecht, waardoor die moest oppassen dat hij er niet over struikelde. Andrew deed hetzelfde bij Danielle toen zij eindelijk voorbij Matt wist te komen om zelf een schot op het doel te wagen. Ze stapte opzij toen de bal op haar afkwam, maar het scheelde maar een haar. Matt ving haar op toen ze struikelde.

Vloekend kwam Wymack in beweging om zijn aantekeningen weg te leggen. Toen hij zich omdraaide zag hij Neil en bleef hij even als bevroren staan met zijn klembord uitgestoken naar de spelersbank.

Neil verwachtte dat hij hem zou bevelen terug te gaan naar zijn tv-scherf, maar in plaats daarna knipte Wymack met zijn vingers en wees

hij met zijn duim naar de deur van het veld. ‘Ga jij even aan je lievelingsgek vertellen dat hij daarmee moet ophouden voordat hij iemand blesseert?’

‘Ik denk niet dat hij naar mij zal luisteren,’ antwoordde Neil.

‘Je weet best dat hij dat wel zal doen. Húp!’

Wymack bonsde tegen de wand en riep dat ze moesten pauzeren, terwijl Neil naar de deur liep. Hij stapte het veld op en wandelde naar het doel.

Andrew liet zijn stick over zijn schouder hangen toen hij Neil zag aankomen.

Neil wist dat hij Andrew niet terecht moest wijzen waar anderen bij waren, dus ging hij zo dichtbij mogelijk staan en praatte zacht.

‘Coach wil weten wat je tegen de aanvallers hebt.’

Andrew keek langs Neil heen naar de plexiglazen wand. ‘Dat kan hij me zelf komen vragen.’

‘Of je geeft me gewoon antwoord, want ik ben hier nu toch al,’ zei Neil. ‘We zijn nog maar met z’n negenen. Als we nog een speler kwijtraken liggen we uit de competitie, dat weet je best.’

Neil wachtte even, maar hij kreeg uiteraard nog geen reactie.

Het gesprek leek Andrew nu al te vervelen.

Neil stak vlak voor Andrews gezicht een hand op, waardoor Andrew Wymack niet meer kon zien en wachtte tot hij hem weer aan zou kijken. ‘Ik wil de finale halen. Ik wil dat wij degenen zijn die eindelijk de Ravens verslaan. Na alles wat Riko ons heeft aangedaan, wil jij dat toch zeker ook?’

‘Je gebruikt het woord “willen” wel heel gemakkelijk,’ zei Andrew, ‘terwijl ik je al honderd keer heb verteld dat ik helemaal niets wil.’

‘Dat komt waarschijnlijk doordat je al je energie verspilt aan niets

willen,' beet Neil hem toe, 'maar als je dat niet begrijpt, zal ik het nog eens op een eenvoudige manier uitleggen: dit is een spel dat we niet mogen verliezen. Dit is hoe we Riko terugpakken. Dit is het enige wat we van hem kunnen afpakken en wat hem echt pijn zal doen. We moeten hem van die eerste plek stoten en laten zien dat hij ons al die tijd al had moeten vrezen.'

'Denken je teamgenoten nog steeds dat jij een stille willie bent?' vroeg Andrew.

'Ónze teamgenoten,' verbeterde Neil hem, met de nadruk op ons, 'willen dit net zo graag als ik. Hou op ze tegen te werken, nog voordat ze de kans hebben gekregen om het te proberen.'

'Ik geloof niet in kansen.'

'Deed ik ook niet, totdat ik hier kwam,' zei Neil. 'Ik heb jou een kans gegeven toen ik besloot te blijven. Jij gaf mij een kans toen je me vertrouwde met Kevin. Is het nou echt zo moeilijk om hen te steunen, terwijl ze jou altijd al hebben gesteund?'

'Wat krijg ik in ruil voor mijn medewerking?' vroeg Andrew.

'Is wraak niet genoeg?' vroeg Neil. 'Wat wil je nog meer?'

Daar hoefde Andrew niet over na te denken. 'Dat je me je littekens laat zien.'

Dat had Neil niet verwacht en dat was waarschijnlijk ook de reden waarom Andrew het had gevraagd. Neil deed zijn mond open om te protesteren, maar de woorden bleven in zijn keel steken. Wymack en Abby hadden ze al gezien, en de Foxes wisten dat ze er zaten. In november had hij zelf Andrews hand op zijn vervormde huid gelegd, om zijn vertrouwen te winnen. Neil had Andrew de ontbrekende puzzelstukjes van zijn waarheid beloofd als ze het jaar zouden overleven. Hij had niet verwacht dat Andrew genoeg zou nemen met een blik.

‘Wanneer?’ vroeg hij ten slotte.

‘We gaan morgen naar Columbia,’ zei Andrew. ‘Ga nu maar weer weg en zeg tegen Coach dat hij zich met zijn eigen salarisstrookje moet bemoeien. Dit laat ik niet nog eens gebeuren.’

Neil begreep het niet, maar knikte en liep weg. De Foxes wachtten tot de deur achter hem dicht en op slot was voordat ze verdergingen met de training. Toen Kevin daarna nog een worp op het doel maakte, sloeg Andrew de bal helemaal terug naar de andere kant van het veld. Neil had het vermoeden dat ze nog weleens spijt konden krijgen van zijn bemoeienis. Dit was dan wel veiliger, maar nu moesten Danielle en Kevin elke keer achter de bal aan als Andrew hem terugsloeg.

Neil liep naar Wymack toe en gaf Andrews boodschap door. Hij had verwacht dat Wymack de bedreiging van Andrew niet serieus zou nemen. Wat hij niet had verwacht was Wymacks geamuseerde gesnuif en de droge opmerking: ‘Belooft me dat dit geen probleem wordt.’

‘Wat?’

‘Ik weet nog steeds niet of je van de domme houdt om me te stangen of dat je echt zo dom bent,’ zei Wymack. Toen Neil hem uitdrukkingloos bleef aankijken, wreef Wymack over zijn slapen alsof hij hoofdpijn had. ‘Ik zou medelijden met je moeten hebben, maar Andrew heeft gelijk. Ik word niet genoeg betaald om hierbij betrokken te raken. Vogel zelf maar uit hoe het zit, maar wel in je eigen tijd, want nu moet je wedstrijden van UT bestuderen.’ Wymack pakte zijn klembord op en begon aantekeningen te maken.

Neil keek van hem naar het veld.

‘Dag, Neil,’ zei Wymack.

Neil slikte zijn vragen in en liep terug naar de lounge.

Vrijdagavond na de training gingen de ouderejaars uit eten, maar ze gingen eerst nog even langs Fox Tower om schone kleren aan te trekken. Zodra Matt daarna was vertrokken, stond Andrew bij Neil voor de deur met een tas met kleren. Neil begreep nog steeds niet waarom de neven erop stonden dat hij elke keer iets nieuws droeg als ze naar Columbia gingen, maar inmiddels stelde hij er geen vragen meer over. Hij nam de tas mee naar zijn slaapkamer om zich daar om te kleden. Toen hij zich omdraaide om de deur achter zich dicht te doen, stond Andrew achter hem. Hij zei niets, maar gebaarde naar Neils shirt.

Neil aarzelde even, zette de tas op het bed van Matt en wurmde zich uit zijn T-shirt. Dat ging iedere dag iets gemakkelijker, maar het deed nog steeds pijn als hij zijn armen te hoog optilde, en als hij zijn lichaam draaide, voelde hij de huid trekken aan de hechtingen. Hij had zijn shirt net over zijn hoofd en tot zijn ellebogen getrokken toen Andrew het zat was om hem zo te zien worstelen, het shirt verder uittrok en het weggooidde zonder te kijken waar het neerkwam. Hij was meer geïnteresseerd in de littekens en blauwe plekken op Neils torso.

Andrew reikte naar het verband om Neils polsen, en Neil hielp hem de tape en het gaas los te krijgen. De korsten zagen er vandaag erger uit dan toen hij net was geland in South Carolina. Abby had gelijk; hij moest de wonden laten luchten. Met moeite trok Neil zijn blik los van de lelijke strepen op zijn polsen en verplaatste die naar Andrews gezicht. Hij wist niet precies wat hij daar zocht: een spoortje van het geweld van afgelopen woensdag of de kille maar vrolijke afkeuring van vorig semester. Hij zag geen van beide. Andrew leek duizend lichtjaren verwijderd van het hier en nu, afstandelijk en onaangedaan.

Op Neils rechterschouder zat een litteken van een brandwond, waar hij was geslagen met een heet strijkijzer. Andrew legde zijn linkerhand

erop, de vingertoppen precies op de bobbeltjes die de gaten in de zool van het strijkijzer hadden achtergelaten. Zijn rechterduim legde hij op de samengetrokken huid van een schotwond. Na dat bijna dodelijke schot had Neil nog een maand geslapen in een kogelwerend vest, te bang om het uit te trekken. Onder dwang van zijn moeder trok hij het alleen lang genoeg uit om zich te wassen.

‘Iemand heeft op je geschoten,’ zei Andrew.

‘Ik heb je al verteld dat iemand het op me heeft gemunt,’ zei Neil.

‘Dit,’ Andrew duwde zijn vingertoppen harder in de afdruk van het strijkijzer, ‘is niet gebeurd tijdens het vluchten.’

‘Die heb ik van mijn vader. Er kwamen mensen langs om vragen te stellen over zijn werk. Ik heb niets gezegd, maar ik zat niet stil genoeg, volgens hem. Zodra ze weg waren, sloeg hij me met het strijkijzer. Daarom heb ik je verteld dat mijn achternaam Abram is,’ ging Neil verder. ‘Ik wilde je de naam van mijn vader niet geven, omdat ik nooit meer zo genoemd wil worden. Ik haat hem.’

Andrew bleef lang stil. Hij liet zijn hand zakken naar de littekens van snijwonden op Neils buik. ‘Renee zei dat je onze messen niet wilde hebben. Een moordmagneet als jij zou niet ongewapend moeten rondlopen.’

‘Doe ik ook niet,’ zei Neil. ‘Ik dacht dat jij me dit jaar zou beschermen?’

Andrew keek hem aan met een onpeilbare uitdrukking op zijn gezicht. Hij zei niets, dus ging Neil verder: ‘Je bent niet echt een psychopaat, of wel?’

‘Ik heb nooit gezegd dat ik dat ben.’

‘Je laat het wel over je zeggen,’ zei Neil. ‘Je zou ze kunnen corrigeren.’

Andrew wuifde het weg. ‘Wat mensen over mij denken is niet mijn probleem.’

‘Weet Coach het?’

‘Natuurlijk weet hij het.’

‘Dus die medicijnen...?’ vroeg Neil. ‘Waren dat echt antipsychotica?’

‘Wat stel jij veel vragen,’ zei Andrew, waarop hij zich omdraaide en wegging, zodat Neil zich verder kon omkleden.

Toen Neil klaar was, trof hij Andrew en de rest in de gang. Nicky grijnsde goedkeurend omdat de nieuwe kleren zo goed pasten. Aaron keek niet eens op en Kevin controleerde zwijgend Neils gezicht om te zien of de make-up nog goed zat. Zodra de deur in het slot viel, liep Andrew naar het trappenhuis. Voordat ze bij de tweede verdieping aankwamen, had hij al twee sigaretten opgestoken waarvan hij er een over zijn schouder aan Neil gaf. Toen ze bij de auto aankwamen, had Neil de halve sigaret opgerookt.

Nicky keek hem raar aan toen hij het achterportier opendeed. ‘Jij rookt toch niet?’

‘Nee,’ beaamde Neil, terwijl hij de askegel eraf veegde onder zijn schoenzool. De andere helft van de sigaret stak hij bij zich voor later. Voordat Nicky hem nog iets anders kon vragen, stapte hij snel in aan de bijrijderszijde en klikte de gordel vast. De anderen stapten ook snel in en zodra het laatste portier dichtsloeg, reed Andrew de weg op.

Na wat er in november was gebeurd, was Neil het liefst nooit meer naar Columbia gegaan, maar het leek de anderen niets te deren. Ze parkeerden bij Sweetie’s alsof er nooit iets ergs was gebeurd in deze stad, en namen het eerstvolgende zitje dat vrijkwam. Nicky ratelde maar door over zijn colleges, maar Neil kon zich niet op zijn woorden concentreren. Hij liet ze zijn ene oor in en het andere uit gaan en at in stilte zijn ijs.

In Eden’s Twilight was het even druk als altijd. Een uitsmijter zat op een kruk de ID-kaarten te controleren, terwijl de ander de ingang versperde. Toen Andrews auto voorreed, kwam de zittende uitsmijter snel

overeind. Iedereen behalve Andrew stapte uit. Neil hield zich afzijdig, terwijl Nicky en Aaron handen schudden en stevig op hun rug werden geklopt. Een van de uitsmijters zei op zachte toon iets tegen Aaron en keek hem veelbetekenend aan. Neil nam aan dat hij zei dat hij achter Aaron stond tijdens het aanstaande proces, want Aaron knikte dankbaar. Hij keek om naar Andrew, die nog achter het stuur zat te wachten op een vipparkeerkaart en naar het tegemoetkomende verkeer keek in plaats van naar het tafereel bij de deur. Uiteindelijk kreeg Nicky een pasje van een van de uitsmijters en bracht dat naar Andrew.

Andrew reed weg en de rest ging naar binnen. Neil liep door de menigte achter Kevin aan, tussen de verhitte lichamen door, verkrampend bij elke basdreun. Alle tafeltjes waren bezet, dus zochten ze een plekje aan de bar. Toen Roland ze zag, liet hij bijna zijn cocktailshaker vallen. Zodra hij de bestellingen had opgenomen kwam hij naar ze toe.

‘Kijk eens aan,’ zei hij. ‘Ik begon bijna te denken dat ik jullie nooit meer zou zien.’

‘We zouden echt niet voor altijd wegblijven,’ zei Nicky. ‘Maar zonder Andrew is er gewoon niet zoveel aan.’

‘Dus Andrew is niet langer opgenomen?’ vroeg Roland duidelijk opgelucht. ‘We vonden het verschrikkelijk toen we het hoorden en wilden dat we iets voor hem konden doen. Jij,’ zei hij, terwijl hij Aaron aankeek, ‘bent een held. Iedereen hier staat achter je, weet je dat? Als ze denken dat ze die onzinaanklacht erdoor kunnen drukken, gaan we met z’n allen naar de rechtbank. Die gast kreeg zijn verdiende loon en dat weet iedereen.’

‘Dank je wel,’ zei Aaron.

Roland schonk een paar shotglaasjes vol. Hij had Neil nu al een paar keer gezien en wist dat hij geen alcohol dronk, maar toch zette hij een

glaasje voor hem neer, voor het geval dat Neil in een feestelijke stemming was. Neil liet het glaasje staan en keek toe hoe de anderen de inhoud achterovergooiden. Toen Andrew eraan kwam, stond het tweede rondje al klaar. Andrew glipte behendig tussen Kevin en Neil in.

‘Gefeliciteerd met je vrijheid,’ zei Roland. ‘En je nuchterheid zou ik bijna willen zeggen, maar ik weet dat die niet lang gaat duren. Proost.’

Met gemak tikten ze de drankjes weg. Roland begon hun vaste bestelling klaar te maken. Hij was halverwege toen er eindelijk een tafeltje vrijkwam. Neil bleef met Andrew bij de bar terwijl de anderen het tafeltje in beslag namen. Toen Andrew Neils shotglaasje onaangeroerd op de bar zag staan, tikte hij ook die achterover. Roland nam even de tijd om het bij te vullen. Deze keer zette hij het glaasje iets dichterbij Neil neer.

‘Ontspan. Jullie hebben iets te vieren,’ zei Roland.

‘Het einde van zeven weken hard werken,’ zei Neil.

Andrew nam niet de moeite om er iets tegen in te brengen. Hij dronk Neils tweede shotje op. Roland vulde het niet voor een derde keer bij. Toen Roland klaar was met het mixen van al hun drankjes, maakte Neil de weg vrij, zodat Andrew erlangs kon met het volle dienblad. De anderen begonnen meteen gretig te drinken, maar Andrew deed het rustiger aan dan Neil hem ooit had zien doen. Hij vermoedde dat Andrew niet zo goed meer tegen de drank kon na twee maanden geen druppel te hebben gedronken. Vorig jaar had hij tegen Neil gezegd dat hij altijd precies wist hoeveel hij kon hebben. Neil had zich toen afgevraagd of Aaron en Nicky hem ooit echt dronken hadden gezien. Hij betwijfelde het.

De hele groep nam *cracker dust*, waarna Aaron en Nicky in de menigte verdwenen. Kevin dronk stevig door en Andrew keek naar de mensen terwijl hij tergend langzaam aan zijn glaasje nipte. Neil wist niet wat hij tegen ze moest zeggen, dus maakte hij zichzelf nuttig. Hij verruilde de

volle glaasjes op het dienblad voor de lege die overal op de tafel stonden en liep ermee naar de bar. Zodra Roland tijd had, nam hij het blad van hem aan en begon hij nieuwe drankjes te mixen. Neil vouwde zijn armen over elkaar, leunde ermee op de bar en keek toe.

‘Dus, Andrew heeft zichzelf eindelijk gewonnen gegeven,’ zei Roland. ‘Dat ziet er niet zo best uit.’

Neil wilde al met zijn hand naar de pleister op zijn gezicht gaan, maar Roland keek naar zijn polsen. Neils nieuwe shirt was van een dunne stof gemaakt die goed ademde in een volle club. De boorden waren iets omhooggekropen toen hij zijn armen over elkaar had geslagen. Snel trok hij ze weer omlaag, maar hij wist dat het te laat was om de half genezen snijwonden voor Roland verborgen te houden. Terwijl hij dat deed beseftte hij dat het gerommel in Rolands stem een ingehouden lach was.

Roland grijnsde verontschuldigend toen Neil hem vragend aankeek. ‘Ik vroeg me al af of die “handjes-thuisregel” ook geldt als hij nuchter is. Eigenlijk wel logisch dat het niet zo is, nu we weten van...’ Roland schudde zijn hoofd en onderdrukte zichtbaar zijn woede. ‘Ik weet nu niet of ik “dank je wel” moet zeggen omdat je mijn nieuwsgierigheid hebt bevredigd, of “het spijt me” omdat de nuchterheid het probleem heeft verergerd. Er bestaan trouwens ook gevoerde handboeien. Misschien moet je daar eens naar kijken.’

‘Het probleem?’ zei Neil hem niet-begrijpend na. ‘Welke “handjes-thuisregel”?’

Roland keek geschrokken op en leek daarna in de war. ‘Je weet het niet? Maar dan...’

‘Ik heb deze wonden overgehouden aan een gevecht,’ zei Neil. ‘Waarom zou Andrew me zoiets aandoen?’

‘Oké, dus je weet het niet,’ zei Roland nog een keer, nu niet als vraag,

maar meer als afsluiting van het gesprek. ‘Weet je wat? We vergeten gewoon wat ik heb gezegd. Nee, echt,’ zei hij toen hij zag dat Neil zijn mond opendeed om te protesteren. ‘Hier. Jullie drankjes zijn klaar. Ik moet naar de andere klanten.’

Hij was al verdwenen voordat Neil meer dan ‘Wat...’ kon uitbrengen.

Neil staaarde Roland na, maar daar werd hij niet wijzer van. Met bevende handen pakte hij het dienblad op en bracht het terug naar de tafel. Het liefst zou hij Kevin wegsturen, maar Andrew zou hem nooit laten gaan zonder bescherming. Gelukkig sprak Kevin geen woord Duits. Neil ging scheef op zijn stoel zitten met zijn gezicht naar Andrew en zei: ‘Waarom denkt Roland dat jij me vastbindt?’

Andrew verstijfde even, zijn glas op weg naar zijn mond. Hij keek naar Neils handen, die gebald tot vuisten tussen zijn knieën op de stoel lagen. Neil controleerde niet of de snijwonden weer zichtbaar waren. Hij kon zijn ogen niet van Andrews gezicht afhouden. Na een paar tellen zette Andrew zijn volle shotglaasje terug op het dienblad. Hij liet het niet los, maar trommelde met zijn vingers een onritmisch roffeltje op de rand. Het leek wel een eeuwigheid te duren voordat hij zijn blik eindelijk verplaatste van Neils handen naar zijn gezicht.

‘Hij denkt waarschijnlijk dat jij net zo slecht bent in orders opvolgen als hij,’ zei Andrew. ‘Roland weet dat ik niet graag word aangeraakt.’

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag.’

‘Het is het enige antwoord dat je krijgt,’ zei Andrew. ‘Als je iets anders wilt horen, moet je de vraag anders stellen.’

‘Ik wil nog een ronde spelen,’ zei Neil. ‘Voor wat wordt Coach niet genoeg betaald?’

Andrew verschoof op zijn stoel om Neil aan te kijken. Hij legde zijn elleboog op de rugleuning van zijn stoel, zijn kin in zijn hand en bestudeerde

Neils gezicht. De onverwachte ondervraging leek hem helemaal niet te storen, maar ondanks zijn kalmte voelde Neil de onrust in zijn maag.

‘Toen Coach ons contracteerde voor het team beloofde hij dat hij zich niet met onze persoonlijke problemen zou bemoeien. Hij zei dat het bestuur hem alleen betaalde om ons te coachen, niets meer en niets minder.’

Aan dat antwoord had Neil ook niet veel. Hij wist niet of het slim was om door te gaan, maar als hij nu geen antwoorden kreeg, zou hij ze nooit krijgen. ‘Ik wist niet dat ik een persoonlijk probleem was. Je haatte me toch?’

‘Van top tot teen,’ zei Andrew. ‘Maar dat betekent niet dat ik je niet zou pijpen.’

De wereld kantelde. Neil drukte zijn hakken dieper in de grond om niet om te vallen. ‘Je vindt me leuk.’

‘Ik haat je,’ corrigeerde Andrew hem, maar Neil hoorde hem al niet meer.

Een paar duizelingwekkende seconden lang begreep hij het. Hij herinnerde zich Andrews hand over zijn mond in Exites om Neil stil te krijgen. Hoe Andrew na lang aandringen had toegegeven en hem beschermd als dat nodig was. Andrew had hem interessant en gevaarlijk genoemd en hem de sleutels van zijn huis en zijn auto gegeven. Hij had Neil Kevin toevertrouwd, omdat Kevin voor hen allebei belangrijk was en hij wist dat Neil hem niet zou teleurstellen.

Neil probeerde de puzzelstukjes in elkaar te passen, maar hoe harder hij het probeerde, hoe minder overzicht hij kreeg. Het klopte niet. Hij wist niet wat hij nu moest denken. Het kon een leugen zijn, maar Neil wist dat het dat niet was. Andrew was veel onaangename dingen, maar een leugenaar was hij niet. Eerlijkheid kwam hem beter van pas, omdat hij een stoker was en er onpopulaire opvattingen op na hield.

Pas bij de derde keer proberen wist Neil iets uit te brengen. ‘Je hebt het me nooit verteld.’

‘Waarom zou ik dat doen?’ Andrew trok één schouder op. ‘Er gebeurt toch niets.’

‘Niets,’ zei Neil hem na.

‘Ik ben niet achterlijk,’ zei Andrew. ‘Ik weet wel beter.’

Neil kon niets anders zeggen dan: ‘Oké,’ maar het klonk niet oké en zo voelde het ook niet. Wat moest Neil nu met een waarheid als deze? Hij zou over vier maanden dood zijn, vijf als hij geluk had. Het was niet de bedoeling dat iemand iets voor hem zou voelen, Andrew al helemaal niet. Andrew zei al het hele jaar – afgelopen week nog in Neils gezicht – dat hij niets wilde. Neil zou niet de uitzondering op die regel moeten zijn.

Andrew dronk zijn shotje en liet het glas achteloos op het dienblad vallen. Toen hij ging staan, haalde hij zijn pakje sigaretten uit zijn achterzak, klapte het open en bekeek de inhoud.

Neil had het hierbij moeten laten, maar hij zei: ‘Nu is het jouw beurt.’

Andrew schudde een sigaret uit het pakje en stak hem tussen zijn lippen. Voordat hij Neil aankeek, had hij de sigaretten alweer opgeborgen. ‘Dat hoeft niet nu.’

Lang nadat Andrew in de menigte was verdwenen bleef Neil hem nakijken. Hij had pas door dat Kevin zijn naam zei toen Kevin een duwtje tegen zijn schouder gaf om zijn aandacht te trekken. Neil schrok alsof hij werd beschoten en keek Kevin met een ruk aan. Wat Kevin op zijn gezicht zag, smoorde alle nieuwsgierigheid. Langzaam deed Kevin zijn mond dicht, trok zijn hand terug en ging verder met drinken.

Het duurde een uur voordat Andrew bij hen terugkwam. Die avond zei hij niets meer tegen hen en Neil vond het prima om hem ruimte te geven.

Aaron en Nicky kwamen uiteindelijk ook terug, dronken en vermoeid, en ze vertrokken met z'n allen. Het huis van de neven was niet ver, maar er waren niet genoeg bedden voor vijf man. Kevin ging op de bank liggen en Neil kroop in elkaar op een stoel met een dekentje over zich heen.

Het duurde nog uren voordat zijn gedachten hem eindelijk lieten slapen.

Die maandag begon Kevin weer met zijn avondtrainingen, maar hij weigerde om Neil mee te nemen. Op dinsdag gaf Abby hem met tegenzin toestemming om weer het veld op te gaan, op voorwaarde dat de oefenpotjes niet te ruig werden. Neil liet haar amper haar zin afmaken of hij was al op weg naar zijn uitrusting. De Foxes stonden al op het veld, want Abby was pas twee uur nadat de trainingen waren begonnen naar het stadion gekomen.

Danielle legde de oefeningen stil toen ze Neil op de deur zag bonzen. Zij en Matt begroetten Neil met triomfantelijk gejoel. Nicky tikte zijn stick tegen de zijne toen hij naar Kevin toe liep.

‘Als je niet kunt spelen, moet je het niet doen,’ zei Kevin.

‘Weet ik,’ zei Neil. ‘Als ik ergens pijn krijg hou ik meteen op.’

Kevin keek hem argwanend aan, maar hield zijn mond.

Hij kreeg bijna meteen pijn, maar het voelde ook als een opluchting om zijn stijve spieren eindelijk weer te bewegen. Hij deed het rustig aan omdat Abby en Wymack hem vanaf de zijlijn in de gaten hielden. Toen ze klaar waren met de oefeningen en gingen stretchen was hij even bang dat ze hem van het veld zouden halen, maar dat deden ze niet, dus stortte

hij zich op het spel. Naderhand riep Wymack het team bij elkaar in de lounge om de hoogte- en dieptepunten van die dag te bespreken. Toen hij was uitgepraat keek hij Neil aan en zei: 'En?'

'Het gaat prima.' Toen Neil dat zei, kreeg hij een woedende blik van Kevin. 'Als ik nu geen pijn zou hebben, zou ik me zorgen maken, maar het is niet zo erg dat het een probleem vormt. Ik kan via de wand passen als de bovenhandse worpen te veel aan mijn hechtingen trekken.'

'Is het nu echt zo moeilijk om dit meteen te vertellen in plaats van je standaard "prima"?' merkte Danielle droogjes op.

'Maar het komt op hetzelfde neer. Het gaat prima.'

'Je bent echt een hopeloos geval,' zei Nicky met een grijns.

'Goed,' zei Wymack. 'Neil, je kunt morgen meedoen met fitness, maar doe het een beetje rustig aan, alsjeblieft. Pas het circuit aan als dat nodig is en laat het me weten als er iets niet lukt. Hier mag je een blessure oplopen, daar niet.' De strenge blik van Abby kon hem niet zijn ontgaan, maar hij reageerde er niet op. 'Dat was het voor vandaag. Spullen pakken en wegwezen.'

Ze fristen zich op en gingen terug naar Fox Tower. Danielle liep met Matt en Neil mee naar hun kamer. Neil vatte dat op als teken dat ze alleen wilden zijn, maar Danielle gebaarde dat hij mee moest komen toen hij zich uit de voeten wilde maken. Toen ze zag dat hij het begreep ging ze met opgetrokken knieën op de bank zitten.

'Dus het is weer hetzelfde liedje,' zei Danielle. 'Wij tegen zij, bedoel ik. Maar we hebben vorige maand wel plezier gehad, of niet? Ik heb genoten van onze teamuitjes en gezamenlijke maaltijden.'

'Het voelt alsof we weer terug bij af zijn, net als in augustus,' beaamde Matt.

'Als we nou toch wisten wat Andrew tegen ons had, konden we er

misschien iets aan doen,' zei Danielle. Ze trommelde even ongeduldig met haar handen op haar knieën en keek daarna op naar Neil. 'Hoe heb jij er laatst voor gezorgd dat hij tijdens de training ophield met ons die ballen voor de voeten te werpen?'

Neil reduceerde zijn antwoord tot het minimale. 'Ik heb het hem gevraagd.' En dat was ook zo.

'Je hebt het hem gevraagd,' zei Matt. Het klonk bijna als een beschuldiging. 'Dat zei je ook over Halloween en Nicky's ouders. Even serieus, Neil. Hoe krijg je het elke keer voor elkaar dat hij dingen doet die hij niet wil doen? Koop je hem om? Is het chantage?'

Danielle wierp Matt een ondoorgroendelijke blik toe. 'Ik wil je niet onder druk zetten, Neil. En ik wil dat je eerlijk bent. Ik weet dat alles anders is nu Andrew is afgekickt, maar kun jij ervoor zorgen dat we weer één team vormen?'

'Weet ik niet,' antwoordde Neil oprecht. 'Ik kan het proberen, maar...'
Hij keek even van Matt naar Danielle. '...dan moet iemand anders Aaron bewerken. Nicky wil graag dat iedereen vrienden met elkaar is en Kevin weet dat het team sterker staat als we een geheel vormen, maar Aaron is bijna net zo fel tegen ons als Andrew. Ik snap het ook niet, want doordat hij Andrews kant kiest moet hij Katelyn nog steeds verbergen. Als hij zelfs dat ervoor overheeft, is dit niet alleen een beslissing van Andrew. Dus het draait om die twee.'

Danielle dacht na. 'Katelyn moet iets weten. Geen enkel meisje met een beetje zelfrespect zou dit pikken als er niet een heel goede reden voor was. Als ze het niet wil vertellen, kunnen we dan misschien iets uit Aaron krijgen, Matt? Je zei dat het sinds kerst beter met hem gaat, toch?'

'Ik kan het proberen,' zei Matt. 'Heb je het bijlesrooster al van Coach gekregen?'

‘Dat ligt ergens op mijn bureau,’ zei Danielle. ‘Zodra ik het heb gevonden zal ik je zijn lestijden doorgeven.’

‘Oké. Ik zal kijken of ik hem dan ergens kan aanschieten.’

‘Laat mij eerst maar proberen iets uit Katelyn te krijgen,’ zei Danielle. Ze verschoof om haar telefoon uit haar zak te halen en typte snel een berichtje. ‘Ik wil niet dat Aaron haar voor ons waarschuwt.’

Matt knikte, terwijl Danielle naar haar telefoon staarde alsof ze het ding kon dwingen haar een antwoord te geven. Niet veel later klonk er een piepje. Katelyn en zij wisselden een paar berichtjes uit en daarna stond Danielle op. ‘Oké. Ik ga. Kan even duren, dus ga maar vast eten. Wens me succes!’

‘Succes,’ zei Neil, en Matt gaf haar een kus.

Neil en Matt aten samen met Renee en Allison in de kamer van de meiden. Allison's filmkeuze werd unaniem weggestemd, maar ze negeerde de inspraak en duwde de film toch in de dvd-speler. Het was misschien wel de slechtste film die Neil ooit had gezien, maar zo ging de tijd wel sneller. Het laatste kwartier vol melodramatische verwickelingen en slecht acteerwerk werd hem bespaard omdat Kevin hem kwam halen voor de avondtraining. Andrew wachtte hen op in zijn auto.

In het stadion ging Andrew languit op de bank in de lounge liggen, terwijl Kevin zich alvast ging omkleden. Neil aarzelde even, veranderde van gedachten en liep toch achter Kevin aan, maar veranderde opnieuw van gedachten. Hij ging achter de bank staan met zijn armen rustend op de rugleuning en keek op Andrew neer.

Andrew had zijn ene arm onder zijn hoofd gevouwen en de andere over zijn ogen gelegd tegen het licht.

‘Je kunt op een gegeven moment met ons meetraining,’ zei Neil. Het verbaasde hem niet dat Andrew niet reageerde. ‘Waarom ben je

ooit begonnen met exy als je niet eens wilt trainen?’

‘Het was een grotere kooi dan het alternatief.’

Dat was precies een van die onderwerpen waar verslaggevers maar over doorgingen toen Kevin niet meer in het openbaar verscheen zonder Andrew aan zijn zijde: Kevin was opgegroeid in Evermore, omringd door de beste spelers en praktisch geboren met een stick in zijn hand, terwijl Andrew exy had leren spelen in de jeugdgevangenis. Neil had er een paginagroot artikel over in zijn plakboek. De ondubbelzinnige titel luidde: DE PRINS EN DE PAUPER en het ging voornamelijk over het feit dat hun vriendschap gedoemd was te mislukken. De journalist vond hun houding ten opzichte van exy en hun achtergrond te verschillend.

Neil nam aan dat agent Higgins ervoor had gezorgd dat Andrew in een van de beste jeugdgevangnissen van Californië was geplaatst, waar ze zich voornamelijk richtten op rehabilitatie door middel van discipline en zelfredzaamheid. Alle ingezetenen deden aan een teamsport. Er was niet genoeg ruimte voor een volledig speelveld, maar in een interview bevestigde een van de bewakers dat ze er een half veld hadden. De beste spelers en spelers met het beste gedrag speelden zo nu en dan bij het wijkcentrum een wedstrijd tegen teams uit de buurt.

Neil begreep wel dat Andrew het speelveld een betere plek vond dan de cel, maar hij betwijfelde of exy de enige sport was die in de gevangenis werd aangeboden. Andrew had bewust voor exy gekozen. Neil vermoedde dat de agressie van het spel een bepaalde aantrekkingskracht op hem had, maar Andrew was juist keeper geworden, waardoor hij bijna geen gelegenheid kreeg om zich te bemoeien met het zinloze geweld.

Dit zei hij tegen Andrew, maar die haalde alleen maar zijn schouders op.

‘De cipier heeft me die positie gegeven,’ zei hij. ‘Anders mocht ik helemaal niet spelen.’

‘Dachten ze dat je iemand iets zou aandoen als je in het veld zou staan?’ vroeg Neil.

Andrew gaf geen antwoord en Neil vatte zijn zwijgen op als een bevestiging. Hij probeerde zich Andrew op een andere positie in het veld voor te stellen, maar dat lukte niet. ‘Ik denk dat het goed is zo, met jou als laatste verdedigingslinie. Je laat ons de poten uit het lijf lopen en ruimt de boel achter ons op. Je speelt het spel zoals je je leven leeft, daarom ben je er zo goed in.’

Neil keek op toen er verderop in de gang een deur openging. Kevin kwam tevoorschijn. Hij had zijn trainingskleren al aan en leek geërgerd dat hij op Neil moest wachten. Hij bleef abrupt staan toen hij zag dat ze in gesprek waren. Kevin had nog niet aan Neil gevraagd wat er op vrijdag was gebeurd en Neil wist niet of hij het aan Andrew had gevraagd. Hij betwijfelde of Andrew het hem zou uitleggen. Volgens Renee wisten alleen zij en Neil dat Andrew gay was. Hij had geen idee hoe Wymack erachter was gekomen.

‘Ik kom eraan,’ zei Neil, maar hij kwam niet overeenid.

Kevin stak een vinger op om aan te geven dat hij maar één minuut zou wachten en liep weg.

Neil wachtte tot hij de deur achter hem hoorde dichtvallen voordat hij weer naar Andrew keek.

‘Ik heb er ook niet zelf voor gekozen om aanvaller te worden,’ zei hij. ‘In het jeugdteam was ik verdediger. Riko weet dat nog, omdat ik een oefenpotje met hem en Kevin heb gespeeld. Hij zette me met kerst bij de Ravens ook in de verdediging.’

Eindelijk liet Andrew zijn arm zakken. ‘Jeugdteam, zegt-ie. Ik herinner me toch echt dat je iedereen hebt verteld dat je bij Millport hebt leren spelen.’

‘Dat is gedeeltelijk waar,’ zei Neil. ‘Ik had al exy gespeeld, ik was alleen nog nooit aanvaller geweest. Dat wilde ik ook niet, maar coach Hernandez had geen verdedigers nodig. Het was aanvaller worden of niets en ik wilde zó graag spelen dat ik het maar heb gedaan. Ik kan me nu niets anders meer voorstellen.’

Andrew bleef een tijdje zwijgend voor zich uit kijken en zei toen: ‘Je bent meer een wasbeer dan een vos.’

Neil keek hem aan. ‘Wat bedoel je?’

‘Een wasbeer,’ zei Andrew, en hij deed alsof hij een bal voor zijn gezicht hield. ‘Exy is de gevonden schat in dat zielige wereldje van je. Je weet dat ze achter je aan zitten, je weet dat de jachthonden steeds dichterbij komen en toch wil je het niet loslaten ook al zou je jezelf daarmee redden. Je hebt me een keer verteld dat je niet begrijpt waarom iemand opzettelijk probeert dood te gaan, maar kijk eens naar jezelf. Blijkbaar loog je toen ook.’

‘Ik probeer niet dood te gaan,’ zei Neil. ‘Dit is de manier waarop ik probeer te blijven leven. Als ik speel heb ik een gevoel van controle. Dan voelt het alsof ik de macht heb om dingen te veranderen. Op het veld voel ik me meer mezelf dan waar dan ook. Het veld geeft er niet om welke naam ik heb of waar ik vandaan kom of waar ik morgen heen ga. Het laat me zijn zoals ik ben.’

‘Het is een veld,’ zei Andrew. ‘Dat “laat” je helemaal niets doen.’

‘Je snapt toch wel wat ik bedoel?’

‘Nee.’

‘Omdat jij niets hebt, zeker?’ zei Neil uitdagend. ‘Niets waar je voor gaat. Niets wat je raakt.’

‘Eindelijk snapt hij het,’ mijmerde Andrew. ‘Het kostte hem slechts een jaar.’

‘Waar ben je bang voor?’

‘Hoogtes.’

‘Andrew.’

‘Als je nu niet snel naar Kevin toe gaat, dan sta ik niet voor mezelf in.’

Zwijgend zette Neil zich af van de bank om zich te gaan omkleden. Hij trok de beschermers steviger aan dan strikt noodzakelijk was en hij was nog steeds geïrriteerd toen hij het veld op liep. Dat hij werd uitgefoeterd omdat hij te laat was, hielp ook niet mee. Neil wilde Kevin er bijna aan herinneren dat deze oefensessies niet verplicht waren, maar dat had geen zin. Ze waren hier omdat er werk aan de winkel was.

Hij deed de oefeningen zo hard en snel als hij kon, hoewel hij wist dat hij daar de volgende dag spijt van zou hebben. Het kon hem niets schelen. Als je overal pijn had, kon je minder goed nadenken. Uiteindelijk werd het laatste restje ergernis gesmoord door uitputting en tegen de tijd dat ze van het veld kwamen, voelde hij helemaal niets meer.

Die lethargische rust duurde maar kort, want toen Neil onder de douche vandaan kwam trof hij Kevin op een bankje in de kleedkamer aan. Zijn strenge blik gaf aan dat hij niet uit beleefdheid op Neil zat te wachten.

‘Heb je het gefikst?’ vroeg Kevin.

‘Wat gefikst?’ vroeg Neil.

‘Doe nou niet alsof je dom bent. Als je hier bent, verwacht ik dat je ook echt hiér bent,’ zei Kevin. ‘Zodra jouw problemen met Andrew invloed hebben op je spel, worden het onze problemen. Wil je dat we gaan winnen of niet?’

‘Je hoeft heus niet te doen alsof ik niet weet wat er op het spel staat.’

‘Je hebt zelf gezegd dat ik me op het team moet richten,’ zei Kevin. ‘En dat doe ik nu: ik zorg ervoor dat jij onze winst niet in gevaar brengt.’

‘Ik breng helemaal niets in gevaar. Ik was twee minuutjes te laat omdat ik Andrew heb gevraagd of hij met ons mee wil trainen.’

‘Je was vijf minuten te laat en vraag hem dat niet nog een keer. Ik wil hem hier niet hebben omdat hij ons een plezier wil doen, ik wil dat hij uit zichzelf komt, anders heeft het toch geen zin.’ Kevin stond op en gebaarde ongeduldig dat Neil met hem mee moest komen. ‘We gaan.’

Op weg naar buiten haalden ze Andrew op uit de lounge en in de gang van Fox Tower gingen ze ieder naar hun eigen suite.

Matt sloep al toen Neil binnenkwam, maar hij had het lampje op zijn bureau aan gelaten, zodat het niet helemaal donker was. In het halfduister kleepte Neil zich om. Toen hij het licht uit wilde doen, zag hij dat er een post-it op het lichtknopje zat geplakt.

‘Je had gelijk,’ stond erop.

Neil stopte het briefje in de la van zijn bureau en ging naar bed. Hij was niet van plan om erover te piekeren wat het mocht betekenen als hij over vijf uur al moest opstaan, dus duwde hij zijn gedachten weg en dwong zichzelf te gaan slapen. Toen de wekker ging, was het alsof zijn ogen nog maar net waren dichtgevallen. Neil rolde zich op zijn zij om de wekker uit te zetten en kreunde van de spierpijn. Vandaag zou hij rustig aan moeten doen tijdens de training anders zou hij op zijn lazer krijgen van Wymack.

Matt had zijn schoenen al aan voordat hij wakker genoeg was om te praten. Hij pauzeerde even tijdens het strikken van zijn veters en keek Neil aan. ‘Je had gelijk. Ze hebben elkaar een belofte gedaan. Aaron en Andrew, bedoel ik. Dat heeft Aaron tenminste tegen Katelyn gezegd. Toen Andrew in de jeugdgevangenis zat, hebben ze een deal gesloten: ze zouden tot het eindexamen bij elkaar blijven. Verder geen vrienden, geen vriendinnetjes, niets. Aaron mocht niet eens met zijn teamgenoten omgaan.’

Neil haalde zijn hand door zijn haar en voelde even aan de pleister op zijn wang. ‘Ik denk dat Aaron het eindexamen van de middelbare school

bedoelde en dat ze de afspraak hebben verlengd toen ze een contract tekenden bij de Foxes.’

‘Nu Katelyn in beeld is wil Aaron nog steeds niet voor haar vechten.’ Matt schudde zijn hoofd en ging verder met het strikken van zijn veters. ‘Katelyn heeft aan Danielle verteld wat Andrew met Aarons middelbare-schoolvriendinnetjes heeft gedaan. Als Katelyn niet bang voor Andrew is, is ze niet veilig. Is Andrew echt zo gestoord dat hij iemand die zoveel voor Aaron betekent iets zou aandoen?’

‘Aaron heeft een belofte gedaan,’ zei Neil. Hij koos zijn woorden voorzichtig. ‘Andrew houdt hem daaraan. Zo gek is dat niet.’

Neil was bijna vergeten hoe blind de ouderejaars waren voor de problemen tussen de tweeling. Hij had het zelf pas in de gaten gekregen tijdens het tweede uitje naar Eden’s Twilight, maar nu vond hij de koude oorlog tussen die twee overduidelijk. Dat Katelyn veel voor Aaron betekende, bracht haar in gevaar. Als Aaron niet bereid was om voor haar te vechten, was dat dan omdat hij te bang was voor zijn broer of had hij er gewoon meer aan als hij Andrews kant koos? En dan nog iets: waarom had Andrew ermee ingestemd om de deal te verlengen? Strafte hij Aaron nog steeds omdat die de kant van hun moeder had gekozen of dacht hij dat tijd de pijn zou verzachten? Dat laatste leek vergezocht, maar Neil zag er wel wat in. Toen Drake Andrew bont en blauw had geslagen in Columbia was Aaron de enige die Andrew wilde zien. Hij maakte zich meer zorgen om de bloedspetters op Aarons huid dan om zijn eigen verwondingen.

Andrew en Aaron hadden elkaar in de tang, het was een patstelling. Geen van beiden was bereid tot een toenadering of tot loslaten. De gebeurtenissen in november hadden daar een goede aanleiding voor kunnen zijn; Aarons arrestatie en Andrews verbanning naar Easthaven betekende dat ze apart van elkaar konden herstellen van die nachtmerrie.

Maar inmiddels was Andrew al een week terug en Neil wist zeker dat de twee nog niet met elkaar hadden gepraat over de gebeurtenissen van die avond, net zoals ze ook nooit hadden gepraat over de redenen voor de dood van Tilda Minyard.

Als Neil erover zou beginnen, zou Aaron hem negeren en om Andrew over te halen met Aaron te gaan praten, had Neil wel een heel groot geheim nodig als ruilmiddel. Kevin zou er niet bij betrokken willen worden en als Nicky het zou proberen zou Andrew hem gewoon wegwuiven. Wymack had beloofd zich niet met hun persoonlijke problemen te bemoeien, hoewel hij dat laatst wel een klein beetje had gedaan omwille van de veiligheid van zijn team. Renee zou misschien net lang genoeg Andrews aandacht kunnen vasthouden om een zaadje te planten over verzoening, maar Aaron daarentegen interesseerde zich totaal niet voor iets wat Renee zei.

Er waren dus niet veel mogelijkheden en Neil had het telefoonnummer van Betsy Dobson meteen uit zijn telefoon verwijderd toen Andrew het erin had gezet als noodnummer. Aaron zei dat hij nooit met Betsy praatte, maar ook hij wist vast wel dat Andrew aan haar gehecht was. Misschien zou Aaron haar in een vertrouwde omgeving wel laten bemiddelen. Als hij dat weigerde, zou Katelyn hem nog het laatste zetje kunnen geven. Het moeilijkste was Andrew overtuigen. Ook afgekickt was hij nog steeds op Betsy gesteld, maar dat hij zich zou openstellen tegenover Aaron leek vrijwel onmogelijk.

Neil vroeg zich terloops af of Betsy eigenlijk wel wist wat er tussen de twee broers speelde.

‘Neil?’

Hij keek op naar Matt, die in de deuropening van de slaapkamer stond. Hij was zo diep in gedachten geweest dat hij niet eens had gemerkt dat

Matt de kamer uit was gegaan. Matt leek een beetje verbaasd dat Neil nog precies zo zat als hij hem had achtergelaten.

‘Gaat-ie? We moeten weg.’

Als Neil twee keer achter elkaar te laat zou komen voor de training, zou Kevin hem waarschijnlijk uit wraak op de bank laten zitten. Neil griste zijn sleutels van de ladekast. ‘Alles oké. Heeft Danielle je het lesrooster van Aaron gegeven?’ Toen Matt knikte, zei Neil: ‘Ik ben van gedachten veranderd. Ik ga zelf met hem praten, want ik heb een idee.’

Matt stuurde het bericht met het lesrooster naar hem door, terwijl Neil de deur naar hun kamer op slot deed. Hij voelde zijn telefoon zoemen in zijn zak, maar haalde hem er in de auto op weg naar het stadion niet uit om het bericht te lezen. Ook al was het schermpje van zijn telefoon te klein om over zijn schouder te kunnen meelesen, toch zou Nicky nieuwsgierig worden als Neil zo vroeg op de dag al met iemand telefonisch contact had. Neil zou later moeten vragen naar de nummers van Betsy en Katelyn. Als hij geluk had, dan had Danielle die allebei.

De ochtendtraining bestond uit krachttraining in de fitnessruimte en daarna reed Neil met Andrews groepje mee terug. Hij ging langs de kamers van de meiden om zich te laten opmaken. Het was inmiddels ruim een week geleden dat Riko hem had aangepakt en hij zag er al een stuk beter uit. Hij zou nog maar een paar dagen make-up hoeven dragen. De pleister op zijn gezicht zou echter nog lang nadat alles was genezen blijven zitten. Hij had de ouderejaars nog steeds niet verteld wat eronder zat. Hier dacht hij over na terwijl Allison zijn gezicht onder handen nam. Andrews groepje en Coach en Abby wisten het, dus het had eigenlijk geen zin om het nog langer te verbergen.

‘Allison,’ zei hij, bij wijze van waarschuwing dat hij zou gaan bewegen. Ze trok haar hand terug en Neil reikte naar de pleister op zijn gezicht.

Hij wist niet of hij het al mocht aanraken, want zijn hele gezicht voelde koud van de concealer. Allison begreep wat hij wilde doen en sloeg zijn hand weg. Met haar lange nagels pulkte ze een hoekje van de pleister los en trok hem daarna in één vloeiende beweging van zijn gezicht.

Het duurde een paar tellen voordat ze doorhad waar ze naar keek, waarna ze overeind sprong en piepte: 'Dit méén je niet!'

Danielle stond in de keuken haar ontbijt naar binnen te werken en Renee was in de slaapkamer, maar na Allison's kreet kwamen ze allebei aangerend. Danielle bevond zich links van Neil, waardoor zij het als eerste zag. Heel even bleef ze stokstijf staan en daarna schoot ze door de kamer naar de plek op de bank waar Allison had gezeten. Neil wist niet dat ze zo snel kon zijn.

'Dit is toch zeker een grapje?' vroeg Danielle. Ze pakte Neil bij zijn kin vast. 'Neil?'

'Hij vond dat ik moest overstappen naar de Ravens,' zei Neil. 'Hij zei dat ik dit jaar nog mocht afmaken bij de Foxes, maar dat ik in de herfst naar Edgar Allan zou gaan. Als voorbereiding daarop hebben ze me alvast getatoeëerd. Ik kon er niets tegen doen. Ik wilde het jullie alvast laten weten, voor het geval Riko er iets over gaat zeggen, maar ik ben en blijf een Fox. Ik ga die papieren van hem niet tekenen.'

'Haal het weg,' zei Danielle.

'Dat kan niet,' zei Neil.

'Kan niet bestaat niet. Laat het weghalen. Matt kan je het geld wel voorschieten.'

'Ik kan het ook voorschieten,' zei Allison. 'Ik wil dat niet bij ons op het veld zien. Die foute stempel op Kevins gezicht is meer dan genoeg.'

'Wist Kevin hiervan?' vroeg Danielle woedend. 'Wist hij wat Riko met jou zou doen en liet hij je toch daarheen gaan? Als ik hem zie dan...'

‘Dan doe je helemaal niets,’ onderbrak Neil haar. ‘Kevin kon me niet tegenhouden.’

‘Jij ging in plaats van hem naar Riko en dat liet hij gebeuren.’

‘Nee,’ zei Neil. ‘Kevin heeft er niets mee te maken. Het ging niet om hem.’

Dat had Danielle niet verwacht. Ze keek nu eerder verbaasd dan boos. ‘Maar je zei dat Riko via jou Kevin probeerde terug te krijgen.’

‘Ik zei dat Riko zich op mij richtte vanwege mijn band met Kevin,’ zei Neil. ‘Ik zei niet dat dat de reden was waarom ik erheen ben gegaan. Ik vond dat jullie van de tatoeage moesten weten voordat het wedstrijdseizoen begint.’

Danielle liet hem overeind komen, maar greep hem bij zijn elleboog vast voordat hij goed en wel stond.

Neil keek op haar neer, maar ze staaarde voor zich uit in het niets. Het duurde wel een minuut voordat ze begon te praten. ‘Je bent helemaal nooit van plan geweest om met kerst naar huis te gaan, of wel? Dat hele verhaal over je oom die onverwacht naar Arizona zou komen heb je alleen maar verzonnen, zodat we niet te veel vragen zouden stellen of ons zouden afvragen waarom je niet met Kevin meekwam naar New York.’

Het had geen nut het te ontkennen. ‘Klopt.’

‘Ik begrijp dat je ons nog niet helemaal vertrouwt,’ zei Danielle. ‘En dat vind ik niet leuk, want volgens mij hebben we het hele jaar erg ons best gedaan om je de ruimte te geven. We hebben nooit aangedrongen dat je ons meer moest vertellen dan je wilde en we hebben nooit gevraagd waarom je zo bent, maar ik vind dat je dit niet meer kunt maken. Je kunt niet meer ronduit tegen ons liegen.’ Eindelijk keek ze hem aan, met een gefrustreerde trek om haar mond. ‘Wij zijn je vrienden. We verdienen beter.’

‘Als je altijd zou krijgen wat je verdient, zou je geen Fox zijn,’ zei Neil. Hij trok zijn elleboog los uit haar greep. Een tikje verrast door zijn weerwoord, liet ze hem gaan.

Neil probeerde het vleugje schuldgevoel te negeren, maar slaagde daar niet helemaal in. ‘Ik heb nog nooit vrienden gehad. Ik weet niet hoe dat werkt. Ik doe mijn best, maar het kost tijd.’

Tijd was iets wat hij niet had, maar daar wilde hij het niet over hebben.

Danielle accepteerde zijn verkapte verontschuldiging met een meewarig knikje en daarna lieten ze hem met rust.

In zijn eigen badkamer deed Neil een nieuwe pleister over de tatoeage. Hij hoefde nog niet naar college, dus ging hij aan zijn bureau achter zijn studieboeken zitten. Hij was van plan de aantekeningen van de vorige lessen door te nemen, maar in plaats daarvan tekende hij vossenpoten tot het tijd was om te gaan.

Pas tijdens de lunchpauze stuurde hij Danielle een berichtje, omdat hij haar even de tijd gunde om te bekomen van de schrik. Blijkbaar had ze het hem vergeven of ze was vergeten wat er die ochtend was voorgevallen, want ze stuurde hem onmiddellijk de telefoonnummers waar hij om vroeg. Hij sloeg ze op in zijn contactenlijst, omdat het bericht anders zou worden ondergesneeuwd door de berichtjes van Nicky, en Neil kon het zich niet veroorloven om deze telefoonnummers kwijt te raken.

Als eerste stuurde hij een berichtje naar Katelyn. Ze had kennelijk college, want het duurde wel een uur voordat ze antwoordde. Na een paar berichtjes over en weer bleek dat er die dag geen moment was waarop ze konden afspreken. Ze beloofde echter dat ze de volgende dag tijd zou vrijmaken om zijn verhaal aan te horen en daar moest Neil het voorlopig mee doen.

Die middag kreeg Neil eindelijk de bevestiging waar hij naar zocht:

hoewel Andrew was afgekickt van de medicijnen had hij nog steeds zijn wekelijkse afspraken met Betsy. Neil wist hoe laat Andrews afspraak met Betsy was en hij vermoedde dat Betsy voor die tijd zeker een paar minuten geen cliënten had. Zodra Neil wist dat Andrew onderweg was naar Reddin, vermande hij zich en belde hij het nummer van Betsy.

Na twee keer overgaan nam ze op met een vrolijk. 'Dokter Dobson.'

'Met Neil,' zei Neil, waarop hij meteen doorpraatte voordat ze haar verbazing of tevredenheid kon tonen over het feit dat hij haar belde. 'Ik hoef alleen maar ja of nee te horen. Als ik Aaron en Andrew zover kan krijgen dat ze gezamenlijk in therapie willen, is dat dan bij jou te regelen?'

Na een korte pauze antwoordde Betsy: 'Dat zal ik zeker proberen.'

'Niet proberen,' zei Neil. 'Geen giswerk, daar is dit te belangrijk voor. Kun je dat regelen of niet?'

'Ja.' Hij hoorde de glimlach in haar stem: geen glimlach van plezier, maar van goedkeuring. 'Als jij ze hierheen kunt krijgen, kan ik het verder regelen. En Neil?' zei ze toen hij de telefoon al van zijn oor verwijderde. 'Deze eerlijke kant van jou bevalt me wel.'

Zonder nog iets te zeggen hing hij op.

Neil kon Katelyn gemakkelijk vinden in de bibliotheek omdat het daar zo vroeg in het jaar nog niet druk was. Ze had een extra grote beker koffie op haar tafeltje staan en Neil kwam in de verleiding om zelf ook eerst langs de kantine te gaan om iets te drinken te halen, maar hij wilde niet de indruk wekken dat hij lang zou blijven. Ze zat delen van haar aantekeningen te onderstrepen. Een biologieboek lag ernaast. Aaron had datzelfde boek in zijn kamer, omdat hij biochemie studeerde. Blijkbaar volgden ze dezelfde colleges. Neil vermoedde dat ze elkaar zo voor het eerst hadden ontmoet buiten de wedstrijden om.

Toen hij kwam aanlopen, keek Katelyn op en sloeg ze haar schrift met aantekeningen dicht. 'Neil, hoi! Ik weet dat het maar een paar weken geleden is, maar het lijkt wel een eeuwigheid! Hoe was je kerst?'

'Wel oké,' zei Neil. 'En de jouwe?'

'O mijn god, het was geweldig!' Opgetogen sloeg Katelyn haar handen in elkaar. 'Mijn zus weet inmiddels dat ze een jongetje krijgt dus ik heb de hele vakantie babykleertjes gekocht. Mam zei dat ik me te veel liet gaan, maar ik weet dat zij het ook heel leuk vindt.'

Katelyn had een maand geleden verteld dat haar zus zwanger was, maar Neil was het vergeten. Voor nu hoorde hij haar opgewonden verhaal aan, luisterde alleen naar een paar steekwoorden waaruit hij opmaakte dat ze al haar fantastische koopjes opsomde en beschreef. Even later drong het tot haar door dat hij niet daarom met haar had afgesproken en zweeg ze met een schaapachtige glimlach.

'Dus, waarom wilde je me spreken?' vroeg ze. 'Iets over Aaron, zei je?'

'Aaron heeft hulp nodig,' zei Neil. 'En ik probeer die voor hem te regelen.'

Katelyn was meteen een en al oor. 'Hij heeft weer nachtmerries, of niet? Hij zei dat het beter ging. Hij heeft me beloofd dat...'. Ze wapperde gefrustreerd en hulpeloos met haar hand, waarna ze haar trillende vingers tegen haar onderlip drukte.

'Nachtmerries,' zei Neil haar na. Het was niet wat hij had verwacht tijdens dit gesprek, maar hij kon wel raden waar Aaron last van had. 'Over afgelopen november, bedoel je.'

'Hij probeert het van zich af te zetten,' zei Katelyn. 'Hij zegt dat Drake zijn verdiende loon heeft gekregen en dat hij blij is dat hij het heeft gedaan, maar iemand doodwensen of daadwerkelijk iemand doodmaken zijn twee heel verschillende dingen. Ik wil wel naar hem luisteren en

alles doen wat ik kan om hem te helpen, maar hij hoort het niet eens als ik dat zeg.'

'Hij moet met Andrew gaan praten,' zei Neil.

Katelyn slikte een spottend lachje in. 'Dat gaat-ie echt niet doen.'

Zij wist dus wat de ouderejaars niet wisten: dat Aaron en Andrew elkaar niet konden uitstaan. Misschien had Aaron het haar verteld omdat Aaron en zij elkaar niet konden zien vanwege de ruzie tussen de broers. Neil begon zo langzamerhand te denken dat zij en Aaron toch wel een kansje maakten om het met elkaar uit te houden.

'Maar dat moet wel,' zei Neil. 'Ze hebben elkaar nodig, ze weten alleen niet hoe ze toenadering moeten zoeken. En daar kun jij bij helpen.'

Katelyn keek hem een tijdje onderzoekend aan en zei toen: 'Waarom?'

'Waarom jij?' vroeg Neil.

'Waarom jij,' corrigeerde ze hem. 'Aaron is niet eens...'

Ze was te aardig om haar zin af te maken, maar Neil wist wel wat ze wilde zeggen. 'Aaron en ik kunnen met elkaar omgaan wanneer het moet en gaan elkaar uit de weg wanneer het kan. Ik ga niet liegen en zeggen dat ik dit voor hem doe. Mij kan het niet schelen of het goed met hem gaat of niet, ik geef alleen om het team. Zonder die twee kunnen we niet winnen. Maar wat maakt het uit waarom ik dit doe als iedereen er uiteindelijk beter uit komt?'

'Het maakt mij wel uit,' zei Katelyn. 'Ik hou van hem.'

'Help me dan hem te helpen,' zei Neil.

Katelyn perste haar lippen op elkaar tot haar mond een dun streepje vormde. 'Ik luister,' zei ze nadat ze had nagedacht.

'Heeft Aaron je weleens verteld over dokter Dobson?' vroeg Neil. 'Zij werkt in de kliniek en is de psychiater van ons team. Ze is bereid om Aaron en Andrew samen therapie te geven.'

‘Aaron heeft het weleens over haar gehad. Hij zei dat hij zijn tijd verspilt als hij naar haar toe moet.’

‘Dat is omdat hij haar niet gebruikt zoals hij zou moeten doen,’ zei Neil. Hij probeerde te negeren hoe hypocriet hij klonk. ‘Gelukkig maakt het niet uit wat Aaron vindt. Dobson heeft ze allebei in therapie gehad. Ze heeft Andrew nu al anderhalf jaar in behandeling. Als ze echt zou denken dat ze die twee niet nader tot elkaar kan krijgen, zou ze dat zeggen. Als wij ze tegelijk in haar spreekkamer kunnen krijgen, kan zij ervoor zorgen dat ze met elkaar gaan praten.’

‘En jij wilt dat ik hem overhaal om dat te doen,’ concludeerde Katelyn.

‘Jij haalt Aaron over, ik haal Andrew over.’

‘Denk je dat je dat kunt?’

‘Het moet wel,’ zei Neil.

‘Maar hoe dan?’ vroeg Katelyn. ‘Serieus, ik heb geen idee hoe ik Aaron zover kan krijgen. De vorige keer toen ik zei dat hij hulp moest zoeken luisterde hij ook al niet naar me.’

‘Dan moet je doen alsof het niet over hem gaat,’ zei Neil. ‘Zeg dat jij er veel aan zou hebben. Jij hebt er ook last van dat jullie nu niet samen kunnen zijn. Zorg dat hij het voor jou doet, dat hij voor je vecht.’

‘Ik denk niet dat ik onze “relatie” tegen hem kan gebruiken, dat is niet eerlijk.’

‘Maar hoe het nu gaat, is dat dan wel eerlijk?’ Neil gebaarde naar haar. ‘Luister, ik kan Andrew ook niet een-twee-drie overtuigen, dus je hebt nog tijd om na te denken over de aanpak, maar zodra Andrew er klaar voor is, moet je een keuze maken. Zorg dat je de juiste keuze maakt.’

Hij stond op, liep weg en ze riep hem niet na.

De colleges op 12 januari waren totale tijdverspilling voor de Foxes. Neils colleges waren vroeg genoeg op de dag om ze allebei nog te volgen, maar hij stak er niets van op. De stemmen van zijn docenten waren als een soort ruis, de woorden die ze op het bord schreven vervormden tot speelopstellingen. Neil hield zijn pen in de aanslag, maar schreef geen letter op. Hij zou later de aantekeningen van een medestudent moeten lenen, maar vandaag deed dat er allemaal niet toe. Het enige wat ertoe deed was dat ze om twintig over één het vliegtuig haalden.

De wedstrijd zou om halfacht beginnen, maar Wymack wilde dat ze twee uur van tevoren in Austin zouden zijn. Hij vertrouwde het winterweer niet, zei hij. Neil wist zeker dat hij met dat wantrouwen een vloek over hen had afgeroepen, want de regen kwam met bakken uit de hemel. De koude harde druppels voelden aan als ijs en zorgden ervoor dat Neil vreesde dat hun vlucht zou worden vertraagd. Ze hadden wel een beetje speling, dankzij een overstap van anderhalf uur in Atlanta, maar toch maakte Neil zich zorgen. Als ze de eerste wedstrijd van de finale zouden missen door zoiets stoms als het weer zou hij daar eeuwig pissig om blijven.

Het regende zo hard dat een paraplu niet eens nut had, dus Neil zette zijn capuchon op en jogde zo terug naar Fox Tower. Hij keek even omhoog naar de lucht in de hoop te zien dat er een einde kwam aan die donkere wolken, maar kreeg alleen maar druppels in zijn ogen. Hij veegde met een hand over zijn gezicht en zigzagde tussen het verkeer op Perimeter Road door. Een andere sporter die de heuvel afliep op weg naar college gleed uit en viel vloekend op de grond. Hij was al overeind voordat Neil hem overeind kon helpen, maar Neil had zijn lesje geleerd en ging voorzichtiger lopen. Hij had Riko's wreedheden niet overleefd om vervolgens geblesseerd te raken door zijn eigen ongeduld. De vier waarschuwingbordjes in de entreehal waren een beetje overdreven, maar toch gleed Neil bijna uit op de natte vloer. Hij zocht steun bij de muur om zijn balans te vinden en zwaaide met zijn portemonnee voor de sensor naast de lift. De chip in zijn collegekaart was sterk genoeg om door het leer heen het slot te openen. Toen de knopjes oplichtten, drukte Neil op het pijltje naar boven en stapte in de eerste lift die naar beneden kwam. Zelfs in de lift lagen er plassen op de grond, dus hield hij zich vast aan de leuning totdat hij aankwam op de derde verdieping. Natte voetstappen vormden vlekken op de vloerbedekking in de gang. Neil maakte nog meer vlekken en liep soppend naar zijn kamer.

Nadat hij droge kleren had aangetrokken, ging hij onder een dekentje op de bank liggen omdat hij het nog steeds koud had. Blijkbaar was hij in slaap gevallen, want hij schrok wakker van het geluid van de deur. Matt leek een kop kleiner dan normaal omdat zijn haar plat op zijn hoofd lag. Ondanks zijn erbarmelijke staat had hij een brede grijns op zijn gezicht toen hij binnenkwam. Hij gebaarde naar Neil dat hij moest opletten, maar begon pas te praten toen hij de deur achter zich had dichtgedaan.

'Ik kwam Allison net tegen,' zei Matt.

‘Doorweekt?’ gokte Neil.

‘Dat is nog zacht uitgedrukt,’ zei Matt. ‘Volgens mij is haar paraplu kapot. Ze ziet er niet uit. Ik zei dat ik een foto van haar ging maken voor het jaarboek en toen dreigde ze mijn ballen eraf te hakken met haar nagels. Ik durf er vijf dollar op in te zetten dat Danielle haar met geweld naar buiten moet duwen als het straks tijd is om te gaan.’

‘Ze weet dat we haar nodig hebben.’

‘Betekent dat dat je meedoet?’

‘Ik doe niet aan wedden,’ zei Neil.

‘Nog steeds niet? Nergens om?’ Matt liep door de kamer en liet zijn tas naast zijn bureau vallen. ‘We hebben nu iets van zestien weddenschappen lopen en je wilt met niet één meedoen? Of eigenlijk zijn er veertien waaraan je kunt meedoen. Sommige hebben al een behoorlijk gespekte pot en er zijn er een paar waarbij je een behoorlijk goede kans maakt om te winnen.’

‘Waarom veertien?’ vroeg Neil. ‘Wat is er met die andere twee gebeurd?’

‘Je kunt niet inzetten op een weddenschap die over jou gaat,’ zei Matt. ‘Dat is valsspelen.’

Neil boog zijn hoofd achterover zodat hij Matt kon aankijken. ‘Ik wist niet dat er weddenschappen over mij waren.’

‘Iedereen komt wel een keer aan de beurt,’ zei Matt. ‘Wist je dat de meesten van het team hadden gewed dat Danielle en ik niet bij elkaar zouden komen? Ze dachten dat ik het lef niet zou hebben om haar te vragen en ze wisten dat ze mij nooit een kans zou geven. Ze was nogal een mannenhater toen ik haar leerde kennen. Je zou denken dat dat kwam door haar werk in de stripclub, maar volgens mij komt het voornamelijk door de jongens met wie Coach haar in het eerste jaar liet werken. Zelfs Allison zei dat ik het niet hoefde te proberen.’

‘En toch heb je het gedaan,’ zei Neil.

‘Een jaar lang,’ zei Matt. ‘Renee heeft een klein fortuin verdiend toen Danielle eindelijk toegaf. Zij was de enige die voor ons had gewed. Zij is altijd degene die op de schijnbaar hopeloze gevallen inzet.’

Vorig jaar had Andrew Neil ook een hopeloos geval genoemd, met één hand over Neils mond zodat hij er niets tegen in kon brengen. Nu hij eraan terugdacht en alle ontbrekende puzzelstukjes van toen inmiddels op hun plaats had gelegd, wist Neil dat Andrew niet hém de mond had gesnoerd. Achteraf bezien vond Neil die zelfcensuur fascinerend. Waarschijnlijk wist Andrew toen al dat Renee aan Neil had verteld over zijn homoseksualiteit. Toen Neil er afgelopen vrijdag naar had gevraagd had Andrew het niet ontkend. Wat had Andrew verwacht dat hij in november had willen zeggen?

Het maakte niet uit, of het zou niet moeten uitmaken. Andrew wilde niets doen met de aantrekkingskracht die hij voelde, en trouwens, Neil mocht mensen niet zo dichtbij laten komen. Zo was hij opgevoed. Zo had hij het tot nu toe overleefd. Hij had geluk dat hij ongebonden was nu het einde in zicht was. Alle andere regels die zijn moeder hem had opgelegd, had hij inmiddels al verbroken. Het minste wat hij kon doen was deze ene regel in stand houden.

‘Daarom heb je ingezet op Andrew en Renee,’ zei Neil, omdat hij hier niet langer over kon of wilde nadenken.

‘Ja, eigenlijk wel,’ zei Matt. ‘Renee is een tijdlang de enige geweest met wie Andrew wilde praten buiten zijn eigen groepje. Ze zei dat ze veel gemeen hadden en dat het absoluut niet serieus was, maar toen liet hij haar ook nog in zijn auto rijden. Dat is een Lexus GS, Neil. Die leen je niet zomaar aan iedereen uit.’

Neil wuifde met een hand boven zijn hoofd om aan te geven dat Matts

autopraat hem boven zijn pet ging. ‘Ik weet niets van auto’s.’

‘Wat ik wil zeggen is dat die auto hem bijna een ton heeft gekost nadat hij hem helemaal had opgepimpt,’ zei Matt.

Neil ging met een schok rechtop zitten en draaide zich om, zodat hij Matt kon aankijken. ‘Wát?’

Hij wist dat Andrew het grootste gedeelte van Tilda’s levensverzekering aan de auto had besteed; Nicky had er weleens grappen over gemaakt dat Andrew de auto had gekozen die de erfenis het snelst opmaakte. Neil had niet gevraagd hoeveel geld haar dood hun had opgeleverd, maar je hoefde maar naar die auto te kijken om te weten dat het veel was geweest. Nu Neil wist hóéveel, werd hij een beetje misselijk. De sleutelbos in zijn zak leek ineens een ton te wegen en hij moest zich inhouden om hem niet uit zijn zak te halen.

‘Hij is bijna net zo duur als Allison’s Porsche,’ zei Matt, ‘en hij liet Renee er al in rijden toen hij haar pas twee maanden kende. Vind je het gek dat ik dan geld op hen inzet? Ik was er zo zeker van dat het wat zou worden tussen die twee.’

Het gebruik van de verleden tijd, bracht Neil weer bij de les. ‘Denk je dat nu niet meer dan?’

‘Ik ben er niet meer zo zeker van,’ zei Matt. ‘Maar regels zijn regels: als je het geld eenmaal hebt ingezet kun je niet meer van gedachten veranderen. Je kunt alleen bij een andere weddenschap geld inzetten om je geld terug te verdienen. O jezus, het is al na twaalfen. We moeten opschieten. Als je nog iets nodig hebt voor in het vliegtuig moet je het nu pakken.’

Voordat Neil kon vragen waardoor hij van gedachten was veranderd over Renee’s kansen bij Andrew, was Matt al verdwenen. Neil liet het erbij en pakte zijn stapel aantekeningen over de opstelling van UT.

Toen ze bijna klaar waren om te vertrekken en Matt zag wat Neil bij

zich had, keek hij hem met een spottende, op het randje af medelijdende grijns aan. Neil deed alsof hij het niet zag en deed de deur naar hun suite achter zich op slot. De meiden stonden te wachten tot Matt zich bij hen aansloot, maar Neil liep door om zich bij Andrews groepje aan te sluiten.

Andrews auto zag er ineens heel anders uit toen Neil erop afliep. Hij voelde zich inmiddels goed genoeg om achterin bij Nicky en Aaron te zitten, maar Kevin schoof al bij hen op de achterbank voordat Neil het kon voorstellen.

In de korte tijd die het hun kostte om van Fox Tower naar de auto te lopen en later van de auto naar het stadion, waren de Foxes alweer doorweekt. Allison had deze keer niet eens de moeite genomen om een paraplu mee te nemen en droeg een tweede regenjas over haar hoofd om haar net gestylede haar en make-up te beschermen. Ze bleef droger dan alle anderen, maar liep toch te vloeken op het weer toen ze de lounge binnenkwam. Wymack tolereerde hun luidruchtige binnenkomst met zijn gewoonlijke gebrek aan geduld en dreef ze daarna door de gang om hun uitrusting op te halen.

Ze namen de teambus naar het vliegveld, omdat het goedkoper was om één voertuig te parkeren dan drie. Op Upstate Regional Airport werd Neil herinnerd aan zijn tripje naar West-Virginia. Snel richtte hij zijn aandacht op zijn teamgenoten, zodat hij zich niet zou verliezen in duistere gedachten. Dat lukte deels, totdat Wymack hem onderzoekend aankeek. Neil keek terug en dacht bewust niet aan Riko. In plaats daarvan dacht hij aan zijn thuiskomst, aan Wymack die alles uit zijn handen had laten vallen om hem op te halen en hem had getroost toen hij instortte. Het strakke gevoel op zijn borst ontspande iets en hij knikte bij wijze van antwoord op Wymacks stilzwijgende vraag.

Het inchecken en door de douane gaan gingen snel, waarna ze door

de terminal liepen, op zoek naar hun gate. Ze waren al bijna aan het einde, voorbij de wc's en talloze winkeltjes. Er zat nog één cafeetje dat een geur van koffie en warm gebak verspreidde, waardoor ze werden afgeleid, maar Wymack hield ze in het gareel met grove woorden en halfslachtige bedreigingen.

De Vixens waren eerder dan zij op het vliegveld aangekomen en hadden zich al geïnstalleerd bij de gate. Neil keek langs hen heen naar het elektronische bord boven de desk. ATLANTA – 1:20PM stond er, dus er werd ondanks het weer geen vertraging verwacht. Neil koos ervoor om het te geloven, omdat hun vliegtuig al buiten op hen stond te wachten.

Toen Wymack toestemming gaf, verspreidden de Foxes zich. De helft dumpte hun handbagage op de nog overgebleven vrije stoelen en verdween en de andere helft bleef zitten en keek naar de aankomende en vertrekkende vliegtuigen. Het duurde even voordat Neil doorhad dat Andrew zich niet had verroerd. Neil keek naar hem om, maar Andrew staarde uit het raam tegenover hen. Neil volgde zijn blik en zag een vliegtuig over de startbaan suizen.

De anderen waren niet binnen gehoorsafstand, dus zei Neil: 'Je maakte toch zeker een grapje toen je zei dat je hoogtevrees had?' Hij wachtte even op Andrews antwoord, dat niet kwam, en probeerde toen opnieuw: 'Andrew. Dat kan niet. Wat deed je dan op het dak?'

Andrew gaf niet meteen antwoord, maar het was te zien dat hij erover nadacht doordat hij zijn hoofd een beetje scheef hield. Neil wist niet of hij naar een eerlijk antwoord zocht of dat hij overwoog welke verklaring hij Neil wilde geven. Uiteindelijk bracht Andrew zijn hand naar zijn eigen hals en voelde aan zijn slagader. Toen hij zijn hartslag voelde, tikte hij mee met zijn vinger. Die ging sneller dan normaal. Neil gaf de omgeving de schuld.

‘Gevoelens,’ zei Andrew ten slotte.

‘Probeer je je angst te herinneren of probeer je je te herinneren of je überhaupt ooit iets hebt gevoeld?’ vroeg Neil, maar Andrew gaf geen antwoord. Neil probeerde een andere tactiek. ‘Misschien vind je het fijn om te weten dat er per jaar minder dan twintig vliegtuigen neerstorten en dat het niet altijd door het weer komt. Soms is de piloot gewoon onbetrouwbaar. Maar hoe dan ook: ik ga ervan uit dat het een snelle dood is.’

Andrew tikte niet meer met zijn vinger. ‘Hoe heette hij?’ Hij keek Neil aan, die het niet begreep. ‘Je vader. Hoe heette hij?’

Neil schrok. Hij wilde geen antwoord geven, wilde niet dat die naam in de lucht tussen hen in zou hangen, maar het was Andrews beurt om een vraag te stellen in hun waarheidsspelletje. Hij mocht niet weigeren. Andrew zou nooit zo laag zinken als Neils uitdagende opmerking hem niet had geraakt. Daar probeerde hij een beetje troost uit te putten, maar het lukte nauwelijks. Hij keek naar de Foxes om te zien of ze nog steeds niet konden horen wat hij zei, maar ging voor de zekerheid toch iets dichterbij Andrew staan.

‘Nathan,’ zei hij. ‘Hij heette Nathan.’

‘Je ziet er niet uit als een Nathan.’

‘Ik ben ook geen Nathan,’ zei Neil met dichtgeknepen keel. ‘Ik ben Nathaniel.’

Andrew bekeek hem wel een minuut lang en draaide zich daarna zonder nog iets te zeggen om, zodat hij weer naar de start- en landingsbanen kon kijken. Neil trok zich terug. Hij had ademruimte nodig om die ziekelijke pijn uit zijn aderen te krijgen.

Nicky zwaaide wild om zijn aandacht te trekken en gebaarde dat hij bij hem moest komen. Zodra Neil dichtbij genoeg was, legde Nicky voorzichtig een arm om zijn schouders.

‘Hij trekt je voor,’ zei Nicky. ‘Weet je dat hij amper tien woorden tegen mij heeft gesproken sinds we hem hebben opgehaald uit Easthaven? Als ik graag vroeg dood wilde, zou ik jaloers zijn. Maar goed. We hebben nog wat tijd voordat we moeten boarden. Ga je mee koffie halen?’

Uiteindelijk gingen zowat het halve team en een aantal Vixens mee naar het café. Nicky zei dat ze nog genoeg tijd hadden, maar niemand had erop gerekend dat ze zo lang in de rij moesten staan. Tegen de tijd dat ze allemaal met een beker koffie terugkwamen bij de gate, was het boarden al begonnen.

Neil hield Andrew nauwlettend in de gaten toen ze in de rij gingen staan en keek of hij niet aarzelde. Misschien voelde Andrew dat er naar hem werd gekeken, want hij liep gewoon met een verveelde blik achter zijn teamgenoten aan het vliegtuig in. Dat toneelstukje duurde nog voort tot ze allemaal op hun plekken zaten en de stewardessen de veiligheidsvoorschriften doornamen. Het enige wat Andrew in het vliegtuig had meegenomen was een pen. Hij draaide ermee tussen zijn vingers terwijl de stewardessen uitlegden hoe je het zuurstofmasker voor moest doen. Kevin, die tussen Neil en Andrew in zat, lette er niet op. Hij was het waarschijnlijk gewend dat Andrew onrustig was. Neil wist alleen wat dat onrustige gedrag betekende omdat hij tijdens hun waarheidsspelletje had gevraagd waar Andrew bang voor was.

Neil keek uit het raampje. Het regende nog steeds zo hard dat hij nauwelijks meer dan de vleugel van het vliegtuig kon zien. De lichtjes liepen in elkaar over. Neil deed het luikje omlaag terwijl de stewardessen een laatste ronde maakten door de cabine. Hij had er nooit bij stilgestaan wat een ingewikkeld proces het opstijgen was, maar nu stelde Neil zich voor hoe langdradig het moest zijn voor iemand die niet eens de lucht in wilde. Toen ze eindelijk over de startbaan rolden, riskeerde Neil nog één blik richting Andrew.

Andrews gezichtsuitdrukking veranderde niet toen de wielen loskwamen van het asfalt, maar zijn pen bewoog niet meer zolang ze opstegen en zijn hele lichaam was gespannen. Toen ze kruishoogte bereikten was hij er weer. Hij moest wel hebben gemerkt dat Neil af en toe naar hem keek, maar hij hield zijn blik strak gericht op de rugleuning van de stoel voor hem.

Op het vliegveld van Atlanta hadden ze wat tijd te doden, dus zodra Wymack had gecontroleerd of hun gate niet was veranderd, liet hij hen een uur door de luchthaven dwalen. Andrews groepje gebruikte die tijd om van winkel naar winkel te lopen. Aaron kocht een boek, en Nicky sloeg snacks in. Andrew verdween, maar Neil zag hem even later bij een vitrinekast met beeldjes staan. Het was vreemd dat Andrews aandacht juist daardoor werd getrokken, maar Neil had geen tijd om erbij stil te staan. Kevin en Nicky stonden op het punt ruzie te gaan maken, omdat Kevin de snacks van Nicky terug in de schappen wilde leggen.

‘Het is niet allemaal voor mij alleen,’ zei Nicky, terwijl hij zich los probeerde te wurmen uit Kevins greep zonder iets te laten vallen. ‘Het is voor iedereen.’

‘Niemand hoeft deze troep te eten voor een wedstrijd,’ zei Kevin. ‘Eet muesli of iets met proteïnen als je zo’n honger hebt.’

‘Hallo, er zit toch proteïne in pindakaas?’ zei Nicky. ‘Laat me los, anders zeg ik tegen Andrew dat je chocola in de ban hebt gedaan. Laat los, zei ik. Je hebt niets over mij te zeggen. Au! Heb je me nou echt geslagen?’

‘Ik loop nu weg en doe alsof ik jullie niet ken,’ zei Aaron.

‘Verrader,’ riep Nicky hem na.

‘Laat hem los, Kevin,’ zei Neil. ‘Hier hoeft je toch geen ruzie om te maken?’

‘Als onze verdediging traag is, lijden we daar allemaal onder,’ zei Kevin.

‘Dit meen je niet,’ zei Nicky. ‘Hoeveel uur nog voordat we moeten spelen? Dan is dit eten allang uit mijn systeem. Je mag wel komen kijken als ik zit te poepen, als je me soms niet gelooft. Ik wist niet dat dat je ding was, maar oké.’ Hij lachte toen Kevin boos wegliep en wierp Neil daarna een triomfantelijke blik toe zonder door te hebben dat het winkelpersoneel hem aanstaarde. ‘Ik kan zo overtuigend zijn, hè.’

‘Ja, en je bent ook heel goed in jezelf voor de gek houden,’ zei Neil.

Nicky’s wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Nee maar! Probeerde je nu echt een grapje te maken? Deed het pijn? Nee, serieus,’ zei hij toen Neil zich omdraaide om weg te lopen. ‘Hoe kom jij aan zo’n goed humeur?’

Nu hij zich had omgedraaid kon Neil Andrew weer zien staan. Het licht weerkaatste in het kristallen beeldje toen hij het aan de kassière gaf om af te rekenen. Neil stond te ver weg om te zien welk beeldje hij had uitgekozen, maar dat hoefde hij ook niet te weten. Hij dacht aan de plank vol met glinsterende beeldjes die allemaal op gelijke afstand van elkaar stonden. Hij voelde verbazing en opluchting en daarna een soort tevredenheid. Hij snapte niet wat Andrew in Betsy zag, maar dat deed er niet toe. Neil had in ieder geval gelijk gehad toen hij besloot haar te vertrouwen. Ze zou de twee broers weer samenbrengen en dan zou het team eindelijk een eenheid vormen. De Ravens zouden verstedd staan wanneer ze weer tegenover hen op het veld kwamen te staan.

‘Hé, Neil,’ zei Nicky. ‘Negeer je mij of zo?’

‘Ik denk aan vanavond,’ loog Neil. ‘Ik wacht hier wel tot je klaar bent met afrekenen.’

Nicky haalde zijn schouders op en liep naar een vrije kassa. Andrew haalde Kevin op en kwam bij Neil staan, en Aaron kwam naar hen toe toen Nicky hem riep. Samen liepen ze naar de gate, waar ze wachtten tot het tijd was om te boarden. Het was bewolkt in Atlanta, maar het regende

in ieder geval niet. Doordat het boarden snel ging en alle passagiers aanwezig waren, konden ze een paar minuten eerder vertrekken. Neil hield Andrew weer discreet in de gaten totdat het vliegtuig op hoogte was en richtte zijn blik daarna uit het raampje terwijl hij nadacht over UT.

De bagageband was iets nieuws voor Neil, omdat zijn moeder en hij altijd alleen met handbagage reisden. Het was zowel een verhelderende als verontrustende ervaring. Dezelfde koffers maakten zoveel rondjes op de bagageband dat Neil ervan overtuigd raakte dat hun eigen bagage was zoekgeraakt. De Foxes leken echter verveeld in plaats van bezorgd, dus verborg hij zijn paniek. Een paar minuten later werd hij beloond, toen de tas van Allison eindelijk uit een luik op de band viel. De rest van hun bagage volgde al snel.

‘Pak jullie tassen en kom mee,’ zei Wymack, terwijl hij en Abby hun eigen bagage van de band tilden.

De Foxes liepen achter hem aan naar het autoverhuurbedrijf waar Wymack een busje voor twaalf personen had gereserveerd. Hun bagage nam de hele kofferbak en bijna alle ruimte bij hun voeten in beslag, maar het lukte toch nog om de deur dicht te krijgen. Wymack streek een verfrommeld papiertje glad waar hij een routebeschrijving op had geschreven, keek er even naar en begon te rijden. Onderweg maakten ze een korte stop bij een Italiaans restaurant, waar ze pasta met kip aten. Wymack mopperde om de hoge rekening, maar het team nam hem niet serieus. Ze wisten wel beter.

Bij het stadion wemelde het van de agenten en fans. Beveiligers hielpen Wymack een plekje te vinden voor hun bus en begeleidden het team daarna naar hun kleedkamers. Ze waren vroeg, dus deed Wymack alle tv’s aan die hij tegenkwam om het publiek te bekijken. De tv die het dichtst bij Neil stond, vertoonde hoogtepunten van de eredivisiewedstrijden van

de avond ervoor. Het was te verwachten, maar bijna de helft van de ver-
toonde beelden was van de Ravens, die met een stand van 15-8 hadden
gewonnen. Neil had de wedstrijd de vorige avond al gezien tussen zijn
trainingen door.

Dertig minuten voor aanvang gingen de jongens en meiden naar hun
kleedkamer om zich te verkleden. Het verbaasde Neil inmiddels niet
meer dat er totaal geen privacy was in de kleedkamer van de mannen,
maar zijn teamgenoten lieten hem met rust in de doucheruimte, zodat
hij zich daar in zijn beschermers en tenue kon hijsen. Alleen zijn helm
en handschoenen trok hij nog niet aan, omdat het nog even zou duren
voordat de wedstrijd begon. Toen hij klaar was voegde hij zich weer bij de
rest van het team in de centrale ruimte.

‘Laat ze een paar rondjes rennen,’ zei Wymack tegen Danielle. ‘Dan
kunnen ze het hele veld en het stadion bekijken.’

Het stadion van de University of Texas was qua formaat vergelijkbaar
met dat van de Foxes. De Longhorns en de Foxes hadden ook dezelfde
teamkleuren, dus de volle tribunes zagen er vertrouwd uit. Het enige wat
Neil hoefde te doen was het uitdagende boegeroep negeren, dat opklonk
toen het publiek merkte dat de Foxes het veld op kwamen.

Danielle liet ze anderhalve kilometer rennen en nam het team daarna
mee naar binnen om te stretchen. Abby had water voor hen klaarstaan.
Wymack bewaakte de rest van hun uitrusting. Toen het tijd was om hun
plekje op de bank in te nemen, duwden Aaron en Nicky het rek met sticks
naar de baan om het veld. De Vixens waren het veld op gekomen en had-
den tussen al het wit en oranje toch het vak voor Palmetto State kunnen
vinden. Danielle liet haar team vrolijk zwaaien naar de Vixens en de uit-
bundige fans, waarop de Foxes enthousiast werden toegejuicht.

Een paar seconden later liep een lange rij Longhorns langs hen heen.

De Foxes droegen hun wit-met-oranje uit-jerseys en de Longhorns droegen hun oranje-met-witte thuis-jerseys. Het was een verwarrend gezicht. Neil hoopte maar dat niemand zich in het heetst van de strijd zou vergissen. Een kleine aarzeling kon je al punten kosten.

Toen de Longhorns klaar waren met hun ronde, moesten beide teams het veld op voor oefeningen, dus haalden de Foxes hun sticks uit het rek. Wymack gaf ze even de tijd en klapte daarna in zijn handen om hun aandacht te trekken.

‘Oké, luister. We gaan het serieus aanpakken. Deze gasten zien er misschien wel vriendelijk uit in onze kleuren, maar ze zijn hier maar met één doel en dat is jullie uitschakelen nog voordat we goed en wel zijn begonnen. Ze willen kampioen worden en weten wat er nodig is om dat te bereiken. Het is vanavond jullie taak om ervoor te zorgen dat ze voor lul staan.’

Abby keek hem misprijzend aan, maar Wymack lette niet op haar. ‘We hebben hun opstelling honderden keren besproken. Jullie hebben Neils aantekeningen gelezen. Ik heb jullie laten zien wat je moet weten. Ze zijn snel en gevaarlijk, maar niet onoverwinnelijk. De truc is dat je het middenveld bewaakt. En hou in godsnaam die spelverdelers in de gaten.’

‘Ik zie ze graag van het veld af hinken,’ zei Danielle.

‘Doe wat je moet doen,’ zei Wymack, ‘maar waag het niet om een rode kaart te krijgen. Dat geldt voor jullie allemaal.’ Hij keek met een veel-betekennende blik naar Matt. Matt grijnsde, waardoor niemand gerust was gesteld, maar Wymack waarschuwde hem geen tweede keer. ‘Als de dames terrein verliezen, vraag je de verdediging om hulp. Het maakt me niet uit als we dan één verdediger op twee aanvallers moeten zetten, als jullie maar ruimte krijgen. De keepers houden het doel op slot. Begrepen?’

‘We doen ons best,’ zei Renee met een stralende glimlach.

Het geschreeuw van het publiek zwol aan tot een opgewonden,

koortsachtig gegil. Neil nam aan dat de mascottes het veld op waren gekomen om het publiek op te juttten. Hij keek langs Wymack heen, luisterde met een half oor naar de preek, en volgde de wijzende vingers. Naast de perstribune, tussen de banken voor de Foxes en de Vixens, was een deel afgezet voor vips. Een stel bodyguards controleerde het publiek op mogelijke bedreigingen en stapte achteruit toen de kust veilig leek voor hun protegés. Het was alsof Neils wereld vertraagde toen hij het zwarte haar en de tatoeages zag.

Wymack knipte met zijn vingers voor Neils gezicht. Neil schrok zo erg dat hij achteruitdeinsde en tegen Kevin aan viel. Hij keek snel naar Wymack, deed zijn mond open om zich te verontschuldigen, maar kon niets uitbrengen. Wymack draaide zich met een ruk om, zodat hij de tribunes kon afzoeken. Binnen een seconde had hij Riko en Jean in het oog. Toen hij zich weer omdraaide stond zijn gezicht op onweer.

De rest van de Foxes zag hen ook en Matt was de eerste die iets zei. ‘Wat doen die hier?’

‘Dat zal ik eens even gaan vragen,’ zei Andrew, en hij liep al weg, maar Wymack sleurde hem terug in de kring. ‘In de eerste wedstrijd van het seizoen is het verboden om iemand te vermoorden. Maak je geen zorgen om hen, maar om de aanvallerslinie, hoor je me? Focus. Jij ook, Neil,’ zei hij, luider. ‘Kijk me aan.’

Zonder dat hij het zelf doorhad was Neils blik weer afgedwaald naar Riko. Met moeite richtte hij zijn aandacht weer op Wymack. Die zag er boos uit, maar Neil kende hem inmiddels te goed. Die boosheid kwam voort uit ongerustheid, maar Neil koos ervoor het te interpreteren als teleurstelling, omdat hij zichzelf dan beter kon motiveren.

De Foxes hadden hem vanavond hard nodig. Hij kon zich niet op zijn kop laten zitten door de aanwezigheid van Riko. Iedere nare herinnering

die bij hem opkwam greep hij bij de strot om vervolgens diep weg te stoppen.

‘Ik begin zo langzamerhand te denken dat hij me toch wel leuk vindt,’ zei hij zogenaamd nonchalant.

Nicky’s lach klonk geforceerd en bereikte zijn ogen niet, maar hij probeerde het tenminste. ‘Een lekker ding als jij is gewoon moeilijk te weerstaan. Je mag blij zijn dat ik bezet ben, want anders wist ik het wel. Misschien kunnen we Erik overtuigen van een trioetje?’

‘Kun je niet voor één keer die gore praat buiten het veld houden?’ vroeg Aaron.

‘Als ik moet aanzien hoe jij loopt te kwijlen om Katelyn, moet jij aanzien hoe ik Neil probeer te bekeren.’

‘Ik kwijl niet om Katelyn.’

‘Prima, dan kwijl je niet. Je smacht op afstand, dat is nog misselijkmakender.’

‘Jullie hebben twee seconden om jullie snavel te houden, anders mag iedereen weer rondjes gaan rennen.’

Nicky wierp nog één razendsnelle grijns naar Neil en hield verder zijn mond.

Neil beantwoordde de grijns met een klein glimlachje. Door het vertrouwen de bekvechten waren de Foxes iets minder gespannen en keken de ouderejaars naar Neil in plaats van naar Riko. Andrew ging ontspannen links van Neil staan, bij wijze van eenmansbarricade tussen Neil en het publiek. Toen Wymack weer naar Neil keek, knikte Neil stilzwijgend.

‘Waar was ik?’ vroeg Wymack.

‘De aanvalsstrategie, geloof ik,’ zei Neil. Hij keek naar Kevin. Kevin staarde met een bleek gezicht naar Riko, maar Neil stootte hem aan zodat hij zijn aandacht had. ‘Even een waarschuwing: als ze Beckstein op mij

zetten, zal ik de hele avond via de wand moeten passen. Hij is een kop groter dan ik, dus als hij mijn stick tegenhoudt bij een opwaartse worp, heb ik kans dat ik iets verrek.'

Kevin wilde iets zeggen, maar Andrew was hem voor met een kalm: 'Twintig centimeter. Hij is maar één tachtig.'

Neil en Kevin draaiden zich allebei met een ruk om naar Andrew. Een grijns trok over Wymacks gezicht, omdat hij wist wat die opmerking betekende voor de Foxes én voor de wedstrijd. De rest van het team leek het niet op te merken. Danielle zei iets tegen Allison over hoe ze deze potentiële handicap van Neil konden compenseren. Neil wist dat hij en Kevin bij dat gesprek betrokken moesten worden, maar het lukte hem niet om zich erop te concentreren.

Lengte was misschien wel het belangrijkste detail op een exyveld. De lengte van een speler bepaalde hoe lang zijn of haar stick kon zijn en daarmee het bereik. Voor de meeste spelers was een gemiddeld postuur goed genoeg; het maakte niet uit of ze een paar centimeter kleiner waren, want het draaide er alleen om wie je tegenover je kreeg. Lengte was dus alleen iets waarmee ze konden bepalen hoe lastig het zou worden om de tegenstander te omzeilen.

Neil en Kevin wisten de lengte van alle verdedigers van de Longhorns. Zonder die informatie konden ze het spel niet spelen. Technische spelers zoals Kevin konden de lengte van een tegenstander gebruiken om te bepalen wat diens zwakke plek was, maar wat nog belangrijker was, was dat hij zijn eigen reikwijdte kon afzetten tegen die van zijn tegenstander en op die manier wist waar hij druk kon zetten. Dáárom kwam hij zo vaak voorbij de verdediging.

Instinctieve spelers zoals Neil wisten waar die gaten zaten zonder ingewikkelde berekeningen te maken. Als Wymack Neil een pen zou geven

en zou zeggen dat hij in een grafiek moest weergeven waar de blinde vlek van een verdediger zat, zou hij er niets van bakken. Maar eenmaal op het veld kon Neil die blinde vlek moeiteloos vinden. Hij was nog niet goed genoeg om die gave ten volle te benutten, maar Kevin zei dat dát het talent was waarmee Neil uiteindelijk in het nationale team zou belanden.

Andrew had geen reden om Becksteins lengte te weten. Ten eerste was Beckstein een verdediger. Als de Foxes deden wat ze moesten doen, zou Beckstein niet eens in de buurt van het doel komen. Wymack had trouwens maar één keer de lengtes van de Longhorns genoemd: toen hij voor het eerst de opstelling van UT aan zijn team voorlas. De cijfers stonden ook in de infomap die Wymack de week ervoor had uitgedeeld, maar die had Andrew meteen in zijn kluisje gepropt. Neil had niet gezien dat hij hem daar weer uit had gehaald.

Toen Wymack de opstelling van de Longhorns had voorgelezen, leek Andrew diep in gedachten verzonken, maar blijkbaar had hij alles gehoord en zelfs onthouden. Dat feilloze geheugen was ook wat hen afgelopen herfst had gered, in de wedstrijd tegen Belmonte. Wymack had tijdens de rust een terloopse opmerking gemaakt over penalty's. Maar het kwam niet tot penalty's, want toen er nog maar een paar seconden te spelen waren en de druk om te scoren voor Belmonte hoog was, wist Andrew dat de aanvaller zou teruggrijpen op zijn vaste gewoonten. Zonder ook maar te knippen blokkeerde Andrew het aanvallende shot.

Neil keek eerst naar Kevin, daarna naar Wymack en vroeg zich af waarom niemand hem had verteld dat Andrew een fotografisch geheugen had en of ze dat zelf wel wisten. Hij kon het niet nalaten om het nog eens te testen. In gedachten scrolde hij door de spelerslijst van de Longhorns en koos een vijfdejaars aanvaller. 'Hoe lang is Lakes?'

'Zoek maar op,' zei Andrew.

‘Doe me voor deze ene keer een lol,’ zei Neil.

Andrew begon zich al om te draaien, dus haakte Neil zijn vingers in het netje van Andrews stick en gaf er een rukje aan. Hij probeerde het nog eens met een dwingend: ‘Hoe lang is ze?’

‘Eén achtenzestig?’ gokte Matt.

‘Eén drieënzeventig,’ zei Andrew.

‘Scheelt niet veel,’ zei Matt schouderophalend.

Neil liet Andrews stick los om die van hemzelf te pakken.

‘We gaan winnen.’

‘Had je verwacht dat we zouden verliezen dan?’ vroeg Danielle.

‘Nee,’ gaf Neil toe. Hij voelde zijn lippen trekken en wist dat hij zijn vaders glimlach op zijn gezicht had. Hij sloeg zijn handschoen voor zijn mond, waardoor zijn tanden hard tegen de binnenkant van zijn lippen drukten en proefde het bloed nog voordat hij zijn hand weer veilig kon laten zakken. Hij leunde iets naar achteren om langs Andrew naar Riko te kijken. ‘Ik ben blij dat hij het met eigen ogen kan aanschouwen. Eens kijken of we hem van zijn stuk kunnen brengen.’

‘Ja, laat dat maar eens zien,’ zei Wymack. ‘Oké, doe maar alsof ik al die belangrijke dingen die ik nog wilde zeggen al heb gezegd, want we hebben geen tijd meer. Het veld is open. We doen de gewoonlijke oefeningen, individueel en in drietallen. En ik zeg dit elke keer omdat ik het elke keer moet zeggen: hou godverdomme die ballen aan onze kant van het veld, Andrew.’

Ze trokken de laatste beschermstukken aan en gingen het veld op. Neil deed het rustig aan, zodat hij zich kon concentreren op de staat van zijn lichaam in plaats van het aftroeven van zijn eigen doelman. Toen hij Riko had gezien, waren alle oude kneuzingen weer pijn gaan doen, maar nu voelde hij bijna niets meer. Het enige wat er nog toe deed was zijn team en hoe ze om hem heen bewogen.

Het veld moest leeg zodat de aanvoerders konden tossen. Danielle won, dus de Foxes mochten als eerste serveren. Voordat de opstelling werd omgeroepen had Wymack nog snel even tijd om zijn team bij elkaar te roepen. ‘Onthou goed: we moeten twee van de drie wedstrijden winnen om hogerop te komen en je kunt het je niet veroorloven om de eerste wedstrijd van het seizoen te verliezen. Aanvallers, ieder drie doelpunten of ik schrijf jullie in voor een marathon. Verdedigers, als jullie domme dingen doen, schrijf ik jullie ook in. Spelverdelers: jullie kunnen het. Renee, speel zoals je dat zo goed kunt. Andrew, als je de score op drie of minder houdt tijdens jouw helft krijg je alle sterkedrank van me die je maar wenst.’

De omroeper sommeerde de teams het veld op te komen. Neil nam zijn plek in op de middenlijn en keek Kevin nog één keer aan. Als bij een wonder stond Beckstein tegenover Kevin. Kevin beantwoordde zijn blik met een knikje. Tegen de tijd dat het startsignaal klonk, stond Neil bijna te stuteren van opwinding.

Een tijdlang werd de bal enkel heen en weer gespeeld. Er vonden een paar botsingen plaats, er waren enkele bijna-doelpunten en er was meer dan genoeg gevloek over en weer. Wymack had gelijk gehad toen hij hen waarschuwde voor de spelverdelers van de Longhorns. De meid uit Texas die als eerste werd ingezet, speelde snel en gemeen. Zij en Danielle duwden elkaar bijna de hele tijd aan de kant en zelfs als de bal aan de andere kant van het veld was, hoorde je hun sticks nog tegen elkaar slaan, omdat ze controle over elkaars spel probeerden te houden. Hoe Danielle het zo lang volhield zonder uit haar slof te schieten was Neil een raadsel, maar het duurde toch al ruim tien minuten.

Toen de bal weer bij de spelverdelers terechtkwam, dook Danielle omlaag, haakte haar lichaam onder dat van haar tegenstander en wipte haar zo achterover. Om het nog erger te maken stak Danielle daarna

haar hand uit om haar overeind te helpen en twee tellen later stonden ze elkaar de huid vol te schelden en met vingers naar elkaar te wijzen. De scheids kwam eropaf. Hij was pas halverwege het veld, waarschijnlijk om Danielle een gele kaart te geven vanwege de gevaarlijke bodycheck, toen de andere spelverdeler de eerste klap uitdeelde. Danielle stak haar handen omhoog en weigerde terug te vechten, ze had immers voor elkaar gekregen wat ze wilde. Beide spelverdelers kregen een gele kaart en de scheidsrechters herstartten het spel vanuit een neutrale opstelling.

Het bijna-gevecht bleek het keerpunt in de wedstrijd, want de rest van die eerste helft ging het er ruig aan toe. Toen het signaal voor de rust klonk, had Neil weer overal pijn, maar het kon hem niet schelen. Andrew had gedaan wat Wymack van hem had gevraagd en slechts twee doelpunten doorgelaten. De Foxes daarentegen hadden al vier keer gescoord. Neil volgde zijn teamgenoten van het veld af, liep langs Wymack, die de ver slaggevers stond af te wimpelen, en ijsbeerde door de kleedkamer totdat hij weer gevoel in zijn tenen kreeg. Abby riep hem bij zich voor een snelle check-up in de andere ruimte. Neil was te moe om te weigeren.

In de tweede helft gingen de Longhorns tot het uiterste; twee spelers kregen een rode kaart en vijf spelers een gele. Hun geslepen manier van spelen daagde de Foxes uit, maar de Foxes wisten wel beter en vochten niet terug. Eén gele kaart was nog niet zo erg, maar met twee keer geel zou iemand het veld uit moeten en ze hadden geen reserves meer. Ze hielden zich zo kalm mogelijk, tartten het lot met veel kleine overtredingen maar oogstten ook zo veel mogelijk punten bij de penalty's. Uiteindelijk was het het allemaal waard, want ze wonnen met 7-6.

Toen de Foxes het veld afliepen, ging Renee op Riko af. Ze was niet het type dat uit was op ruzie, dus Neil bleef staan om te kijken wat er ging gebeuren. Riko schudde de hand die Renee naar hem uitstak niet, maar

Jean wel. Ze hielden elkaars hand net iets te lang vast en Neil wist niet wie van de twee weigerde los te laten.

Hij dacht terug aan Jeans vreemde reactie op Renee tijdens het herfst-diner, die indringende blik en de ongemakkelijke introductie. Dit was de herinnering waar hij naar op zoek was toen hij een week geleden in Reddin Hall door zijn berichten scrolde. Jean onderging de wreedheid van Riko en Tetsuji omdat hij buiten de Ravens niemand anders had, niets of niemand om voor te vechten, daarom boog hij zijn hoofd en concentreerde hij zich op overleven. Renee was het eerste lichtpuntje dat zijn aandacht trok.

‘Hij vindt haar leuk,’ zei Neil, bijna vragend.

Kevin keek ook naar hen. ‘Maakt niet uit. Wordt toch nooit wat.’

Renee had afgelopen herfst tegen Neil gezegd dat de Ravens niet mochten daten. Tetsuji wilde niet dat zijn spelers werden afgeleid van de wedstrijd. Dit wist Renee, en toch stond ze daar. Misschien zocht Neil er te veel achter, maar hij was hoe dan ook van plan om dit uit te buiten.

‘Misschien niet,’ zei Neil, ‘maar het geeft ons wel een voordeeltje. Heb jij zijn nummer nog? Geef het aan haar en dan zullen we zien wat zij tussen nu en de finale voor elkaar kan krijgen.’

Danielle en Kevin hadden van tevoren afgesproken dat zij na de wedstrijd met de verslaggevers zouden praten. Neil liet het met liefde aan hen over en liep achter zijn uitgelaten teamgenoten aan naar de kleedkamers. Hij kwam echter niet ver. Na ongeveer acht stappen vanaf de spelersbank, hoorde hij een verslaggever naar hem roepen: ‘Neil! Klopt het dat je bent geselecteerd voor het nationale team?’

Als hij slim was, liep hij door en deed hij alsof hij niets had gehoord omdat het publiek zo hard brulde, maar hij bleef staan. Met zijn blik strak naar voren gericht, overdacht hij alle antwoorden die hij kón, maar niet

moest geven. Uiteindelijk draaide hij zich om. Het feit dat Riko er was, betekende dat Andrew in Kevins buurt bleef, maar na die brutale vraag hield hij Neil ook in de gaten. Neil hield zijn hoofd vragend scheef en Andrew gebaarde dat hij moest doen waar hij zin in had.

Neil maakte de gespjes van zijn helm los en liep op het groepje van drie verslaggevers af. In het voorbijgaan gaf hij zijn helm aan Andrew, en Renee nam hem van Andrew over op weg naar de kleedkamer. Neil propte zijn handschoenen onder zijn arm en bleef naast Kevin staan.

‘Sorry?’ zei hij. ‘Vroeg u mij iets?’

‘Het gerucht gaat dat je bent geselecteerd voor Het Perfecte Team.’ De reporter duwde een microfoon onder Neils neus, keek naar de vuile pleister op zijn jukbeen en zei: ‘Heb je daar iets op te zeggen?’

De eerste keer dat iemand Riko en Kevin had gevraagd naar de tatoeages op hun gezicht, had Riko er geen doekjes om gewonden. Hij had zelf het cijfer 1 omdat hij de beste aanvaller van het land was, zei hij, en hij wilde dat iedereen dat wist. Het verhaal veranderde een beetje toen Jean voor het eerst in het openbaar verscheen met een 3 op zijn jukbeen. Naar verluidt koos Riko zelf de spelers van het toekomstige nationale team. Hij noemde het Het Perfecte Team, en hoewel het geen officiële gang van zaken was en ongelooflijk arrogant, zorgde Riko’s achtergrond toch voor enige geloofwaardigheid van het idee.

‘O, bedoel je dit,’ zei Neil. Hij pulkte de pleister van zijn gezicht, zodat de verslaggevers de tatoeage eens goed konden bekijken. Een van hen knipte met zijn vingers naar een cameraman dat die een close-up moest nemen en Neil hield braaf zijn gezicht zo dat ze het goed konden zien. Hij glimlachte en deed deze keer geen moeite om de glimlach te verbergen. De verslaggevers waren óf te stom, óf te happig op een goed verhaal om de dreiging te zien die van die glimlach uitging.

Kevin zag het echter wel en hij siste naar Neil in het Frans: ‘Daag hem niet uit.’

Heel even voelde Neil de drang om Kevins keel dicht te knijpen, maar die behoefte verdween net zo snel als ze was opgekomen. Hij nam niet de moeite om Kevin te antwoorden en zei tegen de verslaggevers: ‘Best indrukwekkend, vinden jullie niet? Voor het eerst dat Riko het mis heeft. Hij lijkt echter te koppig om zijn eigen fouten toe te geven.’

‘Denk je dat het een fout was dat hij jou heeft uitgekozen?’ vroeg een verslaggever.

‘Vind je dat je dat cijfer niet verdient?’ vroeg een ander tegelijkertijd.

Neil deed alsof het hem verbaasde dat ze het niet begrepen. ‘Ik denk niet dat hij ons verdient,’ zei hij, met een gebaar van Kevin naar hemzelf, ‘maar dat doet er niet toe.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Luister, ik zal jullie eerlijk zeggen,’ zei Neil, ‘dat ik weet dat Riko goed is. Dat weet iedereen. De naam van zijn oom heeft hem heel ver gebracht in het leven en de Ravens vormen een indrukwekkend team. Maar Riko als persoon verdient geen respect. Tot december vorig jaar vond ik hem een egocentrische maniak die zo graag zelf wilde schitteren dat hij weigerde de potentie van anderen te zien. Op zijn beurt dacht hij dat ik een of ander boertje van buut’n was dat geen recht had op een mening. Met kerst hebben we geprobeerd tot een compromis te komen,’ zei Neil. ‘Riko nodigde me uit om tijdens de kerstvakantie met de Ravens mee te trainen, zodat ik het verschil tussen onze twee teams kon zien. Dit is het resultaat daarvan.’ Neil gebaarde naar de tatoeage op zijn gezicht. ‘Hij heeft toegegeven dat hij mij verkeerd had ingeschat en ik heb beloofd om aan zijn verwachtingen te voldoen. We zullen nooit vrienden worden en we zullen elkaar zeker niet aardig gaan vinden, maar we zullen om elkaar heen werken zolang dat nodig is.’

‘Er ging een gerucht dat je zou worden overgeplaatst naar Edgar Allan.’

‘Dat is inderdaad genoemd toen ik daar was,’ zei Neil, ‘maar we weten allebei dat dat nooit zal gebeuren. Als ik bij de Ravens ga spelen, kom ik nooit waar ik wil zijn. En trouwens, ik kan ze niet langer dan twee weken verdragen. Ik kan me niet voorstellen hoe het moet zijn om vier jaar lang met hen te spelen. Het zijn verschrikkelijke types. Maar weet je?’ ging Neil verder voordat een verslaggever kon reageren. ‘Dat is kinderachtig. Ik zei dat ik eerlijk zou zijn, maar dit is misschien iets té. Laat ik het zo zeggen: we hebben de Ravens in de lente revanche beloofd, dus ik zal ze tot aan de finale blijven aanmoedigen. Als Riko dacht dat we ze daar niet zouden treffen, zou hij me die tatoeage niet hebben gegeven en ook niet zelf zijn overgevlogen om ons vanavond te zien spelen. Hij weet dat we kans maken. Hij weet alleen nog niet dat we de volgende keer tegen hen gaan winnen. Hou ons maar in de gaten, oké? Het wordt een spannend jaar. Goedenavond,’ zei hij, en nog voordat ze vragen konden stellen, draaide hij zich al om en liep naar de kleedkamer zonder acht te slaan op alle vragen die achter hem werden geroepen.

Danielles triomfantelijke lach klonk achter hem, waardoor hij wist dat ze hem volgde, maar hij keek niet om om te zien of Kevin en Andrew met haar meekwamen. Eenmaal binnen, in de gang naar de kleedkamers, sloeg de deur achter hen dicht, waardoor het lawaai van het publiek verstomde en Neil alleen nog het staartje van Kevins zure opmerking hoorde. Hij werd onmiddellijk weer boos en deze keer hield hij zich niet in. Hij draaide zich om en drukte Kevin met geweld tegen de deur.

Kevin was bijna een kop groter dan hij en kon hem gemakkelijk aan in een gevecht, maar hij was nu te onvoorbereid om te reageren.

Danielle keek Neil geschrokken aan. Andrew, die Matt had aangevallen omdat hij Kevin had geslagen, stapte netjes opzij. Niemand zou

tussenbeide komen, waardoor Neil al zijn aandacht op Kevin kon richten. ‘Genoeg nu,’ zei hij pissig in het Frans. ‘Waag het niet om mij de mond te snoeren. Ik laat hem niet bepalen hoe dit afloopt.’

‘Door jou heeft hij het straks op ons allemaal gemunt,’ snauwde Kevin terug. ‘Je denkt niet na.’

‘Jij ook niet. Je kunt nu niet meer bang voor hem zijn.’

‘Daar is geen aan-uitknop voor. Dat zou jij moeten weten.’ Daarop duwde Kevin hem van zich af, maar hij liep niet weg. ‘Jij bent niet met hem opgegroeid, dus je kunt niet over mij oordelen.’

‘Ik oordeel niet over je. Ik zeg alleen dat het tijd wordt dat je je mannetje staat. Wat heeft dit allemaal voor zin als je nog steeds zijn schoothondje blijft? Als je echt in ons zou geloven – als je in jezelf zou geloven – dan zou je je tegen hem verzetten.’

‘Je snapt het niet.’

‘Dat klopt,’ reageerde Neil verhit. ‘Je kunt nu van hem loskomen. Je hebt een toekomst. Waarom k  s je daar dan niet voor? Waarom blijf je zo bang?’

Plotseling voelde hij zijn woede verdwijnen en plaatsmaken voor vroegtijdig verdriet en het gevoel dat hij het allemaal te graag wilde. Kevins gezichtsuitdrukking veranderde van geïrriteerd naar aandachtig, waardoor hij wist dat zijn hees geworden stem hem had verraden. Toch hield Neil zich vast aan het restje woede en denderde door: ‘Toen ik voor het eerst over de Moriyama’s hoorde, ben ik gebleven, omdat ik dacht dat jij nog kans maakte om een sterspeler te worden. Het moest en zou een van ons tweeën lukken en ik had ingezet op jou, maar jij gelooft nog steeds in dat cijfer op je gezicht. Waarom wil je per se de eeuwige tweede blijven?’

Kevin keek naar Andrew, hoewel die geen woord van hun gesprek

kon volgen. Het bleek geen verzoek om hulp, want Kevin zei: ‘Toen we Andrew wilden laten tekenen voor de Ravens, zei hij precies hetzelfde. Hij vond mij niet interessant omdat ik ervoor had gekozen altijd de tweede te blijven. Maar dat wil ik niet, ik ben alleen niet zoals jij.’ De blik die Kevin hem toewierp was gefrustreerd, maar de woede die erachter zat was meer op zichzelf gericht dan op iets anders. ‘Ik ben altijd van Riko geweest. Ik weet beter dan ieder ander wat er gebeurt als je tegen een Moriyama ingaat.’

‘Dat weet je, inderdaad,’ stemde Neil in. ‘Maar ze hebben alles al van je afgepakt. Wat heb je nog te verliezen?’

Kevin gaf geen antwoord. Neil wachtte een tijdje, maar draaide zich daarna om.

Wymack stond hen op te wachten aan het einde van de gang, met zijn armen over elkaar en een sigaret in zijn mondhoek. Hij trok een wenkbrauw op naar Neil toen die op hem afliep.

‘Ik weet niet of je het nog weet, maar we hebben gewonnen,’ zei Wymack. ‘Waarom ben je er zo op gebrand om ons goede humeur te verpesten?’

‘We zijn het gewoon oneens,’ zei Neil zo kalm als hij kon. Toen hij de deur naar de kleedkamer openduwde, bleef hij staan en keek hij om naar Wymack. ‘O, en ik zeg alvast sorry voor wat ik tegen de pers heb gezegd, maar zij begonnen.’

‘Godsamme,’ zei Wymack. ‘Wat heb je nú weer gezegd?’

‘Hij heeft Riko een eersteklas sukkel genoemd,’ zei Danielle. ‘Niet met die woorden, maar ik denk dat de betekenis wel is overgekomen.’

Wymack drukte met een duim tegen zijn slaap. ‘Ik had om gevarengeld moeten vragen toen ik deze baan nam. Opzouten, jij. Ik moet eerst een paar borrels voordat ik met jouw gedragsproblemen kan dealen. En dat

geldt ook voor de rest. Uit mijn ogen. Ga je oprispen. Als jullie niet binnen twintig minuten in de bus zitten met al jullie materiaal, dan laat ik je hier achter. En hé,' zei hij, voordat iedereen zich uit de voeten maakte. 'Goed gedaan vanavond.'

Twintig minuten, had Wymack gezegd, waarvan Neil er tien onder de douche verspilde. Hij zette de warme kraan helemaal open en liet het hete water over zijn huid stromen. Met zijn vingertop schreef hij zijn naam op de tegels van het douchehokje, keer op keer, tot hij zijn hand niet meer voelde.

De Ravens reageerden zogenaamd beleefd op Neils beledigingen. Hun enige officiële commentaar was dat het hun niets kon schelen wat zo'n brutale amateur over hen te zeggen had. Het verbaasde Neil een beetje dat ze er niet verder op ingingen en niets zeiden over zijn slechte spel tijdens de trainingen in de kerstvakantie. Hij besepte nu pas dat dat kwam doordat hij Riko's cijfer op zijn gezicht had; als ze hem nu zouden laten vallen, zouden ze Riko's gezag ondermijnen. Dus toen Neil die avond naar bed ging, was hij behoorlijk tevreden met zichzelf.

De fans van de Ravens waren echter minder tevreden en hun wraak begon al vóór zonsopkomst de volgende dag. Neil werd wakker van gebons op de deur. Hij schrok, keek eerst naar de wekker, daarna naar het nog donkere raam en veegde toen met zijn handen in zijn vermoeide ogen. Het gebons hield op, maar een paar tellen later begon Matts telefoon te rinkelen. Matt rolde zich op zijn zij en tastte met dichte ogen om zich heen naar zijn telefoon. Het bonzen op de deur begon weer, dus hing Neil zijn benen over de rand van de hoogslaper en klom van het laddertje.

Op de gang klonken boze, gedempte stemmen. Neil herkende ze niet,

maar toen hij de deur opendeed, hoorde hij duidelijk het woord 'politie'. Toen hij zijn mond opendeed om te vragen wat er aan de hand was, glipte Danielle langs hem heen naar binnen. Ze liep rechtstreeks naar de slaapkamer. Neil keek de gang in en zag dat de meeste deuren openstonden. Een paar sporters stonden op de gang te schreeuwen, de rest haastte zich naar het trappenhuis alsof hun leven ervan afhing.

Neil deed de deur dicht en ging achter Danielle aan. Ze had Matt wakker geschud en toen Neil binnenkwam ving hij nog net op: '...auto's vernield.'

In een oogwenk stond Matt rechtop naast zijn bed. Neil hees zichzelf aan het laddertje omhoog om de sleutels onder zijn kussen vandaan te grissen. Matt nam nog net de tijd om een jas en schoenen aan te trekken en klopte op zijn jaszakken tot hij zijn autosleutels hoorde rinkelen. Tegen de tijd dat Neil zijn schoenen had gevonden, waren Matt en Danielle de deur al uit. Neil rende achter hen aan en haalde ze op de trap in. Matt sprong de laatste paar treden naar beneden en gooide de achterdeur open.

Neil wist niet wat erger was: wat hij voor zich zag of wat hij rook. Overal op de parkeerplaats en op de auto's van de sporters lagen rauw vlees, kapotte eieren en stenen. Sommige auto's hadden maar een paar deukjes en krasjes, bij andere waren de ruiten ingeslagen. Het wemelde op de parkeerplaats van de boze sporters. De helft was aan het bellen, de andere helft was woedend aan het tieren over hun vernielde voertuig. Iemand was al naar binnen geweest om een emmer water te halen en schrobde het vlees van de motorkap. Auto's van de politie en campusbeveiliging waren er al en een tiental agenten stond verklaringen af te nemen en foto's te maken.

De gedachte dat dit niet zijn schuld was, verdween als sneeuw voor de zon toen Neil Matts pick-uptruck zag. Daar was extra aandacht aan

besteed. Ieder raampje was zo zorgvuldig ingeslagen dat er alleen nog maar een paar scherven uit de rand staken. De banden waren lekgestoken en rondom zaten overal deuken, waarschijnlijk gemaakt met hetzelfde voorwerp als waarmee de raampjes waren bewerkt. Allison's auto was er al net zo slecht aan toe. Ze stond bij de kofferbak met haar armen over elkaar geslagen en een strakke uitdrukking op haar gezicht. Toen ze kwamen aanlopen, volgde ze Matt's blik naar zijn truck en keek daarna boos naar Neil.

‘Wat de fok,’ zei Matt met verstikte stem. Hij stak zijn hand uit naar zijn truck, maar trok hem weer terug om de viezigheid niet aan te raken. ‘Hoe kan het dat niemand iets heeft gehoord?’

‘Ze hebben de raampjes als laatste ingeslagen,’ zei Allison. Met haar kin wees ze naar de mannen die bij de rij auto's tegenover hen stonden. ‘Paris heeft de politie gebeld toen hij glasgerinkel hoorde, maar hij was niet snel genoeg beneden om te zien wie het waren. Hij zag alleen een aantal auto's weggrijden. Een stuk of vier, vijf.’

‘Jezus,’ zei Matt. Hij reikte nog eens naar zijn truck, raakte hem niet aan en haalde in plaats daarvan zijn hand door zijn haar. Danielle omarmde hem van achteren. Hij pakte haar polsen vast. ‘Gaat dit echt allemaal opnieuw beginnen?’

‘Het spijt me,’ zei Neil.

Allison keek hem verwijtend aan. ‘Hou je kop. Geen spijt hebben,’ zei ze beslist. ‘Het spijt je niet,’ zei ze nog eens toen Neil er iets tegen wilde brengen. Hij hield braaf zijn mond. ‘Ben je soms vergeten dat we je iedere ochtend opnieuw moeten opmaken? Als je gisteren over je heen had laten lopen na alles wat ze je al hebben aangedaan,’ zei ze met een gebaar naar haar gezicht, ‘zou ik je pas echt haten. Je hebt ze de waarheid gezegd,’ zei Danielle. ‘Je kunt er niets aan doen dat ze het niet leuk vinden om die te horen.’

‘Maar ik wil niet dat jullie weer met deze ellende te maken krijgen,’ zei Neil.

‘Daar is het nu te laat voor, maar goed,’ zei Allison.

Ze hield zich trots, maar Neil zag dat elke vezel in haar lichaam nog steeds gespannen was toen ze haar auto bekeek. ‘Willen ze mijn speelgoed stukmaken? Prima. Dan koop ik wel een nieuwe. Misschien wel twee. Als ze denken dat ze me hiermee kunnen raken, hebben ze het goed mis.’

‘Hé,’ zei Matt, zacht maar dringend.

Neil volgende zijn gebaar naar de achterdeur van Fox Tower. Blijkbaar was het Renees taak geweest om Andrew het nieuws te vertellen, want zij kwam nu de deur uit met Andrew achter zich aan. Zijn auto stond iets verderop geparkeerd, maar hij liep eerst met Renee mee naar de ouderejaars. Naast Neil bleef hij staan om de schade te bekijken. Neil, op zijn beurt, bekeek Andrews gezicht, waarop niets stond te lezen. Hij was net zo weinig onder de indruk van de chaos als van al het andere in het leven.

Renee haakte een arm door die van Allison en kneep even in haar hand.

‘Heeft iemand Coach al gebeld?’ vroeg Neil.

‘Hij heeft ons gebeld,’ zei Danielle. ‘De politie heeft alle coaches op de hoogte gebracht en gevraagd hierheen te komen om alle sporters bij elkaar te roepen.’

Andrew liep neuriënd weg. Allison porde in Renees zij, bij wijze van stilzwijgende toestemming om zich om Andrew te bekommeren, maar Renee keek over haar schouder naar Neil.

Neil knikte en liep achter Andrew aan. Hij was nog maar een paar minuten buiten, maar in die tijd was de menigte al verdriedubbeld. Ondanks Allison's wrange steunbetuiging durfde Neil niemand aan te kijken. De andere sporters hadden al helemaal niets gedaan om de wraak

van de Ravens over zich af te roepen. Zij waren nevenschade, enkel omdat Neil zijn grote mond niet kon houden.

Eerder had hij nooit last gehad van schuldgevoel. Dat hij om de Foxes was gaan geven, was onverwacht, maar makkelijk te verklaren; hij was nu eenmaal constant bij hen. Maar dat hij zich ook schuldig voelde over de ellende van onbekenden was nieuw voor hem en het voelde ongemakkelijk. Iedere schelle stem voelde alsof er een mes op zijn zenuwen werd gezet en hij vond het afschuwelijk. Gelukkig – of niet – kwamen ze bij Andrews auto aan, waardoor Neil even niet meer over de anderen hoefde na te denken. Pas toen Andrew bleef staan, keek hij op van het asfalt. Zijn mond viel open.

De fans van de Ravens hadden Andrews auto een speciale behandeling gegeven. Niet alleen de ruiten en banden waren vernield; het leek alsof ze de hele carrosserie hadden bewerkt met een voorhamer. Overal zaten vuistdiepe deuken. Met rode verf was het woord ‘verrader’ op de gehavende motorkap gespoten. De voorbank en achterbank waren opengeregen zover als handen door de kapotte raampjes konden reiken. Iemand had vuilniszakken met groenafval op de achterbank gelegd. Etensoest, koffiefilters, kippenbotjes, van alles lag op de zitting en boven op die stinkende berg lag een dode vos.

Door een verschrikte kreet ontwaakte Neil uit zijn shocktoestand. Hij keek opzij en zag Nicky aankomen met Aaron en Kevin in zijn kielzog. Verward keek Nicky naar de verwoeste auto. Ook Aaron zag er verslagen uit. Kevin hield een hand voor zijn neus en mond tegen de stank en daarboven waren zijn groene ogen groot van schrik. Het duurde even voordat hij doorhad dat Neil naar hem keek. De blik die hij Neil toen toewierp schreeuwde ‘ik heb je gewaarschuwd’. Neil klemde zijn kiezen op elkaar en wendde zijn gezicht af.

Nicky strompelde op de auto af, legde zijn bevende handen op de motorkap. ‘Nee, nee, nee,’ jammerde hij. ‘Wat hebben ze met je gedaan, schatje? Wat heb... is dat een dood beest? O Jezus, Aaron, er ligt een dood beest in onze auto. Ik moet kotsen.’

Aaron kwam dichterbij om naar binnen te kijken. Toen hij zag wat daar lag, deinsde hij vloekend achteruit. Met zijn neus in het holletje van zijn elleboog keek hij eerst nog eens goed naar de auto en daarna naar Neil. Nog voordat Aaron zijn arm kon laten zakken om iets te zeggen, wist Neil al wat er zou komen.

‘Jij met die grote bek van jou ook.’

‘Het spijt me,’ zei Neil. ‘Ik dacht dat hij alleen mij zou pakken. Ik had niet verwacht dat ze iedereen erbij zouden betrekken.’

‘Jaja,’ sneerde Aaron. ‘Seth was zeker een uitzondering?’

Daar schrok Neil zo van dat hij een stap achteruit deed. Hij wilde iets zeggen, maar kon zichzelf niet verdedigen tegen die beschuldiging.

Gelukkig hoefde dat ook niet. Zonder dat hij het had gemerkt, waren de ouderejaars naar hen toe gekomen. Allison schoot langs Neil op Aaron af en verkocht hem zo’n harde klap dat hij bijna achteroverviel. Als Andrew niet bliksemsnel tussenbeide was gekomen, had ze Aaron een tweede klap gegeven. Andrew pakte haar pols vast, draaide haar arm achter haar rug en gaf haar een duw waardoor ze op haar knieën terechtkwam. Zijn andere arm legde hij om haar hals en duwde die omlaag, waardoor ze niet meer overeind kon komen. Ze probeerde iets te zeggen, maar door zijn houdgreep klonk er alleen een verstikt geluid.

Renee was bijna net zo snel; misschien was ze al in beweging gekomen toen ze doorkreeg dat Allison op Aaron afging. Ze nam niet de moeite om Andrew te tackelen, maar wierp zich meteen op Allison, sloeg haar armen om haar heen, fluisterde iets troostends of een waarschuwing dat

ze stil moest blijven zitten, waarna ze omhoogkeek, in het emotionele gezicht van Andrew. Ergens achter hen riep iemand: 'Ho, ho, rustig,' toen hij de korte maar heftige worstelpartij zag, maar Neil was zich vooral bewust van Renees indringende woorden: 'Andrew, het is Allison maar. Oké? Het is gewoon Allison.'

'Ze is niet "gewoon" iemand als ze iets wat van mij is durft aan te raken,' zei Andrew. 'Laat los.'

'Dat ga ik niet doen en dat weet je,' zei Renee. 'Je hebt zelf gezegd dat ik ze moest beschermen.'

'Mislukt,' zei Andrew. 'Had je maar sneller moeten zijn.'

'Verdomme, Andrew,' zei Matt, met een felheid waaruit meer angst dan boosheid klonk. Matt zag eruit alsof het hem de grootste moeite kostte om zich er niet tussen te werpen. Neil was blij met zijn zelfbeheersing; het was niet te voorspellen wat Andrew zou doen als Matt hem nu zou uitdagen.

Danielle stond bleek en verstijfd naast Matt, haar grote ogen op Allison gericht. Nicky was te bang om Andrew iets aan te doen, dus liet hij zich langzaam op zijn knieën zakken en schoof zijn hand over het asfalt om Allison's hand te pakken. Neil keek naar Kevin, die erbij stond alsof hij was veranderd in een zoutpilaar, en daarna naar Aaron. Aaron leek in tweestrijd; een mengeling van woede jegens Allison en angst voor wat zijn broer zou doen. Neil wist niet welke kant het uit zou gaan, maar hij kon er hoe dan ook niet op vertrouwen dat Aaron tussenbeide zou komen.

'Andrew,' zei Renee. 'Geef haar aan mij.'

Ze trokken inmiddels te veel aandacht. Ieder moment kon iemand zich ermee gaan bemoeien en daar zou Andrew verschrikkelijk op reageren. Neil had misschien nog tien seconden om hier iets aan te doen en hij had

geen idee waar hij moest beginnen. Andrew had er geen moeite mee om Allison pijn te doen, dus hij kon geen beroep doen op zijn gezonde verstand. De vorige keer dat Andrew op een haar na iemand had vermoord, had Neil Kevin gebruikt als afleiding. Dat zou deze keer niet werken, maar misschien... Neil aarzelde, en hakte toen de knoop door.

‘Zo is het genoeg,’ zei hij in het Duits. Hij stond dichtbij genoeg om Andrew vast te pakken, maar Andrew had hem verteld dat hij het niet prettig vond om aangeraakt te worden. In plaats daarvan hield hij zijn hand boven Renees hoofd en wachtte tot Andrew er een sluikse blik op wierp. Tevreden dat hij Andrews aandacht had weten te trekken, zei hij opnieuw: ‘Zo is het genoeg, Andrew.’

‘Dat bepaal jij niet.’

‘Als je haar pijn doet, worden we gediskwalificeerd,’ zei Neil. ‘De ERC laat ons niet spelen met acht man.’

‘Wat ben je weer misselijkmakend doelgericht.’

‘Je hebt het beloofd,’ drong Neil aan, hoewel hij wist dat dat niet zo was. ‘Je zei dat je niemand meer onderuit zou halen. Je zei dat je zou meewerken, in ieder geval totdat we de Ravens hebben verslagen in de finale. Of zat je toen tegen me te liegen?’

‘Dat heb ik helemaal niet beloofd,’ zei Andrew.

‘Je hebt beloofd dat je dit jaar achter me zou staan en ik heb je toen verteld waar ik heen wilde, maar dat doet er nu niet toe. Sta je achter me of niet, Andrew?’ En toen Andrew niet snel genoeg reageerde zei Neil: ‘Kijk me aan.’

Andrews mond vertrok tot een grimas die hij probeerde te onderdrukken. Pas toen hij daarin was geslaagd keek hij op.

Neils adem stakte bij het zien van zijn duistere blik, maar na de schok voelde hij triomf. Andrew was inmiddels bijna twee weken terug

uit Easthaven en nu werd voor het eerst duidelijk dat er wel degelijk iets gaande was achter dat uitdrukkingloze masker. Neil had de echte Andrew liever onder veilige omstandigheden gezien, maar toch was het een enorme opluchting dat hij hem nog kon bereiken.

‘Fuck you,’ zei Andrew op een toon waar de haartjes op Neils armen van overeind gingen staan.

Neil hield zijn blik vast, daagde hem stilzwijgend uit zijn woede op hem te richten in plaats van op Allison.

‘Sta je achter me of niet?’ vroeg Neil nog eens.

‘Ik heb hém ook iets beloofd,’ zei Andrew. ‘Ik ga mijn belofte aan hem niet verbreken om die van jou na te komen.’

Neil begreep het niet, maar Aaron werd eindelijk gedwongen een kant te kiezen. ‘Dat is...’ begon hij, en Neil wilde dat hij Andrews blik durfde los te laten om Aaron te kunnen aankijken. Alle boosheid was uit Aarons stem verdwenen, hij klonk bijna verloren. Andrew keek hem niet aan, maar met een knikje richting Aaron gaf hij aan dat hij luisterde.

‘Nee, Andrew. Het is al goed. Ik ben oké. Het deed niet eens pijn.’

Neil besloot daar later nog eens naar te vragen. Hij was bang dat hij het antwoord al wist. Hij hoopte dat hij het mis had, want als hij erachter zou komen dat Aaron echt zo dom kon zijn, dan zou hij hem waarschijnlijk zijn nek omdraaien.

Een eindeloze seconde lang keek Andrew Neil aan, ontspande daarna zijn houdgreep en liet Allison los. Happend naar adem zakte ze op het asfalt in elkaar. Nu de onmiddellijke dreiging uit de weg was, verwachtte Neil een vorm van vergelding van Danielle of Matt en hij stak voor de zekerheid zijn hand naar hen uit om ze te waarschuwen. Als ze echt iets wilden doen, zou hij ze niet tegen kunnen houden, maar gelukkig gehoorzaamden ze aan zijn stille bevel om niet dichterbij te komen.

Bij hun voeten klonken de troostende woorden die Renee in Allison's haar mompelde. Wat Allison antwoordde klonk te hees om te verstaan. Ze liet zich door Renee overeind helpen. Renee draaide haar om en leidde haar naar Danielle en Matt, die haar snel in hun armen namen en tussen hen in overeind hielden. Renee stapte een stukje achteruit, als een stille fysieke barricade tussen de ouderejaars en Andrew. Neil riskeerde een blik op Aaron, maar die staarde naar Andrew alsof hij hem voor het eerst zag.

Toen Danielle zeker wist dat Allison niets mankeerde, wierp ze Andrew een blik toe waarmee ze hem levend kon villen. 'Klootzak. Je had haar echt pijn kunnen doen!'

'Doe niet zo verbaasd,' zei Andrew. De felle blik was verdwenen, zijn ogen stonden weer emotieloos en zijn schouders waren ontspannen. Hij klonk verveeld, alsof het allemaal niet was gebeurd of niet belangrijk was. 'Dit is al de tweede keer in twee weken dat een van jullie het vergeet. Jullie hadden de eerste keer al jullie lesje moeten leren. Je hebt geen recht om beledigd te zijn als je me dwingt om in te grijpen.'

'Dit is niet...'

Een bulderende stem viel Danielle in de rede. 'Wat is hier in godsnaam aan de hand?'

Neils hart sprong zowat uit zijn ribbenkast. Hij was zo op Andrew gericht geweest dat hij Wymack niet had horen aankomen. Toen hij achteromkeek, moest hij snel weer weggijken want Wymacks gezicht stond op onweer.

Woedend keek Wymack de teamleden aan, terwijl hij op antwoord wachtte.

Danielle was de eerste die iets wist uit te brengen.

'Niets,' zei ze. Een overduidelijke leugen. 'We zijn gewoon onze

beslissing om monsters te rekruteren aan het heroverwegen.'

'Hé,' zei Nicky, maar het klonk eerder ongemakkelijk dan beledigd. Toen Danielle hem boos aankeek aarzelde hij even, maar zei alsnog: 'Andrew overdreef misschien, maar hij heeft wel een punt. Zij begon.'

'Probeer het nu niet goed te praten,' zei Matt. 'Je beantwoordt een klap niet met een gebroken nek.'

'Waar jij vandaan komt misschien niet,' zei Andrew.

'Je bedoelt de normale wereld?' vroeg Matt met een stem die droop van sarcasme.

'Niet doen,' zei Andrew. Hij zei het kalm, maar Neil geloofde geen seconde dat hij ook echt kalm was. Andrew tikte twee keer met zijn vinger tegen zijn lippen om aan te geven dat Matt niets meer moest zeggen en wees toen naar hem. 'Een bevoorrecht kind als jij heeft de normale wereld nog nooit gezien. Dus doe niet alsof je er iets van begrijpt.'

'Genoeg nu,' zei Wymack. Hij knipte met zijn vingers naar de ouderejaars. 'Waar staan jullie geparkeerd?'

Danielle gebaarde over haar schouder, te boos om iets te zeggen.

Wymack wees. 'Ga naar jullie auto's en wacht daar. Ik kom er zo aan. Wegwezen, zei ik.' Hij wachtte tot ze zich tussen de auto's door hadden gewurmd om naar hun eigen rij te gaan, richtte een ijskoude blik op Andrews groepje en liet zijn ogen uiteindelijk rusten op Neil. 'Niemand heeft mijn vraag beantwoord. Wat is hier in godsnaam aan de hand?'

Het had geen zin om te liegen als de ouderejaars toch alles aan Wymack zouden vertellen, dus somde Neil alles zo kort mogelijk op. 'Allison heeft Aaron geslagen, dus pakte Andrew haar.'

Wymack sloot zijn ogen en kniep in zijn neusbrug. Hij deed duidelijk zijn best om niet tegen hen uit te vallen en zo geen olie op het vuur te gooien, maar het duurde heel lang voordat hij zijn hand weer liet zakken.

‘We moeten het hierover hebben, Andrew. Nee, ik bedoel: ik ga het hierover hebben en jij luistert. Vandaag nog, maar niet nu. Als deze rotzooi is opgeruimd. Begrepen?’ Wymack gaf Andrew even de tijd om te reageren en zei toen: ‘Ik hoor je niet.’

‘U praat, ik luister,’ zei Andrew.

Zelfs Neil wist niet of hij instemde of alleen een samenvatting gaf.

‘Ik ga nu bij hen kijken,’ zei Wymack. ‘Ik ben zo terug en dan gaan we het hebben over het echte probleem en de echte vijand. Helder?’

‘Glashelder,’ zei Nicky zwakjes.

‘Ja, Coach,’ zei Neil.

Wymack beende weg. Andrews groepje bleef in stilte wachten tot hij terugkwam. Neil keek van Andrew naar Aaron. Andrew had zijn aandacht net als Nicky op de toegetakelde auto gericht. Aaron keek nog steeds naar Andrew alsof het antwoord op het universum net buiten zijn bereik lag. Kevin had zich de hele tijd nergens mee bemoeid, maar nu schuifde hij eindelijk naar voren om naast Andrew te gaan staan.

Wymack bleef best lang weg, maar kwam uiteindelijk bij hen terug. Hij had het gemeend toen hij zei dat hij het voorlopig niet over de ruzie tussen de Foxes wilde hebben, want hij zei niets meer over Andrews geweld of Allison's veiligheid. In plaats daarvan keek hij eens goed naar de auto van Andrew en schudde een sigaret uit een pakje. Andrew stak zijn hand uit zodra die was aangestoken. Wymack gaf de sigaret zonder aarzeling door en stak een nieuwe voor zichzelf op.

‘Zo,’ zei hij. ‘Gelukkig heb je vorig jaar je verzekering opgehoogd.’

‘Daar hebben we nu dus niets aan.’ Nicky stak zijn handen in zijn zakken en tikte met de punt van zijn schoen tegen de gedeukte bumper. ‘Dit kan niet meer worden gerepareerd. Zelfs als ze het hele interieur zouden vervangen, kan ik daar niet meer in zonder de kriebels te krijgen. Hebt

u die dode vos gezien, Coach? Ze hebben een dood beest in onze auto gelegd. Getver.'

'Flikken,' zei Aaron.

Neil begreep het niet, totdat hij zag dat de politie dichterbij kwam. Ze waren nu twee auto's verderop bezig. Het lukte Neil maar net om niet te verkrampen toen hij ze zag. Zo onopvallend mogelijk keek hij de andere kant uit, maar wat hij daar zag was niet veel beter.

'En camera's,' zei hij.

Op een bepaald moment had de politie de hele parkeerplaats afgezet. De coaches die ze hadden opgeroepen moesten zich bij hen melden. Buiten het afzetlint stonden twee busjes van de pers, en de fotografen stonden al foto's te schieten van de troosteloze aanblik.

Een paar minuten later waren de agenten aan het groepje van Andrew toe. Een van hen liep langzaam om de auto heen, noteerde het kenteken en maakte waarschijnlijk aantekeningen over de schade. Tijdens zijn tweede rondje om de auto haalde hij een camera tevoorschijn en stuurde hij de Foxes ongeduldig weg, zodat ze niet in beeld stonden. De andere agent keek hen vermoeid aan. Met zijn pen zwevend boven zijn notitieblok vroeg hij: 'Van wie is de auto?'

'Van ons,' zei Nicky met opgeheven hand. 'Hij staat op Andrews naam, maar ik sta ook op de verzekeringspapieren. We zijn neven van elkaar. Nicky Hemmick en Andrew Minyard, kamer 317. Als u de autopapieren wilt zien, kan ik wel vertellen waar ze liggen, maar ik pak ze liever niet zelf. Kijk maar in de auto, dan begrijpt u wat ik bedoel. Nee, serieus, kijk maar.'

De agent keek even in de auto, maar zei niets over de erbarmelijke staat van het voertuig. Neil vermoedde dat hij allang niet meer onder de indruk was van zestig boze sporters. Het enige wat hij zei was: 'Heb je gisteravond of vanmorgen ook iets ongewoons gezien of gehoord?'

‘Vrijdagavond op een campus,’ zei Nicky terwijl hij verontschuldigend zijn schouders ophaalde. ‘Je leert vanzelf het lawaai uit te schakelen als je wilt slapen. Bovendien zit onze kamer aan de voorkant van het gebouw.’

‘En jij?’ vroeg de agent aan Aaron.

‘Nee,’ antwoordde Aaron.

De agent keek als laatste Andrew aan. Andrew was niet onder de indruk, staarde terug en nam een lange hijs van zijn sigaret. Nicky gaf hem maar een paar seconden voordat hij voor hem antwoordde. ‘Hij hoorde het op hetzelfde moment als ik. Renee kwam naar onze kamer en maakte ons wakker toen ze het nieuws had gehoord. Eh, Renee is een teamgenote van ons.’ Hij haalde zijn schouders weer op toen de agent hem een blik toewierp omdat hij voor zijn beurt sprak. ‘Ja, sorry. Andrew praat niet met de politie. Lang verhaal en doet er verder niet toe. Wat wilt u nog meer weten?’

De agent had nog een paar vragen, waarvan hij er een paar tot Andrew richtte ondanks Nicky’s waarschuwing en de rest stelde hij aan Aaron en Nicky. Andrew lette niet meer op wat er werd besproken en zijn ogen dwaalden af. Nicky beantwoordde de vragen zo goed mogelijk, totdat de agenten eindelijk doorgingen naar de volgende.

Een aantal verzekeringsagenten van plaatselijke maatschappijen kwamen de schade opnemen en spraken met hun cliënten. De vrouw die Andrews maatschappij vertegenwoordigde had waarschijnlijk een spiekbriefje bij zich, want ze noemde de neven bij hun naam en toonde medeleven, omdat ze dit voor een tweede keer moesten meemaken. Terwijl ze kletste, aantekeningen en foto’s maakte, kwamen de sleepwagens al aanrijden. De toegetakelde auto’s werden een voor een op de wagens geladen om af te voeren naar de garage.

Toen de verzekeringsagente naar haar volgende cliënt ging, zei Wymack: ‘We schieten een week lang de kosten van huurauto’s en busjes voor. Ik haal er vandaag twee op. Het kan even duren voordat de garage contact met jullie opneemt,’ zei hij met een gebaar naar de bergingsmedewerkers die ter plaatse bezig waren. ‘Dus laat me weten zodra je wat meer weet. Ik kan zo nodig de huur van de auto’s verlengen.’

‘Ja, Coach,’ zei Nicky.

‘Redden jullie het hier even?’ vroeg Wymack. Toen ze knikten ging hij op zoek naar de rest van zijn team.

Ze konden niets anders doen dan wachten. De politie was wel een uur bezig om iedereen te horen en de sleepwagens waren nog veel langer bezig om ook maar een beginnetje te maken met de bult werk die voor hen lag. Wymack kwam terug toen de agenten klaar waren met Allison en Matt. Tot Neils verbazing liepen de ouderejaars achter hem. Danielle en Matt zagen er nog steeds een beetje boos uit, maar bovenal zag iedereen er moe uit. Allison zocht opzettelijk Andrews blik, als stil vertoon van uitdaging en onverschrokkenheid.

‘Andrew en ik gaan lunch halen,’ zei Wymack. ‘Iemand wensen?’

Neil betwijfelde of er iemand honger had nadat ze de hele ochtend in de stank op de parkeerplaats hadden gestaan, maar een gratis maaltijd sloeg niemand af. Zonder veel enthousiasme werd er gestemd over het eten, waarna Andrew met Wymack vertrok. De Foxes staarden hen zwijgend na. Eindelijk durfde Neil Allison aan te kijken. Hij deed zijn mond open om te zeggen wat hij al maanden geleden had moeten en willen zeggen, maar na al die tijd wist hij nog steeds niet hoe.

‘Dank je,’ zei Allison stijfjes.

Dat was zo onverdiend dat Neil toch alsnog haastig ‘Sorry’ zei.

Sorry dekte bij lange na niet de lading voor alles wat ze door hem had

moeten meemaken, wat ze allemaal hadden meegemaakt sinds hij had besloten om bij hen te blijven, maar meer woorden had hij niet.

Allison keek hem aan met een blik waaruit sprak dat ze wist waarvoor hij zich verontschuldigde. Ze tuitte haar lippen alsof ze nadacht over een eventuele reactie, maar voordat ze iets kon beslissen zei Danielle: ‘Toen we jullie contracteerden voor het team wisten we allemaal dat er problemen van zouden komen.’ Haar ogen gingen van Aaron naar Nicky. ‘Ondanks alle geruchten en protesten hebben we jullie toch in huis gehaald, omdat we in jullie geloofden. We hebben jullie verdedigd en achter jullie gestaan en een hele hoop shit van jullie gepikt wat niemand anders begreep. We hebben geprobeerd om jullie teamgenoten te zijn en keer op keer geprobeerd vrienden te worden. Maar nu is er een grens bereikt. Als jullie ooit nog over die grens gaan is het klaar. Jullie zullen niet meer, nóóit meer,’ zei ze met nadruk, ‘iemand anders van dit team pijn doen. Begrepen?’

Nicky’s gewoonlijke vrolijkheid was verdwenen. Hij zag er bijna verslagen uit toen hij van Danielle naar Allison keek. ‘Ik begrijp het en je hebt gelijk, maar het spijt me, ik kan niets beloven. Andrew is... Andrew. We kunnen niet voorspellen noch voorkomen hoe hij reageert.’

‘Hij kan dat wel,’ zei Matt. Hij wees met zijn kin naar Neil. ‘Waarom jij niet?’

‘Minder overlevingsinstinct?’ gokte Nicky, maar zijn poging tot humor kreeg niet de reactie waarop hij hoopte.

‘Meer,’ corrigeerde Neil hem, wetend dat Nicky dat niet zou begrijpen.

Matt keek Neil met een indringende blik aan. ‘Zelfs Renee kon hem niet bereiken. Wat heb je gezegd om tot hem door te dringen? Als jij er de volgende keer niet bij bent, moeten wij ook weten hoe we hem uit die modus halen.’

Neil kon het niet uitleggen zonder dingen te vertellen die hen niets aangingen. ‘Zorg dat er geen volgende keer komt.’

‘Ik meen het, Neil,’ zei Matt.

Neil schudde zijn hoofd. ‘Ik ook.’

‘Allison,’ zei Kevin. ‘Heeft hij je pijn gedaan?’

Allison kende Kevin te goed om te denken dat hij echt bezorgd om haar was. Ze keek hem ongeduldig aan maar gaf geen antwoord. Kevin interpreteerde de stilte zoals hij wilde en keek toen peinzend naar Neil. Even later stak hij zijn hand uit en legde zijn duim op Neils tatoeage, waarna hij fronste, niet uit teleurstelling maar uit verwarring. Hij liet zijn hand weer zakken.

Neil wachtte, maar Kevin zei niets.

‘Kom, we gaan naar binnen,’ zei Danielle. De terneergeslagen Foxes liepen achter haar aan.

Aaron, Kevin en Nicky verdwenen in hun eigen kamer. Neil stak een hand tussen de deur voordat Nicky hem achter zich kon sluiten. De meiden liepen met Matt mee naar zijn kamer en hadden al snel door dat Neil niet met hen meekwam. Hij stak zijn vinger op om te beloven dat hij er zo aan zou komen en glipte langs Nicky naar binnen. Nicky deed de deur op slot zodra Neil binnen was.

Aaron plofte op een van de zitzakken en keek niet eens op toen Neil voor hem ging staan. Neil stak zijn handen in zijn zakken, zodat hij ze niet zou gebruiken om Aaron te bewerken. Hij ging op zijn hurken zitten. Aaron trok uitdagend en zonder angst zijn lip op naar Neil.

Neil balde zijn vuisten en probeerde in zijn hoofd tot tien te tellen. Hij kwam tot zes.

‘Zeg alsjeblieft dat je niet zo dom bent,’ zei hij.

‘Dit is niet jouw kamer,’ zei Aaron. ‘Ga weg.’

Neil negeerde hem en vroeg: ‘Wat heeft hij jou beloofd? Niet dat hij zou zorgen dat je veilig was, want dan had hij Kevin vorig jaar niet laten blijven. Dus tegen wie beschermt hij jou?’ Hij gaf Aaron even de tijd om uit zichzelf mee te werken, voordat hij een gokje waagde: ‘Hij kwam weer thuis wonen en kwam erachter dat je moeder jou sloeg. Hij zei dat hij je wel moest beschermen als jij jezelf niet eens kon verdedigen tegenover een vrouw. Of niet soms? Het enige wat jij hoefde te doen was bij hem blijven tot aan jullie afstuderen.’

‘Het doet er niet toe.’

‘Het doet er duidelijk wél toe,’ snauwde Neil.

Aaron keek hem boos aan maar ontkende het niet langer.

‘Je hebt altijd geweten waarom hij jullie moeder heeft vermoord. Waarom heb je gewacht totdat ik het je kwam vertellen?’

‘Nee,’ zei Aaron meteen. ‘Daar had ik niets mee te maken. Hij heeft die belofte gedaan toen hij pas twee dagen bij ons thuis woonde en heeft nog vijf maanden gewacht voordat hij mam vermoordde. Jij hebt niet gezien hoe bont en blauw hij was toen ze die avond dacht dat hij mij was.’

‘Het kon Andrew niets schelen als ze hem pijn deed. Hij vond het erg dat ze jóú pijn deed. Het duurde zo lang omdat het voorbereiden van een ongeluk tijd kost.’

‘Hoe weet jij dat nou?’

‘Gewoon. En jij had het ook kunnen weten als je had gelet op hoe hij jou in Columbia behandelde,’ zei Neil. ‘Je wist vandaag eerder dan ik dat hij Allison zou aanvallen. De enige die hier een einde aan kan maken ben jij. Zoek maar uit hoe je ervoor kunt zorgen – wat je moet vergeven – dat hij je laat gaan.’

Toen hij de kamer uit liep sloeg hij de deur hard achter zich dicht, maar eenmaal in de gang bleef hij stokstijf staan. Hij wist wel beter dan in een

boze bui naar de ouderejaars te gaan. Dit was niet het moment noch de plaats voor zo'n bui, al helemaal niet nu het team al zo kwetsbaar was, maar Neils humeur had nog nooit goede timing gekend. Hij wist niet eens op wie hij bozer was: op Aaron omdat hij zo ontzettend blind was geweest, of op zichzelf omdat hij niet eerder de puzzelstukjes op hun plek had gelegd. Het hielp ook niet dat hij nog steeds boos was op Nicky en Kevin omdat ze geen poot uitstaken.

Hij kreeg zichzelf niet onder controle, daarom deed hij het enige wat hij kon doen: hij nam de trap naar de begane grond en ging een eind hardlopen. Hij was niet van plan geweest om naar het stadion te gaan, maar kwam daar toch terecht. Toen hij langs de thuisbank kwam, liet hij zijn sleutels daar vallen en rende de trappen van de tribune op. Halverwege naar boven lukte het hem eindelijk zijn gedachten achter zich te laten. Hij voelde niets meer, was 'Neil' niet meer, was alleen nog maar een bewegend lichaam. Naderhand wandelde hij nog een rondje om het speelveld. Elke bevende ademteug voelde heet aan in zijn gekwelde longen, maar Neil voelde zich eindelijk weer normaal.

Op weg naar buiten pakte hij zijn sleutels van de spelersbank en sloot het veld achter zich af. Rustig wandelde hij terug naar Fox Tower, waar hij de trap nam naar de derde verdieping.

Matt zat in hun woonkamer op de bank met Danielle aan de ene kant naast hem en Renee aan de andere kant. Allison zat aan een van de bureaus. Ze keken allemaal naar de deur toen hij binnenkwam. Aan hun gezichten te zien verstoorde hij een ernstig gesprek. Hij stak een hand op als verontschuldiging voor zijn slechte timing, liep door naar de badkamer, waar hij voorlopig niets zou horen onder de douche.

'Je lunch staat in de koelkast,' zei Matt. 'Coach heeft het eten langsggebracht toen je weg was.'

Neil was de lunch helemaal vergeten. ‘Dank je.’

Hij deed zijn kast open, haalde er wat kleren uit en aarzelde toen hij zijn kluis zag. Hij zakte door zijn knieën, liet zijn vingers over het slot gaan terwijl zijn gedachten op hol sloegen. Hij vroeg zich af hoeveel van de schade aan de auto’s van zijn teamgenoten gedekt zou worden door de verzekering. Zelfs als die niet alles dekte, hadden Allison en Matt zelf genoeg geld om de rest te bekostigen. De neven hadden echter niet zoveel geld en hun auto was bijna net zo duur als die van Allison. Nicky had al voorspeld dat hij niet te redden zou zijn.

Het geluid van een schoen op het dunne tapijt leidde hem af. Hij haalde zijn hoofd uit de kast en keek om. Allison stond in de deuropening met een wantrouwende blik en haar armen over elkaar.

Neil wist nog steeds niet wat hij tegen haar moest zeggen, maar hij moest een poging doen. ‘Het spijt me. Dat verdiende hij niet.’

Allison bleef een eeuwigheid zwijgen voordat ze zei: ‘Dat heb je al gezegd. Als we allemaal zouden krijgen wat we verdienden, zouden we geen Foxes zijn.’

Zijn woorden leken ongevoelig met betrekking tot de dood van Seth. Neil trok een gezicht, maar Allison haalde haar schouders op en wendde haar blik af. ‘Misschien is het beter zo. Als hij het zichzelf had aangedaan, zou ik altijd blijven denken dat ik niet tot hem was doorgedrongen. Op deze manier kan ik tenminste iemand anders de schuld geven.’

‘Heeft Andrew je over Riko verteld?’

‘Ik weet het al sinds het is gebeurd,’ zei Allison. ‘Het monster kwam voor de begrafenis bij Abby langs om te vragen naar Seths medicijnen. Toen vertelde hij me zijn theorie om ervoor te zorgen dat ik weer het veld op zou gaan.’

Neil herinnerde zich dat Allison al veel te snel na het overlijden van

Seth weer was gaan spelen en hoe Andrew even naar haar toe was gelopen op weg naar het doel. Hij vond het toen al onwaarschijnlijk dat Andrew iets troostends tegen haar zou zeggen, maar misschien had Andrew juist tegen haar gezegd dat ze kwaad moest worden.

Na Seths overdosis had Allison wekenlang niets meer tegen Neil gezegd. Neil dacht dat dat was omdat ze rouwde. Hij vond het prima om met de nek aangekeken te worden, want hij wist zelf ook niet wat hij met zijn schuldgevoel aan moest. Als ze echter al die tijd al af wist van Andrews theorie, had ze ook altijd al geweten dat Neil voor een deel schuldig was aan Seths dood. Misschien had Andrew zich er daarom mee bemoeid; tegen die tijd had hij Neil al in bescherming genomen, dus wilde hij zeker weten dat Allison niet voor problemen zou zorgen.

Op een bepaald moment had ze het hem echter vergeven zonder dat Neil het doorhad.

‘Ik had veel eerder iets moeten zeggen. Ik dacht alleen...’ Neil maakte een hulpeloos gebaar. ‘Ik weet niet hoe ik met mensen moet praten over de belangrijke dingen.’ Het klonk verschrikkelijk en verloren.

‘Dat hebben we gemerkt, ja.’ Allison haalde haar schouders op alsof het niets uitmaakte, terwijl ze allebei wisten dat het wel degelijk iets uitmaakte. ‘Je bent me er eentje. Een dezer dagen ga je me vertellen waarom.’

Ze liep terug naar de andere kamer en liet Neil alleen achter met zijn gedachten en geheimen.

Neils telefoon zoemde toen hij na het douchen naar de slaapkamer liep. Hij klopte op zijn zakken, voelde dat ze leeg waren, en haalde de telefoon onder zijn hoofdkussen vandaan. Hij had twee berichten ontvangen. Een van Nicky, al bijna een uur geleden verstuurd, en het andere van Katelyn. Haar bericht bestond alleen uit een wanhopig: ‘Wat is er gebeurd???’ Neil nam niet de moeite om haar te antwoorden.

Nicky liet hem weten dat Andrew terug was. Dat leek nogal overbodig, want natuurlijk had Wymack Andrew teruggebracht toen hij hun het eten kwam brengen. Nicky kennende was het een verkapt verzoek om betrokkenheid, zodat Neil kon checken of alles oké was. Hij stopte zijn telefoon in zijn achterzak en liep zonder iets te zeggen de kamer uit. Nicky deed na één klop op de deur al open en vroeg niet waarom Neil langskwam.

‘Hij heeft alleen een fles drank gepakt en is weer weggegaan,’ zei Nicky. ‘Ik weet niet waarheen.’

Andrew kon niet ver zijn met een geopende fles drank in zijn hand en zonder auto. ‘Naar Coach?’

‘Volgens mij niet,’ zei Nicky. ‘Aaron is ook weggegaan, vlak nadat jij vertrok.’

Waar Aaron uithing kon Neil niets schelen. Hij knikte en vertrok. Nicky riep hem niet na. Hij nam de trap naar het dak en worstelde met de deurknop die Andrew had opengebrouwen. Na een paar keer proberen, kreeg hij hem eindelijk open en stapte hij het winderige dak op.

Andrew zat deze keer helemaal aan de achterkant. De fles wodka die naast hem stond leek al leeg, maar toen Neil op hem afliep weerkaatste het zonlicht in een restje drank op de bodem van de fles. Zijn hartslag versnelde toen hij dichterbij de dakrand kwam. Net buiten bereik van Andrew bleef hij staan. Onder hen was de rotzooi op de parkeerplaats te zien. Er stond nog een tiental auto's en een groep schoonmakers was bezig het asfalt schoon te schrobben. De politie en pers waren vertrokken. Alleen de campusbeveiliging was nog aanwezig.

Andrew gooide zijn pakje sigaretten naar Neil. 'Geef me één goede reden om je niet van het dak te gooien.'

Neil schudde een sigaret uit het pakje en ging ook zitten. 'Omdat ik je dan met me meesleur. Het is een flinke val.'

'Ik haat je,' zei Andrew, maar het klonk eerder verveeld dan geloofwaardig. Andrew nam een slok uit de fles en veegde met zijn duim langs zijn lippen. Toen hij Neil daarna aankeek was dat zonder veel belangstelling. 'Negentig procent van de tijd krijg ik moordneigingen als ik jou zie. Dan wil ik je levend villen en je huid ophangen als waarschuwing voor elke andere gek die denkt dat hij me dwars kan zitten.'

'En die andere tien procent?' vroeg Neil.

Andrew negeerde zijn vraag. 'Ik heb je gewaarschuwd dat je me niet kunt beteugelen.'

'Dat heb ik ook niet gedaan,' zei Neil. 'Je hebt jezelf beteugeld toen je me vertelde dat ik moest blijven. Je moet niet kwaad op mij worden, omdat ik zo slim was om die teugels op te pakken.'

‘Als je er nog één keer aan trekt vermoord ik je echt.’

‘Misschien doe je dat inderdaad als dit jaar voorbij is,’ zei Neil. ‘Maar op dit moment kan dat niet, dus hou op met die bedreigingen.’

‘Volgens mij ging het niet om het geld,’ zei Andrew en toen Neil hem vragend aankeek, legde hij uit: ‘Waarom ze zo lang achter je aan hebben gezeten. Ik denk dat ze op een bepaald moment doorhadden dat het veel belangrijker was om jou iets aan te doen dan om terug te krijgen wat ze kwijt waren.’

‘Zou kunnen. Ondertussen durf jij me nog niet eens te slaan.’

Andrew drukte zijn sigaret uit op de grond tussen hen in. ‘Dat moment nadert met rasse schreden.’

Neil bestudeerde zijn gezicht, op zoek naar de onophoudelijke woede van voorheen. Die was niet te zien. Ondanks Andrews onvriendelijke woorden waren zijn toon en gezichtsuitdrukking rustig. Hij zei de dingen alsof ze niets voor hem betekenden. Neil wist niet of dat ook echt zo was of dat hij een masker droeg. Verborg Andrew zijn woede voor Neil of voor zichzelf? Misschien lag het monster nu diep begraven, totdat Neil weer een van zijn grenzen overschreed.

‘Goed,’ zei Neil ten slotte. Aan de staart van een slapende draak trekken was een goede manier om een pijnlijke dood te sterven, maar Neil zou toch al dood zijn voordat Andrews bescherming afliep. ‘Ik wil graag zien dat je de controle verliest.’

Andrews hand bleef onderweg naar de fles wodka in de lucht hangen. ‘Vorig jaar wilde je juist blijven leven en nu moet je zo nodig dood? Als ik zin had om nu nog een ronde van ons eerlijkheidsspel met je te spelen, zou ik vragen waarom je van gedachten bent veranderd, maar ik heb voorlopig genoeg stomiteiten uit jouw mond gehoord. Ga maar naar binnen om de anderen lastig te vallen.’

Neil deed alsof hij het niet begreep terwijl hij overeind kwam. ‘Val ik je lastig?’

‘Je hebt geen idee.’

‘Interessant,’ zei Neil. ‘Vorige week zei je nog dat je nooit ergens last van had.’

Andrew gaf geen antwoord, maar Neil vond het toch een overwinning. Hij gooide zijn sigaret weg en ging naar binnen. Net op het moment dat hij de gang van de derde verdieping op liep ging de liftdeur open. Instinctief keek hij om. Hij had maar een tel nodig om te zien dat het Aaron was en een tweede tel om te beseffen dat hij woedend was. Voordat hij er erg in had ramde Aaron tegen hem aan en drukte hem tegen de muur.

Een vuistslag schampte zijn wang en een andere raakte zijn mond voordat Neil zich los kon worstelen uit Aarons greep. Toen Aaron weer op hem af dook, ramde Neil zijn vuist in Aarons buik. Plotseling werden ze door sterke handen uit elkaar gerukt. Neil keek snel om naar degenen die tussenbeide waren gekomen. Het gevecht had een aantal toeschouwers uit hun kamers gelokt. Hij kende de gezichten omdat hij ze al zo vaak was gepasseerd in de gang en op de trap; hij wist hun namen en in welk team ze speelden ondanks zijn verwoede pogingen om niets over hen te onthouden.

Aaron probeerde zich met geweld los te rukken. Toen dat niet lukte, keek hij Neil kwaad aan. Ook Neil probeerde los te komen, merkte dat hij geen kans maakte en voelde met zijn tong aan de binnenkant van zijn mond. Hij had op zijn wang gebeten toen Aaron hem een knal had gegeven en toen hij slikte proefde hij nog steeds bloed.

‘Rustig,’ waarschuwde Ricky. Hij stond met uitgestrekte armen tussen hen in. ‘We hebben al genoeg gezeik hier zonder jullie geruzie.’

‘We zijn al rustig,’ zei Neil.

Aaron vond het niet prettig als andere mensen zich met hem bemoeiden, dus Neil verwachtte dat hij wel zou meewerken tot ze weer alleen waren. Blijkbaar onderschatte hij hoe kwaad Aaron was, want Aaron wachtte niet tot ze alleen waren. Hij viel tegen Neil uit in venijnig Duits: ‘Fuck you! Waarom heb je het haar verteld?’

De andere sporters schrokken even van de ruwe klanken, waardoor Neil de tijd kreeg om te antwoorden. Er was maar één ‘haar’ over wie Aaron zich zo kon opwinden. Nu had Neil spijt dat hij Katelyns berichtje niet had beantwoord, maar hij haalde nonchalant zijn schouders op naar Aaron. ‘Hoezo? Heeft ze eindelijk een beslissing genomen? Wat is er gebeurd, kwam je bij haar langs om over de auto te klagen en kreeg je een ultimatum als antwoord?’

‘Je weet best wat er is gebeurd!’

‘Hé,’ zei Ricky. ‘Rústig, zeiden we.’

Neil negeerde hem. ‘Ik heb haar verteld dat ze voor zichzelf op moest komen, maar ik ben nooit teruggegaan om te controleren of ze eindelijk een ruggengraat had gekregen. Ik heb haar trouwens gesproken voordat ik wist hoeveel Andrews belofte waard was. Als ik had geweten hoe dom jij kunt zijn, had ik het misschien iets anders aangepakt.’

‘Je had het recht niet om haar hierbij te betrekken!’

De deuren naar de kamers waren allesbehalve geluiddicht en het Duitse geschreeuw had eindelijk de aandacht van de Foxes getrokken. Nicky was de eerste die de gang op kwam, de ouderejaars verschenen niet veel later. De voetballers stapten opzij om ze erlangs te laten, maar Matt en Danielle bleven op een afstandje staan kijken. Neil verwachtte een preek van Danielle, maar ze keek alleen van de een naar de ander zonder iets te zeggen. Neil wist niet of ze te verbaasd was dat ze een scène traptten

om tussenbeide te komen of dat ze nog steeds boos was op Aaron vanwege de rol die hij had gespeeld bij Allison's bijna-wurging. Nicky kwam zo dicht mogelijk bij Aaron staan en keek Neil verbijsterd aan. 'Wil ik het weten?' vroeg hij in het Duits.

Aaron deed nog een ruwe poging om zich los te rukken. Deze keer liet degene die hem vasthield, Amal, hem los, hoewel hij in de buurt bleef voor het geval Aaron Neil weer zou aanvliegen. Maar Aaron deed juist een stapje achteruit, alsof hij het niet verdroeg om zo dicht bij Neil te zijn. 'Katelyn weigert nog met me te praten of me te ontmoeten als ik niet samen met Andrew in therapie ga.'

Nicky's mond viel open. 'Jezus, Neil,' zei hij. Er klonk vooral bewondering in door.

Aaron keek hem woest aan. 'Waag het niet zijn kant te kiezen.'

'Hoezo niet?' vroeg Nicky. 'Je hebt me anders nooit aan jouw kant gewild.'

Aaron duwde Nicky opzij en liep stampvoetend naar zijn kamer.

Nicky wierp Neil een grimas toe en ging achter hem aan. Kevin stond in de deuropening. Hij stapte de gang in om ze erlangs te laten. Hij had er geen woord van verstaan, maar zijn mond was een misnoegde streep. Neil staarde hem aan. Zwijgend probeerde hij duidelijk te maken dat Kevins slechte bui hem niets kon schelen.

Danielle gebaarde naar de sporters die Neil nog vasthadden. 'Dank je wel. Wij houden hem verder wel in de gaten.'

Neil werd aan hen overgedragen en de kleine menigte droop af. Danielle gebaarde dat Neil voor hen uit naar zijn kamer moest lopen. Renee en Allison waren daar nog en ze keken geïnteresseerd op toen Neil binnenkwam.

Neil had geen honger, maar eten gaf afleiding. Het maakte hem ook tot

een makkelijk doelwit. Danielle leunde met haar heup tegen het aanrecht en keek toe terwijl hij in de koelkast rommelde. Ze gaf hem de kans om als eerste iets te zeggen, maar dat was Neil niet van plan. Hij zette het bakje met afhaalten in de magnetron, draaide aan de knop en keek haar toen doordringend aan. Danielle hield het zwijgen vol totdat het belletje van de timer ging.

‘Gaan we het hier nog over hebben?’ vroeg ze.

‘Ik zou Aaron de komende tijd maar uit de weg gaan.’

‘Dat was ik al van plan,’ zei Danielle. ‘Maar wat is er in godsnaam aan de hand?’

‘Ik doe wat je me hebt gevraagd,’ zei Neil. ‘Ik maak het weer goed tussen die twee.’

‘Zo zag het er anders niet uit.’

Neil haalde zijn schouders op, prikte in zijn noedels en zette de timer opnieuw. ‘Als een botbreuk niet recht heelt, moet je hem opnieuw breken. Het komt goed.’

Matt leunde tegen de deurpost en trok een wenkbrauw op naar Neil. ‘Dat klinkt niet heel geruststellend. Bij jou kan “goed” van alles betekenen van “ik ga in m’n eentje liften” tot “ik ben helemaal tot moes geslagen maar kan nog steeds een stick vasthouden”.’

‘Hadden jullie een weddenschap over hen afgesloten?’ vroeg Neil, en toen hij besepte dat Matt hem niet kon volgen, zei hij: ‘Over Aaron en Katelyn.’

‘Iedereen behalve Andrew heeft op hen ingezet,’ zei Matt. ‘Het is niet een kwestie óf het wat wordt tussen die twee, alleen wannéér.’

Daar dacht Neil even over na. ‘Komt goed.’

Danielle leek niet overtuigd, maar ze liet hem met rust en nam Matt mee, zodat hij kon eten. De rest van de middag zat Neil met zijn neus

in de boeken zonder echt iets te lezen. Het avondeten was een bezorgmaaltijd, omdat Allison andere mensen wilde ontwijken en niet naar de eetzaal wilde. De rest van de avond deden ze ingewikkelde kaartspelletjes en dronken ze shotjes.

Danielle, Matt en Allison deden alsof ladderzat worden de enige manier was om te winnen. Allison was de eerste die in slaap viel, Matt en Danielle volgden niet lang daarna. Allison nam de bank in beslag, dus Matt en Danielle strompelden naar de slaapkamer om samen in Matts bed te gaan liggen. Neil ruimde de troep in de woonkamer op terwijl Renee een extra dekbed uit de meidenkamer ging halen voor Allison. Ze was snel weer terug om te helpen opruimen. Toen ze in de keuken naast elkaar stonden om de plakkerige glaasjes af te wassen, zei Renee: 'Dank je wel voor het opvangen van Andrew toen ik dat niet kon.'

Neil bekeek haar van opzij. 'Heeft hij jou gevraagd of je hen wilt beschermen?'

Renee knikte. 'Kevin had de waarheid over de Moriyama's als eerste aan Andrew verteld. Daardoor wist Andrew dat het ernstige gevolgen voor ons kon hebben als we Kevin zouden laten blijven. Hij was wel bereid om zijn eigen groepje te beschermen, maar hij gaf niet genoeg om de rest, dus die heeft hij mij toegewezen.'

Ze knikte met haar hoofd naar haar slapende vrienden en hield een glas omhoog om te inspecteren of het goed schoon was. 'Een van de eerste dingen die ik hem afgelopen juni heb gevraagd was bij wie jij zou gaan horen. Hij zei dat hij dat zou weten na jullie bezoek aan Columbia.'

Neil pakte het glas van haar aan en waste het nog een keer af. 'Ik weet zeker dat hij nu spijt heeft dat ik bij hem hoor.'

'Andrew doet niet aan spijt; hij zegt dat spijt voortkomt uit schaamte en schuldgevoel, twee emoties die geen enkel nut dienen. Maar goed, op

zeker moment heb ik wel geprobeerd jou van hem over te nemen.' Toen Neil haar verbaasd aankeek, keek Renee zogenaamd heel onschuldig. Voor deze ene keer was het niet heel overtuigend. 'Andrew weigerde dat omdat hij jou niemand anders toewenste, behalve een begrafenisondernemer.'

'Wat een dramaqueen is het ook,' mompelde Neil.

Renee lachte zacht, droogde het glas af en gaf de theedoek aan Neil. Neil droogde zijn handen eraan af en gaf hem toen weer terug, zodat Renee hem aan het haakje bij de koelkast kon hangen. Ze liep de keuken uit om de woonkamer te inspecteren.

'Kun je hier wel slapen?' vroeg ze.

Neil hield zijn hoofd scheef, luisterde of er geluiden uit de slaapkamer kwamen, maar hoorde niets. 'Ja hoor.'

Hij liep met Renee mee naar de deur en deed hem achter haar op slot. Daarna ging hij meteen naar bed.

De ochtend kwam te vroeg en bracht slecht nieuws. Wymack belde hen vroeg op om te vertellen dat de campus was toegetakeld. Gebouwen en stoepen waren beklad met zwarte verf en de vijver was knalrood. De buitenmuren van Foxhole Court waren verminkt met lelijke graffiti. Wymack wilde niet dat ze ernaar zouden komen kijken, maar hij wilde ook niet dat ze het van een ander zouden horen. De facilitaire dienst had het druk met alles zo snel mogelijk schoonmaken en herstellen. Wymack zwoer dat hij de campusbeveiliging op hun lazer zou geven zodra hij ze aan de lijn kreeg.

De tweede golf vandalisme zorgde opnieuw voor een toestroom van verslaggevers en eentje kwam zelfs dichtbij genoeg om een microfoon onder Wymacks neus te drukken. Wymack was slim genoeg om de Ravens niet te beschuldigen, dus haalde hij uit naar hun fans.

‘Ik vind het gewoon zielig,’ zei hij. ‘Wat denken die lafaards hiermee te bereiken? Ze richten alleen maar negatieve aandacht en publiciteit op het team dat ze proberen te verdedigen. Het wordt tijd dat de Ravens er zelf iets van zeggen.’

Louis Andritch, de voorzitter van Edgar Allan University, reageerde binnen een uur en deed een plichtmatig verzoek aan de Ravens-fans om op te houden met hun ‘tegendraadse’ gedrag. Kort daarop liet Tetsuji Moriyama een steviger bericht uitgaan, waarin hij de aanvallen van de fans als beledigend en onnodig bestempelde. Het klonk verdacht veel alsof hij het eens was met Wymack, totdat hij zei: ‘Je kunt een hond niet zindelijk maken door hem een dag later te straffen, want hij is niet slim genoeg om het ongelukje en de straf met elkaar in verband te brengen. Je moet straffen op het moment dat het wangedrag plaatsvindt. Laat het aan ons over om ze op het veld te corrigeren.’

Danielle was de rest van de dag woest, maar de woorden van Moriyama drongen wel tot de fans door. Op maandag waren er geen nieuwe incidenten. Neil vond het bijna jammer, omdat het team zich zonder de afleidingen van buitenaf weer moest richten op hun interne problemen. Danielle en Matt praatten nog wel met Neil, maar negeerden de rest van Andrews groepje. Allison gedroeg zich alsof er niets was gebeurd, maar bleef wel opvallend uit de buurt van Andrew. Aaron keek niet eens naar Neil en praatte met niemand, zelfs niet met Nicky. Neil verwachtte dat hij wel wat zou zeggen wanneer Neil met hen meereed naar de training, maar misschien probeerde Aaron alleen maar om Andrew zo lang mogelijk buiten de ruzie te houden.

Kevin zeurde tijdens de middagtraining wel veertig minuten lang over de alomtegenwoordige onenigheid, hield daarna op met het berispen van zijn teamgenoten en richtte zich alleen nog tot Neil. ‘Als we straks

verliezen omdat jij je bek niet kon houden...' Hij maakte zijn zin niet af omdat Neil de rest zelf wel kon invullen. Toen Neil zijn dreigement wegwuifde, leek hij nog bozer. 'Dit is niet het moment om arrogant te gaan doen! Hou op met het veroorzaken van problemen. Straks verpest je alles nog.'

Neil overwoog alle reacties die hij daarop kon geven en koos toen voor de eenvoudigste: 'Fuck you.'

Kevin gaf hem een duw, alsof hij daarmee eindelijk tot Neil kon doordringen, maar Neil gaf een keiharde duw terug, waardoor Kevin tegen Matt aan viel. Gelukkig had Matt, die de korte woordenwisseling had gevolgd, dat zien aankomen, waardoor hij voorkwam dat hij viel. Hij strompelde een paar passen achteruit en pakte Kevin vast, zodat die Neil niet opnieuw kon aanvallen. Neil wees waarschuwend met zijn stick naar Kevin, waarna hij naar de middenlijn liep. Hij wist dat Kevin achter hem aan wilde gaan, want hij hoorde Matts waarschuwing dat hij moest kappen. Tegen de tijd dat Neil op de middenlijn stond, bemoeide ook Danielle zich ermee. Het kostte een paar minuten en een paar boze bedreigingen om Kevin rustig te krijgen. Daarna besloten Kevin en Neil elkaar verder te negeren om de kalmte in het team te bewaren.

Zodra ze pauze hadden ging Neil naar de kleedkamer om iets te drinken. Wymack kwam achter hem aan en bleef met zijn handen op zijn heupen bij de achterdeur staan. Hij staarde Neil doordringend aan.

'Ik wil heel graag weten waarom dit van een wij-tegen-zij-vete is uitmond in een totale oorlog,' zei Wymack. 'De heersende mening schijnt te zijn dat het jouw schuld is. Klopt dat?'

'Ik had goede bedoelingen,' zei Neil.

'Het maakt me niet uit wat voor bedoelingen je had,' zei Wymack. 'We kunnen het ons niet veroorloven om vrijdags te verliezen, niet na wat ze

ons hebben aangedaan en al helemaal niet na wat Moriyama heeft gezegd. Ik weet niet of het je is opgevallen, maar we zijn niet bepaald in topvorm.'

'Weet ik,' zei Neil. 'Het spijt me van de slechte timing, maar ik heb geen spijt van wat ik heb gedaan.'

'Ik hoef geen excuses, ik wil dat dit zo snel mogelijk wordt opgelost,' zei Wymack.

'Ja, Coach.'

Neil liep naar de deur om terug te gaan naar het veld, maar Wymack stak zijn hand uit om hem tegen te houden. 'Over timing gesproken, hoe is het met je mentale klok? Helpt het dat je nu een vast schema hebt?'

'Ja, maar het helpt nog beter dat ik iedereen om me heen heb,' zei Neil. 'Zolang ik niet alleen ben, kan ik mezelf ook niet verliezen.'

'Mooi zo,' zei Wymack. 'Kom mee. Eens zien of we deze rotzooi nog kunnen redden.'

Neil liep achter hem aan naar het veld. In zijn korte afwezigheid hadden zijn teamgenoten zich verspreid. Matt, Danielle en Allison zaten op een van de banken van de Vixens. Kevin stond in zijn eentje bij de plexiglazen wand met Wymacks klembord in zijn hand de aantekeningen van die dag te bekijken. Nicky zat op de trap van de tribune en Neil zag dat Aaron twintig rijen daarboven zat. Andrew en Renee renden hun gewoonlijke rondjes rondom het veld en waren nog niet heel ver gekomen.

Neil had geen zin om met iemand anders te praten, dus rende hij naar de keepers toe. Renee zag hem aankomen en gebaarde naar Andrew dat hij moest wachten. Als ze zouden vragen waarom Neil zich met hen kwam bemoeien, had hij al een smoesje klaar, maar Renee begroette hem met een stralende glimlach en Andrew leek ongeïnteresseerd. Samen renden ze op een rustig tempo verder.

Neil had zich altijd al afgevraagd wat die twee bespraken als ze zo ver uit de buurt van de anderen waren, maar dat ze het over exy hadden was wel het laatste wat hij had verwacht. Renee wilde ruilen van helft nu Andrew niet meer beperkt werd door afkickverschijnselen. Hun tegenstanders zouden met de week uitdagender worden en Andrew was de sterkste keeper. Om die reden wilde ze dat hij in de tweede helft zou spelen, wanneer de teamgenoten vermoeid raakten. Andrew nam het voorstel zonder slag of stoot aan, waarop Renee doorging op een ander onderwerp.

Uit wat was begonnen als een normaal gesprek ontspon zich binnen de kortste keren een bizarre discussie. Neil had geen idee hoe ze van de bouwwerkzaamheden op de campus op de mogelijke oorzaak voor een Derde Wereldoorlog waren gekomen. Er moest een verband tussen de twee onderwerpen bestaan, maar hoe Neil ook zijn best deed, hij kon het niet verzinnen. Uiteindelijk gaf hij het op, om zich weer op hun discussie te kunnen concentreren. Renee nam aan dat het om grondstoffen zou gaan, met name watergebrek, terwijl Andrew ervan overtuigd was dat de Amerikaanse regering betrokken zou raken bij een verkeerd conflict en te maken zou krijgen met vergeldingsacties. De pauze duurde niet lang genoeg om elkaar van hun gelijk te overtuigen en omdat Neil niet voor jury wilde spelen, besloten ze de discussie op een ander moment voort te zetten.

Wymack riep het team bij elkaar bij de rustbank en begon de training met een vurige peptalk. Hij drong als eerste door tot de ouderejaars. Toen hij hen het veld op stuurde voor oefenpotjes, slikte Danielle lang genoeg haar afkeer in om Aaron en Nicky apart te nemen. Zij en Matt hadden een paar ideeën voor de verdediging die ze wilden uitproberen, dus hielden ze een korte bijeenkomst op de 23-meterlijn. Aaron luisterde omdat

het moest, maar hij keek Danielle niet aan en zei niets.

Dinsdag ging het ietsje beter, maar dat was alleen omdat Danielles groepje echt zijn best deed om tegen iedereen aardig te zijn. Aaron leek niet onder de indruk, Nicky klampte zich wanhopig aan elk sprankje vriendelijkheid vast en Andrew was zijn ongeïnteresseerde zelf en hield zich op de achtergrond.

Kevin praatte wel een uur op de neven in en stak zijn boze energie daarna in het opjatten van de ouderejaars. Voor Neil had hij maar een paar zure woorden over. Neil zei niets terug.

Toen Wymack riep dat het pauze was, liep Andrew meteen naar de lange wand rond het veld. Renee keek om naar Neil. Neil wist niet of dat een uitnodiging was totdat hij naar haar toe liep en ze hem een goedkeurende glimlach toewierp. Hij was zich scherp bewust van de aandacht die ze trokken toen ze samen achter Andrew aan gingen, maar hij keek niet om naar de anderen. Dikke kans dat ze niet wilden dat hij met de keepers omging en dat was niet omdat hij en Kevin nog steeds niet met elkaar praatten. De Foxes vertrouwden de vriendschap tussen Renee en Andrew niet helemaal, maar er zat meer dan driehonderd dollar in de pot voor de weddenschap dat het wat zou worden tussen die twee. Neils gezelschap kon die weddenschap verpesten, omdat ze dan minder oog voor elkaar zouden hebben.

Neil wist echter dat Renee geen kans maakte bij Andrew en bovendien was Renee juist degene die zich meerdere keren terugtrok uit de gesprekken of op haar telefoon keek en wat berichtjes typte. Neil probeerde het gesprek zo goed mogelijk gaande te houden. Ze hadden het over vluchtroutes en proviand in het geval van een invasie van zombies. Een absurd scenario, maar vluchten was Neils specialiteit en het was interessant om te horen hoe zijn eigen prioriteiten verschilden van de hunne. Renee

benadrukte het belang van samen overleven, wat Andrew onmiddellijk afkeurde.

‘Zou jij dan voor niemand teruggaan?’ vroeg Renee.

Andrew hield een hand op. ‘Die mensen kan ik op één hand tellen.’

‘Volgens mij is Coach ook handig om erbij te hebben,’ zei Renee toen ze langs de bank renden. Wymack keek naar hen op toen hij zijn naam hoorde, maar had al snel door dat ze het niet tegen hem hadden. ‘En hij heeft een vergunning om een wapen te dragen.’

‘Dat wapen heeft hij verkocht toen ik steeds inbrak in zijn flat,’ zei Andrew.

‘En Abby dan?’

‘Wat heb ik aan haar?’ vroeg Andrew. ‘Je kunt een zombiebeet niet verbinden en ze zou het nooit toelaten dat we de besmette mensen afschieten. Bovendien zou Coach haar nooit uit het oog verliezen. Laat hem maar zo lang mogelijk bij haar blijven.’

Renee knikte instemmend, waarna het gesprek een iets minder absurde wending nam. Neil bleef er echter nog over nadenken en luisterde niet meer naar hen. Hij vroeg zich af wat hij zelf zou doen als er een invasie zou zijn. Hij was zo gewend om alle banden te verbreken en meteen op de vlucht te slaan, dat hij waarschijnlijk iedereen zou achterlaten als de zombies zich zouden laten zien. Het was geen vrolijk stemmende constatering, maar Neil moest die akelige waarheid over zichzelf accepteren.

‘O,’ zei Renee toen ze op haar telefoon keek. ‘Dit moet ik even aannemen.’ En ze liep de trap al op met de telefoon tegen haar oor. Andrew keek van opzij naar Neil terwijl ze samen verder renden. ‘Jean,’ zei hij. ‘Kun jij dat uitleggen?’

‘Ik wist niet dat Kevin haar zijn nummer had gegeven,’ zei Neil. Hij keek over zijn schouder naar Renee, die niet ver de trap op liep. Een paar

rijen omhoog kon ze het gesprek voeren zonder dat iemand haar afluisterde. ‘Hij leek wel in haar geïnteresseerd toen we de Ravens bij het diner zagen. Ik hoop dat ze zijn blinde loyaliteit een beetje kan afzwakken.’ Neil dacht even na en ging toen verder: ‘Misschien wedt Matt daarom niet meer op jullie twee.’

Andrew gaf geen antwoord. Ze legden het rondje verder zwijgend af.

Omdat Andrews wekelijkse therapie sessies op de woensdag niet meer verplicht waren en de Foxes op dat moment maar over twee huurauto's beschikten, sloeg Andrew zijn sessie bij Betsy Dobson over. Neil herinnerde zich dat hij het nog niet met Andrew over zijn verzekeringspolis had gehad en nam zich voor om dat binnenkort te doen. Hij dacht dat hij er tijdens de pauze wel een goed moment voor kon vinden, maar het gesprek viel nooit stil en Neil kon Renee ook niet midden in een zin wegsturen. Hij kreeg pas kans om erover te beginnen toen ze weer in Fox Tower waren.

‘Andrew,’ begon hij toen ze uit de huurauto stapten. Nicky bleef meteen staan en keek hem nieuwsgierig aan. Kevin en Aaron wachtten niet maar liepen achter de ouderejaars aan naar hun kamers. Neil schudde zijn hoofd naar Nicky en toen dat subtiele gebaar niet werkte, zei hij: ‘We komen er zo aan. Hou die anderen in de gaten.’

Nicky draaide zich met een moeilijk gezicht om. ‘Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan.’

Neil wachtte tot de laatste Fox naar binnen was en scande daarna de parkeerplaats. Ze hadden de boel weer goed schoongemaakt; het enige waaraan je nog kon zien dat er iets ergs was gebeurd, was het feit dat er minder auto's stonden dan anders. De aanwezigheid van een paar pick-uptrucks en SUV's gaf aan dat een aantal sporters hun auto's alweer terug had, maar minstens de helft van de voertuigen was onbekend.

‘Heb je al iets gehoord van de garage?’ vroeg Neil, toen hij zijn aandacht weer op Andrew richtte. ‘Ze hebben Matt vanmorgen gebeld om te zeggen dat hij zijn truck morgen kan ophalen. Allison krijgt haar auto waarschijnlijk zaterdagochtend terug. Is die van jou ook te repareren?’

Andrew klapte zijn telefoon open, drukte op een paar knoppen en gaf hem aan Neil. Neil wachtte verbijsterd tot Andrews voicemail begon af te spelen. Een mechanische stem kondigde aan welke datum het was, waarna een ontnuchterend bericht werd afgespeeld. De schade was nog veel erger dan ze hadden gedacht; de vuilnis achterin had verborgen wat de Ravens-fans met de achterbank hadden gedaan en voordat de auto werd weggesleept had niemand in de kofferbak gekeken. De garage wilde dat Andrew hen zou terugbellen om te bespreken wat zijn opties waren en wat het zou kosten om de auto weer in zijn oude staat terug te brengen.

Andrew hees zichzelf op de kofferbak van de huurauto en haalde een pakje sigaretten uit zijn zak. Hij stak er twee aan en gaf er een aan Neil in ruil voor zijn telefoon. Neil hield de sigaret omgekeerd in het kommetje van zijn hand om het brandende uiteinde tegen de wind te beschermen. Hij keek aandachtig naar Andrews gezicht terwijl Andrew zijn telefoon en sigaretten opborg, maar Andrew liet niet blijken dat het slechte nieuws hem iets deed.

‘Je zult hem moeten vervangen,’ gokte Neil. ‘Als de verzekering niet wil uitbetalen, kun je de helft van mij krijgen. Je weet dat ik genoeg geld heb om dat aan te bieden.’

Andrew keek hem kil aan. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in jouw liefdadigheid.’

‘Het is geen liefdadigheid,’ zei Neil. ‘Het is wraak. Het is niet mijn eigen geld, weet je nog? Ik heb je verteld dat mijn vader het afroemde van de Moriyama’s. Als je geld van mij aanneemt voor je auto, betaalt Riko in

feite zelf voor dat wat zijn fans hebben vernield.'

'Wraak is slechts een drijfveer voor diegenen zonder sterke wil,' zei Andrew.

'Als je dat zou geloven, zou je geen plannen maken om Proust te vermoorden.'

De naam van de arts liet nog steeds een nare bijmaak op Neils tong achter en brandde in zijn keel, maar het was genoeg om Andrews kalme houding aan het wankelen te brengen. Hij staaarde Neil een eeuwigdurend moment aan, stak zijn sigaret tussen zijn lippen en gebaarde dat Neil dichterbij moest komen. Neil wist bijna zeker dat hij tegen een mes zou aanlopen omdat hij over Proust was begonnen, maar toch kwam hij gehoorzaam dichterbij. Met een ijzeren greep legde Andrew zijn hand in Neils nek zodat die zich niet kon terugtrekken. Hij trok Neils gezicht naar zich toe en blies rook in zijn gezicht.

'Het is geen wraak,' zei Andrew. 'Ik heb hem verteld wat ik zou doen als hij me zou aanraken. Ik hou me gewoon aan mijn woord.'

Hij wachtte even tot hij zeker wist dat Neil hem had begrepen en liet hem toen los. Toen hij zijn sigaret weer naar zijn mond wilde brengen, pakte Neil die van hem af, brak hem doormidden en liet hem op het asfalt vallen. Andrew keek hoe de twee helften bij elkaar vandaan rolden, waarna hij Neil niet onder de indruk aankeek.

'Eenennegentig procent,' zei Andrew.

'Neem het geld gewoon van me aan,' zei Neil. 'Je hebt je vorige auto gekocht met het geld van iemands dood. Deze kun je kopen met het geld van iemands leven, mijn leven. Met dat geld zou ik mijn volgende naam hebben gekocht als ik weer op de vlucht zou slaan van hier. Dankzij jou is dat niet meer nodig.'

'Er hangt een prijskaartje aan jouw leven waar je al voor betaalt,' bracht

Andrew hem in herinnering. 'Je kunt iets maar één keer inzetten als ruilmiddel.'

'En jij noemt mij moeilijk?' zei Neil toen Andrew onverschillig zijn schouders ophaalde. 'Sluit dan een nieuwe deal met me.'

Dat leek Andrew wel een interessant voorstel te vinden. 'Wat zou je ervoor willen hebben?'

'Wat wil je me geven?' was Neils wedervraag.

'Geen vragen stellen waar je het antwoord al op weet.'

Neil fronste naar hem omdat hij het niet begreep, maar Andrew nam niet de moeite om het uit te leggen. Hij hield zijn hand op met de handpalm naar boven. Toen Neil daar alleen maar naar keek, gebaarde Andrew naar Neils eigen hand. Zonder te begrijpen wat de bedoeling was, kopieerde Neil het gebaar. Andrew pakte de sigaret uit zijn vingers en stak hem tussen zijn lippen. De sigaret was bijna uit, maar Andrew zoog de askegel weer tot leven met een lange haal.

'Die was van mij,' zei Neil.

'Goh,' was Andrews nonchalante reactie.

Het interesseerde Neil niet genoeg om hem terug te vragen en hij keek toe terwijl Andrew rookte.

Andrew hield zwijgend zijn blik vast. Hij wachtte ergens op, gokte Neil, waarschijnlijk op een geschikt ruilvoorstel. Neil had geen idee waar hij om moest vragen, maar hij wist wel dat hij de deal op honderden manieren kon verpesten. Zijn verstand zei dat hij moest aandringen op een verzoening met Aaron, maar als dat onder dwang gebeurde zou geen van de twee broers er iets aan hebben. Dus Neil moest om iets vragen wat de Foxes sterker zou maken, zoals het hervatten van de gezamenlijke maaltijden en filmavonden die ze in Andrews afwezigheid hadden gehouden. Hij aarzelde, omdat het voelde alsof hij daarmee een kans verspilde. Het

was verbazingwekkend gemakkelijk geweest om Andrew over te halen samen Halloween te vieren. Of eigenlijk was het niet verbazingwekkend, want had Kevin afgelopen herfst niet gezegd dat het gemakkelijk was om iemand te manipuleren zodra je wist wat diegene wilde? Alleen had Neil toen nog niet geweten wat – of wie – Andrew wilde.

Neil liet het idee varen omdat hij er niets mee zou bereiken. Zijn gedachten gingen van Halloween naar Eden's Twilight naar Sweetie's en toen wist hij het eindelijk. 'Ik wil dat je geen cracker dust meer neemt.'

'En hij zegt dat hij geen heilig boontje is,' zei Andrew meer tegen zichzelf dan tegen Neil.

'Als dat zo was, zou ik je ook vragen te stoppen met drinken en roken,' zei Neil. 'Ik vraag alleen dit ene. Het heeft toch geen invloed op je en het is een onnodig risico. Je hebt geen derde verslaving nodig.'

'Ik heb helemaal niets nodig,' hapte Andrew.

Nu had Neil hem waar hij hem hebben wilde: 'Als je toch niets nodig hebt, kun je er net zo goed mee stoppen, toch?'

Daar dacht Andrew even over na en toen gooide hij zijn sigaret naar Neil. Hij verschroeide de stof waar hij tegen Neils shirt ketste. Neil trapte hem uit zodra hij op de grond terechtkwam. De koele blik waarmee hij Andrew aankeek, was overbodig; Andrew keek al langs hem heen, op zoek naar iets interessanter.

'Ik neem aan dat dit jouw manier van instemmen is,' zei Neil. 'Ik breng je het geld vanavond.'

'O ja?' Langzaam gleed Andrews blik weer naar Neil. 'Ik bedoel, lukt dat? Want Aaron wil je niet meer in onze kamer hebben, zegt Nicky. Iets over je bemoeien met ruzies waar je niets mee te maken hebt?' Hij bewoog zijn hand om aan te geven dat hij 'min of meer' bedoelde. 'Door dat einde-loze heen-en-weergebel is de boodschap een beetje onduidelijk geworden.'

Misschien kun je me nu vertellen waarom je ineens zo geïnteresseerd bent in het leven van mijn broer.'

'Ben ik niet,' zei Neil.

'Zonder te liegen,' voegde Andrew eraan toe.

'Ben ik niet,' zei Neil nog eens. 'Ik kan hem niet uitstaan, maar de tijd dringt. Ik heb afgelopen oktober al tegen je gezegd dat we de finale niet halen als we geen eenheid vormen. Jullie twee werken dat tegen. Ik moest met een van jullie beginnen en aangezien iedereen heeft gewed op Aaron en Katelyn dacht ik dat hij misschien voor haar zou willen vechten met jou.'

'Dat zou nog eens interessant zijn!' zei Andrew. 'Maar ook: verspilling van energie en moeite. Hij kan het proberen, maar hij wint toch niet.'

'Je moet hem loslaten.'

'O?' zei Andrew alsof dit nieuw voor hem was. 'Is dat zo?'

'Als je dat niet doet, raak je hem kwijt,' zei Neil. 'Hij zal Katelyn aan de kant zetten als jij zegt dat hij dat moet doen, maar hij zal je er altijd om blijven haten. Hij zal de dagen aftellen tot jullie afstuderen en als het zover is, dan zie je hem nooit meer terug. Ik weet dat je dat ook inziet, want je bent niet dom. Als je wilt dat hij bij je terugkomt, moet je hem nu loslaten.'

'Wie heeft jou om je mening gevraagd?'

'Niemand, die geef ik gratis en voor niets.'

'Niet doen,' adviseerde Andrew hem. 'Kinderen moeten worden gezien, maar niet gehoord.'

'Je kunt niet blijven zeggen dat ik tegen je lieg en me vervolgens negeren als ik je de waarheid zeg.'

'Dit is niet de waarheid,' zei Andrew. 'De waarheid is onomstotelijk en vrij van vooroordelen. Zonsopgang, Abraham, dood: dat zijn waarheden.'

Je kunt een probleem niet bekijken door je geobsedeerde bril en het vervolgens de waarheid noemen. Mij hou je niet voor de gek.'

'Als je vraagt om halve waarheden, krijg je halve waarheden,' zei Neil. 'Eigen schuld als mijn antwoorden je niet aanstaan. Maar nu we het toch over obsessies en Aarons leven hebben: wat ga je doen tijdens zijn rechtszaak? Zij komt dan ook, of niet? Cass, bedoel ik,' zei Neil, hoewel hij zeker wist dat Andrew wist wie hij bedoelde. 'Dan moet je haar onder ogen komen.'

'Gezien en niet gehoord,' zei Andrew nog een keer.

Het klonk verveeld, maar Neil hoorde de waarschuwing die erin doorklonk. Hij liet het erbij en ging terug naar binnen.

Voor het eerst werd Neil wakker vóórdát Matts wakker afging. Hij bleef nog een minuut lang stil liggen, rolde zich daarna op zijn zij en zette zijn eigen wekker uit. Hij klapte zijn telefoon open en staaarde naar de datum. Het was vrijdag 19 januari. ‘Neil Josten’ zou op 31 maart twintig worden, maar vandaag werd Nathaniel Wesninski negentien. Neil had zijn verjaardag nooit echt gevierd, maar elk jaar dat hij had overleefd verdiende toch een momentje stilte. Hij wreef met zijn duim over de datum op het schermpje en deed een wens: dat ze de wedstrijd tegen Belmonte zouden winnen.

Neil ging naar zijn colleges, maar leerde niets. Hij schreef op wat de docenten zeiden, maar nam geen enkel woord in zich op. Hij duwde zijn aantekeningen in zijn tas, at een smakeloze maaltijd in zijn eentje in de eetzaal voor sporters en ging terug naar Fox Tower. Op de trap kwam hij een paar volleybalspelers tegen die hem enthousiast succes wensten en hij dacht er zelfs aan ze te bedanken. Hij dacht tenminste dat hij ze had bedankt. Hij wist het niet meer. Hij kon zich niet concentreren als hij de hele tijd aan de wedstrijd dacht.

De middag van een thuiswedstrijd werd er nooit getraind, dus Neil had

heel wat tijd te doden. Hij probeerde te studeren, maar dat ging voor geen meter, daarna probeerde hij een tukje te doen, maar ook dat lukte niet. Tegen de tijd dat ze naar het stadion gingen en de wedstrijd over een uur zou beginnen, werd hij langzaam gek.

De kleedkamer rook een beetje naar chloor en spiritus. Neil begreep nooit waarom de kleedkamer vlak voor een wedstrijd werd schoongemaakt, maar toch kwam er elke dag een klein schoonmaakteam. Meestal was de geur al weg als de Foxes kwamen trainen, maar Neil vermoedde dat ze later waren gekomen doordat het druk op de weg was in verband met de wedstrijd. Dat zou ook verklaren waarom Wymack op het tv-meubel zat in plaats van in zijn kantoortje, want die zei allergisch te zijn voor schoonmaakmiddelen. Abby vond dat een laf excuus voor de rotzooi in zijn flat, maar Wymack bleef stug vasthouden aan zijn verklaring.

Wymack bekeek zijn team dat voorbijliep, waarschijnlijk op zoek naar tekenen van een verzoening. Iedere training van die week was iets beter gegaan dan de vorige, maar ze waren nog niet waar ze moesten zijn. Neil en Kevin waren op donderdag weer met elkaar gaan praten omdat ze elkaar niet langer konden vermijden. Hoewel de ouderejaars het Andrew nog steeds niet konden vergeven dat hij zo gewelddadig was geweest tegen Allison, accepteerden ze het wel uit een soort misplaatst gevoel van noodzakelijkheid. Ze zagen hem nog steeds als de onvoorspelbare psychopaat die nooit spijt had van zijn daden of zich kon inleven in hun kwaadheid.

Aaron daarentegen stond als een standbeeld vol walging tussen de andere Foxes, een drempel waar ze elke keer als ze overeind kwamen weer over struikelden. Neil wist niet hoelang hij die onvolwassen vijandige houding nog kon verdragen voordat hij Aaron een stevige por zou geven. Had Nicky maar meer invloed op zijn neven, want hij woonde immers met hen samen en zou dan veel kunnen betekenen. Zelfs Kevin

zou een acceptabele bondgenoot zijn, maar Kevin daagde Andrew alleen maar uit op het gebied van exy. Hij zou zich nooit met hun persoonlijke problemen bemoeien.

Er was echter geen tijd meer om zich er nu zorgen om te maken; Neil zou er in het weekend iets aan moeten doen. Voor nu zette hij de broers uit zijn hoofd en liep achter de anderen aan de kleedkamer in. Hij draaide aan het cijferslot op zijn kluisje en trok het deurtje open. Heel even gaf het deurtje niet mee, daarna klonk het geluid van iets wat knapte.

En toen... bloed.

Het spoot rond in zijn kluisje, getriggerd door het openen van het deurtje. Neil stapte geschrokken achteruit terwijl het bloed over alles in zijn kluisje stroomde. De geur was zo intens dat zijn keel ervan dichtkneep. Zijn schrik duurde maar een paar seconden en daarna kwam de paniek. Hij dook naar zijn kluisje, pakte zijn tenue en materiaal eruit. Het was te laat, dat wist hij ook wel, maar hij moest het proberen. Zijn jersey voelde zompig aan, als een volgezogen spons en het bloed droop tussen zijn vingers door. Hij liet hem vallen en graaide naar zijn helm. Zijn vingertoppen voelden het plastic, maar hij kreeg er geen vat op voordat Matt hem vastpakte.

‘Nee,’ zei Neil toen Matt hem wegsleurde van zijn kluisje. ‘Wacht!’

Hij verzette zich, maar zijn schoenzolen glibberden over de vloer. Het bloed had de bodem van zijn kluisje bereikt en droop nu op de vloer, waar zich een steeds grotere plas vormde. Boven in het kluisje hing een lege plastic zak, die zo was bevestigd dat hij zou scheuren zodra het deurtje te ver openging. De zak was groot genoeg voor minstens zes liter bloed, wat meer dan genoeg was om Neils hele tenue te verpesten.

‘Nicky,’ zei Andrew. ‘Haal Coach.’

Nicky spurtte weg. Neil porde Matt zo hard als hij kon met zijn

elleboog. Matt vloekte en verloor zijn greep op Neil, die terugrende naar zijn kluisje. Hij gleed een beetje uit maar kon zich net op tijd vastgrijpen aan het kluisje ernaast. Zodra hij zijn balans weer had gevonden, haalde hij snel alles eruit. Het verschil tussen de uit- en thuisjersey was niet meer te zien. Zelfs de borstbeschermer was verpest. Hij pakte zijn helm op en keek hoe het bloed van het harde plastic droop.

‘Neil?’ zei Matt voorzichtig.

Neil liet de helm vallen op het bundeltje kleding bij zijn voeten en gaf een vuistslag in zijn kluisje. Zijn hand raakte plastic in plaats van metaal en hij rukte de kapotte zak van het haakje. Toen hij zich omdraaide om hem weg te gooien greep Andrew zijn pols vast. Neil had niet eens gehoord dat Andrew naar hem toe was gekomen. Hij keek hem recht aan maar staarde door hem heen, terwijl hij het bloed hoorde pompen in zijn oren.

‘Alles is verpest,’ zei Neil, zijn stem haperde van woede. ‘Het is allemaal verpest.’

Op dat moment kwam Wymack binnenstormen met Nicky op zijn hie-len. Bij het zien van zoveel bloed bleef hij even staan voordat hij op Neil afliep. ‘Is dat jouw bloed?’

‘Mijn spullen, Coach,’ zei Neil. ‘Alles is...’

‘Het is niet van hem.’ Andrew liet Neil los en liep terug naar zijn eigen kluisje. ‘Hij mankeert niets.’

‘Peroxide,’ zei Neil. ‘Heeft Abby dat in haar werkkamer?’ Toen Wymack hem alleen maar aanstaarde, liep Neil naar de deur om zelf op zoek te gaan. Wymack stak zijn arm uit om hem de weg te versperren. ‘Ik moet mijn kleren schoonmaken voordat het bloed stolt anders heb ik vanavond niets om aan te trekken.’

‘En ik wil dat je éventjes rustig ademhaalt zodat we het kunnen hebben over al dat bloed. Is alles goed met je?’

‘Andrew heeft al gezegd dat ik niets mankeer,’ snauwde Neil.

‘Ik vraag het niet aan Andrew,’ zei Wymack, ‘maar aan jou.’

‘Hier, ik heb een extra handdoek,’ zei Matt terwijl hij er een uit zijn kluisje trok. Hij liep snel naar de badkamer om hem nat te maken, maar bleef abrupt staan. Hij draaide zich naar hen om. Zijn geschrokken stem weerkaatste tegen de muren van de badkamer. ‘Wat de fok?’

Neil wist dat hij niet moest gaan kijken, maar deed het toch. Wymack en Andrew kwamen vlak achter hem aan. Neil volgde Matts blik naar de muur tegenover hen. Zijn maag draaide zich om toen hij zag wat er met bloed op de witte tegels was geschreven. *FIJNE 19E VERJAARDAG, JR.*

In Neils hoofd klonken alleen nog maar geraas en gegil. Het schelle gemompel op de achtergrond klopte niet en het duurde een eeuwigheid voordat Neil beseftte dat het geluid van zijn teamgenoten kwam. Hij hoorde de vervormde klanken, maar verstond er geen woord van. De angst klauwde ijzig in zijn binnenste en kroop omhoog naar zijn keel. Met zijn ogen dicht ademde hij diep in. Dit kon hij nu niet aan. Dat kon niet, hij wilde het niet.

Hij greep de opkomende paniek en duwde die weer weg, naar een plek waar hij zijn gebroken hart ook had begraven toen hij zijn moeders lichaam moest verbranden. Hij zou hier later op moeten reageren, want als hij het nu zou doen met alle andere Foxes erbij, zou hij alles verliezen.

Langzaam maar zeker kwam hij weer terug in het verwrongen nu, net op tijd om Wymack iets te horen zeggen over de politie bellen. Nog voordat Wymack kon weglopen, greep Neil hem zo stevig bij zijn elleboog dat hij de botten voelde kraken.

‘Coach,’ zei hij zo rustig mogelijk. ‘U zult ze er deze keer buiten moeten houden, oké? Laten we gewoon de wedstrijd spelen. Ik maak het hier daarna wel schoon. Niemand hoeft dit verder te weten.’

‘Geef me één goede reden om de wedstrijd niet af te blazen en security te halen,’ zei Wymack.

‘Die kan ik nu nog niet geven,’ zei Neil terwijl hij hem van opzij aankeek. ‘Ik heb toch gezegd dat u tot mei moet wachten?’

Hij hoopte uit alle macht dat Wymack zich de belofte zou herinneren die hij met oud en nieuw had gedaan toen Wymack hem had gevraagd naar al zijn leugens en littekens. Hij had Wymack toen niet verteld dat hij op de vlucht was, maar hij was zo dicht bij de waarheid gebleven dat Wymack dat zelf ook wel kon uitdokteren. Neil hoopte dat hij ook nu zou inzien wat er hier echt aan de hand was: Riko’s mannen hadden geen bewijs achtergelaten, maar het was voor Neil glashelder dat zij erachter zaten.

Wymack zei niets en keek Neil onderzoekend aan.

Neil liet Wymacks arm los en pakte de natte handdoek aan van Matt. Zijn longen voelden verkrampt aan toen hij door de ruimte naar de felicitatie op de muur liep. Terwijl hij met korte ademteugen zijn neiging tot kokhalzen probeerde te onderdrukken poetste hij met de handdoek eerst de letters van de muur en veegde er daarna zijn handen aan af. Daarna kwam hij terug naar de anderen en liet de handdoek in een wasbak vallen.

‘Neil,’ zei Matt.

Neil wilde het niet horen. ‘Ga je omkleden, Matt.’

Hij liep terug naar de kleedkamer en bekeek zijn kluisje. Even later drong het tot hem door dat zijn teamgenoten niet bewogen. Matt stond nog steeds als bevroren bij de wasbakken. Wymack en Andrew stonden in de deuropening van de doucheruimte. Aaron, Kevin en Nicky stonden bij hun kluisje. Hij voelde dat alle ogen op hem waren gericht. Het was alsof de waarheid op zijn huid stond geschreven en iedereen die kon lezen. Op de muur had alleen ‘Junior’ gestaan, maar hij verwachtte elk moment dat iemand hem bij zijn echte naam zou noemen.

Hij keek de anderen aan en richtte zich toen op de enige die hem uit deze situatie kon redden. ‘Kevin,’ zei hij, waarna hij verderging in het Frans. ‘Zorg dat ze weer verdergaan met omkleden. We hebben nog maar veertig minuten voordat de wedstrijd begint.’

‘Kun je spelen?’ vroeg Kevin.

‘Ik ben alleen pissig, niet gewond,’ snauwde Neil. ‘Dit gaat me er niet van weerhouden om vanavond te winnen, jou wel?’

Kevin keek hem even zwijgend aan en richtte zijn scherpe blik daarna op de rest van het team. ‘Opschieten. We hebben nog een wedstrijd te winnen.’

‘Dat meen je niet,’ zei Matt, die achter Andrew kwam staan en van de ene aanvaller naar de andere keek. ‘Dus je negeert gewoon dat dit...’ hij wees naar Neils kluisje, ‘net is gebeurd? Neil, je ziet eruit alsof je zo uit een horrorfilm komt, wil je niet dat de beveiliging hier komt nu het bewijs nog vers is?’

‘Nee,’ zei Neil. ‘Dat wil ik niet.’

‘Dat meen je niet,’ zei Matt opnieuw.

Neil keek hem aan. ‘Riko is een egoïst en een eikel. Hij wil dat we reageren. Als we dat doen, dan wint hij. Die voldoening gun ik hem niet, dus we doen alsof dit niet is gebeurd en concentreren ons nu op de Terrapins.’

Wymack hoefde niet lang na te denken voordat hij Neils kant koos. ‘Jullie hoeven je niet hier om te kleden. Pak je spullen en ga naar de meidenkleedkamer zodra zij klaar zijn. Ik geef jou vanavond één kans,’ zei hij toen Neil hem aankeek. ‘Als ik denk dat je hoofd niet bij het spel is, haal ik je zo snel van het veld dat je er een whiplash aan overhoudt. Danielle kan jouw plaats innemen. Heb je dat begrepen?’

‘Ja, Coach,’ zei Neil.

Wymack keek nog één keer naar de bloederige troep. Hij zag eruit alsof

hij het maar niks vond dat hij Neils kant had gekozen, maar uiteindelijk plukte hij hoofdschuddend Neils kleding van de berg op de vloer. 'Ik zal zorgen dat Abby dit schoonmaakt. Kan iemand Neil nog een handdoek lenen?'

'Dank u,' zei Neil.

'Kop dicht,' zei Wymack terwijl hij de deur al uit stormde.

Daarna viel er een akelige stilte in de kleedkamer, totdat Andrew door de ruimte naar zijn kluisje liep om zijn spullen eruit te halen. Dat was blijkbaar het teken dat de anderen nodig hadden om ook in actie te komen, want ze pakten hun spullen en vertrokken. Nicky gaf Neil een handdoek op weg naar buiten. Matt was de laatste die vertrok en hij aarzelde toen hij merkte dat Neil niet in beweging kwam.

'Ik fris me hier even op,' zei hij met een gebaar naar zijn eigen gezicht. 'Ik wil niet dat er overal bloed terechtkomt.'

Daar legde Matt zich zonder weerwoord bij neer en hij liet Neil zijn gang gaan.

Neil keek naar zijn kluisje, wendde daarna resoluut zijn blik af en ging zich wassen. Onder de douche zag hij het rode water dat van hem af stroomde steeds lichter roze worden, maar zelfs toen het helemaal helder was, voelde hij zich nog steeds vies. Hij waste zich drie keer en gaf het daarna op.

Zodra hij de kraan dichtdraaide, riep Wymack hem. 'Matt is teruggegaan naar Fox Tower om een onderbroek en sokken voor je te halen. Ik heb de reservetenues voor je meegebracht, je moet zelf maar even kijken welk het beste past. Zodra je eigen tenue schoon is, breng ik dat naar je toe. Tot die tijd is het even behelpen.'

'Ja, Coach,' zei Neil.

Hij hoorde de deur achter Wymack dichtslaan en droogde zich af in

het douchehokje. De Foxes hadden een paar extra spelerstenues van vorig jaar over, toen ze nog een iets groter team hadden. Daar had Renee ook haar bescherming vandaan toen ze afgelopen herfst moest invallen als verdediger. De meeste onderdelen waren tot op zekere hoogte verstelbaar. Neil moest heel wat dingen aan- en uittrekken voordat hij een passend tenue bij elkaar had verzameld. Daarna hoefde hij alleen nog maar te wachten.

Door het drukke verkeer op wedstrijdavonden duurde het korte ritje naar Fox Tower en terug veel langer dan gewoonlijk en het leek dus wel een eeuwigheid te duren voordat Matt terugkwam. Toen er op de deur werd geklopt, schrok Neil op uit zijn sombere gedachten. Hij stond op van de bank en ging kijken wie er voor de deur stond. De beschermers die hij al had aangetrokken maakten het onmogelijk om nog een handdoek om zich heen te doen. In plaats daarvan hield hij de handdoek voor zich tot aan zijn nek, zodat zijn gehavende lichaam erachter schuilging. Hij deed de deur op een kier open en zag dat het Matt was die in de gang stond. Verbaasd vroeg hij: ‘Waarom klopt je aan?’

Matt keek hem bevreemd aan. ‘Abby zei dat ze je tenue nog had.’

Het was niet voor het eerst dat de Foxes rekening hielden met Neils privacy, maar meestal hadden ze meer tijd om daarover na te denken. Nu was Matt al laat voor de warming-up en nog steeds in shock door Riko’s akelige pesterij en tóch had hij eraan gedacht niet zomaar binnen te komen vallen.

‘Dank je,’ zei Neil ten slotte. Hij nam de kleren aan die Matt door de kier aangaf. Matt had een complete outfit meegenomen, zodat hij ook iets had om aan te trekken na de wedstrijd. Hoewel Neil de kriebels kreeg bij de gedachte dat Matt zijn kast had doorzocht, wist hij zijn automatische reactie onder controle te houden.

‘Geen dank,’ zei Matt. ‘Heb je nog iets anders nodig?’

‘Een gelegenheid om Riko neer te knallen zonder getuigen,’ zei Neil.

Matt grijnsde omdat hij dacht dat Neil een grapje maakte en vertrok.

Neil deed de deur achter hem dicht, trok zijn onderbroek en sokken aan en nam zijn schoenen mee naar de wastafel om ze af te spoelen. Hij kon er niet veel aan doen; het bloed was al in de voering getrokken. Hij kon ze vanavond nog wel dragen, maar zou ze zo snel mogelijk moeten vervangen. Hij trok ze alvast aan en strikte de veters, want de shorts van zijn tenue kon hij er wel overheen aantrekken en zo ijsbeerde hij door de kleedkamer, steeds kijkend naar de klok zodat hij niet naar het bloed hoefde te kijken.

Eindelijk kwam Wymack eraan met zijn tenue zodat hij met zijn eigen rugnummer de wedstrijd kon spelen. ‘We hebben gedaan wat we konden, maar je hebt een nieuw tenue nodig. Ik zal het vanavond bestellen en met spoed laten bezorgen.’

Hij gaf het aan Neil en rolde zijn mouwen op. Toen Neil Wymacks arm had vastgegrepen was er ook bloed op zijn mouw gekomen, wat Wymack nu door het oprollen van zijn mouwen probeerde te verbergen. Neil dacht dat hij misschien zijn verontschuldiging had moeten aanbieden, maar waarschijnlijk zat Wymack daar niet op te wachten. In plaats daarvan kneep hij het overtollige water uit de zoom en mouwen van zijn jersey.

‘Droger kregen we het niet,’ zei Wymack terwijl hij naar het gespetter op de vloer keek. ‘Matt heeft een föhn van een van de meiden meegebracht, maar Abby wilde die niet gebruiken omdat ze bang was dat de vlekken dan voorgoed zouden blijven zitten.’

‘Als iemand ernaar vraagt zeg ik gewoon dat het door een flauw geintje voor de wedstrijd komt,’ zei Neil. ‘En dan lieg ik niet eens.’

Neil kleepte zich verder aan, waarna Wymack hem van top tot teen

bekeek, met een kort knikje aangaf dat het ermee door kon, en hem de kleedkamer uit stuurde. Zo vlak voor aanvangstijd van de wedstrijd was het hele team al opgewarmd en klaar met stretchen. Neil rende een paar rondjes in zijn eentje, terwijl Wymack een korte voorbespreking hield met de anderen. Toen Neil erbij kwam staan, was Wymack net klaar en was Neil ineens het middelpunt van de aandacht.

‘Weet je zeker dat je kunt spelen?’ vroeg Danielle.

‘Ik weet zeker dat we gaan winnen,’ zei Neil. ‘Maak je om mij maar geen zorgen.’

De scheidsrechters riepen de teams het veld op voor een paar oefeningen. Neil concentreerde zich op zijn eigen bewegingen zodat hij nergens anders aan kon denken. Toen iedereen eenmaal op zijn plek stond voor het startsein, was Neil zo gefocust op zichzelf en de wedstrijd dat hij bijna vergat wat er in de kleedkamer was voorgevallen. Hoewel hij het nooit zou toegeven, kleefde een zweem van het voorval nog wel aan hem, en die spoorde hem aan om nog harder en sneller te spelen. Kevin zei ook niet dat hij rustig aan moest doen en samen knalden ze met een ongewone uitbarsting van agressie tegen de verdedigers op. Vóór de rust had Neil al een gele kaart te pakken. Hij verwachtte dat Wymack die zou gebruiken als excuus om hem te wisselen, maar Wymack zei er niets van toen hij zijn team meenam naar de foyer.

Neil verbeelde zich dat het daar naar bloed rook, maar dat was onmogelijk. Er zat te veel ruimte tussen de kleedkamer en de foyer en de geur van deodorant en zweet van zijn teamgenoten overstemde alles.

‘Waar is Abby?’ vroeg Danielle.

Toen pas drong het tot Neil door dat hij haar niet meer had gezien sinds de wedstrijd was begonnen.

‘Ze moest even terug naar de campus. Zorg dat jullie heel blijven

zolang ze weg is.’ Wymack gebaarde naar de waterkoeler. ‘Drink wat water en ga stretchen. We hebben niet veel tijd.’

De Foxes speelden de tweede helft alsof alles ervan afhing. Neil gebruikte de pass- en werptechnieken die hij van Kevin had geleerd en gebruikte soms ook het verdedigende voetenwerk dat hij bij de Ravens had geleerd. Als hij iets naar Kevin wilde roepen, deed hij dat in het Frans. Tegen de verdediger van de tegenpartij die hem moest dekken zei hij helemaal niets, ongeacht wat de man tegen hem zei. Hij wilde geen adem verspillen aan zinloze opmerkingen en had al zijn energie nodig om het einde van de wedstrijd te halen. Hij wist dat zijn zwijgen de verdediger begon dwars te zitten, want de opmerkingen van de man werden steeds scherper, maar Neil bleef hem negeren en werkte zichzelf gewoon langs hem heen.

Aan de andere kant van het veld domineerde Matt het spel. Nicky was nog steeds de zwakste schakel in hun verdediging, maar dat werd gelukkig gecompenseerd door Andrews meedogenloze efficiëntie. Toen Aaron het veld op kwam, speelde hij samen met Andrew alsof er niets aan de hand was. Neil wist niet of ze zo goed samenspeelden vanwege Riko’s bloederige poging om het team te ontregelen of omdat de wedstrijd hen voldoende afleidde van hun persoonlijke problemen. Voorlopig maakte het niet uit wat de reden was, zolang ze zich maar inzetten voor de wedstrijd.

Met nog acht minuten te gaan begonnen de Foxes de boel wat te vertragen, omdat ze te gretig van start waren gegaan. Als ze de stand konden behouden, zou er niets aan de hand zijn – ze stonden twee punten voor – maar Neil wilde nog een doelpunt scoren om het team weer op te peppen. Kevin en hij hadden echter een stel nieuwe verdedigers tegenover zich die nog zo fris waren dat ze geen millimeter toegaven. Neil wist dat Kevin net

zo gefrustreerd raakte als hijzelf, want hij begon de grens van het toelaatbare op te zoeken met zijn bodychecks. Neil beet hem een waarschuwing toe toen ze de bal weer verloren. Kevin snauwde iets terug.

Twee minuten later kregen de Foxes de kans die ze nodig hadden. Een aanvaller van de Terrapins passeerde Matt en snelde op het doel af. Matt kon hem niet bijhouden, maar hij kon hem nog net schampen met zijn stick op het moment dat de aanvaller een schot op het doel waagde. De aanvaller struikelde, draaide zijn stick in een poging de bal te behouden en kwam één stap te dicht bij het doel. In een fractie van een seconde was Andrew al uit zijn doel. Met één haal van zijn stick werkte hij de aanvaller tegen de grond. Verdwaasd bleef hij vijf tellen liggen, maar de wedstrijd ging door. Met een oorlogskreet schoot Matt achter de bal aan en wierp hem naar Allison. Toen Neil daarna de bal kreeg en op het doel schoot was het raak en leefden de Foxes weer helemaal op.

Ze wonnen met 8-5, en het publiek ging uit zijn dak.

De Foxes vierden hun overwinning bij het doel, omdat Andrew niet naar hen toe kwam. Vorig seizoen trokken Nicky en Renee Andrew gewoon mee in hun uitbundigheid, omdat hij tegen die tijd toch te ziek was om tegen te stribbelen, maar nu stak Andrew waarschuwend zijn stick uit toen Nicky hem wilde bespringen. Nicky bedacht zich onmiddellijk en stortte zich in plaats daarvan op Aaron. Andrew bleef als een ongeïnteresseerde toeschouwer staan, terwijl de andere Foxes voor zijn neus stonden te springen en te joelen. Op een bepaald moment had Kevin zich losgemaakt van de groep en was hij naar Andrew toe gelopen. Neil kon niet horen wat hij zei, maar Andrews afwijzende gebaar wees erop dat hij niet zat te wachten op Kevins complimenten.

Snel schudden ze de handen van de Terrapins, waarna ze meteen het veld af gingen, waar Wymack en Abby hen stonden op te wachten.

Abby glimlachte en Wymack had een brede grijns op zijn gezicht. Die grijns zorgde ervoor dat Danielle nog uitbundiger werd en ze rende naar het publiek om ze op te juttten. Nicky en Matt gingen achter haar aan. Wymack liet ze begaan. Hij wist dat zij de gemakkelijkste doelwitten waren voor de verslaggevers. De rest van de Foxes leidde hij naar de foyer en pas toen Neil daar aankwam herinnerde hij zich de rotzooi die in de kleedkamer op hem wachtte.

‘Is er ergens een zwabber die ik kan gebruiken?’ vroeg Neil.

‘Hou toch op,’ zei Wymack. ‘Dat kan wel wachten. We hebben net gewonnen!’

‘Met 8-5,’ zei Abby, alsof Neil dat was vergeten. In haar stem klonk nog steeds boosheid door over wat er vóór de wedstrijd was gebeurd. Bij haar volgende woorden gaf Neil geen krimp, maar het kostte hem wel moeite. ‘Beschouw dat maar als verjaardagscadeautje van het team.’

‘Allison,’ zei Renee.

‘Nee.’ Allison stak haar vinger op om Renee het zwijgen op te leggen. Ze keek naar Neil. ‘Ik heb deze week genoeg bullshit voor mijn kiezen gekregen, om nog maar te zwijgen van het hele jaar. Ik wil nu weten hoeveel ellende deze kinderachtige machtsstrijd tussen Neil en Riko nog gaat veroorzaken.’

‘Daar hebben we het later wel over,’ zei Wymack. ‘Als iedereen erbij is. Ga je nu maar opfrissen. Om de beurt in de kleedkamer van de meiden. Dames eerst.’ Hij keek de meiden na en wachtte tot de deur naar de kleedkamer achter hen dichtviel. ‘Ik ga een nieuwe teamregel instellen: iedereen moet blij zijn na een overwinning. Jullie verpesten alles met die negativiteit.’ Hij keek de jongens aan. Kevin keek naar Neil, en de tweeling negeerde elkaar weer. Wymack gaf zich gewonnen, stak wanhopig zijn handen in de lucht en liep weg. Er hing een gespannen stilte in de

ruimte totdat Danielle en Nicky eraan kwamen met Matt achter zich aan. De drie waren nog steeds opgewekt over de overwinning en de interviews, maar toen ze hun sombere teamgenoten zagen, verdween de lach van hun gezicht. Danielle aarzelde even voordat ze zonder iets te zeggen doorliep naar de kleedkamer. Nicky kwam naast Neil staan en gaf hem een duwtje met zijn schouder.

‘Twee van de drie hebben we in de pocket. Als we volgende week ook nog winnen is dat de kers op de taart,’ zei Nicky. Hij wierp Kevin een veelbetekenende blik toe alsof hij eiste dat Kevin ook iets zei. ‘Daarna de eerste knock-outwedstrijd. Moeten we dan tegen een belangrijk team?’

‘Nee,’ zei Kevin. ‘Alle interessante teams zitten in de oneven poule.’

‘Alle interessante teams behalve wij, bedoel je.’ Nicky gaf hem de tijd om daarmee in te stemmen en toen dat niet gebeurde, zuchtte hij overdreven. ‘Niet zo partijdig. Vergeet niet in welk team je speelt, hè? Als we tegen USC moeten, wil ik wel dat je voor óns bent.’

‘Ik zal erover nadenken.’

De Ravens en de USC Trojans waren geduchte rivalen, maar Kevin bleef groot fan van USC. Dat verbaasde Neil niets, omdat USC een van de beste teams van het land was. Ze stonden bekend om hun sportiviteit en waren de eersten geweest die afgelopen herfst in actie waren gekomen om de Foxes in de running te houden. Ze waren Kevins aandacht en voorkeur dus wel waard.

‘Eikel,’ zei Nicky. ‘Ik ga tegen Coach zeggen dat je liever coach Rhemann hebt.’

‘Doe maar,’ zei Kevin. ‘Als Coach zijn vak verstaat, weet hij ook dat de Trojans beter zijn dan de Foxes. Dat zijn ze altijd geweest en zullen ze ook altijd blijven.’

‘Zie je wel. Partijdig,’ mompelde Nicky nog een keer.

Danielle kwam ze halen toen de meiden klaar waren met douchen en omkleden. Neil ging onder de douche staan en controleerde of hij bloed onder zijn nagels had. Dat was niet het geval, en toch dacht hij heel even dat hij verbrand vlees rook.

Hij was als laatste klaar met omkleden en zoals gewoonlijk trof hij zijn teamgenoten wachtend aan in de lounge. Wymack stond met zijn armen over elkaar voor het tv-meubel en Abby draalde in de deuropening. Even kwam Neil in de verleiding om langs haar heen te lopen naar buiten en dit hele gesprek over te slaan, maar hij betwijfelde of ze hem zouden laten gaan, dus ging hij naast Andrew op de bank zitten.

Wymack wachtte tot hij goed en wel zat voordat hij van wal stak. ‘Ten eerste: die afgeslachte olifant in de kleedkamer. Of liever: afgeslachte vogels. Ik heb de faculteit om een gunst gevraagd, zodat Abby toegang kreeg tot de microscopen in het biologielab, om zeker te weten dat het geen mensenbloed was.’

‘Morbide,’ zei Nicky.

‘Maar niet overbodig als je nagaat met wie we te maken hebben.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik wil absoluut niet dat jullie gevaar lopen. Het veld hoort een veilige plek voor jullie te zijn, maar ik ben er niet in geslaagd om jullie te beschermen. Het liefste zou ik camera’s laten ophangen in alle publieke ruimtes, maar dat doe ik alleen als jullie het daarmee eens zijn. Als we die ophangen, zullen de mensen die nu in deze ruimte zijn de enigen zijn die de beelden te zien krijgen. Ik heb net zo weinig trek in bemoeienis van anderen als jullie.’

En dat leidt me naar het tweede punt: Neil heeft gevraagd of we de politie erbuiten willen houden,’ zei Wymack. Hij keek de Foxes een voor een aan. ‘En dat respecteer ik, maar ik ben niet de enige die daarover gaat. Zijn jullie het daarmee eens?’

‘Dus je laat Riko hier gewoon mee wegkomen?’ vroeg Danielle.

‘Hij zou het nooit hebben gedaan als hij dacht dat hij erop gepakt zou worden,’ zei Neil.

‘Hij kan er misschien wel mee wegkomen, maar dan kunnen we de tussenpersonen toch wel pakken?’ opperde Matt. ‘Niemand is perfect. Iedereen laat sporen achter.’

En toen zei Aaron eindelijk iets. Zijn keiharde beschuldiging kwam hard aan: ‘Daar weet jij alles van, of niet, Junior?’

Neil keek in Aarons donkere blik, bereidde zich voor op het ergste en toen het kwam, bleek het toch erger dan hij had verwacht.

‘Ze zullen nooit bewijs vinden dat Riko hierbij betrokken was,’ zei Aaron, ‘maar misschien word jij door dit alles dan wel gevonden. En dáár gaat dit om, of niet?’ Aaron gebaarde naar zijn eigen gezicht om Neils plotselinge gedaanteverwisseling aan te geven. ‘Hoe je eruitziet, al die talen, al die leugens; je bent op de vlucht voor iets of iemand.’

Dat laatste was de klap die Neil naar adem deed happen. De stilte die erop volgde leek eindeloos. Neil was ervan overtuigd dat zijn teamgenoten zijn hart konden horen bonken, want dat ging zo tekeer dat het was alsof zijn huid meetrilde. Hun indringende blikken konden elke vermomming die hij ooit had gedragen doorboren.

Wanhopig zocht hij naar zijn stem en toen hij die eindelijk vond, kostte het hem alle energie die hij nog in zich had om kalm te klinken. ‘Van de Ravens had ik dat soort minne opmerkingen en messen in de rug wel verwacht, maar ik dacht dat de Foxes beter waren. Nee,’ zei Neil toen Aaron zijn mond weer opendeed. ‘Waag het niet om jouw problemen met Andrew op mij af te reageren. Ik weet dat je kwaad op me bent omdat ik Katelyn erbij heb betrokken, maar daar zul je toch een keer overheen moeten komen.’

‘Jij hebt haar bij mijn zaken betrokken, dan betrek ik hen bij de jouwe. Niet zo leuk als iemand het bij jou doet, of wel?’ zei Aaron.

‘Je snapt het echt niet, hè?’ zei Neil. ‘Ik heb me met jullie ruzie bemoeid omdat ik jullie wilde helpen. Jij doet dit omdat je me wilt kwetsen. Dat is nogal een verschil. Maar het voordeel is dat ik nu weet dat je vanbinnen een klootzak bent, dus dat ik gelijk had over je kansen.’ Neil hield zijn hoofd een beetje scheef en keek Aaron aan: ‘Je snapt nu toch zeker wel dat het door je eigen lafheid komt dat Andrew en jij niet nader tot elkaar kunnen komen?’

‘Ik ben niet laf.’

‘Je bent een klootzak zonder ruggengraat,’ zei Neil. ‘Alles wat je overkomt, laat je gewoon gebeuren en je vecht niet terug. Je laat andere mensen bepalen hoe je je leven leidt en met wie je tijd doorbrengt. Vertel eens waarom je die mishandelingen van je moeder zo lang hebt laten doorgaan? Hield je echt van haar ondanks haar gekte, of was je gewoon te bang om weg te lopen?’

‘Neil,’ zei Danielle waarschuwend. ‘Dat is niet...’

‘Fuck you,’ zei Aaron. ‘Ik wacht nog steeds op een antwoord op mijn vraag.’

‘En ik wacht nog steeds op een bedankje,’ zei Neil. Hij keek naar Andrew. ‘Van jullie allebei, aan elkaar. Jullie staan nu quitte, toch? Dus jullie kunnen met een schone lei opnieuw beginnen. Waarom moet je het nog drie jaar laten voortslepen als je het nu al kunt oplossen?’

‘Jij weet niets,’ zei Aaron, zacht en dreigend.

‘Je wilt niet dat ik gelijk heb,’ raadde Neil, ‘omdat het dan jouw schuld is dat ze dood is.’

Eindelijk begon Andrew zich ermee te bemoeien. ‘Nee, het blijft altijd haar eigen schuld.’

‘Ze heeft geen zelfmoord gepleegd, Andrew,’ zei Aaron, verteed door verdriet.

Andrew keek hem koeltjes aan. ‘Ik heb haar verteld wat er zou gebeuren als ze je nog één keer aanraakte. Dus ze had niet zo verbaasd moeten kijken.’

‘O jezus,’ zei Matt. ‘Heb je nou net...?’

Wymack kneep in zijn neusbrug en ademde luidruchtig uit. ‘Kun je ons op z’n minst laten vertrekken voordat je een bekentenis aflegt?’

Aaron keek van Wymack naar de ouderejaars en weer terug naar Andrew. Neil verwachtte half en half dat hij Wymacks opmerking opvatte als een waarschuwing dat hij zijn mond moest houden, maar toen schakelde Aaron over op het Duits en zei hij: ‘Dat is niet de reden waarom je het hebt gedaan. Je moet niet tegen me liegen.’

‘Ze betekende niets voor me,’ zei Andrew. ‘Waarom zou ik haar anders hebben vermoord?’

Het duurde even voordat Aaron weer iets kon uitbrengen. Hij klonk nog steeds boos, maar het scherpe randje was eraf. ‘Je kon me niet eens aankijken. Je praatte niet met me als ik niet eerst iets zei. Ik ben toch niet helderziend? Hoe moest ik het dan weten?’

‘Omdat ik je iets heb beloofd,’ zei Andrew. ‘Dat ben ik echt niet vergeten, ook al weigerde je me te geloven. Ik heb gedaan wat ik zei dat ik zou doen en fuck you dat je ook maar iets anders verwachtte.’

Daar was het weer: een glimp van de peilloze woede die Andrew met zich meedroeg. Aaron deed zijn mond open en weer dicht en keek omlaag. Andrew staaarde een eindeloze minuut lang naar het gebogen hoofd van zijn broer. Aaron had het gevecht opgegeven, maar iedere seconde die verstreek zorgde voor meer spanning in Andrews lichaam. Neil zag dat hij zijn vingers kromde tegen zijn dijbeen, hij maakte geen vuisten, het

was meer alsof hij het leven uit iemand wilde knippen, waardoor Neil wist dat Andrews woede bijna het kookpunt had bereikt.

Hij stak zijn hand op tussen de twee broers en probeerde zo Andrews zicht op Aaron te blokkeren. Andrew keek hem gemeen aan. Even later verdween elke expressie uit zijn gezicht. Neil had onmiddellijk spijt van zijn actie. Niemand kon zo gemakkelijk zijn woede loslaten; Andrew had die gewoon weer weggestopt op een plek waar alleen hijzelf er last van had. Het was te laat om er nog iets aan te doen, dus liet Neil zijn hand verslagen zakken.

‘Was dat het, Coach?’ vroeg hij.

‘Nee,’ zei Allison. ‘Hoe verhelderend deze afleidingsmanoeuvre ook was, de oorspronkelijke vraag is daarmee niet beantwoord. Wat weet Riko over jou dat hij kan gebruiken?’

Liegen had geen zin want iedereen had Aaron gehoord, daarom koos Neil voor de waarheid in de meest afgeslankte vorm: ‘Hij weet wie ik ben.’

Het was even stil en toen het tot ze doordrong dat dat alles was wat hij zou zeggen, spoorde Matt hem aan met: ‘Hè?’

‘Neils familie heeft een bepaalde reputatie,’ schoot Kevin onverwacht te hulp.

Neil staaarde hem aan en dwong hem zonder iets te zeggen te zwijgen, terwijl hij zijn gezicht in de plooi probeerde te houden.

Kevin beantwoordde zijn blik niet en voegde eraan toe: ‘Riko probeert dat tegen Neil te gebruiken.’

‘Gaat dat voor problemen zorgen?’ vroeg Danielle.

‘Nee,’ zei Neil.

Allison trok een wenkbrauw op en gebaarde over haar schouder, doelend op de ravage in de kleedkamer. ‘Weet je dat zeker?’

‘Ja,’ zei Neil, maar niemand leek overtuigd. Hij woog zijn woorden

zorgvuldig af, zoekend naar een balans tussen de waarheid en leugens, zodat ze hem met rust zouden laten. 'Riko weet wie ik ben, omdat onze families in dezelfde kringen verkeren, maar hij is alleen in naam een Mori-yama. Hij heeft de middelen niet om meer te doen dan alleen dreigen.'

'Shit, Neil,' zei Matt. 'Je ouders moeten wel heel belangrijk zijn als zelfs Riko zich aan de regels moet houden. Dus Aaron had gelijk? Zo zie je er in het echt uit?'

'Ja,' antwoordde Neil.

'Maar waarom lieg je over je leeftijd?' vroeg Matt. 'Dat snap ik niet.'

'Ik wil niet dat iemand mij aan mijn familie kan linken,' legde Neil uit. 'Hoe moeilijker het is om dat te doen, hoe beter. In Millport was het handig om al achttien te zijn, want dan hoefden de coaches nooit toestemming aan mijn ouders te vragen. Als ik jullie de waarheid zou hebben verteld, zou dat weer vragen oproepen over waarom ik in eerste instantie had gelogen en bovendien ben ik het niet gewend om mensen te vertrouwen. Ik wil niet dat jullie me veroordelen om de misdaden van mijn ouders.'

'Alsof wij iemand zouden veroordelen,' zei Danielle, en Neil haalde verontschuldigend zijn schouders op. Ze zag eruit alsof ze nog meer wilde vragen, maar haar nieuwsgierigheid onderdrukte. Ze keek Matt en Renee om beurten aan en toen niemand iets te zeggen had, zei ze: 'Dat was het, Coach.'

Wymack knikte. 'Is iedereen het eens met de camera's? Ja? Dan zal ik ze dit weekend laten installeren. Maandagmiddag bespreken we de wedstrijd en de plekken waar de camera's hangen. Voor die tijd wil ik dat jullie je persoonlijke problemen hebben opgelost,' zei hij met een indringende blik naar Aaron. 'Waag het niet om ooit nog met zo'n instelling mijn veld op te komen. Begrepen?'

De Foxes mompelden instemmend en Wymack maakte een wegwuiwend gebaar. 'Jullie kunnen gaan. Rij voorzichtig.'

Buiten het stadion was het een chaos. Dronken fans renden brullend rond en de rest van het publiek was triomfantelijk aan het zingen en dansen. Politieagenten probeerden de menigte in bedwang te houden en beveiligers begeleidden de Foxes veilig naar hun auto's. Aaron liep de huurauto straal voorbij en klom achter in de pick-uptruck van Matt. Toen Nicky er iets van wilde zeggen, ontstak Andrew zijn aansteker vlak voor Nicky's gezicht bij wijze van waarschuwing. Zwijgend stapte Nicky daarna achter in de auto met Neil. De hele rit naar huis staaarde hij omlaag.

Overall om het stadion stonden files, dus de auto's van de Foxes verloren elkaar uit het oog. Matts truck kwam als eerste bij Fox Tower aan. Tegen de tijd dat de rest arriveerde was Aaron al verdwenen. Neil zag Andrew, Kevin en Nicky in hun eigen suite verdwijnen en liep daarna door naar zijn eigen kamer. Matt en de meiden liepen achter hem aan.

De telefoon in zijn zak begon te zoemen. Neil haalde hem tevoorschijn. Hij had een bericht ontvangen van een nummer dat hij niet herkende. Het bericht zelf was al even onbegrijpelijk: '49'. Neil bleef naar zijn scherm-pje staren, maar er kwam geen bericht achteraan. Hij verwijderde het berichtje en borg zijn mobieltje weer op.

'Neil,' begon Danielle. Ze wachtte tot Neil haar aankeek voordat ze verderging. 'Dank je wel. Voor het vertellen van de waarheid, bedoel ik. Ik weet dat het niet de hele waarheid was, maar ik weet ook dat je geen keus had. Als je het erover wilt hebben, zijn we er voor je. Dat weet je toch?'

'Ja, dat weet ik,' zei Neil.

Ze kneep even in zijn schouder als blijk van steun. 'En ook bedankt

voor... voor wat je met Andrew en Aaron hebt gedaan. Ik weet nog niet precies wat er vanavond is gebeurd, maar ik weet dat het een grote stap was.'

'Een grote stap?' zei Matt haar na. 'Gaan we het nog hebben over het feit dat Andrew hun moeder heeft vermoord? Ik dacht dat ze was omgekomen bij een auto-ongeluk. Dat zei iedereen tenminste.'

'Ze is ook omgekomen in de auto,' zei Neil.

'Ik zei "ongeluk",' zei Matt nadrukkelijk. Neil keek hem zwijgend aan, totdat Matt vroeg: 'Hoe ben je erachter gekomen?'

'Nicky heeft het me een paar maanden geleden verteld,' zei Neil.

'Zomaar?' zei Matt ongelovig. 'Je hebt al die tijd geweten waartoe hij in staat is en toch zei je dat je geen reden had om bang voor hem te zijn. In wat voor omgeving ben jij in godsnaam opgegroeid dat je een moord onbelangrijk vindt en Riko de hele tijd zit uit te dagen?'

Neil schudde zijn hoofd en werd gered door Renees zachte woorden: 'Misschien vertrouwt Neil op Andrews oordeel. Ja, Andrew heeft toegegeven dat hij een moord heeft gepleegd, maar hij zei ook dat hij het heeft gedaan om zijn broer te beschermen.'

'Maar het was met voorbedachten rade,' zei Danielle. 'Dat is dus geen zelfverdediging. Hij had ook de politie kunnen bellen, of jeugdzorg, of de ouders van Nicky.'

'Waar wij vandaan komen zijn mensen niet snel geneigd de politie te vertrouwen,' zei Renee. 'Waarschijnlijk is het nooit bij Andrew opgekomen dat dat ook een mogelijkheid was.'

'Kijk maar naar wat er afgelopen november is gebeurd,' zei Neil. 'Andrew wist altijd al dat Luther Aaron niet zou beschermen.'

Danielle keek ongelovig van de een naar de ander. 'Dus jullie keuren het goed?'

Renee spreidde haar handen en glimlachte naar haar vriendin. ‘We zullen de situatie nooit helemaal begrijpen, Danielle. We kunnen niet in Andrews hoofd kijken of weten hoe erg het voor hen was om samen te leven met hun moeder. Het enige wat we kunnen doen is kiezen: geloven dat hij Aaron wilde beschermen of hem veroordelen om zijn extreme daad. Ik kies liever het eerste. Jij niet? Het is veel geruststellender om te denken dat hij het niet met kwade opzet deed.’

‘Straks ga je nog zeggen dat het een lieverdje is,’ zei Allison spottend.

‘Hou op, zeg,’ zei Danielle met een grimas. ‘Wat een weerzinwekkend idee.’

Toen Neil zeker wist dat de zaak hiermee voorlopig was afgedaan, zei hij: ‘Ik ga naar bed.’

Niemand probeerde hem tegen te houden. Hij sloot zich op in de slaapkamer, kleepte zich om en kroop in bed. Zijn gedachten dreigden hem mee te sleuren naar duistere hoeken, dus telde hij zo ver als hij kon in alle talen die hij kende. Het hielp niet bij het in slaap komen, maar zo hield hij zijn demonen tenminste een tijdje op afstand.

Toen de zon opkwam, gaf Neil het op. Hij deed niet langer alsof hij sliep, stond op en ging hardlopen over Perimeter Road. Hij nam de afslag naar Foxhole Court, waar de vaste beveiligers hun ronde liepen. Neil liep met een grote boog om hen heen. Hij vertrouwde ze vandaag nog minder dan de dag ervoor, nu hij wist hoe gemakkelijk ze te omzeilen waren. Hij liet zichzelf binnen met zijn sleutels en knipte het licht aan onderweg naar de kleedkamer.

Hij stroopte zijn mouwen op, duwde de deur open en bleef weifelend staan. De troep was weg, de vloer was brandschoon. Hij keek over zijn schouder. Het was overal donker toen hij hier aankwam, hij was de enige aanwezige. Hij liep naar zijn kluisje toe en trok het open. De binnenkant was schoon en leeg.

Het was halfacht, wat betekende dat Wymack al uren op was. Neil ging schrijlings op een bankje zitten en belde hem. Na twee keer overgaan nam Wymack op met: 'Ik weet niet wat me meer verbaast: dat je telefoon ook eens een keer aanstaat of dat je zo vroeg wakker bent op een zaterdagochtend.'

'De kleedkamer is schoon, Coach.'

‘Weet ik. Dat hebben Abby en ik gisteravond gedaan nadat jullie weg waren.’

‘Het spijt me,’ zei Neil. ‘Ik wilde het vanmorgen doen.’

‘Ik heb toch gezegd dat jij je daar geen zorgen om moest maken?’ zei Wymack streng.

‘U zei dat ik het gisteren niet hoefde te doen,’ zei Neil.

‘Whatever,’ zei Wymack. ‘Dan doe jij een andere keer maar iets voor mij. Trouwens, wat ga je nu eigenlijk doen, nu ik je ochtendplannen in de war heb gebracht? Niets?’ Hij wachtte tot Neil dat bevestigde en zei toen: ‘Je kunt samen met mij de dossiers doornemen. Ik neem ze mee en zal onderweg ontbijt halen. Of heb je al gegeten?’

‘Nog niet,’ zei Neil. ‘Ik wacht hier wel.’

Wymack hing op.

Neil keek nog een keer naar zijn openstaande kluisje en ging daarna naar de lounge om op Wymack te wachten. Hij liep langs de muren om nog eens naar de foto’s te kijken die Danielle er de afgelopen jaren had opgehangen. Zonder dat Neil het haar had zien doen, waren er een paar foto’s bij gekomen van het afgelopen jaar. De meeste waren van de ouderejaars, omdat Danielle zelden de kans kreeg om haar jongere teamgenoten te fotograferen, maar toch zag Neil er een paar van Halloween en een paar foto’s van hun gezamenlijke etentjes in november en december.

In de hoek hing een foto die Neil helemaal niet herkende. Alleen zichzelf en Andrew stonden erop. Allebei goed ingepakt in dezelfde winterjas, terwijl ze elkaar van dichtbij diep in de ogen staarden. Het duurde even voordat Neil het moment kon plaatsen: de mensen op de achtergrond zagen er niet uit als het publiek bij een wedstrijd. Uiteindelijk zag hij het aan de ramen. Danielle had de foto genomen op het vliegveld, toen ze op

weg waren naar hun wedstrijd in Texas. Hij had toen niet eens gemerkt dat ze naar hen had gekeken.

Hij was ook vastgelegd op een paar groepsfoto's, maar dit was de enige foto waar hij op stond zonder zijn vermomming. Hij was van de rechterkant gefotografeerd, dus de pleister over zijn tatoeage was niet te zien. Het was een foto van Nathaniel Wesninski: dit was het moment waarop hij zijn naam aan Andrew had verteld. Hij greep naar de foto om hem van de muur te rukken, maar hield zich in toen hij de rand vasthad.

Hij was niet alleen naar Palmetto State gekomen om te spelen, maar ook omdat Kevin het bewijs vormde dat er een echt persoon schuilging achter al zijn leugens. In mei zou zowel Nathaniel als Neil verdwijnen, maar in juni zou deze foto er nog steeds hangen. In alle jaren die nog zouden komen, zou hij een klein onderdeel uitmaken van Foxhole Court. Dat gaf troost, of zou dat moeten geven; Neil dacht niet dat troost hoorde te voelen als een knoop in je maag.

Gelukkig kwam Wymack op dat moment binnen. Hij had een papieren zak in de ene hand en een doos vol met papierwerk onder zijn andere arm. Neil hield de deur voor hem open zodat hij de spullen kon neerzetten. Wymack keek om zich heen, liep naar de tv om die op de grond te zetten en duwde het tv-meubel daarna dichterbij de bank om als tafel te gebruiken. Daarna legde hij de papieren er in vier verschillende stapels bovenop. Toen Wymack de lege doos wegzette, sloeg Neil de dichtstbijzijnde map even open. Het was een profielformulier met een foto erop.

'Potentiële nieuwe teamleden,' legde Wymack uit. 'We hebben er minimaal zes nodig.'

'Zes,' zei Neil hem na, terwijl hij op zijn hurken tegenover Wymack ging zitten. 'Gaat u de line-up verdubbelen?'

'Niet omdat ik dat zo graag wil,' zei Wymack. Hij haalde bagels en

flessen sap uit de papieren zak en gaf de helft aan Neil. ‘Het was een van de voorwaarden waaronder we mochten blijven spelen toen Andrew was opgenomen. De ERC vond het niet prettig dat we dit jaar zoveel risico hebben gelopen en wil niet meer alles door de vingers zien. Ik heb beloofd dat het voortaan anders gaat en dat betekent dat we volgend jaar meer spelers nodig hebben.’

Wymack bekeek elke stapel en schoof er een naar Neil. ‘De meiden zitten volgend jaar allemaal in hun laatste jaar, dus we hebben op z’n minst drie nieuwe meiden nodig om hen te vervangen. In totaal zijn we op zoek naar twee aanvallers, twee spelverdelers, een verdediger en een keeper. Zoek uit wie er kans maakt en dan schiften we daarna verder.’

‘Hoort Kevin dit niet te doen?’ vroeg Neil.

‘Jij doet de eerste schifting,’ zei Wymack. ‘Hij de tweede. Ik neem de uiteindelijke beslissing.’

Neil keek een tijdje naar de dossiers die voor hem lagen en sloeg toen het bovenste open. Hij bestudeerde de gegevens: fitheid, doelpunten, aantal gewonnen wedstrijden, enzovoort. Eerst wist hij nog niet precies waar hij naar zocht, maar tegen de tijd dat hij de derde aanvaller bekeek kreeg hij wel een idee. Die derde aanvaller scoorde op alle punten goed, maar de vierde was interessanter, omdat die meetbaar verbetering toonde. Op de achterkant van elk dossier zat een cd geplakt, waar waarschijnlijk beelden op stonden van de beste spelmomenten van de speler.

Hij splitste de stapel in tweeën: de veelbelovende en de twijfelgevallen, en ging nog eens door elke stapel. Hij dacht dat de tweede ronde sneller zou gaan nu hij alle informatie al eens had gelezen, maar hij werd bij elk geval weer aan het twijfelen gebracht. Wymack zou waarschijnlijk alle andere posities al hebben afgehandeld tegen de tijd dat Neil eindelijk een beslissing had genomen, maar toen hij even stiekem opzij keek, zag hij dat

Wymack niet veel verder was dan hij. Zijn ogen bewogen niet eens; hij las de statistieken niet, maar bestudeerde de foto alsof hij daar alle nodige informatie uit kon halen.

Neil keek weer naar het geopende dossier voor zijn neus en probeerde te zien wat Wymack zag. Misschien kon Wymack het verdriet in de ogen van de mensen zien, zoals Neil boosheid kon zien; als Neil een uiterlijk kalm meisje zag, zag Wymack misschien wel haar lege blik en verslagen schouders. Neil vroeg zich af of Wymack ook iets had gezien in zijn schoolfoto of dat hij gewoon had vertrouwd op Hernandez' oordeel dat er iets met Neil aan de hand was. Zelf dacht hij graag dat hij een goede pokerface had, maar Wymack kon hij inmiddels niet meer voor de gek houden.

'Is er iets?' vroeg Wymack.

'Nee,' loog Neil, en hij concentreerde zich snel weer op de opdracht.

Het kostte hem de halve ochtend om alle potentiële aanvallers door te nemen, maar uiteindelijk had Neil toch een stapeltje voor Kevin en Wymack klaarliggen. Wymack legde het naast zich op de grond en deed de afgewezen dossiers terug in de doos.

'Verder nog iets?' vroeg Neil.

'Je kunt gaan,' zei Wymack. 'Heb je een lift nodig?'

'Hoeft niet,' zei Neil.

'Hm-mm,' humde Wymack zonder op te kijken.

Neil probeerde niet te begrijpen of hij daar iets mee bedoelde en verzamelde de troep van hun ontbijt. Hij was al bijna bij de vuilnisbak toen Wymack zei: 'O trouwens, ik benoem jou volgend jaar tot tweede aanvoerder.'

Neils keel kneep dicht. Hij draaide zich om zodat hij Wymack kon aankijken. Pas bij de tweede poging wist hij uit te brengen: 'U doet wát?'

‘Danielle gaat uiteindelijk toch weg,’ zei Wymack. ‘Iemand moet haar vervangen.’

‘Ik niet,’ protesteerde Neil. ‘Vraag Matt of Kevin maar.’

‘Getalenteerde spelers met meer ervaring,’ gaf Wymack toe, ‘maar ze hebben niet wat het team nodig heeft. Weet je waarom ik Danielle destijds aanvoerder heb gemaakt?’

Eindelijk keek Wymack Neil aan. Hij wachtte tot Neil nee schudde. ‘Zodra ik haar zag wist ik dat zij dit team kon leiden. Het maakte niet uit wat haar teamgenoten van haar vonden of wat de pers van haar vond. Ze weigerde te mislukken, dus zou ze ook weigeren om het team te laten zakken. En precies dat had ik nodig om de Foxes naar een hoger plan te tillen. Jij bent de enige die haar kan opvolgen,’ zei Wymack. ‘Heb je dat niet gemerkt? Om jou heen vormen ze een eenheid. Dat is iets bijzonders. Jij bent bijzonder.’

‘U weet niet eens wie ik ben.’

‘Tuurlijk wel,’ zei Wymack. ‘Jij bent Neil Josten, negentien jaar, afkomstig uit Millport, Arizona. Geboren op 31 maart, een meter zestig lang, rechtshandig, stickmaat drie. Aanvaller voor mijn Foxes en de speler die de meeste vooruitgang heeft geboekt in de eerste klasse van de NCAA. Nee,’ zei Wymack luider toen Neil hem wilde onderbreken. ‘Kijk me aan. Zie ik eruit als iemand die het iets kan schelen wie je vroeger was? Nou?’ Wymack wees naar zijn eigen gezicht en tikte daarna met zijn vinger op de tafel. ‘Het enige wat mij kan schelen is wie je nu bent en wie je kunt worden. Ik vraag niet van je dat je je verleden vergeet, maar ik zeg wel dat je het kunt overwinnen.’

‘Ik kan geen aanvoerder worden,’ zei Neil. ‘Dat doe ik niet.’

‘Dit is geen democratie,’ zei Wymack. ‘Jij hebt er niets over te zeggen wat je wel of niet gaat doen. Ik maak hier de regels en jij moet ze opvolgen.’

En je zult ze ook opvolgen. Jij hebt dit net zozeer nodig als ik jou nodig heb. Geef me één goede reden waarom je dit niet zou doen.'

'Ik...' begon Neil, maar hij kon niet zeggen: 'Ik ga dood.' Hij kon Wymack onmogelijk vertellen dat hij niet lang genoeg zou blijven leven om die positie in te nemen. 'Ik moet gaan.'

Hij was bang dat Wymack met hem in discussie zou gaan, maar het enige wat zijn coach zei was: 'Ik zie je maandag.'

Neil dacht dat hij gemakkelijker zou kunnen ademen als hij eenmaal het stadion uit was, maar zijn borstkas voelde nog steeds verkramp aan toen hij de stoep op strompelde. Bij de gedachte om terug te gaan naar Fox Tower en zijn teamgenoten onder ogen te komen, kreeg hij al pijn in zijn buik, maar hij kon nergens anders heen. Eigenlijk zou hij het uit zijn systeem moeten werken door te gaan hardlopen, zichzelf afmaten tot hij niet meer kon nadenken of voelen, maar zijn voeten bleven aan de grond genageld. Misschien wisten die dat hij niet meer zou stoppen als hij nu zou gaan rennen.

Hij zakte neer op de stoeprand om zijn gedachten te ordenen, maar die buitelden in cirkeltjes over elkaar heen. Even had hij het gevoel dat hij echt gek werd, maar toen hoorde hij Andrews stem zijn naam zeggen en kwamen alle gedachten met een ruk tot stilstand. Te laat besepte hij dat hij zijn telefoon in zijn hand had en tegen zijn oor hield. Hij kon zich niet eens herinneren dat hij die uit zijn zak had gehaald, laat staan dat hij Andrews nummer had gebeld. Hij liet de telefoon zakken en drukte op een knopje in de hoop dat hij het zich had verbeeld, maar toen zag hij dat Andrews naam op het schermje stond en de timer gaf aan dat hij hem al bijna een minuut lang aan de lijn had.

Neil drukte de telefoon weer tegen zijn oor, maar wist niet hoe hij het akelige gevoel dat hem vanbinnen opvrat moest omschrijven. Over drie

maanden was het seizoen voorbij. Over vier maanden zou hij dood zijn. Over vijf maanden zouden de Foxes weer gaan trainen voor de zomer met zes nieuwe gezichten. Neil kon de maanden die hij nog te leven had al op één hand tellen. De andere hand was de toekomst die hij niet zou hebben: tweede aanvoerder, aanvoerder, prof. Neil had het recht niet om te rouwen om die gemiste kansen. Hij had dit jaar al meer gekregen dan hij verdiende en het was egoïstisch om meer te willen.

Hij zou dankbaar moeten zijn voor wat hij had en blij dat zijn dood voor een goed doel was. Hij zou zijn vader en de Moriyama's mee ten onder sleuren en ze zouden nooit meer kunnen herstellen van de dingen die hij over hen zou vertellen. Het was de gerechtigheid die hij nooit had verwacht te krijgen en wraak voor de dood van zijn moeder. Hij dacht dat hij er vrede mee had, maar die doffe pijn vanbinnen was toch weer terug. Het voelde alsof hij verdronk.

Eindelijk wist hij iets uit te brengen, maar het was niet meer dan: 'Kom me ophalen bij het stadion.'

Andrew gaf geen antwoord, maar de stilte klonk anders. Neil keek naar het scherm. De timer stond stil op 1 minuut en 12 seconden; Andrew had opgehangen. Hij stopte zijn telefoon weg en wachtte.

Het ritje van Fox Tower naar Foxhole Court duurde maar een paar minuten, maar het duurde toch nog een kwartier voordat Andrew de parkeerplaats opreed. Hij parkeerde op een paar centimeter afstand van Neils linkervoet en liet de motor draaien. Kevin zat op de rijdersstoel en keek Neil met een veroordelende frons op zijn gezicht aan door de voorruit. Andrew stapte uit toen Neil niet in beweging kwam en ging voor hem staan.

Neil keek op naar Andrews verveelde gezicht en wachtte op vragen die niet zouden komen. Die apathie zou hem moeten ergeren, maar op de

een of andere manier werd hij er nu juist rustig van. Waarschijnlijk was Andrews desinteresse in Neils welzijn juist de reden geweest waarom hij hem had gebeld: het besef dat Andrew nooit zou schrikken, ongeacht in welke staat Neil zich bevond.

‘Ik wil hier vandaag niet zijn,’ zei Neil.

‘We zaten al bijna op de snelweg,’ zei Andrew.

Het was de meest halfhartige uitnodiging die Neil ooit had gehoord, maar dat kon hem niet schelen. Andrew was zonder aarzelen omgekeerd en teruggekomen. Dat was reden genoeg om nu op te staan en met hem mee te gaan. Neil klom achter in de auto en keek uit het zijraampje. Kevin keek naar hem om, maar zei niets en Andrew reed al weg voordat hij het portier goed en wel dicht had.

Ze vroegen niet wat er aan de hand was, dus Neil vroeg ook niet waarom ze de I-85 naar Atlanta opreden. Het waren de langste twee uur van Neils leven, maar de stilte en het idee dat hij Palmetto State University even achter zich kon laten, hielpen Neil bij het ordenen van de chaos in zijn hoofd. Toen ze Alpharetta bereikten was hij weggezakt in een soort aangename versuffing. De slapeloze nacht begon hem parten te spelen en hij stond zichzelf toe om in slaap te vallen. Hij werd wakker van Andrews telefoon die afging, waarop Andrew opnam en alleen ‘Niet doen’ zei. Een paar minuten later parkeerden ze bij een autodealer. Kevin stapte onmiddellijk uit. Andrew schakelde de motor uit en gooide zijn sleutels op de bijrijdersstoel.

‘Uitstappen of hier blijven,’ zei Andrew. ‘Dat zijn de enige twee keuzes.’

Wegrennen was geen optie, bedoelde hij. Andrew wist waarom Neil hem had gebeld. ‘Ik blijf hier.’

Andrew stapte uit en sloeg het portier hard achter zich dicht. Neil keek hem na tot hij door de voordeur verdween, op zoek naar een verkoper,

waarna hij zijn ogen weer dichtdeed en in slaap viel. Toen hij wakker werd, stond er een groot zwart metalen monster naast de huurauto geparkeerd. Neil had nog steeds geen verstand van auto's maar alle glanzende rondingen van dit ding schreeuwden: duur. Hij nam aan dat Andrew nu hetzelfde deed als toen hij zijn vorige auto kocht: hij zocht gewoon de duurste uit. Een vreemde gewoonte voor iemand die beweerde geen waarde te hechten aan materiële bezittingen.

Andrew deed de achterklep open en keek over de achterbank naar Neil. 'Kevin?'

Neil wreef de slaap uit zijn ogen en knipte de autogordel los. 'Laat hem maar met jou meerijden, ik heb hem niets te zeggen.'

Andrew deed de klep weer dicht en Neil kroop naar voren om achter het stuur te gaan zitten. Andrew vertrok als eerste. Neil reed achter hem aan naar de snelweg. Onderweg stopten ze bij een benzinestation met een fastfoodrestaurant ernaast. Neil had geen honger, maar dronk wel de grootst mogelijk kop koffie terwijl de anderen zaten te eten. Hij nam één zitje verderop plaats en staarde in het niets. Af en toe keek Kevin naar hem, maar hij zei niets. Waarschijnlijk schreef hij Neils rare bui toe aan het fiasco van de dag ervoor. Andrew keek alleen maar door de glazen wand naar zijn nieuwe auto.

De terugrit leek korter dan de heenweg, ook al moesten ze eerst nog een eind doorrijden naar Greenville om de huurauto weg te brengen. De medewerker controleerde de auto op schade, zette de motor lang genoeg aan om te zien hoe vol de tank nog was en liet Andrew een paar formulieren ondertekenen. Daarna zat er niets anders op dan teruggaan naar de campus. Neil dacht dat hij zich daar inmiddels wel weer oké zou voelen, maar zodra hij Fox Tower in het vizier kreeg, werd hij overvallen door vermoeidheid.

Ze namen de trap naar boven. Neil stopte niet bij de derde verdieping maar liep door naar het dak. Het zachte geluid van voetstappen achter zich gaf aan dat Andrew hem was gevolgd. De deur naar de gang sloeg dicht toen Kevin naar zijn kamer ging. Toen Neil met de deur naar het dak stond te worstelen kwam Andrew bij hem staan. Hij had twee sigaretten gepakt en stak die op voordat ze naar buiten gingen. Neil nam er een van hem over en liep ermee naar de dakrand aan de voorkant van het gebouw. Hij ging zo dicht mogelijk bij de rand zitten in de hoop dat zijn hoogtevrees hem zou afleiden van zijn sombere gedachten. De campus lag aan zijn voeten.

Andrew kwam naast hem zitten en hield iets omhoog. Toen Neil opzij keek, duurde het even voordat hij begreep wat Andrew hem aanbood. De autodealer had hem twee sleutels gegeven en Andrew gaf de reservesleutel nu aan Neil. Toen Neil te lang aarzelde voordat hij ze aanpakte, liet Andrew ze tussen hen in op het beton vallen.

‘Het is maar een sleutel,’ zei Andrew. ‘Of heb je daar ook al moeite mee?’

‘Jij bent een pleegkind. Je weet best dat een sleutel niet niks is,’ zei Neil. Hij pakte de sleutel niet op, maar legde zijn hand erop en betastte de vorm van dit nieuwe cadeau. ‘Ik heb altijd genoeg geld gehad om een comfortabel leventje te leiden, maar voor alle fatsoenlijke slaapplekken moet je veel te veel vragen beantwoorden. Ze doen een achtergrondcheck en willen referenties en bankgegevens; allemaal dingen die ik niet kon geven zonder een spoor achter te laten. In Millport had ik iets gekraakt. Daarvóór overnachtte ik in louche hotels of brak ik auto’s open om in te slapen, of ik vond slaapplekken waar ze graag zwart geld aannamen. Ik stond altijd in de vluchtstand,’ zei Neil. Hij draaide zijn hand om en voelde met zijn vingertopje langs de afdruk van de sleutel in zijn handpalm. De

huissleutel die Andrew hem had gegeven had hij zo vaak gevoeld dat hij ieder puntje en kuiltje van de baard uit zijn hoofd kende. 'Ik moest altijd liegen, en schuilen en verdwijnen en heb me nooit ergens thuis gevoeld of een eigen plek gehad. Maar Coach gaf me de sleutel van het stadion en jij zei dat ik moest blijven. Je hebt me de sleutel van een thuis gegeven.' Hij klemde zijn hand dicht en stelde zich voor hoe het metaal van de sleutel in zijn huid prikte. Toen hij Andrew aankeek zei hij: 'Sinds de dood van mijn ouders heb ik geen thuis meer gehad.'

Andrew prikte met een vinger in Neils wang en wendde zo zijn gezicht af. 'Niet zo naar me kijken. Ik ben niet het antwoord voor jou en jij al helemaal niet voor mij.'

'Ik ben ook niet op zoek naar een antwoord, ik wil alleen...'

Neil maakte een hulpeloos gebaar zonder zijn zin af te maken. Hij wist niet wat hij wilde, hij wist niet wat hij nodig had. De afgelopen vierentwintig uur hadden hem ondersteboven geschopt en hij was nog steeds niet overeind gekomen. Hij wist niet hoe hij de pijn kon verlichten of hoe hij de stemmen in zijn hoofd die 'niet eerlijk' fluisterden het zwijgen kon opleggen.

'Ik ben het zat om niets te zijn,' zei Neil.

Hij had deze blik al een keer eerder op Andrews gezicht gezien, toen ze afgelopen zomer een wapenstilstand hadden afgesproken in de woonkamer van Wymack. Neil had hem toen halve waarheden gevoerd om hem gerust te stellen, maar de vage omschrijving van de misdaden van zijn ouders waren niet hetgeen waar hij Andrew mee had weten te bereiken. Het was zijn hevige jaloezie op Kevin geweest, en zijn eenzaamheid en wanhoop. Na alles wat ze de afgelopen maanden hadden meegemaakt, wist Neil eindelijk wat deze blik betekende. De duisternis in Andrews ogen was geen censuur, het was begrip. Andrew had dit punt

jaren geleden ook bereikt en was gebroken. Nu zat Neil op het randje van de afgrond en deed zijn uiterste best om niet te vallen.

‘Je bent een Fox. Je zult altijd niets zijn.’ Andrew drukte zijn sigaret uit. ‘Ik haat je.’

‘Negen procent van de tijd haat je me niet.’

‘Negen procent van de tijd wil ik je niet vermoorden, maar ik haat je altijd.’

‘Elke keer dat je dat zegt word je iets minder geloofwaardig.’

‘Niemand heeft jou iets gevraagd.’ Daarop nam Andrew Neils gezicht tussen zijn handen en leunde naar hem toe. Afgezien van Nicky’s dronken aanranding had Neil al vier jaar niemand meer gezoend. Het laatste meisje was een magere Frans-Canadese die hem alleen met haar vingertoppen had vastgehouden en hem had gezoend alsof ze bang was dat haar goedkope rode lippenstift zou uitsmeren. Neil wist niet meer hoe ze heette of hoe ze eruitzag. Hij herinnerde zich alleen hoe onbevredigend hun stiekeme ontmoeting was geweest en hoe kwaad zijn moeder was geworden toen ze hen had betrappt. Dat ongemakkelijke kusje was de straf die erop volgde niet waard geweest.

Maar dit was iets totaal anders.

Andrew zoende hem alsof het een gevecht op leven en dood was, alsof zijn wereld ophield en begon bij Neils mond. Neils hart kwam hortend en stotend tot stilstand toen Andrews lippen hard op de zijne drukten. Zonder erbij na te denken bracht hij zijn hand omhoog, maar hij kwam niet verder dan Andrews kaak, voordat hij zich herinnerde dat Andrew liever niet werd aangeraakt. Snel pakte hij de mouw van Andrews jas vast en begroef zijn vingers in de wol.

De aanraking was een trigger. Andrew trok zich net lang genoeg terug om ‘Zeg dan nee,’ te zeggen.

Neils lippen waren beurs, zijn huid gloeide. Hij was buiten adem, alsof hij net een halve marathon had gelopen. Maar hij voelde zich ook sterk, alsof hij nóg vijf halve marathons aankon. In zijn maag ging de paniek echter tekeer. Zijn gezonde verstand zei dat hij dit moest weigeren en zich moest terugtrekken, voordat ze iets zouden doen waar ze allebei spijt van zouden krijgen. Renee had echter gezegd dat Andrew nooit ergens spijt van had en Neil zou niet lang genoeg blijven leven, dus wat maakte het uit? Hij had nog niet besloten of hij naar voren moest leunen of zich moest terugtrekken toen Andrew zijn vingers van zijn jas pulkte.

‘Laat los,’ zei hij. ‘Ik ga dit nu niet doen met jou.’

Hij duwde Neils arm weg en trok zich zo ver terug dat Neil hem niet meer kon aanraken. Hij pakte zijn uitgedrukte sigaret op, besloot dat die niet meer te redden was en graaide in zijn zak. Neil keek naar hem tot hij zijn sigaret had aangestoken. Hij zag de spanning in Andrews schouders en het geweld in zijn ingehouden bewegingen. Hij dacht dat hij iets moest zeggen, maar wist niet waar hij moest beginnen. Andrews kus en het abrupte einde ervan waren allebei even verbijsterend.

Andrew nam maar één trekje voordat hij zijn tweede sigaret ook uitdrukte naast de eerste. Hij stak een derde op, maar Neil stak zijn hand uit en pakte die uit zijn hand. Het was misschien een goed teken dat Andrew niet reageerde op het afpakken. Neil legde de sigaret naast zijn eigen gevallen sigaret en keek Andrew weer aan.

Andrew gooide zijn pakje aan de kant en trok zijn knieën tegen zijn borst.

Eigenlijk zou Neil het moeten loslaten, maar hij wilde het zo graag begrijpen. ‘Waarom niet?’

‘Omdat je te stom bent om nee tegen me te zeggen,’ zei Andrew.

‘En je wilt niet dat ik ja zeg?’

‘Dit is geen ja, dit is een zenuwinzinking. Ik zie heus wel het verschil, ook al zie jij dat zelf niet.’ Hij duwde zijn duim tegen zijn onderlip alsof hij het gewicht van Neils mond kon uitwissen en richtte zijn blik op de horizon. ‘Ik wil niet worden zoals zij. Ik zal niet accepteren dat je afstand van me neemt.’

Neil deed zijn mond open, dicht, probeerde het opnieuw. ‘De volgende keer dat iemand zegt dat je geen ziel hebt, ga ik misschien met ze op de vuist.’

‘Tweënnegentig procent,’ zei Andrew. ‘Bijna drieënnegentig.’

Het was niet grappig – deze hele situatie was niet grappig – maar dat antwoord was zo vervelend en zo typisch Andrew dat Neil er toch om moest glimlachen. Hij onderdrukte de glimlach voordat Andrew hem zag en keek weer naar de campus onder hen.

Voor het eerst die dag, misschien wel voor het eerst in die turbulente week, had hij het gevoel dat hij kon ademen zonder dat beklemmende gevoel op zijn borst. Terwijl de spanning uit zijn lichaam verdween, kwam die vermoeidheid weer terug, maar deze keer was het echte vermoeidheid. Hij had die nacht niet geslapen en maar een uurtje ingehaald in de auto. Als hij nu zou gaan slapen, zou zijn ritme de rest van het weekend in de war zijn, maar dat kon hem niet schelen. Hij pakte Andrews autosleutel op en kwam overeind.

‘Hé,’ zei hij, maar Andrew keek niet naar hem op. ‘Dank je wel.’

‘Ga weg voordat ik je van de rand duw,’ zei Andrew.

‘Doe maar. Dan sleur ik je met me mee,’ zei Neil nog maar een keer. Hij liet Andrew alleen achter met zijn gedachten.

Als bij een wonder was er niemand bij hem thuis. Toch deed Neil de slaapkamerdeur achter zich dicht voordat hij zich omkleedde en zijn joggingbroek aantrok. Hij zette zijn wekker zodat hij rond etenstijd wakker

zou worden, maar zette hem verder vooruit toen hij een uur later nog wakker lag. Hij haalde zijn hand onder de dekens vandaan, deed hem open om zijn nieuwste bezit te bewonderen. De baard van de sleutel had allemaal kuiltjes in zijn duim gedrukt. Hij deed de sleutel aan zijn sleutelhanger naast die van Andrews oude auto en keek hoe ze daar bungelden zonder echt iets te zien.

Nadat zijn moeder zijn fantasieën over intimiteit uit hem had geslagen, had Neil het fantaseren helemaal opgegeven. Natuurlijk had hij nog wel behoeften, maar die handelde hij af met net zoveel interesse als honger en dorst. Misschien was het een overlevingsstrategie geweest om verder niets te wensen. Hij kon het toch niet krijgen, dus had het geen zin om het te missen. Die instelling was in de loop der jaren versterkt door achterdocht, totdat het enige vanzelfsprekende leek te zijn om alle mensen dan maar op afstand te houden.

Dat hij vrienden zou worden met de Foxes was onverstandig maar onvermijdelijk. Met een van hen zoenen was ondenkbaar en druiste tegen alles in wat hij kende. Neil was absoluut niet van plan geweest om het zover te laten komen of om Andrew ertoe te verleiden. Waarschijnlijk hoefde hij zich er verder geen zorgen om te maken, gezien Andrews hardop uitgesproken afkeer van hem en zijn ernstige issues met grenzen. Andrew was heel anders dan Nicky; die zou zeuren, protesteren en in discussie gaan als Neil zou zeggen dat het een slecht idee was. Als Neil hem zou afwijzen, zou Andrew nooit vragen waarom en er nooit meer over beginnen. Het zou zijn alsof het nooit was gebeurd en dan kon Neil in alle rust de laatste paar maanden van zijn leven uitzitten.

Maar was dit nu rust of lafheid, en was het overleven of vermijden?

Neil kon zichzelf de hele dag wijsmaken wat het slimste was om te doen, maar als hij echt zoveel gaf om wat slim was, dan zou hij helemaal

nooit naar Palmetto State zijn gekomen. Of hij zou zijn vertrokken zodra hij erachter kwam dat de Moriyama's een stel criminelen waren of toen Riko hem bij zijn echte naam noemde of toen Riko hem uitdaagde zijn eigen veiligheid in te ruilen voor die van Andrew. Neil had het hele jaar al de ene na de andere slechte beslissing genomen en nu bleek het zowaar het beste jaar van zijn leven te zijn.

Dat was niet genoeg reden om dit te accepteren, maar Neil was ook nog niet bereid om het idee helemaal te laten varen. Tijd was iets waar hij niet veel van had, maar hij had wel meer dan een paar stressvolle momenten nodig om uit te vogelen wat hij wilde. Hij wist dat hij nu niet in de juiste stemming was om een beslissing te nemen. Hij legde de sleutel onder zijn kussen en rolde op zijn andere zij, alsof dat iets zou veranderen aan wat er zojuist was gebeurd. Hij hield zichzelf voor dat hij er nu niet aan moest denken, maar zijn mond herinnerde zich nog de druk van Andrews lippen. Hij kreeg er kippenvel van.

Hij gebruikte de enige manier om zijn gedachten af te leiden - zo ver mogelijk tellen in elke taal die hij kende - en viel uiteindelijk in slaap.

Neil wist niet hoelang hij had geslapen toen zijn telefoon begon te zoe-men. Hij had een nieuw bericht ontvangen van een onbekend nummer. Het enige wat erin stond was '48'. Neil verwijderde het bericht en zou weer in slaap zijn gevallen als hij het gedempte geluid van de televisie in de andere kamer niet had gehoord. Hij zocht naar de moed om de oudere-jaars onder ogen te komen en merkte dat hij minder ver hoefde te zoeken dan die ochtend. Met een zucht schopte hij de dekens van zich af, zette de wekker uit en klom uit bed.

Danielle en Matt zaten dicht tegen elkaar aan op de bank. Zodra ze Neil in de deuropening zag staan, greep Danielle naar de afstandsbedie-ning om de televisie uit te zetten. 'Hebben we je wakker gemaakt?' vroeg

ze. Hoewel Neil van nee schudde, zei ze toch: 'Sorry.'

'Ik moet ook eigenlijk niet overdag slapen,' zei Neil.

Hij ging naar de keuken om een glas water te halen. Toen hij terugkwam had hij verwacht dat ze weer verder waren gegaan met wat ze aan het kijken waren, maar de tv stond nog steeds uit. Er lag een stilzwijgend gesprek in de blikken die Matt en Danielle elkaar toewierpen. Neil wist niet wie van de twee de discussie won, maar Matt schudde uiteindelijk zijn hoofd en keek Neil aan.

'We wilden een verjaardagsfeestje voor je organiseren,' zei Matt. 'Het lijkt zo stom om jarig te zijn en er niets aan te doen. Maar Renee vond het een slecht idee, zó slecht zelfs dat ze op een gegeven moment Andrew heeft gebeld om haar te steunen. Hij koos inderdaad haar kant.'

Neil herinnerde zich dat hij wakker was geworden van Andrews telefoon toen ze Alpharetta binnenreden. Andrew had alleen maar geluisterd en 'Niet doen' gezegd.

In stilte nam Neil alle achterdochtige gedachten die hij over Renee had gehad terug. Door haar serene buitenkant zou hij haar waarschijnlijk altijd verkeerd inschatten, maar ze begreep tenminste wel de kleine dingen die echt belangrijk waren.

'Dank je wel, maar ze hebben gelijk,' zei Neil. 'Ik doe liever alsof het niet zo is.'

'En als we geen feestje geven, maar je wel cadeautjes geven?' vroeg Danielle. Ze zuchtte toen Neil ook hoofdschuddend op dat voorstel reageerde. 'Oké, maar als we het nu niet vieren gaan we op 31 maart echt helemaal uit ons dak. Afgesproken?'

'Wat bedoel je precies met helemaal uit je dak?' vroeg Neil.

Danielle glimlachte alsof hij geen vraag had gesteld. 'Afgesproken?'

'Afgesproken,' zei Neil.

‘Mooi zo,’ zei Danielle. ‘Kom nu maar hier.’

Neil ging bij hen op de bank zitten en ze zette de tv weer aan. Hij was het berichtje dat hij eerder had ontvangen al bijna vergeten toen hij ineens weer een bericht kreeg van een onbekend nummer waar alleen ‘47’ in stond. Neil keek verbijsterd naar het schermje tot het tot hem doordrong dat iemand zat af te tellen. Hij liep naar de kalender die op de koelkast hing. Op zijn vingers telde hij de dagen af terwijl hij de bladzijden omsloeg tot hij bij maart aankwam. Heel even dacht hij dat hij bij de verjaardag van Neil Josten zou uitkomen, maar hij telde tot vrijdag 9 maart. Vreemd. Dat was de laatste dag voor de voorjaarsvakantie en er was die avond een wedstrijd, maar het was niet een van de twee beslissende wedstrijden.

Hij keek nog een keer op zijn telefoon en vroeg zich even af of hij een antwoord zou sturen, maar besloot uiteindelijk het bericht te verwijderen.

De rest van de Foxes kwam er pas maandagochtend achter dat Andrew een nieuwe auto had. Nicky liep achter Neil aan over de parkeerplaats, terwijl hij zeurde over een project dat hij vandaag af moest hebben maar pas half af had. Toen Andrew stil bleef staan, deed Nicky dat ook, maar omdat Nicky de huurauto niet zag staan, praatte hij gewoon door. Pas toen Andrew het portier aan de bestuurderskant opendeed, hield Nicky zijn mond. Hij keek, keek nog eens en viel bijna toen hij een sprongetje achteruit maakte.

‘Dit méén je niet!’

Door zijn uitroep keken de anderen ook om. Uiteraard was Matt de eerstvolgende die reageerde. Hij rende langs Neil heen en staarde naar de auto. ‘Wat doe jij met een Maserati?’

‘Erin rijden,’ zei Andrew, alsof dat vanzelfsprekend was. Hij stapte in.

Matt stak twee handen uit naar de motorkap, maar raakte hem niet aan, alsof hij dacht dat zijn vingerafdrukken het perfecte uiterlijk van de auto zouden verpesten. De schaamteloze bewondering op zijn gezicht zorgde ervoor dat Neil naar Andrew keek. Andrew keek hem even aan door de voorruit en wilde het portier dichttrekken, maar Matt stak snel zijn hand ertussen. Hij leunde voorover om met grote ogen en verrukt het interieur te bekijken.

Nicky was iets minder voorzichtig en raakte de auto overal aan terwijl hij er met open mond omheen liep.

‘Maar wanneer...?’ vroeg Matt. ‘En hoe...?’

Allison was minder tactisch. ‘Heeft hij hem gestolen?’

Danielle siste dat ze haar mond moest houden, maar Allison trok onverschillig haar schouders op.

‘Start eens! Ik wil de motor horen,’ spoorde Matt Andrew aan.

Andrew draaide de sleutel om in het contact en de auto kwam met een zacht gegrom tot leven. Matt gooide zijn armen in de lucht alsof hij een symfonieorkest dirigeerde en tolde weg, waardoor Andrew eindelijk zijn portier kon sluiten. Matt ging bij Danielle staan terwijl hij allemaal feitjes en statistieken opsomde waar Neil niets van snapte. Neil keek naar Aaron om zijn reactie te peilen. Aaron leek in tweestrijd, alsof hij de nieuwe auto wel wilde bewonderen, maar zijn wrok nog niet kon loslaten.

Kevin, die door zijn opvoeding zelden onder de indruk was van rijkdom en er zelf bij was geweest toen Andrew de auto aanschafte, had geen geduld voor de fratsen van zijn teamgenoten en keek ze allemaal geërgerd aan.

‘Straks komen we nog te laat op de training.’

‘Nou én!’ zei Nicky, maar hij stapte toch snel achterin. Hij was er

inmiddels aan gewend dat hij in het midden moest zitten om Aaron en Neil uit elkaar te houden. Snel deed hij zijn gordel om, waarna hij tussen de twee voorstoelen door leunde om het dashboard te bewonderen. Zijn oh's en ah's galmden door de auto toen Aaron en Neil instapten. Andrew liet hem even zijn gang gaan en duwde hem daarna naar achteren met een hand tegen zijn gezicht. Nicky was zo opgewonden dat hij niet eens boos werd, maar zei: 'Serieus, Andrew. Waar heb je dit ding vandaan?'

'Uit Georgia,' antwoordde Andrew.

Nicky zuchtte, maar ging er niet over door.

Andrew en Aaron praatten nog steeds niet met elkaar en Aaron en Neil gingen elkaar zo veel mogelijk uit de weg, maar de rest van de Foxes probeerde de stiltes op te vullen wanneer dat maar kon. Door Riko's gemene streek van afgelopen vrijdag waren de ouderejaars nogal beschermend geworden, iets wat zowel onnodig als goedbedoeld was. Zelfs Kevin deed zijn best om toleranter te zijn, misschien omdat hij had gezien hoezeer Neil zaterdag van streek was geweest.

Hij had natuurlijk tegen hen kunnen zeggen dat alles oké was, maar ze speelden nu beter samen dan eerder en hij wilde daar niets aan veranderen. De Foxes moesten nog één wedstrijd in de eerste ronde overleven. Hun reeks overwinningen betekende dat ze hun plaats voor de eerste death match hadden verzekerd, maar ze waren niet van plan om deze week rustig aan te gaan doen.

Elk snippertje vrije tijd dat hij had, besteedde Neil aan exy. Hij nam de aantekeningen over de tactieken en opstellingen van SUA mee naar college die hij dan onder zijn studieboeken verstopte. Kevin en hij ontmoeten elkaar tijdens de lunch in de eetzaal om wedstrijden te bespreken. Ondanks zijn pogingen om zich op de wedstrijd van vrijdag te concentreren, dwaalden zijn gedachten herhaaldelijk af. Iedere keer als Andrew

door de ruimte liep, volgden Neils ogen hem. Iedere keer als Neil zijn sleutels uit zijn zak haalde en de nieuwste toevoeging zag, herinnerde hij zich Andrews kus. Hij keek naar Matt en Nicky om te zien of hij hen nu ook anders zag, maar daar was niets aan veranderd. Neil wist niet wat dat betekende, maar hij wist wel dat dit niet het moment was om erachter te komen. Hij zou moeten wachten tot volgende week, wanneer de Foxes een week vrij hadden vóór de death match.

Op woensdag diende zich de perfecte afleiding aan. Kengo Moriyama zakte tijdens een bestuursvergadering in elkaar en werd per ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Wymack had de radio meestal zachtjes aan staan als hij in het stadion aan het werk was. Zodra hij het nieuws hoorde stuurde hij het team een bericht. Neil was ervan overtuigd dat Riko zou worden belaagd door de pers nog vóórdát Kengo goed en wel was opgenomen in het ziekenhuis. Als hij niet zo'n gloeiende hekel aan Riko had gehad, zou hij hebben gewalgd van het gevoelloze enthousiasme van de verslaggevers.

Tussen zijn colleges door bekeek Neil op de computer in de bibliotheek fragmenten van het interview. Riko wist het merendeel van de vragen kalm en vriendelijk te beantwoorden, maar de lelijkheid kwam naar buiten toen ze hem vroegen of hij op weg was naar het ziekenhuis. De verslaggever wist maar al te goed dat Kengo en Riko geen contact meer met elkaar hadden; ze begrepen alleen niet hoezeer ze van elkaar waren vreemd. Kevin had een keer aan de Foxes verteld dat Riko zijn vader en broer nooit had ontmoet. De familie Moriyama had geen tijd voor tweede zoons, dus Riko was meteen na zijn geboorte naar Tetsuji gestuurd.

De blik waarmee Riko de interviewer aankeek, had de microfoon in haar hand kunnen smelten. 'U weet dat we morgen een wedstrijd hebben. Ik moet nu bij mijn team zijn. Als de artsen ook maar iets waard zijn,

maken ze hem weer gezond, of ik nu naast het bed sta of niet.'

Neil pakte zijn telefoon en stuurde een bericht naar Kevin. 'Denk je dat het ernstig is?'

'Hopelijk niet,' was Kevins eerste antwoord, en toen: 'Riko denkt nog steeds dat hij met zijn roem de aandacht van zijn vader kan trekken. Als Lord Kengo niet herstelt, zal Riko zijn woede en verdriet op alles en iedereen afreageren.'

Neil dacht daar even over na en antwoordde toen met: 'Het is maar goed dat jij daar niet meer bent.'

'Jean is daar nog wel,' antwoordde Kevin, en Neil wist dat hij daar beter niet op kon reageren.

Neils vervangende uitrusting kwam op donderdag. De uitwedstrijd op vrijdag tegen Arkansas betekende dat ze een hele dag in de bus zouden zitten. Voor zonsopkomst stapten ze in en om de vier uur pauzeerden ze. Neil maakte zijn opdrachten en studiewerk af, had nog steeds tijd over en begon in een boek waar hij halverwege al genoeg van had. Hij kende de line-up van SUA vanbinnen en vanbuiten, dus het had geen zin om die nog een keer door te nemen. Hij was moe van verveling, maar niet moe genoeg om te kunnen slapen.

Kevin en Nicky lagen wel te pitten en Andrew staarde uit het raam in het niets. Aaron zat zoals gewoonlijk iedereen te negeren. Van hen hoefde Neil geen vermaak te verwachten, dus stond hij op en liep naar voren door het gangpad, waar de ouderejaars in een levendig gesprek waren verwickeld. Ze vroegen niet waarom hij bij hen kwam zitten, maar namen hem zonder aarzeling op in de groep. De rit werd er niet korter van, maar wel aanzienlijk minder saai.

Rond zes uur lokale tijd kwamen ze aan, twee uur vóór aanvang van de wedstrijd. Het avondeten bestond uit een buffet waar ze gretig zo veel

mogelijk calorieën naar binnen werkten om het een hele wedstrijd op uit te houden. Daarna hadden ze nog genoeg tijd om rustig rondjes te joggen om het veld van SUA. Toen de poorten opengingen om het publiek binnen te laten, stuurde Wymack zijn Foxes naar de kleedkamers om zich klaar te maken.

SUA speelde niet met dezelfde snelheid en agressie als UT en Belmonte hadden gedaan, maar ze waren wel het meest communicatieve team dat Neil ooit tegenover zich had gehad. Ze schreeuwden voortdurend dingen naar elkaar, riepen dat er een opening was en hielden elkaars dekking in de gaten. Ze vochten hard, maar niet gemeen. Ze hadden al van UT en Belmonte verloren; met winst op de Foxes zouden ze noch de finale halen, noch hun eer kunnen redden.

Tijdens de rust kwam de uitslag binnen van de andere wedstrijd die dezelfde avond werd gespeeld: UT had Belmonte in de pan gehakt en zou doorgaan naar de death match. Nu de Foxes wisten dat er in ieder geval één rivaal was uitgeschakeld, kregen ze de nieuwe energie die ze nodig hadden om in de tweede helft te domineren. Ze wonnen met een ruime voorsprong. Na te hebben gedoucht zaten ze tegen elven alweer in de bus. Toen Neil op zijn telefoon keek, had hij een nieuw bericht ontvangen: '42'.

Hij typte 'Ga weg', maar verwijderde het meteen weer. Het laatste wat hij wilde was iemand die hem zat te pesten aandacht geven door te antwoorden. Hij klapte zijn telefoon dicht en ging de overwinning vieren met de ouderejaars.

Een week zonder wedstrijd maakte de trainingen niet minder intensief, maar Wymack bouwde wel wat extra tijd in waarin ze hun eigen gang konden gaan. Niet zozeer uit medeleven maar meer uit noodzaak: hij had het aantal potentiële nieuwe Foxes al geselecteerd, maar had de hulp van het team nodig om het aantal verder terug te brengen. De meiden begonnen aan de klus met een enthousiasme dat Neil niet had verwacht. Hij dacht dat het bitterzoet zou zijn om hun eigen vervanging te moeten kiezen; een herinnering aan het feit dat ze over een jaar zouden afstuderen. Als ze zich er al van bewust waren dat hun tijd er bijna op zat, lieten ze dat niet merken.

Minder verrassend was het feit dat Kevin elk dossier dat Wymack hem voorlegde, afwees en eiste dat Wymack opnieuw een oproep voor nieuwe aanmeldingen zou doen, waarop Wymack Kevin verzocht om zich iets milder op te stellen tegenover aanvallers die níét waren opgevoed om kampioenen te worden. Neil had niet genoeg ervaring of inzicht om met Kevin in discussie te gaan, maar hij bleef stilzwijgend bij de keuzes die hij eerder had gemaakt en week daar niet van af. Kevin probeerde de dossiers maar één keer uit zijn handen te rukken, waarna hij Neil afdeed als

onbenul en zich weer op Wymack richtte. Abby kwam tussenbeide toen de discussie te luidruchtig werd en verbande Wymack en Kevin ieder naar een andere kant van de lounge.

Op dinsdag werd Kengo ontslagen uit het ziekenhuis. Als hij niet Riko's vader was geweest, had hij zonder vragen of poespas naar huis kunnen gaan omdat Kengo Moriyama gewoon de zoveelste rijke zakenman was. Maar nu stond er een aantal verslaggevers te wachten voor zijn deur. Kengo beantwoordde hun vragen met zijn kaken op elkaar en liet zijn assistenten de weg voor hem vrijmaken. Vanwege het medische beroepsgeheim wist niemand waardoor hij in het ziekenhuis was beland, maar hij leek helemaal hersteld, dus gaven de verslaggevers het algauw op ernaar te vragen.

Op woensdagmiddag had Andrew zijn wekelijkse afspraak bij Betsy Dobson, waardoor zijn groepje met Matt mee moest rijden naar het stadion. Kevin en Nicky stonden op hen te wachten in de gang toen Neil achter Matt aan hun suite uit kwam. Aaron was nergens te bekennen. Neil deed de deur achter zich op slot en keek Nicky aan.

Nicky schudde zijn hoofd. 'Hij zei dat hij vandaag met Andrew zou meerijden.'

'Naar het stadion?' vroeg Danielle.

Neil keek nog eens in Nicky's verbaasde ogen en raadde het. 'Naar Dobson. Aaron wil een gezamenlijke sessie.'

'Je meint het,' zei Matt stomverbaasd. 'Denk je dat echt?'

'Gestoord, toch?' zei Nicky. 'Ik zei tegen Aaron dat ik geen idee had dat Andrew daarmee had ingestemd en toen zei Aaron dat Andrew er nog niet vanaf wist. Aaron is nog niet terug, dus hij ligt ofwel dood op de parkeerplaats of het is gelukt. Hij was er waarschijnlijk klaar mee dat Katelyn hem niet wilde spreken. Trouwens, ik hoor graag van je hoe je haar zover hebt gekregen.'

‘Gewoon gevraagd,’ zei Neil.

‘Heb je hém weer met z’n “gevraagd”,’ zei Matt. ‘Betekent dat soms iets anders waar jij vandaan komt?’

‘Meestal wel, ja,’ zei Neil.

Die onverwachte eerlijkheid zorgde ervoor dat Matt in de lach schoot. Zonder de obstakels die de vijandigheid tussen Andrew en Aaron opwierp, gingen de Foxes gemakkelijk met elkaar om. Ze liepen met z’n allen de trap af. Nicky controleerde de parkeerplaats om te zien of Aaron ergens lag te creperen en toen hij niets aantrof, hees hij zichzelf met een grote grijns in Matts pick-up. Die grijns verdween echter snel toen Wymack wilde weten waarom Aaron afwezig was. Nicky liet Neil het woord voeren. Wymack reageerde met extra rondjes hardlopen voor iedereen. Neil verwachtte dat Nicky daarover zou mopperen, maar Nicky was zo onder de indruk van de twijfelachtige vooruitgang van zijn neven dat hij zonder morren begon te rennen.

Toen Andrew en Aaron eindelijk naar het stadion kwamen, waren ze zich natuurlijk wel bewust van de vragende blikken van iedereen, maar ze reageerden er niet op. De Foxes waren niet levensmoe genoeg om er hardop naar te vragen. Andrew leek onbewogen, maar Aaron had echt een gemene uitdrukking op zijn gezicht.

Wymack keek van de een naar de ander. ‘Wordt dit een vaste afspraak? Dat moet ik weten voor mijn planning.’

‘Nee,’ antwoordde Andrew.

Aaron keek hem even geërgerd aan en zei toen: ‘Ja.’

‘Oké,’ zei Wymack. En dat was dat.

Ze hadden die vrijdag geen wedstrijd, maar de ERC maakte wel het schema voor de week daarop bekend. Zes teams uit de even poule zouden doorgaan naar de death match, tegenover acht teams van de oneven

poule. De Foxes moesten thuis tegen de Catamounts van de Universiteit van Vermont. UT moest tegen Nevada, en Washington State tegen Binghamton. In de oneven poule hadden De Grote Drie op miraculeuze wijze niet elkaars naam getrokken. Ze gingen allemaal door naar de derde ronde, samen met het team dat de wedstrijd Oregon tegen Maryland zou winnen. Tussen de death match en de derde ronde zat nog een week rust.

Een vrij weekend betekende gewoonlijk dat ze naar Columbia zouden gaan om zich te bezatten, maar Aarons stunt van woensdag tilde de koude oorlog tussen de tweeling naar een ongekend niveau. Volgens Nicky was Aaron alleen nog maar thuis om te slapen en zich te verkleden. Neil nam aan dat Aaron de rest van de tijd bij Katelyn was, maar hij hoopte dat hij dat mis had. Katelyn was misschien wel weer bereid om met Aaron te praten nu hij eindelijk zijn grenzen had aangegeven, maar Andrew had nu meer dan ooit redenen om zijn woede op haar te richten, omdat hij zich aan zijn belofte wilde houden. Als Katelyn slim was, hield ze zich een poosje gedeisd.

Zonder Aaron konden ze niet naar Columbia, dus troonde Nicky Neil mee naar hun kamer. Aaron was er niet. Nicky en Andrew hadden de zitzakken in beslag genomen en keken samen horrorfilms. Neil had zijn rugzak bij zich, maar de enge muziek en het gegil dat af en toe uit de tv klonk hielden hem van zijn studie. Hij keek naar Kevin, die zijn oortjes loskoppelde van zijn laptop en naar Neil gebaarde dat hij mee moest komen naar de slaapkamer. Kevin nam de computer mee, Neil pakte een schrijfblok en deed de slaapkamerdeur achter hen dicht.

Kevin had een abonnement op een exstreamingsdienst. Hij zocht naar de laatste wedstrijd die Vermont had gespeeld en draaide het beeldscherm zo dat ze het allebei goed konden zien. Neil maakte aantekeningen, Kevin nam alles in zich op en naderhand bespraken ze wat hun was

opgefallen. UVM had een team dat niet in balans was: een indrukwekkende verdediging achter matige aanvallers. Neil en Kevin zouden er hun handen vol aan hebben, maar hun versplinterde verdediging zou het in ieder geval gemakkelijker krijgen.

Ze keken nog een wedstrijd en wilden net aan de derde beginnen toen Nicky binnenkwam. Die had meteen door wat ze aan het doen waren en keek ze meewarig aan.

‘Dit is toch niet te geloven? Het is vrijdagavond en dit is jullie idee van vrijetijdsbesteding? Hou toch op! Denk voor één keer eens aan iets anders, alsjeblieft! IJs bijvoorbeeld. Ik dacht dat we naar Columbia zouden gaan en nu schreeuwt mijn lichaam al de hele dag om ijs. En omdat me dat is ontnomen verlang ik compensatie.’

‘Dat is niet ons probleem,’ zei Kevin.

‘Ik maak het jullie probleem,’ zei Nicky. ‘Neil, jij gaat met me mee naar de winkel.’

‘Waarom ga je niet alleen?’ vroeg Kevin.

‘Geweldig idee. Klein probleempje: ik sta niet meer geregistreerd als tweede chauffeur én ik heb geen sleutel van de nieuwe auto.’

‘Wát?’ riep Kevin geschrokken uit.

Nicky haalde zijn schouders op, maar legde het niet verder uit. ‘Kom mee, Neil. Die wedstrijd is er morgen ook nog wel. Ik ben nu hongerig en ik wil niet langer worden genegeerd in mijn eigen kamer.’

Kevin startte de nieuwe wedstrijd en pauzeerde hem zodat hij kon laden. ‘Andrew kan je wel brengen.’

‘Met jou praat ik niet meer,’ zei Nicky. ‘Ik heb het tegen je *mini-me*.’

‘Ik...’ begon Neil, maar hij hield zijn mond, omdat zijn telefoon begon te trillen.

Hij kon wel raden wie het was, maar de kans bestond dat het iemand

anders was. Hij haalde de telefoon tevoorschijn en klapte hem open om de nieuwste bijdrage aan het aftellen te lezen: '35'. Hij staarde er in stilte naar. Als Neil geloofde in tekens, zou dit het bewijs zijn dat hij hier bij Kevin moest blijven. Ze zouden nog een wedstrijd kunnen bekijken voordat ze naar bed moesten. Nog één wedstrijd en dan kende hij de namen en rugnummers waarschijnlijk wel uit zijn hoofd. Ze hadden nog drie maanden tot de finale en in de tussentijd konden de Foxes zich niet één misstap veroorloven.

Neil keek op en stond op het punt om Nicky teleur te stellen toen hij zag dat Andrew naast Nicky in de deuropening was verschenen. Terwijl Neil hem aankeek dacht hij aan Nicky's bezorgde verzoek van afgelopen herfst, de waarschuwing dat er een dag zou komen waarop enkel exy niet meer genoeg zou zijn. Exy was iets veiligs om aan te denken en een reden om 's ochtends uit bed te komen, het was de inspiratie om beter zijn best te doen. Het kon alles voor hem betekenen, maar het wás niet alles. Het kon de ontbrekende puzzelstukjes niet opvullen zoals de Foxes dat konden. Exy zou niet alles uit zijn handen laten vallen om hem op te halen van het vliegveld of zonder aarzelingen voor hem terugkomen of hem zijn 'vriend' noemen. Nadat zijn moeder was overleden, had Neil zijn hele leven opgebouwd rondom exy omdat hij iets nodig had waarvoor hij kon leven, maar inmiddels was Neil niet meer alleen.

Misschien zou hij dit maandag betreuren, wanneer hij duizend passen achter Kevin liep bij de training, maar Neil kon hem nu toch al niet inhalen. Hij klapte zijn telefoon dicht en keek Kevin aan. 'Welke smaak wil jij?'

Kevin keek hem verbijsterd aan. 'Je gaat niet weg.' Het was geen vraag. 'Als we nog een wedstrijd bekijken wordt het te laat. Kies een smaak.'

Kevin gaf geen antwoord; misschien was hij te teleurgesteld in Neil

om de vraag serieus te nemen. Het kon Neil niet meer schelen wat Kevin van hem dacht. Hij had Kevin er laatst aan herinnerd dat Kevins reis niet ophield in mei. Hij kon iedere avond eindeloos wedstrijden en tactieken bestuderen omdat hij alle tijd van de wereld had.

Neil stopte zijn telefoon in zijn zak en kwam overeind. ‘Stuur maar een berichtje aan Nicky als je weet welke smaak je wilt.’

Nicky zag er bijzonder tevreden uit nu hij deze ronde had gewonnen. Neil liet die triomf zwaarder wegen dan Kevins houding en nam Nicky mee naar de auto. Nicky kletste de hele weg naar de winkel over Erik. Hij was van plan om bijna de hele maand mei in Duitsland door te brengen. Door de korte reünie met Erik tijdens de kerstdagen miste hij hem nog meer dan eerst en hij telde nu de dagen tot ze elkaar weer konden zien. Hij maakte zich een beetje zorgen om wat Andrew en Aaron zouden doen als hij er niet bij was, maar hij vertrouwde erop dat Neil ze allebei in leven zou houden totdat de studentenflat in juni weer openging.

Kevin had nog geen bericht gestuurd toen ze in het gangpad met ijs stonden, dus belde Nicky hem zelf. Neil verwachtte eigenlijk dat Kevin niet zou opnemen, maar kennelijk was hij toch niet zo pissig dat hij gratis ijs aan zijn neus voorbij liet gaan. Nicky betaalde voor het ijs voordat Neil kon aanbieden voor zichzelf te betalen en zo reden ze met de buit terug naar Fox Tower.

Kevin was nergens te bekennen maar de deur naar de slaapkamer was weer dicht. Neil nam aan dat hij in zijn eentje de wedstrijd zat te kijken. Heel even stoorde het hem dat Kevin niet bereid was geweest om op hem te wachten, maar hij had geen spijt van zijn beslissing. Nicky haalde lepels uit de keuken en deelde het ijs uit aan de hongerige jongens. Toen Nicky uit de slaapkamer kwam nadat hij het ijs aan Kevin had gegeven, bestudeerde Neil zijn gezicht. Nicky rolde met zijn

ogen en grijnsde. Hij gooide de lege plastic zak in de richting van de prullenbak en ging daarna met zijn vuisten op zijn heupen voor zijn verzameling dvd's staan.

Nadat hij ze een minuut lang had bekeken zei hij: 'We hebben niets om te kijken. Ik ga Matts verzameling plunderen.'

Hij zei het alsof het een vaststaand besluit was, maar wachtte toch even af of Andrew dat idee zou afkeuren. Neil keek van hem naar Andrew, die zijn bak ijs tussen zijn handen heen en weer rolde om het ijs zachter te maken. Toen Andrew niets zei, ging Nicky weg.

Neil deed de deur achter hem op slot en nam zijn bak ijs mee naar Andrew. Hij knielde naast Andrews zitzak op de grond en luisterde. Hij hoorde geen wedstrijdgeluiden uit de slaapkamer komen, maar Kevins koptelefoon lag ook niet meer op zijn bureau. Hij legde zijn ijs en lepel weg en wendde zich tot Andrew.

'Vraagje,' zei Neil, maar het duurde even voordat hij precies wist hoe hij het moest zeggen. 'Toen je zei dat je het niet leuk vond om te worden aangeraakt, was dat omdat je het helemaal nooit leuk vindt of omdat je niemand genoeg vertrouwd om het toe te laten?'

Andrew keek hem van opzij aan. 'Doet er niet toe.'

'Als het er niet toe deed, zou ik het niet vragen,' zei Neil.

'Het doet er niet toe voor iemand die toch niets onderneemt,' verklaarde Andrew zich nader.

Neil haalde zijn schouders op. 'Ik onderneem nooit iets, omdat ik dat nooit mocht. Het enige waar ik me vroeger mee bezighield was overleven.' Misschien was dat ook de reden waarom dit in het grijze gebied viel van wat nog acceptabel was. Het deed er niet toe dat Andrew een potentiële psychopaat of een man was; Andrew was inmiddels zo verstrengeld geraakt met Neils veiligheid dat dit ook een vorm van zelfbehoud was.

‘Iemand toelaten betekende dat ik erop vertrouwde dat diegene me niet zou verraden als verschrikkelijke mensen me kwamen zoeken. Ik was te bang om het te riskeren, dus was het gemakkelijker om alleen te blijven en er niet aan te denken. Maar jou vertrouw ik wel.’

‘Zou je niet moeten doen.’

‘Zegt de man die zelf stopte.’ Neil gaf Andrew de tijd om te reageren voordat hij verderging: ‘Ik begrijp het niet en ik weet niet wat ik doe maar ik wil dit niet negeren alleen maar omdat het nieuw is. Dus, mag ik helemaal niet aan je zitten of zijn er veilige gebieden?’

‘Waar hoop je op, coördinaten of zo?’

‘Ik hoop erachter te komen waar de grens ligt, voordat ik die overschrijd,’ zei Neil, ‘maar ik wil ook best een kaart op je tekenen als je een marker voor me hebt. Dat is eigenlijk geen slecht idee.’

‘Alles aan jou is een slecht idee,’ zei Andrew, alsof Neil dat niet al wist.

‘Ik wacht nog steeds op antwoord.’

‘Ik wacht nog steeds op een geloofwaardig ja of nee,’ zei Andrew.

‘Ja.’

Neil pakte de ijsbak uit Andrews hand, zette die boven op zijn eigen en leunde voorover. Hij stopte net voordat hij Andrew zoende, nog steeds bang om hem aan te raken voordat Andrew echt groen licht had gegeven. Andrews gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar er vond wel een verschuiving plaats in de spanning in zijn lijf, waardoor Neil wist dat hij Andrews aandacht had. Neil hief zijn hand op, maar hield hem een eindje bij Andrews gezicht vandaan.

Andrew pakte zijn pols vast en kneep er waarschuwend in.

‘Ik vind het oké als je me haat,’ zei Neil.

Dat was de waarheid, maar wel zacht uitgedrukt. Zolang Andrew zich alleen lichamelijk tot Neil aangetrokken voelde, was het veilig om te

experimenteren. Neils dood zou voor Andrew slechts een klein ongemak betekenen.

‘Mooi zo,’ zei Andrew, ‘want dat doe ik.’

Heel even dacht Neil dat Andrew hem zou wegduwen en hier niets van wilde weten. En Andrew duwde Neil inderdaad omlaag, maar hij kwam er zelf achteraan. Het tapijt voelde ruw aan tegen Neils knokkels toen Andrew zijn hand boven zijn hoofd tegen de grond drukte, en Neil kon zich niet meer verzetten toen hij het onverzettelijke gewicht van Andrew boven op zich voelde. Hij reikte weer naar Andrew, maar hield zich halverwege in. Andrew pakte ook die hand vast en hield hem uit de weg.

‘Blijf,’ zei Andrew, en hij leunde omlaag om hem te zoenen.

Tijd was niets. Seconden waren dagen, waren jaren, waren de adem die tussen hun monden hing en het prikken van Neils nagels in zijn handpalmen, het schrapen van tanden over zijn onderlip en een warme tong die langs de zijne gleed. Hij kon Andrews hartslag tegen zijn pols voelen kloppen, een staccato ritme dat in Neils aderen nagalmde. Hoe een man die de wereld met zo’n afstandelijke blik bekeek zo kon zoenen was hem een raadsel, maar Neil klaagde niet.

Hij was vergeten hoe het was om te worden aangeraakt zonder wreedheid. Hij was vergeten hoe lichaamswarmte voelde. Alles aan Andrew was heet, van de handen die hem tegen de grond drukten tot de mond die Neil verslond. Eindelijk begreep Neil waarom zijn moeder dit zo gevaarlijk had gevonden. Het was afleiding en onfatsoenlijk, vermijding en ontkenning. Het was je kwetsbaar opstellen, iemand binnenlaten en troost vinden bij iets wat hij niet mocht hebben en niet kon houden. Maar op dit moment had Neil het zo hard nodig dat het hem niets kon schelen.

Het kon – mocht – niet lang duren, want Kevin zat in de kamer ernaast en Nicky was twee deuren verderop, maar Neils mond was verdoofd en

zijn gedachten waren een zoemende warboel tegen de tijd dat Nicky op de afgesloten deur bonsde. Neil onderdrukte zijn ergernis toen Andrew zichzelf omhoogduwde, weg van Neil, en hij probeerde naar Nicky te roepen dat hij even moest wachten, maar hij was te erg buiten adem om te praten.

Andrew nam even de tijd om Neils gezichtsuitdrukking te peilen en kwam toen overeind om naar de deur te lopen. Neil duwde zichzelf met onvaste handen overeind. Met zijn ijs ging hij aan Kevins bureau zitten. Het plasticfolie van de ijsbeker trekken was het moeilijkste wat hij in jaren had gedaan, maar daardoor had hij tenminste een excuus om Nicky niet aan te kijken. Bij binnenkomst mopperde Nicky iets over buitengesloten worden uit zijn eigen kamer, maar toen hij eenmaal op zijn zitzak zat was hij het alweer vergeten en had hij het alleen nog maar over de films die hij had geleend.

‘Oké, jullie mogen deze keer stemmen,’ zei Nicky alsof hij hun een enorme gunst verleende, waarna hij de titels en hoofdrolspelers begon op te sommen. Neil luisterde maar met een half oor. Na zo lang samenwonen met de Foxes kende hij inmiddels alle namen van de acteurs wel, maar hij kende niet één film. Het kon hem nu ook niets schelen en dat had Nicky al snel door. ‘Hallo? Waar zit jij met je hoofd, Neil? Luister je wel?’

Neil bekeek de halvemaaanvormige afdrukken in zijn handpalmen. ‘Kies jij maar.’

‘Jullie zijn echt de minst behulpzame types van het universum,’ klaagde Nicky, maar hij koos wel meteen een film. Hij klapte het doosje open en dicht en stopte de dvd in de speler. Neil hoorde de piepschuimen balletjes kraken toen Nicky weer op zijn zitzak plofte. Hij hoorde niet dat Andrew ging zitten, maar durfde ook niet te kijken waar hij was. ‘Kom nou, Neil!’

Neil had geen smoesje om nog langer te treuzelen. ‘Ik kom eraan.’

Het grote licht ging uit. Dat betekende dat Andrew bij de deur was blijven staan toen hij Nicky had binnengelaten. Het idee dat Andrew, net als hij, tijd en ruimte nodig had gehad om zichzelf weer onder controle te krijgen ondermijnde bijna zijn pogingen om een neutraal gezicht te trekken. Het ijs hielp wel om de hitte uit zijn huid te krijgen, dus Neil hield de bak stevig vast toen hij overeind kwam en bij het bureau wegliep. Er was geen ruimte tussen de twee zitzakken in en het mocht er niet uitzien alsof hij Andrew vermeed, dus ging hij op de grond links van Andrew zitten.

Nicky startte de film zodra Andrew ging zitten. Neil keek alleen naar de beelden om niet naar Andrew te staren, maar als iemand hem later zou vragen waar de film over ging, zou hij het niet kunnen navertellen. Toen hij een paar uur later naar bed ging, was het alsof hij nog steeds Andrews hartslag tegen zijn huid voelde.

Neil had in zijn leven al heel wat hectische weken overleefd, maar de week vóór de eerste death match werd zelfs hem bijna te veel. Zijn teamgenoten waren supergestrest en dat werkte aanstekelijk. Danielle probeerde te doen alsof ze rustig was, maar Neil kon de spanning in haar stem horen wanneer ze het team toesprak tijdens de trainingen. Allison liet geen kans voorbijgaan om op de verdediging te vitten en Kevin was gewoon chagrijnig tegen iedereen. Matt was slechts een tikje beter in het bewaren van zijn humeur, maar hoe verder de week vorderde, hoe rustelozener en zenuwachtiger hij werd.

Zelfs Renee voelde het, hoewel ze het goed wist te verbergen. Als ze haar vrienden om zich heen had was ze de rots in de branding, aardig en bemoedigend als altijd, maar als ze tijdens de pauzes rondjes rende met Andrew en Neil was het een heel ander verhaal. Ze gaf het niet toe, maar ze zag er iedere dag vermoeider uit. Neil wist dat hij niet moest vragen of

alles oké was, want dan zou ze zich verplicht voelen om vrolijk naar hem te lachen terwijl ze eigenlijk tijd nodig had om op adem te komen en haar eigen zenuwen tot bedaren te brengen.

Het kostte een paar dagen voordat Neil doorhad dat haar vermoeidheid niet door de Foxes kwam. Tijdens hun wandelingen zei Renee bijna niets meer en keek ze alleen nog maar op haar telefoon. Zo nu en dan zag hij haar mondhoeken vertrekken tot een ongelukkige grimas, waaruit hij opmaakte dat haar appgesprek met Jean niet goed verliep.

Na de oefenpotjes in de middag had iedereen spierpijn en blauwe plekken. Kevin en Neil gingen tot het uiterste om om hun teamgenoten heen te komen en de verdedigers hielden zo goed mogelijk stand. Ondanks de pijntjes die Neil mee naar huis nam, kon hij tijdens het avondeten alleen maar aan het speelveld denken en aan de training in de avond.

Toen Neil Kevin op woensdagavond naar het stadion reed, zei hij: 'We hadden Andrew mee moeten nemen.'

'Nee, hoor,' zei Kevin. 'Ik heb toch al gezegd: hij moet uit zichzelf meekomen. Als hij het voor ons doet, heeft het geen zin.'

'Ik weet dat je dat hebt gezegd,' zei Neil, 'maar we moeten meer oefenen tegenover een bewaakt doel.'

'Hebben we niets aan,' zei Kevin. 'Je moet je niet op de keeper focussen maar op het doel zelf. Keepers veranderen iedere week. Er zijn er geen twee met dezelfde kracht of speelstijl. Waarom zou je je dan bezighouden met het overwinnen van één man als het geen effect heeft op de keren dat je tegenover een ander staat? Als je je eigen spel perfectioneert, maakt het niet uit wie er in het doel staat.'

'Ik wil alleen maar zeggen...'

'Als je nog langer met me in discussie gaat, mag je vanavond in je eentje trainen.'

Neil keek boos door de voorruit, maar zei niets meer. Geërgerd dacht hij de rest van de weg na over Kevins preek. Hij begreep het niet helemaal, maar weigerde Kevin om uitleg te vragen.

Keepers waren geen onzichtbare obstakels. Ze waren de laatste verdedigingslinie van het team en gewoonlijk de behendigste spelers op het veld. Scoren was niet alleen proberen de bal binnen de lijnen van het doel te krijgen; het was ook zorgen dat de bal op het doel afging op een manier die de keeper niet kon voorspellen of afweren.

De volgende dag zat het Neil nog steeds dwars, dus vroeg hij de keepers van de Foxes ernaar tijdens een pauze. Renee draaide haar telefoon om terwijl ze erover nadacht. Andrew liet niet eens merken dat hij de vraag had gehoord.

‘Wel een interessante benadering,’ zei Renee, ‘en het lijkt bij Kevin ook te werken, maar ik vind het nogal veel gevraagd om te verlangen dat iemand zijn instelling en spelbenadering verandert. Helemaal zo laat in het seizoen. Maar goed,’ ging ze verder toen ze nog even had nagedacht, ‘je bent ook midden in het seizoen van stick verandert.’

‘Veranderen van stick is heel iets anders,’ zei Neil. ‘Ik denk niet dat ik dit kan.’

‘Als je het niet wilt, moet je het niet doen,’ zei Renee, alsof het zo eenvoudig was om een idee van Kevin af te wijzen. ‘Maar als je het wilt proberen, kunnen wij je helpen.’

‘Nee,’ zei Andrew, nog voordat Neil kon reageren. ‘Je moet hem niet steeds kopiëren.’

‘Ik probeer beter te worden,’ zei Neil. ‘In mijn eentje lukt dat niet.’

Andrew keek hem verveeld aan en zweeg. Neil gaf hem een minuut de tijd en toen hij begreep dat Andrew er echt niets meer over wilde zeggen, ging hij pal voor hem staan. Renee stopte stilletjes haar telefoon weg en

keek van de een naar de ander. Haar blik bleef op Neil rusten, maar Neil beantwoordde hem niet. Hij zocht Andrews uitgestreken gezicht af, op zoek naar een antwoord.

‘Waarom mag ik hem niet kopiëren?’

‘Omdat je nooit zo zult spelen als hij,’ zei Andrew. Nog voordat Neil dat als een belediging kon opvatten, ging Andrew verder. ‘Hij is een sukkel wiens stijl bestaat uit berekeningen, formules en statistieken, vallen en opstaan, herhalingen en krankzinnigheid. Het enige waar hij om geeft is zijn zoektocht naar de ideale wedstrijd.’

‘En wat is daar mis mee?’

‘Geen domme vragen stellen.’

‘Daar zorg jij zelf voor.’

‘Een junkie als jij kan niet zo kil zijn,’ zei Andrew.

‘Ik ben geen junkie.’

Andrew keek hem zwijgend aan. Renee kwam tussenbeide en zei voorzichtig: ‘Ik denk dat hij bedoelt dat Kevins spel heel analytisch is terwijl dat van jou gepassioneerd is. Jullie willen allebei heel graag winnen, maar niet op dezelfde manier.’

Andrew bevestigde Renees samenvatting niet maar ontkende die ook niet, waarop Neil opzijstapte. Andrew liep weg en beschouwde het gesprek blijkbaar als afgerond.

Renee bleef zwijgend naast Neil staan. Neil staaarde Andrew na terwijl hij nadacht over hun visie. Als Andrew gelijk had, gaf Kevin niet om keepers omdat hij een technische speler was. Zijn focus lag bij het perfectioneren van onmogelijke doelpogingen uit moeilijke hoeken. Hij speelde in feite tegen zichzelf, niet tegen de keeper, dus was de keeper altijd bijzaak.

Andrew had gelijk. Zo kon Neil nooit spelen. Kevins trucs aanleren was nodig om zich als speler verder te ontwikkelen, maar Neil kon die

trucs nooit op dezelfde manier toepassen als Kevin. Daarvoor was hij zich veel te veel bewust van de obstakels. Hij genoot er juist van om zijn tegenspelers te slim af te zijn. Hij vond het leuk om beter en sneller te zijn. Hij hield van de verwoede pogingen, de risico's en doelpunten waar je hart van oversloeg. Het hoefde niet mooi of perfect te zijn, zolang je uiteindelijk maar won.

Nu hij het eindelijk begreep, verdween het laatste beetje spanning dat hij had overgehouden aan de training van de vorige avond. Terwijl hij ontspande kreeg hij in de gaten dat Renee nog steeds naar hem keek. Ze glimlachte toen hij haar aankeek en knikte met haar hoofd om aan te geven dat hij mee moest komen. Samen renden ze achter Andrew aan en liepen ze het laatste rondje in een aangename stilte.

Toen de Foxes op 9 februari het veld op liepen, was niemand voorbereid op het gevecht dat zou plaatsvinden. Na vijfenveertig minuten stonden de Catamounts met drie punten achter. Op de tv in de lounge van de Foxes schudden de verslaggevers verbaasd hun hoofden.

‘Ik moet toegeven, Marie, dat ik niet precies meer weet waar we naar zitten te kijken of wat ze met de Foxes van vorig jaar hebben gedaan. Ze spelen werkelijk fantastisch.’

Neil keek met een schuin oog naar de tv terwijl hij stond te stretchen. De twee gaven een liveverslag vanuit Foxhole Court en zaten op een paar meter afstand van de lege spelersbanken van de Foxes. Ze waren moeilijk te verstaan boven het lawaai uit dat van de tribunes kwam, helemaal toen Rocky Foxy voorbijsprintte.

‘Eerlijk gezegd had ik niet verwacht dat ze het dit seizoen zo lang zouden volhouden,’ zei Marie. ‘Ze hebben een flink aantal tegenslagen voor hun kiezen gekregen, waardoor ik had verwacht dat ze er in november

al uit zouden liggen. Mijn complimenten voor de line-up van dit jaar dat ze zo ver zijn gekomen. Dit is het eerste Fox-team dat ook echt als team te werk gaat.'

'Klopt,' zei haar mannelijke collega. 'Dit is het soort samenspel dat je zou verwachten van topteams. Een paar weken geleden lachten we er allemaal om toen eerstejaars Neil Josten zei dat de Foxes stonden te trap-pelen om revanche te nemen op de Ravens, maar nu lacht niemand meer. Als ze dit spel kunnen volhouden, maken ze echt kans op de halve finale.'

'Nog tien minuten rust,' zei Marie. 'Het staat 6-3 en het zal de Catamounts nog heel wat voetenwerk kosten om dat in te halen. Over een uurtje weten we of de Foxes zich hebben geplaatst voor de death match. Laten we nog even kijken naar een paar hoogtepunten van de eerste helft en dan...'

Danielle zette de tv uit en ging voor het donkere beeldscherm staan. Matt liet haar even zo staan en tikte toen op haar schouder om haar aandacht te trekken. Ze keek hem met een meewarige glimlach aan.

'Het is gewoon raar om ze goeie dingen over ons te horen zeggen,' zei ze.

'Daar hebben we lang genoeg op moeten wachten,' zei Allison. Ze snoof.

'Nee, wij hebben er lang over gedaan om die aandacht te verdienen,' corrigeerde Renee haar vriendelijk.

De ouderejaars wisselden vermoeide maar voldane blikken. De eerste opstelling van de Foxes was vrijwel meteen een mislukking gebleken en halverwege het seizoen waren ze het pispaaftje van de competitie geweest. De meiden waren naar Palmetto State University gekomen in de wetenschap dat het hard werken zou worden om met Wymack als enige bondgenoot de reputatie van het team te redden. Exy was een gemengde

sport, maar vrouwen waren nog steeds veruit in de minderheid in de universiteitscompetitie. In de professionele teams speelden zelfs nog minder vrouwen. Het bestuur van Palmetto State keurde de drie nieuwe vrouwelijke leden goed omdat Wymack voor ze instond, maar hun eigen teamgenoten maakten het hun niet gemakkelijk. Ondanks alle verloren wedstrijden en andere obstakels hadden ze het echter gered en nu kregen ze eindelijk de eer die hun toekwam.

‘Oké,’ zei Danielle. Ze wendde zich af van de tv.

Haar ogen bleven rusten op de nieuwste toevoeging in de lounge: een mahoniehouten sokkel vlak bij de foto van Andrew en Neil. Ze had vorige maand gezegd dat ze een sokkel wilde om hun eventuele trofee op te zetten. Neil dacht dat ze dat alleen maar had gezegd om het team een oppepper te geven, maar blijkbaar niet. Allison had de vorige dag na het eten de perfecte sokkel gevonden. Toen Neil en Kevin naar het stadion waren gekomen voor hun avondtraining, hadden ze daar de ouderejaars aangetroffen die het ding kwamen neerzetten.

Danielle glimlachte kort en krachtig, en keek al haar teamgenoten een voor een aan. ‘Ik heb zin om de avond van de Catamounts volledig te vergallen. Jullie ook?’

‘Doen we,’ zei Matt. ‘Wat is het plan van aanpak, Coach?’

Wymack nam snel de aandachtspunten van de eerste helft met hen door en leidde hen naar het veld toen de zoemer klonk. UVM kwam net zo fris het veld op als aan het begin van de wedstrijd, boos om de resultaten van de eerste helft en aangespoord door hun coaches tijdens de rust. Ze waren een hernieuwd monster, maar Neil drukte de opkomende paniek meteen weg. Als hij hier en nu zijn beheersing zou verliezen, zouden de kansen van de Foxes zijn verkeken. Hij focuste zich alleen op wat hij en Kevin konden doen en vertrouwde erop dat zijn

teamgenoten de rest van het veld onder controle zouden houden.

Twintig minuten later was er nog steeds geen doelpunt gevallen. Neil en Kevin konden niet langs de nieuwe verdedigers komen en de aanvallers van UVM kwamen niet langs Andrew. De wedstrijd was in de eerste helft al niet heel vriendelijk geweest, maar naarmate de spelers bozer en ongeduldiger werden, werd het spel ook ruwer. Neil was wel gewend aan wat geduw en getrek met zijn tegenspelers als die stonden te wachten tot de bal hun kant uit kwam, maar door dat agressieve geduw gleed hij nu bijna uit. Hij klemde zijn tanden op elkaar en bleef zelf ook duwen, maar zijn tegenspeler was een kop groter en twintig kilo zwaarder; zonder geweld zou hij niets bereiken.

Iedereen wist dat het zou uitlopen op een gevecht. Het was alleen de vraag welke speler als eerste uit zijn vel zou springen. Verrassend genoeg – of juist niet – was dat Andrew.

Nadat hij opnieuw een bal naar de andere kant van het veld had gemept, sloeg hij met zijn stick tegen de wand en riep hij naar Nicky. Neil had net een halve seconde de tijd om Nicky naar het doel te zien stuiven, maar de bal was al onderweg naar Kevin en dat was belangrijker dan wat er aan de andere kant van het veld gebeurde. Kevin kwam niet langs zijn verdedigers en stond verkeerd om naar Neil te passen, dus schoot hij de bal naar Danielle. Danielle duwde haar tegenspeler met haar schouder aan de kant en rende naar achteren om de aanvallers meer ruimte te geven. Ze gooide de bal naar de tegenoverliggende wand, zodat hij terug zou kaatsen naar de aanvallers. Neil en Kevin schoten er allebei op af, maar de keeper van de tegenstander dook naar voren en was als eerste bij de bal. Hij wierp hem met een scherpe hoek tegen het plafond, waarna hij midden op het veld neerkwam tussen de spelverdelers en de verdedigers van de Foxes.

Nicky's tegenspeler wilde erop afgaan, maar Nicky haalde hem

onderuit met zijn stick. Die schaamteloze overtreding bracht de hele wedstrijd abrupt tot stilstand, in ieder geval tot Nicky's tegenspeler weer overeind was gekomen. Met gebalde vuisten kwam hij op Nicky af, maar Andrew stond al klaar. Hij stak zijn stick horizontaal tussen hen in en gebruikte die om de woedende aanvaller van zijn neef weg te duwen. De aanvaller was bijna zo stom om eerst Andrew te lijf te gaan, maar Matt en zijn tegenspeler kwamen tussenbeide.

Tegen die tijd stonden de scheidsrechters ook al op het veld. Nicky wierp ze een handkusje toe toen ze hem zijn rode kaart toonden. Als een triomfantelijke kampioen verliet hij het veld, beide vuisten in de lucht en grijnzend van oor tot oor. Aaron verving hem en de teams bereidden zich voor op de vrije worp. Neil ging glimlachend op zijn plek staan. Hij keek langs de rij naar Kevin. Kevin stond al in de startblokken om te gaan rennen, vol vertrouwen dat Andrew de worp zou tegenhouden.

En dat deed Andrew, en net zoals altijd, wierp hij de bal naar een plek waar Neil hem kon vangen. Neil ging ervandoor alsof zijn vader hem op de hielen zat. Al zouden ze het willen, niemand kon hem tegenhouden. Een blik opzij naar Kevin vertelde hem dat zijn verdediger te dichtbij was om veilig naar hem te passen. Neil ving de bal en paste hem daarom via de grond en de wand naar zichzelf. De bal kaatste een paar meter naast het doel terug van de wand. De keeper graaide naar de bal, maar Neil was sneller. Hij greep hem met zijn netje, draaide zijn stick net op tijd weg en schoot. Hij had te veel vaart en was te dicht bij de wand om nog te kunnen stoppen, maar hij had net genoeg ruimte om zich om te draaien. Eerst knalde zijn schouderblad tegen de wand, daarna zijn rug en helm. Hij kreunde toen de klap al zijn adem uit zijn longen sloeg.

De pijn kon hem niet schelen. Het doel lichtte rood op en de zoemer klonk oorverdovend. Hij strompelde weg van de wand met zijn stick als

wandelstok tot hij zijn balans weer had gevonden en eindelijk weer lucht in zijn pijnlijke lichaam kon zuigen. De keeper beet hem iets grofs toe, maar Neil wist inmiddels hoe hij dat soort opmerkingen van zich af kon laten glijden. Zijn teamgenoten kwamen over het veld naar hem toe. Neil tikte zijn stick tegen die van hen en nam hun opgewonden felicitaties in ontvangst, maar het enige wat hij wilde was zo snel mogelijk bij hun eigen doel komen. Hij had niet veel tijd voordat de scheidsrechters hem zouden beschuldigen van traineren, dus jogde hij het laatste stukje naar Andrew toe.

‘Nicky is van zichzelf geen vechter,’ zei Neil. ‘Die klap moest hij van jou geven.’

‘Ik begon me te vervelen,’ zei Andrew.

Neil grijnsde. ‘En nu heb je er weer plezier in?’

‘Dat moment was wel enigszins vermakelijk,’ zei Andrew. ‘Maar de rest kan me gestolen worden.’

‘Het is een beginnetje,’ zei Neil, en hij liep weer terug naar het middenveld.

Tien minuten later maakte Kevin gebruik van het feit dat de Catamounts nog steeds van slag waren en scoorde. De Catamounts scoorden helemaal niet meer, hoewel ze nog wel een paar pogingen deden met een felheid die werd aangedreven door wanhoop. Andrew hield alle worpen op het doel tegen en liet de bal een paar keer tegen de helm van de aanvallers kaatsen om ze nog verder op te fokken. De laatste minuut ging in en het publiek op de tribune was niet te houden. Vijf seconden voor tijd gooide Danielle haar stick weg en wierp zich in de armen van Matt.

De zoemer klonk. Ze hadden met 8-3 gewonnen. De eerste death match hadden ze met overmacht gewonnen en de Foxes gingen voor het eerst door naar de derde ronde. Toen alle Foxes zich eenmaal op het veld

hadden verzameld, had Danielle Matts helm al van zijn hoofd getrokken en kuste ze hem onder luid gebrul van het publiek. Kevin en Aaron tikten hun sticks tegen elkaar en wisselden een trotse blik.

Neil was zich er vaag van bewust dat de invallers over het veld op hen afkwamen rennen, maar hij keek langs hen heen naar Andrew, die alleen in zijn doel stond. Hij had zijn stick al weggelegd en was bezig zijn handschoenen uit te trekken. Hij moest zich er bewust van zijn dat dit een historische avond was voor de Foxes, want het publiek werd helemaal wild. Toch leek Andrew nog steeds onaangedaan en ongeïnteresseerd. Het vermaak dat hij tijdens de wedstrijd even had gevoeld, leek alweer ver weg. Niet dat Neil had verwacht dat dit de wedstrijd zou zijn waardoor Andrew eindelijk betrokken zou raken, maar toch was het moeilijk om te zien dat hij zich weer terugtrok in zichzelf.

Nicky zorgde echter voor de perfect getimede afleiding. Hij denderde zo hard op Aaron en Neil af dat hij ze bijna omverkegelde. Met zijn armen om hun schouders drukte hij ze stevig tegen zich aan.

‘Niet te geloven, toch?’ riep hij verbaasd uit. ‘Soms zijn we echt mega-goed.’

Allison gaf Neil in het voorbijgaan een stomp tegen zijn schouder. Renee omhelsde Kevin vluchtig, waarna ze haar armen door die van Allison en Danielle haakte. Danielle kon niet meer stoppen met lachen door de overwinningsroes. Matt liet de meiden met rust en sloeg een arm om Kevins schouders. Ondertussen keek Neil van het ene blije gezicht naar het andere om de herinnering aan dit moment goed in zich op te slaan.

Andrew hield zich afzijdig van de groep op het middenveld, maar hij was er wel bij toen het team langs de Catamount-spelers moest lopen om hun handen te schudden. Wymack, Abby en twee camera’s wachtten hen

op toen ze het veld af kwamen. Danielle lachte haar tanden bloot naar de camera's, waarna ze Wymack en Abby omhelsde. Neil voegde zich bij de anderen die naar de tribunes zwaaiden en liet de verslaggevers met hun microfoons en vragen over aan de meiden.

Nadat iedereen zich had gedoucht en omgekleed wachtte Wymack hen op in de lounge. Hij telde de koppen en knikte toen ze er alle negen waren. 'Weten jullie nog dat ik zei dat jullie geen plannen voor vanavond moesten maken?' Hij wees met zijn duim naar Abby. 'We gaan naar haar huis. En dan bedoel ik, wij, allemaal.' Hij keek Andrews groepje door-dringend aan.

'Beschouw het maar als een verplicht teamuitje. Abby heeft al beloofd dat ze voor ons gaat koken en ik heb de halve ochtend besteed aan het aanvullen van de drankvoorraad.'

'Had u dit gepland omdat u zoveel vertrouwen in de overwinning had of was het bedoeld als troostfeestje?' vroeg Danielle.

'Doet er niet toe,' zei Wymack. 'Kom, we gaan. Ik sterf van de honger en moet nú een sigaret.'

De beveiligers begeleidden hen naar hun auto's. Het ritje naar Abby's huis duurde wel vijf keer langer dan normaal door het drukke verkeer, maar niets kon de goede bui van de Foxes nog verpesten.

Abby's koelkast stond vol met afgedekte schalen met eten dat ze eerder op de dag al had klaargemaakt. Ze zette een paar pannen in de oven terwijl Wymack en Danielle de drankjes inschonken. Kevin bleef in de keuken toen Wymack en Danielle de wedstrijd bespraken. Matt nam de leiding over de geluidsinstallatie in de andere kamer. Elk nummer dat hij uitkoos kon rekenen op commentaar van Nicky en Allison, maar het werd geen echte ruzie, dus Neil liet ze begaan. Aaron was in een stoel bij het raam gaan zitten en bekeek de anderen met een afwezige blik in zijn

ogen. Toen hij merkte dat Neil naar hem keek, keek hij hem even vuil aan, maar Neil wuifde het weg en ging op zoek naar de afwezige keepers. Hij nam geen moeite om de gang in te lopen, omdat die alleen naar de slaapkamers leidde. Hij liep rechtstreeks naar de veranda.

Andrew zat op de motorkap van zijn auto en Renee stond voor hem. Toen ze het geluid van de voordeur hoorde, keek ze om en gebaarde dat Neil bij hen moest komen. Neil was pas halverwege toen Renee zich omdraaide en wegliep. Ze lachte even naar Neil maar zei niets. Neil vroeg zich af waar ze het over hadden gehad en of hij zich moest verontschuldigen, maar voordat hij de kans kreeg om dat te doen was Renee al in het huis verdwenen. Neil ging op haar plek staan en bestudeerde Andrews uitdrukingsloze gezicht.

‘We hebben gewonnen, hoor,’ zei hij. Hij wachtte, maar daar reageerde Andrew uiteraard niet op. Neil probeerde zijn frustratie te onderdrukken, maar toch ontglipte hem een zucht. ‘Is het nou echt zo moeilijk om iets toe te laten?’

‘De vorige keer is het bijna gebeurd,’ zei Andrew.

Het klonk heel terloops, maar Neil wist waar hij op doelde. Hij stak zijn hand uit, maar raakte Andrews arm net niet aan. Zijn lange mouwen en banden verhulden zijn littekens, maar Neil wist nog precies hoe ze aanvoelden onder zijn vingertoppen.

‘Dit is anders,’ zei Neil. ‘De enige die jou in de weg staat ben je zelf. Je zou echt profspeler kunnen worden, maar dat gaat niet gebeuren als je het niet eens wilt proberen.’ Neil wachtte, Andrew zei niets. Bij ieder ander zou Neil niet de eerste zijn die wegkeek, maar hij had vanavond geen geduld om een staarwedstrijd met Andrew te beginnen. ‘Praat met me,’ zei hij.

‘Je valt in herhaling,’ zei Andrew. ‘Ik heb geen behoefte om met je te praten.’

‘En als ik over iets anders begin?’

Andrew trok een wenkbrauw op. ‘Kún jij wel over iets anders praten?’

Die was raak. Neil deed zijn mond open en weer dicht. Geen van beiden waren ze in staat om het over koetjes en kalfjes te hebben zoals hun teamgenoten zo goed konden. Neil wilde het niet over films of colleges hebben met Andrew. Hij wilde praten over de unieke overwinning van vanavond. Hij wilde het hebben over hun kansen om de tweede ronde te behalen en de volgende death match te spelen. Hij wilde het hebben over Riko’s gezicht als hij in mei tegenover de Foxes zou staan. Hij wilde genieten van de overwinning en die niet afdoen als iets onbeduidends of oninteressants.

De voordeur ging open. Nicky hield zich vast aan de deurpost maar leunde naar buiten om ze te roepen. ‘Komen jullie? We willen proosten!’

Andrew duwde Neil uit de weg en gleeed van de motorkap. ‘Te laat.’

Neil was te geïrriteerd om hem tegen te houden. Hij bleef bij de auto staan totdat Andrew Nicky had bereikt, en liep toen achter hem aan naar het huis. Halverwege het gazon voelde hij zijn telefoon trillen. In het schermpje stond ‘28’. Deze keer beantwoordde Neil het bericht met een geërgerd ‘Hou op’.

Er kwam geen reactie.

In de derde ronde veranderden de regels. Tot dan toe waren de kansen van een team enkel en alleen gebaseerd op zo veel mogelijk wedstrijden winnen, maar vanaf de derde ronde tot aan de finale werd de stand bepaald door het aantal behaalde punten. De drie teams die de death match in de even poule hadden overleefd, zouden het de komende drie weken tegen elkaar opnemen. De twee teams die daarna de meeste punten hadden behaald, zouden doorgaan naar de tweede eliminatieronde. In principe kon een team beide wedstrijden verliezen en toch een ronde verder komen, maar dat was al jaren niet meer gebeurd.

Omdat er een oneven aantal teams was, zouden de Foxes op 23 februari thuis tegen Nevada spelen, de week daarop vrij hebben en dan op 9 maart uit spelen tegen Binghamton. De week tussen de death match en de wedstrijd tegen Nevada was een rustweek, maar de Foxes deden niet aan rust. Ze voelden zich zowel geïnspireerd als doodsbenauwd door hun overwinning van afgelopen vrijdag, maar ze wilden het momentum vasthouden. Gelukkig konden ze met geen mogelijkheid verslappen, want Wymack hield ze tot donderdag goed bezig.

Die donderdag kwam er een tv-ploeg naar Foxhole Court om een

opname te maken van de Foxes voor tijdens de uitzending van de finale. Neil dacht dat Kevin bezwaar zou maken, omdat het filmen de training zou verstoren, maar Kevin wist ook dat de Foxes goede publiciteit hard nodig hadden. Neil was bijna vergeten hoe aardig Kevin kon doen als er een camera voor zijn neus stond, maar hij onderdrukte de neiging om Kevin hierop te wijzen en vermeed zelf zo veel mogelijk de microfoons.

Hij kon echter niet de hele tijd buiten beeld blijven. Wymack en Kevin keken over het hoofd van de verslaggever toe toen Neil uiteindelijk toch werd uitgekozen voor een interview. Neil beantwoordde Kevins waarschuwende blik met een onbewogen gezicht en probeerde zo lang als hij kon beleefd te blijven. Eerst was het nog gemakkelijk, omdat de meeste vragen over de vooruitgang van de Foxes gingen, maar het was onvermijdelijk dat ze ook een vraag over Riko en de Ravens zouden stellen. Eerst probeerde Neil iets neutraals te zeggen, maar de interviewer prikte al gauw door die discrete façade heen.

‘De laatste keer zei ik iets wat niemand wilde horen en werd onze school toegetakeld,’ zei Neil. ‘Deze keer probeer ik de schade te beperken. Maar zal ik eens iets zeggen? U hebt wel gelijk. Ik kan het me niet veroorloven om mijn mond te houden. Wie zwijgt stemt toe, dus dan zou ik hun gedrag goedkeuren en dat is gevaarlijk. Ik ga ze niet vergeven of het gedrag tolereren omdat ze nu eenmaal goed spelen en populair zijn. Zal ik nog een keer antwoord geven op die vraag?’

Ja,’ zei Neil. ‘Ja, ik ben er duizend procent zeker van dat we in de finale tegenover de Ravens komen te staan en ik weet ook zeker dat we deze keer gaan winnen. En als het beste team van het land verliest van een stelletje losers als wij – een team dat door hun eigen coach een stel wilde straathonden wordt genoemd – dan moet er iets veranderen bij Edgar Allan. Persoonlijk denk ik dat ze om het ontslag van coach Moriyama moeten vragen.’

Er kwam een onmenselijk geluid uit Kevin. De interviewer en zijn cameraman keken allebei geschrokken naar hem om, maar Kevin rende al weg voordat ze hem een vraag konden stellen.

Wymack, die herhaaldelijk had geklaagd over Neils grote mond, stond nu breeduit te grijnzen.

Neil beantwoordde de nieuwsgierige blik van de interviewer met een uitgestreken gezicht en wachtte op een seintje dat ze klaar waren. Zodra de camera uit stond, liep hij terug naar het veld. Het verbaasde hem niets dat Kevin hem de rest van de dag vermeed.

Neil had zo'n gevoel dat de training die avond stil en kil zou verlopen. Matt trok dezelfde conclusie en wenste Neil vrolijk succes voordat hij uit eten ging met Danielle. Neil deed de deur achter Matt op slot, keek op de klok, en zwoegde het halfuur daarop op zijn wiskunde. Hij was net bezig met de laatste som toen er één keer op de deur werd geklopt. Dat was niet Kevins hooghartige klopje en ook niet Nicky's getrommel, maar de ouderejaars zouden ook niet langskomen als Matt en Danielle allebei weg waren. Neil duwde de sommen weg en ging kijken.

In de gang stond Andrew met beide handen in de zak van zijn zwarte hoody.

Neil deed de deur verder open en stapte opzij om hem binnen te laten.

Andrew keek eerst de kamer in voordat hij binnenkwam.

Neil vermoedde dat hij keek of er publiek was, dus legde hij uit: 'Matt is de komende paar uur uit eten met Danielle. Ga je met ons mee naar het stadion?'

'Je moet jezelf vanavond vermaken.' Andrew liep ongevraagd door naar de keuken en deed de koelkast open. 'Kevin is te dronken om je te vervloeken, laat staan dat hij nog een stick kan vasthouden.'

'Wát?' riep Neil uit, maar Andrew herhaalde niet wat hij net had

verteld. Neil keek de gang in alsof hij daar Kevin in zijn beschonken toestand zou zien. ‘De lafaard.’

‘Je hoeft niet zo verbaasd te doen,’ zei Andrew. ‘Dit doet hij wel vaker.’

‘Ik dacht dat ik de vorige keer wel tot hem was doorgedrongen,’ gaf Neil toe. Hij deed de deur dicht en kwam in de deuropening van de keuken staan. ‘Hoe erg denk je dat het deze keer wordt, op een schaal van één tot tien?’

‘Hoe erg kan het worden?’ beantwoordde Andrew de vraag met een vraag. ‘Riko kan jou nog niet vermoorden en Moriyama heeft al tegen de fans van de Ravens gezegd dat ze zich koest moeten houden.’

‘Ze kunnen ons nog steeds op een of andere manier diskwalificeren,’ zei Neil. ‘Ze hebben afgelopen oktober hun krachtmeting gehad en aangezien ze denken dat we de finale toch niet kunnen halen, hoeven ze ons niet meer te tolereren.’

‘Ze hebben geen keus meer. Als de Ravens ons niet onze gang laten gaan, zal het publiek altijd blijven speculeren over wat er precies is gebeurd. De Ravens willen de eerste plaats niet behouden doordat ons iets is overkomen, ze willen hem verdienen.’ Andrew liet dat even bij Neil bezinken en zei toen: ‘Ik ben er nog niet over uit.’

‘Over onze kansen in de lente?’ vroeg Neil.

Andrew hief zijn handen met de handpalmen naar boven. ‘Ik vind het een onverdraaglijke gedachte dat jij ze per ongeluk zo in de hoek hebt gedrukt, dan ben je nog dommer dan ik dacht. Maar als je het bewust hebt gedaan, ben je juist slimmer dan je laat merken en dat betekent dat je niet alleen met de Ravens zit te sollen. Het is kiezen tussen twee kwaden.’

‘Niet alles is een list, hè,’ zei Neil.

Andrew reageerde niet, maar uit zijn kalme gezichtsuitdrukking maakte Neil op dat hij hem niet geloofde. Neil overwoog zichzelf te

verdedigen, maar besloot dat dat verspilde moeite was. Andrew zou hem toch niet geloven. ‘Welke van de twee is het minst erg?’

‘Ben ik ook nog niet over uit,’ zei Andrew weer.

‘Dat schiet lekker op,’ mompelde Neil. ‘Je kunt het ook gewoon vragen.’

‘Waarom zou ik?’ vroeg Andrew. Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik vogel het uiteindelijk wel uit.’

Andrew pikte een blikje bier uit de koelkast en wiebelde het metalen lipje heen en weer.

Neil keek er even naar en keek daarna naar zijn bureau aan de andere kant van de kamer. Het stoorde hem dat Kevin de training had afgezegd, maar hij wist ook dat een vrije avond zeldzaam was. Over een week had hij een wiskundetentamen en hij moest morgen een paper inleveren waar hij nog niet eens aan was begonnen. De tentamenperiode kwam snel dichterbij en Neils cijfers waren zoals gewoonlijk niet allemaal even goed. Dit was de uitgelezen avond om veel werk in te halen.

Het metalen lipje raakte zijn wang. Neil keek weer naar Andrew en was zich ineens heel erg bewust van het feit dat Matt er niet was. Het was nu een week geleden dat Andrew hem had gekust en sindsdien waren ze niet lang genoeg alleen geweest om nog iets te doen. Hij wist niet of Andrew deze gedachten van zijn gezicht kon aflezen of dat hij gewoon Neils aandacht wilde trekken.

Andrew zette het blikje bier weg zonder dat hij een slok had genomen en deed de koelkastdeur met zijn voet dicht. Binnen twee passen was hij bij Neil en bleef vlak voor hem staan, zo dichtbij dat hij nog net niet tegen hem aanleunde. Zijn vingers waren koud van het bierblikje toen hij ze om Neils kin legde.

‘Ja of nee?’ vroeg Andrew.

‘Ja,’ zei Neil.

Andrew keek veelbetekenend naar Neils armen, die hij voor zijn borst had gevouwen. Het duurde even voordat Neil begreep wat hij met die blik wilde zeggen. Hij liet zijn armen langs zijn zij vallen en stopte zijn handen in zijn broekzakken. Andrew wachtte tot hij helemaal stilstond voordat hij hem kuste.

Meteen dacht Neil niet meer aan tentamens, exy of Kevins gebrek aan ruggengraat en liet hij Andrew zijn goddelijke gang gaan. Toen Andrew zijn andere hand plat tegen Neils buik legde, werd hij licht in het hoofd en wankelde hij op zijn benen. Ieder zenuwuiteinde van zijn borst tot zijn voeten leek op die aanraking te reageren. Hij balde zijn handen tot vuistten, alsof hij ze dan in bedwang kon houden, en liet zich door Andrew tegen de muur drukken.

Zijn telefoon zoemde toen hij het dagelijkse aftelberichtje ontving en zo tegen de muur gedrukt klonk het geluid hard door.

Andrew liet Neils kin los en haalde de telefoon uit Neils achterzak. Hij leunde een beetje achterover en hield de telefoon omhoog, alsof hij hem aan Neil aanbood.

Neil verwachtte eigenlijk dat hij de telefoon zou openklappen, en was opgelucht toen Andrew dat niet deed. Hij pakte de telefoon aan en gooide hem buiten handbereik zonder eerst het berichtje te bekijken. Hij wist welke dag het was; hij wist hoe weinig tijd hij nog had. Hij wilde het niet zien, zeker nu niet.

Andrew keek naar de telefoon, die van de bank af stuiterde en over het tapijt rolde.

Zou hij ernaar vragen? Neil kuste hem snel in zijn hals, in de hoop hem daarmee af te leiden, en werd beloond met een schok die door Andrews hele lichaam ging. Dat was een goede reden om het nog eens te doen. Andrew duwde zijn gezicht weg, maar ze stonden zo dicht bij elkaar dat

Neil kon voelen dat hij rilde. Voordat hij daar echter iets over kon zeggen, kuste Andrew hem.

Hij werd nog harder tegen de muur gedrukt, voelde Andrews handen over zijn shirt gaan, van zijn schouders tot zijn middel en terug omhoog. Het was nog maar een paar weken geleden dat Andrew zijn handen op Neils blote huid had gelegd en zijn littekens had gezien, maar dit voelde heel anders. Dit was Andrew die iedere centimeter en elk randje en richeltje van zijn lichaam leerde kennen. Zijn handen waren nog nooit zo zwaar en zo heet geweest.

Elke keer als zijn vingers ergens drukten of vragend veegden, stroomde diezelfde hitte door Neils aderen. Neil werd er rusteloos van, angstig ook, en heel bewust van de spijkerstof die zijn handen gevangenhiield op zijn heupen, maar toch leunde hij naar voren zodat Andrews kussen dieper werden. Neil kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst iemand had aangeraakt. Het was niet dat meisje in Canada... misschien het meisje daarvoor. Voor het eerst overwoog hij Andrew ook zo aan te raken, om zijn lichaam te leren kennen zoals Andrew het zijne ontdekte. Hij wilde die plekjes vinden waardoor Andrew overstag zou gaan.

Dat had hij niet hardop gezegd, maar het was alsof Andrew het toch had gehoord, want hij gleed met zijn handen langs Neils armen naar beneden, naar zijn polsen en duwde zijn vingers in Neils zakken. Hij wilde zeker weten dat Neils handen daar nog waren, gokte Neil, dus duwde hij zijn handen nog dieper in zijn zakken. Maar Andrew pakte zijn polsen vast en kneep om hem tegen te houden. Nadat hij even had nagedacht trok hij Neils handen uit de zakken en hield ze omhoog bij zijn eigen gezicht.

Hij kuste Neil alsof hij zijn lippen wilde kneuzen en leunde daarna achterover om hem doordringend aan te kijken. 'Alleen hier.'

'Oké,' zei Neil, en hij groef zijn vingers in Andrews haar zodra

Andrew zijn polsen losliet. Het was niet veel, maar toch voelde het als een enorme opluchting om iets vast te kunnen houden. Misschien kwam die spanning in zijn onderbuik wel doordat hij voldoende werd vertrouwd om hem te mogen aanraken, maar daar zou hij later wel over nadenken. Het enige wat er nu toe deed was hoe gemakkelijk het was om Andrew naar zich toe te trekken voor een volgende kus.

Andrew liet zijn polsen langzaam los en legde zijn handen plat op Neils borst. Zo bleven ze wel een eeuwigheid staan: Andrew die Neils zelfbeheersing testte en Neil tevreden dat ze zoenden tot ze hun lippen niet meer voelden. Onverwacht voelde hij iets tussen zijn benen. Andrews hand. Neil had niet door hoe stevig hij Andrews haar vasthield totdat Andrew hem waarschuwend in zijn onderlip beet. Neil gromde iets onsamenhangends en ontspande met moeite zijn houdgreep. Hij dacht dat hij bloed proefde, maar het was een vluchtig smaakje dat hij al snel vergat toen Andrew de knoop en rits van zijn broek openmaakte. Hij deed het niet voorzichtig, maar dat wilde Neil ook niet. Geen van beiden waren ze teder aangelegd. Hun handelingen waren roekeloos, boos bijna. Andrews hand omsloot hem snel en stevig. Neil probeerde hem dichterbij zich toe te trekken, maar Andrew hield één hand plat tegen zijn borst om afstand tussen hun lichamen te houden. Neil kon nog net Andrews naam uitbrengen voordat hij kwam, en hij bleef komen totdat Andrew zijn gekmakende gehijg smoorde met een laatste harde kus en hem losliet.

Zo bleven ze staan met hun wangen tegen elkaar. Een minuut, een uur, een dag. Neils hart bonsde in zijn slapen, zijn overbelaste zenuwen zinderden door zijn lijf.

Langzaam, stukje bij beetje, kreeg hij weer samenhangende gedachten en het eerste waar hij zich bewust van werd was hoe hard Andrews

vingers zich in zijn borst leken te graven. Neil probeerde omlaag te kijken, maar Andrew gaf hem een duw zodra hij het merkte.

‘Misschien kun...’ begon Neil.

Andrew onderbrak hem: ‘Niét doen.’

‘Zo kun je niet terug naar Kevin en Nicky.’

‘Kop dicht, zei ik.’

‘Je zei “niet doen”,’ zei Neil.

Hij strekte zijn vingers die nog steeds in Andrews haar zaten om meer grip te krijgen, zodat hij Andrew naar zich toe kon trekken voor een korte kus.

Andrew liet het maar heel even toe en trok zich toen terug. Hij veegde zijn hand af aan Neils shirt voordat hij Neils polsen weer beetpakte. Braaf liet Neil zijn haren los, maar hij zag wel hoe Andrew naar zijn handen keek toen hij ze omlaagbracht. Neil wist niet of hij ze weer in zijn zakken kon steken zonder Andrew aan te raken, dus deed hij ze maar achter zijn rug. Toen stapte Andrew van hem weg en liet hij zijn armen langs zijn zij vallen.

‘Ga weg,’ zei hij.

‘Waarheen?’ vroeg Neil.

‘Maakt niet uit, als ik je maar niet zie,’ zei Andrew.

Neil zou niet lang genoeg meer leven om alle verknippte lagen van Andrews seksualiteit te leren begrijpen, maar hij wist inmiddels wel dat hij zich niet beledigd hoefde te voelen omdat hij werd weggestuurd. Hij wachtte tot Andrew ver genoeg achteruit was gestapt om van de muur weg te kunnen zonder tegen Andrew aan te botsen. De kamer was zo ingericht dat zijn bureau deels niet zichtbaar was vanaf de deur, maar Neil ging toch maar naar de slaapkamer. Toen hij de knokkel van zijn duim tegen zijn gezwollen onderlip drukte, vertrok zijn gezicht van de pijn. Hij

trok zijn shirt over zijn hoofd, maakte er een prop van zodat niemand de vlekken kon zien, en duwde hem diep in de wasmand. Daarna verwisselde hij zijn spijkerbroek voor een joggingbroek, haalde een oud t-shirt tevoorschijn, trok het aan en ging tegen zijn bed aan staan wachten.

Even later hoorde hij dat de kraan in de keuken werd opengedraaid. Hij wachtte tot het weer stil was en ging toen op zoek naar Andrew. Die stond met zijn rug tegen de koelkast zijn gejatte biertje te drinken. Hij keek niet op toen Neil in de deuropening verscheen en als hij doorhad dat Neil hem van top tot teen bekeek, liet hij dat niet merken. Zwijgend dronk hij zijn bier. Hij zag er kalm en schoon uit, alsof er niets was gebeurd. Even later verfrommelde hij het bierblikje in zijn hand, zette het op het aanrecht en liep naar de deur. Neil stapte opzij om hem erlangs te laten. Andrew vertrok zonder iets te zeggen. Neil deed de deur achter hem op slot en gooide het bierblikje in Matts recyclebak. Daarna ging hij weer achter zijn bureau zitten, maar hij kreeg die avond helemaal niets meer gedaan.

Vrijdagavond bracht Neil door in Andrews kamer, maar hij keek slechts één wedstrijd met Kevin. De rest van de avond bracht hij onderuitgezakt op de zitzak door met een controller in zijn hand. Nicky legde Neil verrassend geduldig uit hoe zijn favoriete game werkte, maar door de enorme hoeveelheden alcohol die hij dronk werd de uitleg steeds onbegrijpelijker. Om twee uur 's nachts was Neil er klaar mee, maar stond Nicky nog te stuiteren door de zoete mixdrankjes en de hele bak ijs die hij ophad.

Andrew had bijna de hele avond op zijn bureau zitten roken en voor zich uit gestaard. Rond drie uur verdween hij in de slaapkamer, waar hij Kevin uit schopte zodat hij kon slapen. Kevin legde zijn laptop op zijn bureau, zette de tv heel zacht en ging ook naar bed. Nicky wachtte tot de deur achter hem dichtviel voordat hij het geluid van de tv weer harder

zette. Luid kreunend liet hij zich achteroverzakken. Nog geen halfuur later was hij compleet uitgeput, hoewel hij dat niet wilde toegeven. Hij liet zijn controller vallen en keek Neil aan.

‘Wacht,’ zei hij. Pas bij de tweede poging wist hij overeind te komen uit zijn zitzak, waarna hij de kamer uit strompelde en zoveel lawaai maakte dat Andrew en Kevin er zeker wakker van zouden worden. Hij kwam terug met een deken die hij in een slordige hoop op Neil liet vallen en haalde overdreven zijn schouders op. ‘Je kunt hier net zo goed blijven slapen! Danielle en Matt zijn in jullie kamer waarschijnlijk toch bezig met vieze heterodringen. Morgenochtend halen we ontbijt.’ Hij wees een paar keer nadrukkelijk naar Neil en draaide zich weer om. Neil wachtte tot het stil was in de slaapkamer voordat hij overeind kwam. Hij bleef naast de zitzak staan, twijfelde even, en deed toen het licht uit. Het kostte geen moeite om de deken uit te spreiden, nog minder moeite om te gaan liggen. Een paar minuten later sliep hij al.

Hij werd wakker van een belletje. Zijn slaperige hoofd had even tijd nodig om te constateren dat het geluidje van een telefoon kwam. Een tel later trilde zijn eigen telefoon in zijn broekzak. Hij wreef met zijn handen in zijn ogen en gaapte achter zijn vuist. In de kamer ernaast klonk het geluid van Nicky’s telefoon. Dat betekende dat het eerste belletje Kevins telefoon moest zijn geweest die hier de vorige avond was blijven liggen, want Andrew had vrijwel zeker net als Neil het geluid van zijn telefoon uitstaan.

Zo’n bericht naar iedereen moest wel van Wymack komen. Neil gromde en haalde met tegenzin zijn telefoon uit zijn zak. Wymacks berichtje was kort, maar Neil was meteen klaarwakker. Kengo Moriyama lag opnieuw in het ziekenhuis.

Neil ging rechtop zitten en trapte de deken weg. Hij deed de tv aan,

zette het geluid zachter en zapte langs de kanalen. Kengo was niet belangrijk genoeg om te worden genoemd in het gewone journaal, maar hij zou zeker worden genoemd op het sportjournaal waar Wymack elke ochtend naar keek. Net toen Neil de goede zender had gevonden, kwam Andrew uit de slaapkamer gesloft. Hij keek nauwelijks op van het feit dat Neil er nog was en liep door naar de keuken. Toen Andrew de kraan opendraaide om koffie te zetten, moest Neil het geluid iets harder zetten, maar het had niet veel zin want het item over Moriyama was al bijna afgelopen.

Er was nog geen nieuws, maar Neil wist zeker dat er een update zou komen zodra een verslaggever bij Castle Evermore was aangekomen om Riko een paar vragen te stellen. Neil vroeg zich af of iemand van Kengo's entourage Tetsuji en Riko op de hoogte zou houden of dat er helemaal geen contact was tussen beide takken van de familie. Misschien zou Riko er pas achter komen op het moment dat hij een microfoon voor zijn neus kreeg. Dat vond Neil wel een vermakelijke gedachte, maar zijn glimlach verdween snel, want zijn volgende gedachte was aan zijn vader.

Nathan zat in de gevangenis, maar hij was nog steeds Kengo's rechterhand. Iemand had hem vast en zeker verteld dat Kengo ziek was. De vraag was of het Nathan iets kon schelen. Dat kon Neil zich niet voorstellen, maar als Nathan ook maar een fractie zo trouw was aan Kengo als zijn eigen mannen aan hem waren, liep hij nu te ijsberen in zijn cel. Misschien zou Nathan Kengo nooit meer levend zien; misschien zou hij na zijn vrijlating voor Ichirou moeten werken. Neil vroeg zich af welk effect Kengo's dood zou hebben op de Moriyama's. Hij kon zich er geen voorstelling van maken, omdat hij geen idee had waar de hoofdtak van de familie toe in staat was. Riko had al schrikbarend veel macht, terwijl hij nog maar een klein radertje in het geheel was.

Andrew kwam terug uit de keuken en liep op hem af. Toen Neil naar

hem opkeek werd hij bijna misselijk van het schuldgevoel. De afspraak die hij met Andrew had gemaakt, leek nu even wreed als wanhopig. Hij was er nooit van overtuigd geweest dat Andrew een monster als zijn vader aankon, maar hij was bereid geweest om het hem te laten proberen. Wat dat Andrew zou kosten, kon hem toen niet schelen, zijn enige belang was destijds dat hij zo lang mogelijk bij de Foxes kon blijven spelen.

Andrew zette in het voorbijgaan de tv uit. 'Het is te vroeg voor je obsessie.'

'Maar dit is belangrijk.'

'Voor wie?' vroeg Andrew. Hij plofte neer op de andere zitzak. 'Het verandert niets aan ons speelseizoen en Riko is te dom hier voordeel uit te halen. Dus wat maakt het uit?'

Neil deed zijn mond open om er iets tegen in te brengen, maar merkte dat hij geen goed antwoord op die vraag had.

Andrew wees naar hem, alsof zijn zwijgen een bevestiging was. Daarna verschoof hij op de zitzak tot hij lekker zat en deed zijn ogen dicht. Neil keek van hem naar het donkere tv-schermbild en draaide zich toen op zijn zij op de hobbelige zitzak, met zijn gezicht naar Andrew. Die deed één oog open vanwege het geluid, maar deed het weer dicht toen Neil eenmaal rustig lag.

Zo kon Neil liggend naar Andrew kijken.

Misschien voelde Andrew zijn blik, want na een paar minuten zei hij met gesloten ogen: 'Is er iets?'

'Nee,' zei Neil, maar hij hoorde zelf ook dat het klonk als een leugen. 'Hé, Andrew? Afgelopen zomer heb je me iets beloofd. Ik wil graag dat je die belofte verbreekt.'

'Nee,' zei Andrew zonder te aarzelen.

'Je zei dat je me zou beschermen als ik ervoor zorgde dat Kevin hier zou blijven, maar Kevin heeft me niet meer nodig. Hij heeft al voor ons

gekozen in plaats van de Ravens, omdat hij ons meer de moeite waard vindt. Ik kan je niets anders bieden in ruil voor je bescherming.'

'Ik verzin wel iets.'

'Dat wil ik niet,' zei Neil. 'Ik wil dat je me loslaat.'

'Geef me één goede reden om dat te doen.'

'Als ik me achter jou blijf verschuilen, ben ik nog steeds op de vlucht,' zei Neil. 'En zo wil ik dit jaar niet beëindigen. Ik wil op eigen benen staan. Laat me dat proberen. Als ik dat niet doe, heeft het allemaal geen betekenis voor me.'

Andrew staaarde hem zwijgend aan. Neil wist niet of hij probeerde te ontdekken wat er waar was van Neils woorden of dat hij ze in stilte verwierp. Het liefst zou hij Andrew onder druk zetten voor een duidelijk antwoord, maar hij wist dat dat averechts zou werken. Andrew nam zijn beloftes veel te serieus. Als hij nu te veel druk zette, zou het later nog veel meer moeite kosten om Andrew terug te laten komen op zijn belofte. Dan zou hij doorhebben dat er iets anders aan de hand was. Neil deed zijn ogen dicht en kroop dieper in de zitzak. Hij hoopte dat Andrew dat zou zien als Neils bereidheid om op zijn beslissing te wachten.

Het was aangenaam rustig in de studentenflat. Kevin en Nicky sliepen door de berichtjes heen, dus het enige geluid was het gegorgel van het koffiezetapparaat. Toen de pot vol was, klonk er een piepje. Neil overwoog of hij zou opstaan om een mok in te schenken, maar besloot dat dat nog wel even kon wachten.

Het was niet zijn bedoeling om weer in slaap te vallen, maar het volgende moment schrok hij wakker van Nicky's wekker. Het irritante geluid ging heel lang door, totdat Nicky eindelijk wakker genoeg was om het uit te zetten. De spiraalbodem van zijn bed kraakte toen hij zich omdraaide, waarna het weer stil werd in de kamer.

Neil keek naar de klok boven de tv. Die gaf aan dat het halftien was. Tijd om op te staan als hij vandaag een normaal schema wilde hebben, maar hij lag zo lekker.

Andrew lag nog steeds op de andere zitzak. Heel even keek hij in Neils slaperige ogen en sliep toen weer verder, waarmee hij impliciet toestemming gaf om vandaag lui te zijn.

Neil deed zijn ogen dicht en viel weer in slaap.

De week voor de wedstrijd tegen Nevada verliep in een vermoeiend waas, maar Neil genoot van elke seconde. In de ochtend trainde hij met zijn teamgenoten, de middagen verspilde hij aan het noodzakelijke kwaad dat studeren heette, en 's middags stond hij weer op het veld. De andere Foxes keken hem niet meer scheef aan als hij tijdens de pauze rondjes ging rennen met de keepers. Na het avondeten met de ouderejaars gingen Neil en Kevin terug naar het stadion voor hun oefensessies.

Het was zijn gewoonlijke routine, met één bijzondere toevoeging: na de oefensessies ging hij met Kevin mee terug naar Fox Tower, deed dan alsof hij naar zijn eigen kamer liep, maar zodra de deur achter Kevin dichtviel, draaide hij zich snel om en liep terug naar het trappenhuis. Andrew wachtte hem op het dak op, meestal met een sigaret in de ene hand en een fles naast zijn knie. De nachten waren nog steeds fris genoeg om een jas aan te moeten, maar Andrews lichaamstemperatuur was genoeg om hen beiden te verwarmen.

Ze praatten niet. Misschien omdat ze tijdens de training al hadden gepraat of misschien omdat het laat was en ze maar een paar minuten hadden voordat ze moesten gaan slapen. Toch had Neil 's nachts de meeste vragen. Ze knaagden aan hem als Andrew hem tegen het koude beton drukte en zijn hete handen onder zijn shirt stak. Nieuwsgierig zijn

naar Andrew was niets nieuws voor Neil, maar hoe belangrijk hij het antwoord op deze vragen vond wel. Door Andrew te zoenen was alles veranderd, ook al wist Neil dat het niet zo zou moeten zijn.

Hij wilde weten waar alle grenzen lagen en waarom hij de uitzondering was. Hij wilde weten waarom Andrew dit nu allemaal goedvond na alles wat ze hadden meegemaakt en hoelang het had geduurd voordat hij zijn homoseksualiteit had geaccepteerd na het misbruik door Drake. Het waarom en wanneer en hoe maakte alles ingewikkelder, want door die vragen begon hij vraagtekens bij allerlei andere dingen te zetten. Hij had hun eerlijkheidsspelletje kunnen gebruiken om zijn vragen te rechtvaardigen, maar Neil wilde niet vechten voor elk puzzelstukje aan informatie. Hij kon beter zijn mond houden en er niet meer aan denken.

Tot donderdag wist hij zichzelf te beheersen. Renees pleegmoeder had net een huis gekocht en dat was het enige waar de ouderejaars het tijdens het avondeten over hadden. Renee wilde dat weekend naar huis gaan om haar te helpen verhuizen. Matt was bereid om vliegtickets voor zichzelf en Danielle te kopen zodat ze konden meehelpen. Neil begreep hun enthousiasme niet, totdat hij bedacht hoe honkvast hun jeugd was geweest. Danielle had vijftien jaar in dezelfde plaats gewoond en Matt had tot aan de middelbare school bij zijn vader gewoond. Allison had een zomerhuis en een winterhuis en reisde veel met haar ouders, maar ze was nooit echt verhuisd.

Die hele middag tijdens de training en daarna onder de douche bleef Neil daaraan denken. Niet zozeer omdat het vreemd was, maar vooral omdat hij daardoor niet aan de spelletjes tussen hem en Andrew kon denken.

Zodra hij Kevin die avond zijn kamer in zag gaan, nam Neil weer de trap naar het dak. Andrew zat waar hij tegenwoordig elke avond zat: in

kleermakerszit bij de dakrand. Het puntje van zijn sigaret lichtte fel op in het duister. De oranje gloed leek te pulseren toen Andrew een trek nam. Zodra Neil naast hem ging zitten, pikte hij de sigaret in en speelde ermee. Andrew blies rook in zijn gezicht, waarop Neil de as richting hem tikte en deed alsof hij de sigaret ging uitdrukken. Andrew greep Neils pols stevig vast en pakte de sigaret weer terug.

‘De ouderejaars zijn dit weekend weg,’ zei Neil. ‘Renees moeder gaat verhuizen en blijkbaar is dat het interessantste wat hier in maanden is gebeurd. Ik moet er niet aan denken hoe het straks is als ze allemaal afstuderen en moeten verhuizen.’ Hij zweeg even, ook al wist hij dat hij geen reactie zou krijgen. ‘Ik weet dat Nicky teruggaat naar Duitsland als hij klaar is, maar wat gebeurt er dan met zijn huis? Verkoopt hij het of geeft hij het aan een van jullie?’

‘Vraag maar aan hem,’ zei Andrew.

Dat negeerde Neil. ‘Wil jij in South Carolina blijven?’

Andrew trok één schouder op. ‘Het heeft niet zoveel zin om zo ver vooruit te plannen.’

Neil trok een knie op tegen zijn borst en volgde Andrews blik naar de campus onder hen. De bomen op de heuvel tussen Fox Tower en Perimeter Road schermden de meeste straatlantaarns langs die weg af, maar overal op de campus stond om de twintig meter een lantaarnpaal op de stoep. Het was al na middernacht, maar toch zag Neil nog een tiental studenten op straat.

‘Ik ga misschien naar Colorado,’ zei Neil. ‘Lijkt me wel interessant, omdat ik tot nu toe voornamelijk in staten langs de kust heb gewoond.’

‘Niet in Californië,’ zei Andrew. Het was geen vraag.

Neil wist niet of Andrew nu zijn best deed om een gesprek te voeren over iets anders dan exy of dat hij oprecht nieuwsgierig was. Het kon hem

eigenlijk niet schelen. Andrews afstandelijkheid – aangeleerd of gedwongen – betekende dat het voor hem waarschijnlijk op hetzelfde neerkwam. Dat Andrew überhaupt reageerde en hem aanspoorde om verder te praten, was al een overwinning op zich.

‘Op weg naar Arizona ben ik wel door Californië gekomen, maar ik ben daar niet gebleven. Seattle vond ik volgens mij wel leuk, maar...’ Neil herinnerde zich de klap van een dikke pijp tegen het lichaam van zijn moeder. ‘Daar zou ik niet meer kunnen wonen. Ik kan niet terug naar een plek waar ik al ben geweest.’

‘Hoeveel plekken zijn dat?’

‘Tweeëntwintig steden,’ antwoordde Neil, maar hij zei daar niet bij dat die steden in zestien verschillende landen lagen. Andrew dacht nog steeds dat Neil al die jaren in zijn eentje had gereisd. Een kind kon niet zomaar over de hele wereld vliegen zonder enige hulp. ‘In Millport ben ik het langst gebleven. Het kortste verblijf was bij mijn oom.’

‘Moet ik nu geloven dat die oom echt bestaat?’ vroeg Andrew. ‘Je hebt tegen Nicky gezegd dat je hem met kerst zou ontmoeten. Dat was een leugen.’

‘Oom Stuart bestaat echt,’ zei Neil. ‘Hij was de eerste naar wie ik toe ging toen ik was weggelopen, maar hij is ook een gangster. Bij hem voelde ik me niet veiliger dan thuis, dus ik vertrok snel weer. Ik heb zijn nummer nog wel, maar ik ben nog niet wanhopig genoeg geweest om hem te bellen. Ik weet niet wat ik voor zijn hulp zou moeten betalen.’ Neil keek naar Andrew. ‘Hebben ze jou ook vaak verhuisd?’

‘Twaalfhuizen vóór Cass,’ antwoordde Andrew. ‘Allemaal in Californië.’

‘Zaten daar goeie tussen?’ vroeg Neil.

Andrew staarde Neil lang aan, drukte zijn sigaret uit en pakte de fles drank. ‘Voor zover ik me kan herinneren niet.’

Neil wist niet hoever terug Andrews herinneringen gingen. ‘Dus Californië en South Carolina en je bent nooit ergens anders geweest, behalve voor uitwedstrijden?’

Andrew haalde zijn schouders op.

Neil dacht even na en zei toen: ‘De voorjaarsvakantie komt eraan. We zouden ergens heen kunnen gaan.’

‘Ergens heen,’ zei Andrew hem na, alsof het iets heel vreemds was. ‘Waarheen en waarom?’

‘Maakt niet uit waarheen,’ zei Neil en hij corrigeerde zichzelf toen: ‘Maakt niet uit waar als het maar meer dan drie uur rijden vanaf de campus is. Anders heeft het geen zin om ergens heen te gaan, dan voelt het niet als vakantie. Alleen, hoe snijden we Kevins band met het speelveld los?’

‘Ik heb messen,’ bracht Andrew hem in herinnering. ‘Dat beantwoordt nog niet het “waarom”.’

Neil kon niet uitleggen hoe hij op het idee was gekomen, dus zei hij: ‘Waarom niet? Ik heb nog nooit voor de lol gereisd. Ik wil weleens weten hoe dat voelt.’

‘Jij hebt een probleem,’ zei Andrew. ‘Je investeert alleen maar tijd en energie in waardeloze doelen.’

‘Dit,’ zei Neil en hij ging met zijn vinger heen en weer tussen zichzelf en Andrew, ‘is niet waardeloos.’

‘Er is geen “dit”. Dit is niks.’

‘En ik ben niks,’ zei Neil alvast, omdat hij wist wat er ging komen. Toen Andrew een bevestigend gebaar maakte, ging hij verder: ‘En zoals jij altijd zegt: je wilt niks.’

Andrew staarde hem aan met een uitgestreken gezicht. Neil zou het hebben opgevat als een stilzwijgende beschuldiging als Andrews hand

niet in de lucht tussen hen in was blijven hangen. Neil pakte de fles uit Andrews andere hand en zette die ergens waar ze hem niet om konden stoten.

‘Dat is ook voor het eerst,’ zei Neil. ‘Heb ik nu iets gewonnen, omdat ik je stil heb gekregen?’

‘Een snelle dood,’ zei Andrew. ‘Ik weet al waar ik je lichaam ga verstoppen.’

‘Onder de zoden?’ gokte Neil.

‘Kop dicht,’ zei Andrew en hij drukte zijn lippen op die van Neil.

Die avond ging Neil veel te laat naar bed en de ochtend kwam veel te snel. Half slapend doorliep hij alle colleges en voor de wedstrijd deed hij nog snel even een tukje. Dat was maar goed ook, want Nevada bleek een brute tegenstander die de Foxes goed wakker schudde. In deze ronde moesten de Foxes het opnemen tegen de twee universiteiten uit de even poule die de death match hadden overleefd. Het verschil in niveau en de moeilijkheidsgraad bracht de Foxes van hun stuk. Doordat Nicky afwezig was, werd het ook nog eens een stuk moeilijker. Zijn rode kaart tegen UVM hield in dat hij de hele wedstrijd op de bank moest uitzitten. Gelukkig was Renee bereid om haar rol als invallend verdediger weer op te pakken, terwijl Andrew het doel bewaakte alsof elk doelpunt een aanval op hem persoonlijk was.

Ze speelden maar net goed genoeg. De wedstrijd eindigde in 6-6 en bij finalewedstrijden was verlenging niet toegestaan. Gelijkspel werd beslist door middel van strafworpen. Nevada had zeven aanvallers tot hun beschikking, maar Neil en Kevin moesten om de beurt werpen. Neils hartslag beukte in zijn oren toen hij achter Kevin aan liep naar het strafworpgebied. Hij ademde zo diep mogelijk in en zo langzaam mogelijk uit om zijn zenuwen onder controle te houden.

‘Dit is niet de wedstrijd die we hadden moeten spelen, maar het is een aanvaardbare uitkomst,’ zei Kevin toen hij Neils gezicht zag.

Neil schudde zijn hoofd omdat hij het niet begreep.

‘Vanavond eindigen we met allebei ongeveer evenveel punten. Nevada moet eerder dan wij weer een wedstrijd spelen, dus dan weten we hoeveel punten we moeten scoren als we tegen Binghamton moeten,’ legde Kevin uit.

‘Oké,’ zei Neil zonder al te veel overtuiging.

De Tornado’s namen de eerste strafworp en scoorden. Kevin scoorde ook bij zijn eerste poging en de volgende Tornado ook. Neil scoorde ook, waarna hij Andrew indringend aankeek. De volgende bal van de tegenstander werd door Andrew helemaal naar de andere kant van het veld geramd. Neil kreeg weer lucht. Hij keek naar Kevin, die een gemeen triomfantelijk lachje om zijn mond had toen hij naar de lijn stapte. Zijn volgende worp kwam in de linkeronderhoek van het doel, waardoor de Foxes de wedstrijd wonnen met één punt verschil.

De training van donderdagavond werd afgelast omdat op die avond de wedstrijden in de oneven poule werden gespeeld. Edgar Allan tegen Maryland, en Penn State tegen USC. Twee van de vier zouden doorgaan naar de vierde ronde, dus dat hield in dat één van De Grote Drie die avond zou worden uitgeschakeld. Het was voor het eerst in zes jaar dat een van hen vóór de halve finale naar huis moest en Kevin wilde het met eigen ogen zien gebeuren.

Op de een of andere manier werd het hele team erbij betrokken en bleven ze allemaal in het stadion nadat Wymack ze vrijaf had gegeven.

Een slimme roostermaker had ervoor gezorgd dat de Ravens en de USC Trojans thuis speelden. Door het tijdsverschil konden de Foxes beide

wedstrijden achter elkaar kijken. Wymack bestelde pizza's, maar bleef niet om met hen de wedstrijden te kijken. Hij had eindelijk besloten welke zes spelers hij wilde rekruteren voor de Foxes en had het druk met de reisplannen. Hij hoopte dat hij ze allemaal kon laten tekenen voordat de Foxes terugkwamen van hun voorjaarsvakantie. Neil was blij dat de speler die hij had gekozen een van de zes was, maar voelde zich stiekem schuldig dat hij er niet op had aangedrongen dat Wymack er een derde aanvaller bij moest nemen.

Danielle duwde Wymack net lang genoeg achter zijn computer vandaan om de printer te kunnen gebruiken. Ze kwam terug met vier printjes en een rol tape en hing de printjes boven de tv. Het waren de puntenaantallen van ieder team vóór aanvang van de wedstrijden. Kevin keek er nauwelijks naar tijdens de wedstrijd van de Ravens, maar zodra de wedstrijd tussen USC en Penn State begon, schoten zijn ogen steeds snel even omhoog naar de punten. Neil wist dat Kevin fan was van de Trojans, maar had niet beseft hoever die bezieling ging. Kevin keek naar de wedstrijd alsof zijn leven ervan afhing. Neil wilde bijna dat Penn State zou winnen om dan Kevins woedeaanval te kunnen zien.

Toen de rust aanbrak, dacht Neil echter helemaal niet meer aan Kevin. Hij was de laatste tijd zoveel bezig geweest met het seizoen van de Foxes en het spel van de Ravens dat hij helemaal was vergeten hoe goed de andere twee van De Grote Drie waren. De teams speelden als professionals. Ze hadden niet de smetteloze staat van dienst als de Ravens, maar ze zaten er niet ver naast. Kevin had hen weken geleden al gewaarschuwd dat de Foxes er totaal niet klaar voor waren om het tegen deze teams op te nemen. En nu leken die harde woorden nog te zacht uitgedrukt.

Neil was niet de enige die het een ontzuenderende aanblik vond. Danielle zette de tv zacht tijdens de reclamebreak en trommelde een

nerveus riedeltje met de afstandsbediening op haar dij. ‘We moeten echt een tandje bijzetten, jongens.’

Kevin keek haar fronsend aan. ‘Zelfs als je een jaar geleden, toen ik het al zei, een paar tandjes had bijgezet, zou je nog geen kans maken om hen te verslaan. Op dit moment kun je niets meer doen. Zij zijn beter dan wij en dat zullen ze altijd blijven.’

‘Geniet je ervan om de sfeer zo te verzieken?’ vroeg Nicky.

‘We hebben er niets aan als we de realiteit ontkennen,’ zei Kevin. ‘We hadden het al moeilijk tegen Nevada. Hoe denk je dan dat we voorbij De Grote Drie kunnen komen?’

‘In Californië wordt weer een grote aardbeving verwacht,’ merkte Nicky op. ‘Daarmee kan USC alvast worden uitgeschakeld.’

‘Vind je dat niet een beetje te extreem?’ vroeg Renee.

‘We hebben extreme maatregelen nodig,’ zei Allison.

Renees gezicht bleef kalm en haar stem ook, maar het was duidelijk dat ze teleurgesteld was in haar teamgenoten. ‘De Trojans hebben ons gesteund toen we dat hard nodig hadden. Hoe kun je hun zoiets toewensen voor je eigen gewin?’

‘Het is gewoon niet eerlijk,’ zei Nicky, zonder haar aan te kijken. ‘Dat wij zo ver zijn gekomen en zoveel hebben doorstaan en dan toch nog moeten verliezen, bedoel ik.’

‘We hebben nog niet verloren,’ zei Danielle, ‘maar we gaan wel verliezen als je het nu al opgeeft.’

Kevin wilde iets gaan zeggen waarvan Neil zeker wist dat het negatief en minachtend zou zijn, dus reikte Neil snel achter Andrew langs om Kevin een tik tegen zijn achterhoofd te geven. Matt schoot in de lach maar probeerde het te maskeren met gehoest. Heel even bleef Kevin geschrokken zitten en daarna keek hij Neil vernietigend aan.

‘Niemand wil dat nu horen,’ zei Neil.

‘Als je me nog één keer slaat...’ begon Kevin, maar Andrew onderbrak hem met een nonchalant. ‘Dan wat?’

Met zichtbare tegenzin hield Kevin verder zijn mond.

Vanuit zijn ooghoek zag Neil dat Allison iets naar Danielle gebaarde, maar hij kon niet goed zien wat. Toen hij naar hen keek, zag hij dat Danielle een gezicht trok naar haar vriendin. Matt sloeg zijn arm om Danielles schouders en drukte haar kort tegen zich aan. Misschien had het er allemaal niets mee te maken, maar de glimlach die Matt niet helemaal kon verbergen was eerder zelfingenomen dan meelevend. Neil keek naar Renee om te zien of zij begreep wat er aan de hand was, maar aan haar was al helemaal niets af te lezen.

‘Weet je,’ begon Matt, maar Danielle zette het volume van de tv weer aan voordat hij zijn zin kon afmaken. Hij grijnsde naar haar zonder beleefd te zijn en hield zijn mond.

Even later was de rust voorbij en namen de Trojans en de Lions het weer tegen elkaar op met nieuwe spelers op het veld en schrikbarende vakkundigheid. Toen de Trojans nog een punt scoorden, ontspanden Kevins schouders een beetje, maar hij ontspande pas helemaal toen USC uiteindelijk won. Met het verbazingwekkende puntentotaal van zevenendertig goals in drie wedstrijden stonden de Trojans op de tweede plek, achter de Ravens.

‘Je mag wel iets minder blij kijken,’ zei Nicky toen hij Kevins tevreden glimlach zag. ‘Want straks moeten we tegen hen.’

‘Ze hebben hier hard voor gewerkt,’ zei Kevin met een kille blik richting Neil.

Danielle rolde met haar ogen en zette de tv uit, waarna de Foxes eindelijk naar huis gingen.

Helaas voor de Foxes lag Binghamton University op minder dan vijftienhonderd kilometer afstand van Palmetto State en dat werd door het bestuur als te dichtbij beschouwd om geld te verspillen aan vliegtickets. Daarom stonden ze om vijf uur al naast hun bed en waren ze voor zessen al onderweg. Met alle files onderweg naar de kust, de onvermijdelijke plaspauzes en een stop voor de lunch zou het al met al een lange rit worden. Neil had niet eens zijn studieboeken bij zich voor wat afleiding, want de tentamenperiode was net achter de rug. Volgende week zou het voorjaarsvakantie zijn, dus de docenten hadden geen opdrachten meer meegegeven.

Na vier uur rijden hielden de ouderejaars een fel pleidooi om de bus voor het volgende seizoen uit te rusten met een tv. Wymack deed alsof hij hen niet hoorde, maar hij kon ze niet eeuwig blijven negeren. Uiteindelijk beloofde hij het te overwegen als ze de finale zouden winnen. De Foxes wisten inmiddels wel dat dat Wymack-taal was voor 'oké', ongeacht de uitslag van de finale. Het kon hun verveling tijdens deze lange rit niet verhelpen, maar nu hadden ze tenminste iets om naar uit te kijken.

Na zes uur rijden stopten ze voor een vroege lunch, waarna Danielle

Kevin ondervroeg over de Binghamton Bearcats terwijl ze de parkeerplaats af reden. Kevin bleef aarzelend in het gangpad staan, twijfelend of het slimmer was om de sterke punten van hun tegenstander met zijn teamgenoten te bespreken of om bij het veilige groepje van Andrew te blijven. Zijn besluiteloosheid blokkeerde de weg voor alle andere Foxes, omdat hij na Andrew als tweede in de bus was gestapt. Andrew had al gauw door dat hij Kevin kwijt was; hij maakte een gebaar waarmee hij hem vrijaf gaf, waarop Kevin achter Danielle en Matt ging zitten. Aaron en Nicky namen achter hem plaats. Neil vroeg zich af of ze wel echt geïnteresseerd waren in wat Kevin te vertellen had. Het was waarschijnlijker dat ze zich gewoon te erg verveelden en wanhopig zochten naar afleiding.

De plek naast Kevin was nog vrij. Neil zou bij hen kunnen gaan zitten, maar Kevin en Neil hadden alles al besproken tijdens hun avondtrainingen. Toch zou het goed zijn als Neil nog een keer luisterde naar Kevins mening over de Bearcats, misschien stak hij er nog iets van op. Bovendien zou het niet lang duren voordat Nicky het gesprek een andere kant uit zou sturen. De ellenlange rit zou in ieder geval iets korter lijken.

Bij de anderen gaan zitten betekende echter ook dat hij Andrew alleen liet gedurende de tweede helft van de rit. Waarschijnlijk zou hij niet eens doorhebben dat hij in de steek was gelaten of kon het hem niets schelen, en op de een of andere manier zat die gedachte Neil dwars. Zijn hele leven had Neil al in de periferie doorgebracht, altijd onzichtbaar, altijd genegeerd. Dat had hij prettig gevonden, dacht hij, omdat het een veilig gevoel gaf. Hij had zich echter niet gerealiseerd hoe eenzaam hij was geweest totdat hij bij de Foxes was gekomen.

‘Neil?’ zei Danielle, toen ze zag dat hij onbeweeglijk in het gangpad bleef staan.

Kevin keek hem vragend aan, alsof hij totaal niet begreep waarom hij

niet naast hem kwam zitten. Heel even voelde Neil zich gevangen tussen wat hij wilde en wat hij nodig had, tussen dat wat hij nooit zou hebben of zijn en dat wat hij wel had maar niet kon vasthouden. Een onverwachte vlaag van paniek schoot door zijn lijf en hij rukte zijn blik los.

Toen hij doorliep naar de achterkant van de bus, probeerde Kevin hem terug te roepen met een geërgerd: ‘Kom hier jij.’

Neil keek niet achterom en liep door. ‘Nee.’

De stoel kraakte en Kevin liet zijn voet met een harde klap neerkomen. Neil wist dat Kevin achter hem aan kwam, dat hij klaar was met Neils afleidingsmanoeuvres en grote mond, maar toen hoorde hij Kevin tegen iemand snauwen dat diegene hem los moest laten. Het was niet waarschijnlijk dat Nicky of Aaron hem tegenhield; grote kans dat het Matt was, maar Neil keek niet achterom om dat te bevestigen.

Kevin nam genoeg met wat gemopper in het Frans: ‘Vergeet niet wat je me hebt beloofd. Je kunt niet zomaar bij me weglopen, terwijl ik probeer je iets bij te brengen.’

‘Ik heb beloofd me door jou te laten trainen zodat we de finale kunnen halen,’ zei Neil over zijn schouder, ‘maar gisteren zei je dat je niet geloofd dat we die zullen halen. Je hebt het opgegeven, dus ik trek mijn belofte in. Ik ben jou niets meer verschuldigd.’

‘Je gedraagt je als een verwend kind. De wedstrijd van vanavond hangt af van hoe goed jij en ik spelen. Juist jij zou nu moeten luisteren naar wat ik hier vertel.’

‘Ik heb het allemaal al een keer gehoord,’ zei Neil. ‘Laat me met rust.’

Neil ging op de plek zitten waar Kevin de eerste helft van de rit had gezeten; de tweede bank van achteren, pal voor Andrew.

Danielle wachtte even om te zien of Kevin en Neil waren uitgepraat, waarna ze Kevins aandacht weer terugtrok naar hun onderbroken

gesprek. Het duurde even voordat Kevins woede voldoende was bedaard om mee te werken.

Neil wachtte tot ze verder praatten en haalde toen zijn telefoon uit zijn zak.

Sinds zijn echte verjaardag had hij elke avond een bericht met een cijfer ontvangen. De ontnuchterende '0' van vandaag was tijdens de lunch gekomen. Neil wist niet wat hij ervan moest maken of wat hij moest verwachten. Het was een anticlimax en tegelijkertijd zenuwslopend. Hij wilde het bericht verwijderen, net zoals hij met alle andere had gedaan, maar toen hij het verwijderen moest bevestigen, klapte hij de telefoon dicht en borg hem weer op. Hij draaide zich om in zijn stoel en ging op zijn knieën zitten om naar Andrew te kijken.

Andrew negeerde hem, maar dat vond Neil niet erg. Voor hem was het voorlopig genoeg om naar Andrew te kunnen kijken met zijn armen om de rugleuning geslagen en zijn kin op zijn onderarm. Hij wist niet precies wat hij hoopte te zien. Andrew zag er hetzelfde uit als altijd en Neil kende zijn gezicht inmiddels net zo goed als zijn eigen gezicht. Desondanks leek er iets veranderd. Misschien kwam het door het zonlicht dat door het raampje naar binnen viel, waardoor Andrews blonde haar meer glans kreeg en zijn bruine ogen bijna goud leken. Wat het ook was, het was verontrustend. Een woordloze vraag zoemde onder Neils huid, maakte hem rusteloos en van slag.

'Hé,' zei Neil, omdat hij misschien kon achterhalen wat het precies was als Andrew hem aankeek.

Het duurde even, maar uiteindelijk gleed Andrews trage blik zijn kant uit. Andrew liet nog heel even toe dat Neil hem aanstaarde en zei toen: 'Kappen.'

'Ik doe niets.'

‘Ik heb je al eens gezegd dat je niet zo naar me moet kijken.’

Neil begreep het niet, maar liet het gaan. ‘Is het niet vermoeiend om alles als een gevecht te zien?’

‘Niet zo vermoeiend als voor alles wegrennen moet zijn.’

‘Misschien niet,’ gaf Neil toe. ‘Ik heb je al gezegd dat ik daaraan werk.’

‘Harder werken dan.’

‘Dat kan pas als je me loslaat,’ zei Neil zacht maar dringend. ‘Steun me, maar vecht niet voor me. Laat me leren voor mezelf te vechten.’

‘Je hebt nooit uitgelegd waarom je van gedachten bent veranderd.’

‘Misschien was ik er gewoon klaar mee om Kevin te zien buigen. Of misschien waren het de zombies.’ Toen Andrew hem alleen maar aanstaarde, haalde Neil zijn schouders op en ging verder: ‘Een paar weken geleden hadden Renee en jij een gesprek over wat je zou doen in geval van een zombie-apocalyps. Zij zei dat ze zich op de overlevenden zou richten. Jij zei dat je terug zou gaan voor ons. Vijf van ons, om precies te zijn.’ Neil hield vijf vingers op naar Andrew. ‘Je telde Abby en Coach niet mee. Aangezien je erop kunt vertrouwen dat Renee zich om de rest van het team zal bekommeren, neem ik aan dat die vijfde plek voor Betsy Dobson is.’

Hij wist dat Andrew daar geen antwoord op zou geven, dus liet hij zijn hand weer zakken. ‘Ik heb toen niets gezegd omdat ik wist dat ik alleen mezelf zou redden als de wereld naar de kloten gaat. Maar zo wil ik niet meer zijn. Ik wil teruggaan voor jou.’

‘Zou je toch niet doen,’ zei Andrew. ‘Jij bent op een andere manier suïcidaal. Was je daar nog niet achter na afgelopen december? Je bent aas. Je bent de martelaar om wie niemand heeft gevraagd en die niemand wil.’

Neil wist dat hij niet zo’n goed mens was, maar hij zei alleen: ‘Er is maar één manier om daarachter te komen, nietwaar?’

‘Daar krijg je spijt van.’

‘Misschien. Maar misschien ook niet.’

Andrew wendde zijn blik af. ‘Niet bij mij komen uithuilen als iemand je gezicht verbouwt.’

‘Dank je wel.’

Neil liet zijn hoofd opzijzakken zodat zijn wang op zijn arm rustte en keek naar buiten. Ze reden door Virginia. Ze waren pas halverwege. De snelwegen aan de oostkust boden saaie uitzichten vol auto’s en oneffen asfalt. Neil dacht aan de kustroute die hij in Californië had gereden, met de zee aan één kant en de wereld aan de andere kant en dorpjes te klein voor een stoplicht. Hij hief zijn hand op en controleerde of er bloed onder zijn nagels zat. Dat was natuurlijk niet zo, maar heel even dacht hij wel dat hij bloed rook.

‘Ik ben hier al eens geweest,’ zei Neil, omdat iets, wat dan ook, de stilte moest opvullen voordat zijn gedachten met hem op de loop gingen. Andrew keek hem weer aan, wat Neil opvatte als zwijgende toestemming om verder te praten. Hij vertelde Andrew over de steden waar hij doorheen was gereden, de achterstraatjes, toeristische plekjes en groezelige stadsbussen. De meeste herinneringen waren bekleet met angst en spanning, maar tegenover Andrew hoefde hij dat niet te verbloemen. Hij moest er alleen op letten dat hij zijn moeder nooit noemde.

Het was vreemd om zijn verleden met iemand te delen. Zijn hele jeugd had hij angstvallig achteromgekeken en was hij altijd op de uitkijk naar zijn vader geweest. Hij had geen enkele reden gehad om terug te denken aan het dagelijkse leven destijds, maar nu kon hij de tijd ermee verdrijven en Andrew liet hem doorkletsen. Niet één keer wendde hij zijn blik af van Neils gezicht of keek hij alsof hij niet meer luisterde.

Uiteindelijk lukte het Neil om Andrew ook een beetje aan de praat te krijgen over zijn transfer naar Columbia. Het eerste wat Andrew deed

nadat hun moeder er niet meer was, was zorgen dat Aaron afkickte. Hij zette de badkamer vol met ingeblikt eten en barricadeerde de deur totdat Aaron geen afkickverschijnselen meer vertoonde. Gelukkig hadden ze een huis, niet een appartement, dus waren er geen naaste burens die Aarons pogingen om uit te breken konden horen.

Toen Nicky bij hen kwam wonen, begon hij aan zijn eerste baantje als gastheer bij Sweetie's. Van klanten hoorde hij over Eden's Twilight en na een periode van slijmen bij de uitsmijters en vriendschap sluiten met Roland, kon hij daar een baantje krijgen als glazenhaler. Uiteindelijk zorgde Nicky ervoor dat Aaron en Andrew een bijbaantje in de keuken kregen, waar ze afwasten en eenvoudige maaltijden voorbereidden. Hoe meer het personeel op hun gemak raakte met de vreemde tweeling, hoe gemakkelijker het voor Andrew en Aaron werd om drankjes bij hen te bietsen. Pas toen ze gingen studeren, moesten ze net als de andere klanten hun drankjes aan de andere kant van de bar bestellen.

Neil keek op toen de bus vaart minderde. Hij keek uit het raam en zag dat Abby een afrit nam naar een drukke straat. Twee stoplichten verderop was een tankstation met een aantal dieselpompen waar grote vrachtwagens stonden. Aan de andere kant was het iets minder druk met gewone personenauto's. Abby vond een parkeerplaats aan de kant van de vrachtwagens en zette de motor af. Neil vroeg zich af waarom ze zo snel alweer stopten, maar toen hij op zijn horloge keek, zag hij dat hij bijna drie uur lang met Andrew had zitten praten. Ze waren nog maar tweeënhalve uur verwijderd van Binghamton.

'Dit is de laatste stop vóórdat we er zijn,' kondigde Wymack aan.

Degenen die voor in de bus zaten, stapten uit.

Wymack bleef naast zijn stoel staan totdat iedereen, behalve Neil en Andrew, was uitgestapt. Hij keek naar hen alsof hij iets wilde zeggen,

maar stak toen zijn hand op met een gebaar van 'laat maar zitten' en stapte zelf ook uit.

Door het raampje zag Neil zijn teamgenoten naar binnen gaan. Hij zat zelf nog steeds vol van de lunch, maar hij had vroeger geleerd dat je van elke pauze gebruik moest maken. Voordat hij opstond, zei hij: 'Ik wil heel graag weten wanneer Coach hierachter is gekomen.'

'Er valt nergens "achter te komen",' zei Andrew nog maar een keer, waarop Neil nog net niet met zijn ogen rolde. 'Ik wil heel graag weten wanneer Coach erachter is gekomen dat je mij maar drieënnegentig procent van de tijd wilt vermoorden.'

'Voordat ik wegging, wist hij nog van niks,' zei Andrew.

Maar toen Andrew terugkwam uit het ziekenhuis, was het alsof Wymack het doorhad. Neil herinnerde zich nog zijn stiekeme trucje tijdens de training in januari, toen hij Neil had gebruikt om Andrew weer betrokken te krijgen bij het spel. Destijds had Neil het zelf niet doorgehad, dus hij had zijn mond ook niet voorbijgepraat toen hij oud en nieuw bij Wymack had gevierd. Neil dacht terug, zoekend naar de eerste tekenen dat Wymack vermoedde dat er iets tussen hen speelde. Met een ruk ging hij rechtop staan toen hem ineens iets te binnen schoot.

'Jawel,' zei Neil. Afgelopen november had Neil de hand van Andrew op zijn littekens gelegd en gevraagd of Andrew in hem wilde geloven. Op de een of andere manier had Wymack dwars door Neils verpletterende schuldgevoel en Andrews schoorvoetende vertrouwen heen gekeken. Het was een verontrustend besef. 'Toen ze je meenamen voor je opname heeft hij aan mij gevraagd wanneer "dat" was gebeurd. Ik wist toen niet wat hij bedoelde. Hoe is het mogelijk dat hij het heeft gezien, terwijl Aaron en Nicky nog steeds niets doorhebben?'

'Coach luistert niet naar geruchten en vooroordelen,' zei Andrew. 'Hij

gelooft wat hij zelf ziet, niet wat anderen hem vertellen.'

Net zoals hij dwars door Andrews zogenaamde probleemgedrag heen had geprikt, dacht Neil. Aaron en Nicky daarentegen geloofden nog steeds dat Andrew een halve psychopaat was die niet in staat was om normale relaties met mensen aan te gaan. Nicky had geld ingezet op Renee en Andrew omdat alle anderen dat ook hadden gedaan, maar zelfs hij had toegegeven dat hij niet wilde dat het iets werd tussen die twee.

'Ga je het ze ooit vertellen?' vroeg Neil.

'Niet nodig,' zei Andrew, terwijl hij van zijn stoel afgleed. Neil wilde hem tegenhouden om de rest van zijn verhaal te horen, maar Andrew ging nergens heen; hij nam alleen Neils zitplaats in beslag. 'Renee zegt dat de ouderejaars wedden om jouw geaardheid. Het is fiftyfifty.'

Matt had wel verteld dat er ook weddenschappen over Neil waren, maar dit was niet wat hij had verwacht. Even was hij hierdoor van zijn stuk gebracht, wist niet hoe hij moest reageren, maar uiteindelijk zei hij: 'Wat een verspilling van tijd en geld. Ik zeg het hele jaar al dat ik niets uitvreet en dat meende ik. Dat ik jou zoen, betekent niet dat ik anders naar hen kijk. De enige die mij interesseert ben jij.'

'Zeg niet van die domme dingen.'

'Hou me maar eens tegen,' opperde Neil. Hij begroef zijn vingers in Andrews haar en trok hem naar zich toe voor een kus. Het was gemakkelijk om deze eindeloze rit en de wedstrijd te vergeten met Andrews hand op zijn dijbeen en zijn tanden op zijn lippen. Andrew trok zich te snel terug en stond op. Neil wist dat dit niet het juiste moment of de juiste plek was, maar toch voelde hij zich bedrogen.

Ze stapten uit de bus en gingen het tankstation binnen om iets te drinken te halen. Wymack liet het team een paar minuten rondlopen, waarna hij ze weer bij elkaar dreef en over de parkeerplaats naar de bus leidde.

De anderen van Andrews groepje bleven ook de laatste paar uur voorin zitten. Neil pikte Kevins plek weer in, maar kon niets meer verzinnen om te zeggen. Het was een comfortabele stilte, dus legde hij zijn hoofd tegen het raampje en sliep de laatste uurtjes van de reis.

De campus van de Universiteit van Binghamton was speciaal voor deze avond uitgedost in groen en wit en de parkeerplaats bij het stadion stond voller met mensen dan met auto's. Als er al fans van de Foxes tussen stonden, kon Neil ze niet vinden. Politiemensen in reflecterende hesjes leidden het verkeer in goede banen en controleerden op alcoholgebruik. Neil keek naar de groepjes die ze passeerden. Iedereen leek in een goede stemming. De Bearcats hadden de week ervoor met 7-6 gewonnen van de Tornado's en ze waren er klaar voor om vanavond opnieuw te winnen.

Nevada had veertien punten behaald in de derde ronde en de Foxes stonden nu op acht punten. Om door te kunnen gaan naar de death match in de volgende ronde moesten ze vanavond minstens zeven punten behalen. De Bearcats waren als team beter in balans dan Nevada, maar toch waren de Foxes voorzichtig optimistisch. Ze hadden een fantastische wedstrijd gespeeld tegen Nevada en daarna een week kunnen uitrusten, bovendien mocht Nicky vanavond weer meedoen.

Beveiligers zetten de poort open zodat Abby erdoor kon rijden. Ze parkeerde naast de bussen van de Bearcats. Wymack telde de koppen terwijl ze uitstapten en zette daarna het bagageruim open. Ze laadden hun spullen uit en lieten zich door de campuspolitie over de parkeerplaats naar de deur leiden. Ze hadden nog bijna een uur voordat ze het veld op mochten voor de warming-up. Neil besteedde dat uur aan het lezen en herlezen van de opstelling van de Bearcats. Toen Kevin hem daarop betrapte, pakte hij de papieren van hem af en gaf hij hem een mondeling overzicht van alle spelers en hun vaardigheden. Hij was misschien nog wel boos op

Neil, maar de wedstrijd was belangrijker dan hun onenigheid.

Toen het tijd was voor de wedstrijd, liep Neil achter zijn teamgenoten aan naar het veld. Hij dacht aan USC en Edgar Allan en liet zich inspireren door de grimmige vastberadenheid die bezit van hem nam. Keer op keer wierp hij zichzelf tegen de verdedigers van de Bearcats, dreef zichzelf tot het uiterste tot hij op het randje van uitputting en meermaals gevaarlijk dicht bij een rode kaart kwam.

Tijdens de rust dreigde Wymack hem levend te villen als hij een rode kaart zou krijgen, maar Danielle knikte hem bemoedigend toe zodra Wymack niet meer keek. Ze begreep waar Neil mee bezig was: niemand mocht verslappen. Ze stonden twee punten achter en moesten zo meteen tegen een verse line-up. Als ze in de tweede helft drie punten zouden scoren, gingen ze door, en Neil wilde vanavond per se niet verliezen. Hij had de Foxes beloofd dat ze deze lente geen enkele wedstrijd zouden verliezen, en dat had hij voor de verandering niet gelogen.

Er klonk een waarschuwingssignaal om aan te geven dat het tijd was om terug te gaan en zich twee aan twee op te stellen om het veld op te lopen. Aaron en Andrew stonden achteraan, maar Aaron maakte plaats toen Neil eraan kwam. Neil merkte het nauwelijks. Hij wist alleen dat de tweede helft over minder dan een minuut zou beginnen omdat het publiek uitzinnig tekeering. Vaag was hij zich bewust van het veld links van hem en zijn gespannen teamgenoten voor hem. Het enige wat ertoe deed was Andrew, die onaangedaan door alle chaos naast hem stond.

Voor het eerst kon Neil Andrews apathische houding waarderen. Terwijl het stadion op zijn kop stond en de druk om te winnen hoog was, zag hij Andrew eindelijk als het onmisbare oog van de storm. Omdat Andrew weigerde zich te laten meeslepen was hij de enige op het veld die het hoofd koel hield.

‘Vorige maand heb je de Catamounts eruit gemept,’ zei Neil. ‘Kun je dat vanavond weer doen?’

‘De Catamounts waren een beroerd team,’ zei Andrew. ‘Ze vroegen erom.’

‘Kun je het doen of niet?’

‘Ik zie niet in waarom.’

Neil hoorde de klik van een slot dat openging en wist dat de scheidsrechters de deuren naar het veld openzetten. Andrew kwam nog niet in beweging, maar toch hield Neil zijn arm voor hem om hem tegen te houden. Hij zette zijn hand tegen de muur en leunde zo dicht naar Andrew toe als zijn uitrusting toeliet.

‘Ik vraag je om hulp,’ zei Neil. ‘Wil je dat doen?’

Andrew dacht even na. ‘Niet voor niets.’

‘Verzin maar iets,’ zei Neil, en hij stapte achteruit om weer op zijn plek in de rij te gaan staan.

Neil wist niet wat hij zich op de hals had gehaald, maar eerlijk gezegd kon het hem niets schelen, want Andrew deed precies wat Neil hem gevraagd had. Hij sloot het doel af alsof zijn leven ervan afhing en mepte elk shot terug.

De aanvallers van de Bearcats namen de uitdaging aan. Ze vielen om, maakten schijnbewegingen en haalden de hele trukendoos tevoorschijn om Andrew te slim af te zijn. Meer dan eens gebruikte Andrew zijn handschoen of zijn lichaam om een bal tegen te houden die hij niet op tijd met zijn stick kon vangen.

Dat zou genoeg moeten zijn, maar Andrew ging verder. Voor het eerst begon hij te praten tegen de verdedigers. Neil hoorde slechts flarden ervan omdat hij te ver weg stond, maar wat hij hoorde was genoeg. Andrew gaf de verdedigers ervanlangs omdat ze de aanvallers er zo vaak langs lieten

komen en hij beet ze toe dat ze beter hun best moesten doen. Neil maakte zich even zorgen om wat de verdedigers zouden doen met Andrews ruwe opvatting van teamwork, maar toen hij even later naar Matt keek, stond die te grijnzen alsof hij in jaren niet zoveel plezier had gehad.

Ze hadden de hele tweede helft nodig om de schade in te halen en met nog één minuut speeltijd scoorde Kevin het punt dat hen op voorsprong bracht. De laatste seconden van de wedstrijd waren een waas van geweld en dreigementen om te voorkomen dat de Bearcats nog gelijk zouden maken. Toen het eindsignaal klonk hadden de Foxes gewonnen en ontstond er nog voordat de zoemer stopte een gevecht tussen beide teams. Neil wist niet wie er was begonnen; hij wierp een triomfantelijke blik over het veld naar Andrew en keek daarna naar de aanvallers van de Bearcats die met Nicky en Matt in gevecht waren. Toen Allison en haar verdediger tussenbeide probeerden te komen, werden ze er ook bij betrokken.

Kevin wilde eropaf maar Neil hield hem tegen, want als Kevin werd geslagen zou Andrew zich ermee gaan bemoeien en dan zou het geweld opslaan tot een onacceptabel niveau. Hij sleurde Kevin om de knokpartij heen zodat Andrew kon zien dat hem niets mankeerde. Wymack en de drie coaches van de Bearcats hielpen de scheidsrechters om de spelers uit elkaar te halen. Het gebruikelijke handen schudden na de wedstrijd werd overgeslagen; in plaats daarvan liepen de spelers stampvoetend het veld af. Wymack nam de moeite niet eens om zijn spelers uit te foeteren, dus Neil nam aan dat de Foxes niet degenen waren die het gevecht waren begonnen.

Deze keer was het Neils beurt om Danielle bij te staan tegenover de pers. Andrew keek hem even aan en knikte met zijn hoofd naar de kleedkamer, waarmee hij aangaf dat hij Neils wens om op eigen benen te leren staan zou respecteren en niet in de buurt zou blijven terwijl Neil de pers

te woord stond. Neil beantwoordde zijn vertrouwen met een klein glimlachje en Andrew draaide zich om. Als Danielle hem niet op de wachtende pers had gewezen, had hij Andrew nog lang nagekeken.

Ze kregen de gewoonlijke vragen: hoe voelden ze zich, hoe opgewonden waren ze over hun vooruitgang, wat vonden ze van het spel van de Bearcats, enzovoort. Danielle babbelde aan één stuk door, wat een mooi tegenwicht bood voor Neils afgemeten antwoorden, en zo kwamen ze zonder kleerscheuren door het interview. Danielle sloeg haar arm om Neils schouders terwijl ze naar de kleedkamers liepen en boog haar hoofd opzij zodat haar helm tegen de zijne rustte.

Ze zei niets, maar dat hoefde ook niet. Neil kon haar opwindning bijna voelen. Ze hadden vanavond een schitterende comeback gemaakt en hun reeks overwinningen voortgezet. Er stond nog maar één wedstrijd tussen hen en de halve finale in. Het enige wat ze hoefden te doen was over twee weken de returnwedstrijd tegen de Bearcats ook winnen en dan waren ze binnen.

Toen Neil de mannenkleedkamer binnenkwam stond iedereen onder de douche. De Bearcats hadden net als de Foxes ook aparte douchehokjes, dus Neil hoefde niet te wachten tot iedereen klaar was voordat hij zelf onder de douche kon. Hij nam zijn kleren mee naar een van de openstaande hokjes en liet het hete water over zijn pijnlijke en vermoeide lichaam stromen. Toen hij zich had aangekleed, was de kleedkamer al leeg. Hij pakte zijn tas en hing hem over zijn schouder. Hij was al bijna de deur uit toen zijn telefoon zoemde. Eerst dacht hij dat het een berichtje was, maar hij bleef zoemen. Hij bleef staan om hem uit zijn zak te halen en klapte hem open. Het scherm lichtte op en toonde het nummer van de beller. Neil verstijfde. Hij herkende het nummer niet, maar dat was niet nodig. Hij herkende het kengetal wel. 443. Baltimore belde.

‘Niet vluchten.’

Hij schrok van zijn eigen stemgeluid. De woorden waren onwillekeurig uit zijn mond gekomen. Zijn spieren schreeuwden van de ingehouden spanning – klaar voor de vlucht – maar op de een of andere manier lukte het hem om te blijven staan. Hij worstelde om zich te ontspannen, maar het bloed stroomde bonkend door zijn lijf.

Hij wist dat het niet zijn vader was. Dat kon niet. Dat zou nooit gebeuren. Waarschijnlijk was het Riko of een van zijn lakeien die een zieke grap uithaalde. Riko zou inmiddels wel weten dat de Foxes de vierde ronde hadden gehaald. Zijn poging om Neil van zijn stuk te brengen met dat aftellen was mislukt. Neil wist dat dit de meest logische verklaring was, maar toch liet hij de telefoon vier keer overgaan voordat hij kon opnemen.

‘Hallo?’

‘Hallo, Junior. Ken je me nog?’

Neils hart stond stil. Het was niet zijn vader en ook niet Riko, maar hij zou deze stem overal herkennen. Het was Lola Malcolm, een van zijn vaders naaste medewerkers en een van de twee die Neil al die jaren geleden had geleerd hoe hij een mes moest hanteren. Ze was zo vaak bij hen thuis geweest dat Neil een tijdlang dacht dat ze bij hen woonde. Ze deed zich voor als Nathans persoonlijke assistent, maar eigenlijk was het haar taak om de lichamen op te ruimen van alle mensen die door Nathan en zijn handlangers werden omgebracht. Ze was haar gewicht in goud waard; geen van de lichamen was ooit teruggevonden.

Neil hield de telefoon weg van zijn oor en ademde een keer langzaam in en uit. Het hielp niet. Het was alsof zijn longen vol met ijspegels zaten waardoor hij het tot op het bot koud kreeg en vanbinnen werd verscheurd. Het duurde eeuwen voordat Neil iets wist uit te brengen en toen

dat eindelijk lukte, kon hij niet voorkomen dat hij bits klonk: 'Ik heb jou dit nummer niet gegeven, Lola.'

'Dus je weet nog wie ik ben,' zei ze. 'Dat is eigenlijk niet zo best, want als je nog weet wie ik ben, weet je ook nog wie jij bent en hoor je te weten wat je plaats is.'

'Ik heb mijn eigen plaats gecreëerd.'

'Dat recht heb jij niet.' Ze gaf hem een moment om te reageren, maar Neil wist niet hoe. 'Luister je? Het is tijd om te gaan. Als je het ons moeilijk maakt, zul je voor de rest van je korte leventje spijt hebben. Begrijp je me?'

Neil wilde overgeven. Lola maakte lichamen weg, maar ze maakte ze meestal niet zelf dood. Dat deden andere mensen die voor Nathan werkten. Neil herinnerde zich de gezichten beter dan de namen, maar hij kon wel raden wie Lola bij zich had. Lola's favoriete partner was haar broer Romero en waar Romero was, was Jackson vaak ook. Die drie waren Nathans vertrouwelingen. Ze luisterden alleen naar Nathans rechterhand DiMaccio en Nathan zelf.

Eén van de drie zou Neil misschien nog kunnen afschudden, maar alle drie niet. Heel even werd hij zo bang dat hij niet meer kon ademen, maar vlak daarna kwam een irrationele, hete woede op. Hij was net goed op weg om Andrews vertrouwen te winnen, na het weekend brak zijn eerste vakantie aan en over een maand was de halve finale. Nog maar vier wedstrijden tot de finale. Alles wat hij wilde was binnen handbereik en nu wilde Lola dat allemaal afpakken.

'Als je me ook maar met één vinger aanraakt zal het je bezuren,' zei Neil.

'Wat krijgen we nu?' zei Lola met een lach in haar stem. 'Heeft de baby eindelijk een ruggengraat gekregen? Wat zal je vader dat fijn vinden om te horen.'

‘Mijn...’ Neil stikte erin. ‘Hij is in Seattle. Zo ver krijg je me nooit.’

‘Hij is in Baltimore,’ corrigeerde ze hem. ‘Zijn borgzitting was op jouw verjaardag. Ze moesten zijn familie op de hoogte brengen toen zijn zaak voorkwam. Blijkbaar heb je het bericht gemist, omdat je dood bent en zo, dus ik zal je even bijpraten. Vorige week is het definitieve oordeel geveld en de FBI heeft het zo weten te draaien dat hij vanmorgen werd vrijgelaten in Maryland. Ze hopen dat hij op bekend terrein slordig wordt.’ Neil kon haar gemene glimlach horen. ‘Maar maak je geen zorgen, jongen. Ze zullen niet te weten komen dat jij langs bent geweest. Daar zorg ik wel voor.’

Neil knipperde en zag de nul aan de binnenkant van zijn oogleden. De tijd was op. Heel even voelde hij weer het gewicht van Andrews mond op de zijne. Hij drukte zijn vingers tegen zijn onderlip en probeerde erlangs te ademen.

‘Je denkt toch niet echt dat je me hier weg kunt halen?’ zei hij. ‘Mijn team zal me meteen missen en zonder mij vertrekken ze niet.’

‘Ze hebben geen keus. We kunnen ze niet vermoorden,’ zei Lola, ‘maar we kunnen ze wel pijn doen. Wacht maar af.’

‘Nee,’ zei Neil, maar Lola had al opgehangen. Neil belde terug, maar de telefoon schakelde meteen over naar de voicemail. Ze had hem al uitgezet. Neil vloekte en klapte met bevende vingers zijn telefoon dicht. Hij schudde wild met zijn handen, alsof hij het getril eruit kon schudden, maar het kwam vanuit zijn botten. Zijn gedachten gingen duizend kilometer per uur, zoekend naar alle uitvluchten en ze allemaal verwerpend omdat alles neerkwam op vluchten.

Hij had Andrew beloofd dat hij zou blijven, maar dat kon niet als dat betekende dat zijn teamgenoten ook in gevaar kwamen. De enige manier om zijn team te redden was door het laatste te doen wat Nathans mensen van hem verwachtten. Hij was zijn hele leven al aan het vluchten en liegen

en zich aan het verstoppert. De waarheid vertellen om zichzelf te redden, om zijn team te redden, was iets wat helemaal niet in zijn aard lag. Hij had het willen doen wanneer het wedstrijdseizoen voorbij was, maar nu kon hij het zich niet veroorloven om nog langer te wachten. De Foxes konden hier blijven tot de FBI kwam om ze allemaal onder bescherming te plaatsen.

Neil rende de kleedkamer uit, de gang op. Aan het einde van de gang stond een beveiligder die toekeek terwijl de Foxes in de lounge feestvierden. Neil was halverwege toen de man merkte dat er iemand op hem afkwam. Neil bleef staan toen de beveiligder zijn kant op keek. Hij herkende dat gezicht. Jackson Plank stond in de lounge bij zijn teamgenoten. Een tel later stapte Romero Malcolm in het zicht, ook in het uniform van een beveiligder. Instinctief liep Neil van hen weg, maar hij hield zichzelf na een paar passen tegen en zocht steun bij de muur.

Romero's hand lag losjes op het wapen aan zijn riem.

Neil schrok. Hij schudde wild met zijn hoofd.

Romero wendde zich van hem af om naar de Foxes te kijken. Neil vatte dat op als een waarschuwing en drukte zijn handen tegen elkaar in een smeekbede om ze met rust te laten. Jackson wierp Neil alleen nog een vluchtige blik toe, waarna ook hij zijn aandacht weer op het team richtte.

'Als iedereen er is, moeten we nu gaan,' zei Jackson.

'We wachten nog op Neil,' zei Nicky, waarop Jackson een gebaar in de richting van Neil in de gang maakte.

Neil slikte de brok in zijn keel weg en probeerde zijn gezichtsuitdrukking zo kalm mogelijk te houden. Hij liep verder, door de gang, op voeten die hem overal heen wilden brengen, behalve hierheen. Nicky sprong overeind toen Neil de lounge binnenstapte en grijnsde van oor tot oor. 'Hé Neil! We begonnen al te denken dat je onder de douche was verdronken.'

‘Sorry,’ zei Neil.

Nicky wuifde het weg, denkend dat Neil zich verontschuldigde voor het wachten, en pakte zijn tas. Neil keek toe terwijl ze allemaal hun spullen pakten. Zijn blik ging van gezicht naar gezicht. Hij probeerde te genieten van deze laatste onmogelijke seconden. Wymack stond in de hoek toe te kijken met een onaangestoken sigaret tussen zijn lippen. Abby pakte haar tas opnieuw in, waarschijnlijk had ze net de wonden verzorgd die de teamleden tijdens de knokpartij hadden opgelopen.

De vijf stappen tussen Neil en zijn team leken wel vijfduizend kilometer. Als hij ze zo allemaal bekeek, voelde hij zowel verdriet als trots. Door hem maakten ze geen kans meer om het einde van het seizoen te halen, maar de meiden hadden nog een jaar. Zij zouden vreselijk teleurgesteld zijn door het bijna halen van de finale, maar het waren strijders. Ze zouden volgend jaar keihard terugkomen en zich door niets of niemand laten tegenhouden.

Hij vond het erg om ze achter te laten met al zijn leugens, erg dat ze de waarheid naderhand van Kevin zouden moeten horen. Ze waren nu nog allemaal bij hem, maar hij miste ze nu al zo vreselijk dat hij er bijna van moest overgeven.

Alleen Andrew zag de spanning op Neils gezicht. Hij liep door de ruimte en ging voor hem staan met een vragende blik in zijn ogen. Neil wilde die vraag wel beantwoorden, maar hij wist niet hoe. Duits was de voor de hand liggende keuze, omdat ze dan wat privacy zouden hebben, maar Romero en Jackson spraken geen Duits. Ze zouden dan niet weten wat Neil zei en misschien denken dat hij al hun geheimen verklapte. Dat kon Neil zich niet veroorloven. Toch wilde hij Andrew niet zonder antwoord laten staan. Wat kon hij zeggen?

‘Dank je wel,’ zei hij uiteindelijk. Hij kon niet zeggen ‘dank je wel voor

alles: de sleutels, het vertrouwen, je eerlijkheid, de zoenen'. Hopelijk zou Andrew het later wel begrijpen. 'Je was geweldig.'

Het was de bedoeling dat alleen Andrew het zou horen, maar Allison stond zo dichtbij dat ze het hoorde. Ze keek Matt veelbetekenend aan. Neil zag het vanuit zijn ooghoek, maar hij bleef Andrew strak aankijken, dus hij wist niet hoe Matt reageerde. Hij wilde niet weggijken, alsof Andrews blik vasthouden ervoor kon zorgen dat hij dit moment kon vasthouden. Toen gebaarde Wymack dat ze naar buiten moesten en had Neil geen keus meer. Hij wendde zich af van zijn teamgenoten.

Ze liepen achter elkaar het stadion uit; Romero voorop en Jackson achteraan. Neil had dicht bij de uitgang gestaan, dus liep hij vlak achter Romero. Hij vond het verschrikkelijk om zo dicht bij het hulpje van zijn vader te zijn, maar tegelijkertijd vond hij het een prettig idee dat zijn lichaam een schild vormde tussen Romero's wreedheid en zijn nietsvermoedende team. Hij probeerde zijn ogen op Romero's rug gericht te houden, maar ze dwaalden steeds af, op zoek naar Lola tussen de menigte. De helft van de fans was al naar huis en de rest stond feest te vieren op het grasveld voor het stadion. De geur van alcohol hing zo zwaar in de lucht dat Neil het bijna kon proeven.

De fans van de Foxes stonden bij de uitgang en begonnen te juichen toen de spelers naar buiten kwamen. Algauw werd het gejuich echter overstemd door gemene beledigingen van de kant waar de fans van de Bearcats stonden. De Foxes negeerden beide en liepen door. Zelfs Nicky was zo slim om zijn mond te houden, zodat de verbitterde fans niet verder werden opgejut, maar uiteindelijk maakte het niets uit. Ze liepen midden op de parkeerplaats toen er een flesje uit het niets door de lucht vloog. Aarons bloemrijke gevloek gaf aan dat hij geraakt was en Andrew wierp een dodelijke blik naar de menigte. Het flesje werd

gevolgd door een schoen en daarna nog een leeg bierflesje.

Politiemensen gingen dichterbij het team staan, riepen orders en wezen met hun vingers. Ze zouden er misschien in zijn geslaagd de orde te handhaven, maar het volgende object dat door de lucht vloog was iemands koelbox. Danielle dook net op tijd opzij, maar een dronken fan aan de kant van de Foxes was niet snel genoeg. Vrienden van de fan begonnen boos te brullen en dat werd snel overgenomen door de menigte achter hen.

Romero pakte Neils pols vast met een ijzeren greep. Met zijn vrije hand haalde Neil zijn telefoon uit zijn broekzak en deed hem in het gazezvakje van zijn sporttas. Hij was net op tijd, want de spanning onder het publiek bereikte een hoogtepunt. Studenten en fans vlogen elkaar aan en de Foxes zaten ermiddenin. Lichamen botsten zo hard tegen Neil aan dat hij omver werd gekegeld, maar Romero sleurde hem zo snel mogelijk weer overeind. Neil liet zijn stick vallen en liet zijn tas van zijn schouder sleuren. Andrew en Kevin wisten dat hij die dingen nooit zomaar los zou laten. Ze zouden daardoor niet weten waar hij heen was, maar wel dat hij niet vrijwillig was gegaan.

Ergens in het tumult op de parkeerplaats verloor Romero zijn reflecterende hesje. Zodra Neil voet op het asfalt van de parkeerplaats zette, begon hij tegen te strubbelen, maar Jackson was vlak achter hen. Met geweld rukte hij Neils arm achter zijn rug omhoog, waardoor zijn schouder bijna uit de kom raakte. Neil hapte naar adem van de pijscheut in zijn rug.

‘Jullie komen hier niet mee weg,’ zei Neil met gespannen stem. ‘Mijn teamgenoten zullen meteen weten dat ik weg ben en ze kunnen de staat niet verlaten zonder mij.’

‘Zij hebben het voorlopig druk,’ zei Romero. ‘Je coach zal de helft van

de nacht bezig zijn met uitvogelen naar welke spoedeisendehulpafdeling zijn spelers zijn gebracht. Tegen de tijd dat hij beseft dat jij er niet bij bent is het al te laat.

Ze duwden hem op de achterbank van een politiewagen. Daar zat Lola op hem te wachten. Neil staarde haar zwijgend aan, een gezicht dat ouder was geworden maar nog steeds vertrouwd en herkenbaar was. De brede glimlach die haar gezicht zowat in tweeën spleet was nog steeds dezelfde als vroeger. Instinctief dook Neil voor haar weg, maar hij kon nergens heen. Het portier naast hem zat op slot en tussen hem en de voorbank zat rasterwerk als scheidingswand.

‘Junior is een grote jongen geworden,’ zei Lola toen Romero en Jackson voor waren ingestapt. Het verkeer rondom de campus reed bumper aan bumper, maar Jackson zette het zwaailicht aan en reed door de berm. ‘Wat een verrassing. Het gerucht gaat dat je een aanstormend talent bent? Wat leven we toch in een rare wereld, maar daar hoeft jij je geen zorgen meer om te maken.’

Romero draaide zich half om op zijn stoel en tuurde door het rasterwerk. ‘Heb je het hun verteld?’

‘Zie ik er dom uit of zo?’ vroeg Neil. ‘Natuurlijk niet.’

Lola drukte haar duimnagel tegen de tatoeage op zijn jukbeen. ‘Maar een van hen weet het wel, toch? Jij bent niet de enige die is gebrandmerkt.’

‘Kevin weet nog wie ik ben, maar hij is het schoothondje van de Ravens. Hij denkt wel drie keer na voordat hij iets zal zeggen.’

‘Ik hoop dat dat waar is,’ zei Lola. ‘Want je weet wat we met hen zullen doen als je liegt.’

‘Ik heb de afgelopen acht maanden een camera op mij gericht gehad. Als ik iets tegen iemand had gezegd, had je het inmiddels wel gehoord. Dan had je dit niet nodig gehad om mij op te sporen.’ Neil gebaarde naar

zijn gezicht. ‘Heb je Riko zijn vindingsloon betaald?’

Romero snoof minachtend. ‘We hebben alleen zijn oom gebeld om te zeggen dat we je meenamen.’

Doordat daar zo makkelijk over werd gedaan, voelde Neil zich nog slechter. Hij kreeg het akelige vermoeden dat het niet Riko was geweest die achter zijn bloederige verjaardagsverrassing en het aftellen zat. Lola had gezegd dat Nathan op diezelfde dag was voorgeleid voor zijn borgtocht. Zijn naaste medewerkers wisten dat hij vrij was. Nu vroeg Neil zich af of Riko deze lente juist afstand had gehouden vanwege hun aanwezigheid. Had Tetsuji Riko gewaarschuwd dat hij geen aandacht moest trekken zolang Nathans mensen in de buurt waren? Tetsuji en Riko waren Moriyama’s, maar maakten geen deel uit van de tak die door de Wesninski’s werd bediend en beschermd.

Lola grijnsde haar brede grijns weer. ‘Hij was behoorlijk pissig, maar wat kon hij eraan doen? Kengo geeft helemaal niets meer om jou.’

‘Omdat hij ziek is,’ zei Neil, niet helemaal als vraag.

‘Dat zegt hij,’ zei Lola, en daarbij stompte ze met haar vuist tegen het scheidingsraster om zeker te weten dat haar broer haar had gehoord. “Ziek” is een griepje of een geslachtsziekte, jongen. Dit is niet “ziek”: dit is zijn levenseinde. Hij lijdt aan nierfalen. Ik geef hem nog een week voordat Ichirou als de nieuwe koning wordt gekroond. Ik zal jouw condoleances en felicitaties voor je doorgeven, want jij bent er dan niet meer om het persoonlijk te doen.

Trouwens, het is mijn gebruik om iemand te vertellen wat ik van plan ben te doen met zijn overblijfselen,’ ging Lola verder, en daarna vertelde ze hem tot in de kleinste details hoe ze zijn lichaam in kleine stukjes zou verdelen.

Neil probeerde niet te luisteren, maar hij kon haar wrede woorden niet

helemaal langs zich heen laten gaan. Het kostte hem alle kracht die hij in zich had om niet te tonen hoe bang hij was. Zijn handen trilden, maar die kon hij tenminste nog in zijn zakken steken. Ze mocht niet zien hoe ze hem raakte. Niet dat stoerdoenerij hem nu nog zou redden, maar hij wachtte al negen jaar op dit moment. Het minste wat hij kon doen was ervoor zorgen dat ze er zo min mogelijk plezier aan beleefde.

Het was maar een paar kilometer rijden naar de I-81 en de auto die ze voor deze klus hadden geregeld, bracht hen met 140 kilometer per uur naar de snelweg. Als Jackson vond dat er auto's in de weg reden, zette hij de zwaailichten aan en later weer uit. Zelfs met deze snelheid was het bijna drie uur rijden van Binghamton University naar Baltimore.

Ze hadden net Maryland bereikt toen ze op de vluchtstrook parkeerden achter een leegstaande auto. Jackson bleef in de politiewagen, maar Romero en Lola namen Neil mee naar de Cadillac. Neil werd op de bijrijdersstoel geduwd. Romero hield zijn wapen voor Neils gezicht voordat Neil het in zijn hoofd kon halen om weg te rennen. Hij was er vrij zeker van dat hij levend bij Nathan moest worden afgeleverd, maar hij had van zijn moeder geleerd op hoeveel plekken je een man kon raken zonder hem te vermoorden. Neil keek hoe Lola zijn enkels bij elkaar bond aan het frame van de stoel en moest zich inhouden om haar niet een knietje in haar gezicht te geven.

Vervolgens ging Lola achter hem op de achterbank zitten, trok ze zijn armen naar achteren om de stoel heen en deed hem zo strak mogelijk handboeien om. Zodra ze haar portier had dichtgetrokken, reed Romero weg. Neil schopte een beetje met zijn benen om te testen hoeveel bewegingsvrijheid hij nog had, maar werd al snel afgeleid door iets scherp van metaal dat tegen zijn vingertoppen werd gedrukt.

Instinctief probeerde hij zijn vuisten te ballen. Lola begon te lachen

en drukte met haar duim op zijn pols waardoor zijn hand ontspande en ze het lemmet van haar mes tegen zijn vingers en handpalm kon drukken. Het schrapende gevoel tegen zijn vingers zorgde ervoor dat hij zijn handen opende. Lola tikte met het puntje van haar mes op het zachte vel tussen zijn vingers, net hard genoeg om een dreiging te vormen, maar net niet hard genoeg om door de huid heen te prikken. Even later had ze geen zin meer in pesterijen en trok ze een ondiepe snee langs de onderkant van zijn vingers. Neil trok hard aan zijn handboeien in een poging zijn handen buiten haar bereik te krijgen, maar het metaal gaf niet mee. Heel even werd hij herinnerd aan Kerstmis op Evermore en zijn toch al wankele zelfvertrouwen brokkelde nog iets verder af. ‘Hou daarmee op.’

‘Hou me maar tegen,’ zei Lola en opnieuw trok ze een stekende lijn langs zijn vingers van zijn pink tot aan zijn duim. Zo bewerkte ze zijn hele hand, tot die onder de brandende snijwonden zat. Daarna begon ze aan de andere hand. Toen ze klaar was schoof ze opzij en leunde ze tussen de voorstoelen door. Met het puntje van haar mes tekende ze over Neils tatoeage. ‘We hebben alles gelezen over je vete met Riko. Wat deed je dat overtuigend! In een ander leven had je acteur kunnen worden. Vertel eens, dacht je echt dat zijn halsband je tegen ons kon beschermen?’

‘Doet er niet toe.’

‘Wel waar. Ik kan jou niet naar je vader brengen met die vlek op je gezicht. Rome?’

Romero reikte naar het dashboard. Er klonk een klik toen hij iets indrukte. Neil scande alle knoppen om te zien wat hij had gedaan. Het was niet de radio en er gingen geen lichtjes aan om aan te geven dat hij de verwarming had aangezet. Het enige wat het nog kon zijn, was iets wat Neil eerst weigerde te geloven, maar ontkenning veranderde niets aan de

zaak: even later schoot de sigarettenaansteker naar buiten met een metaalig geluid. Romero haalde hem eruit en hield hem omhoog.

Neil leunde opzij. 'Jullie zijn gestoord,' bracht hij verhit uit.

Lola legde haar arm om de rugleuning van zijn stoel zodat ze haar mes tegen de rechterkant van zijn gezicht kon drukken. Het lemmet sneed een ragfijn lijntje van zijn mond naar zijn ooghoek. Neil hield zijn hoofd stil en zag dat Lola de aansteker overnam van haar broer. Keurend bekeek ze hem van alle kanten en hield hem zo dat zij en Neil allebei de roodgloeiende spiraal konden zien. Lola knikte goedkeurend en schonk Neil weer een brede glimlach.

'Wat vind je?'

Neil stond op het punt om zijn beheersing te verliezen. 'Fuck you. Dat is wat ik vind.'

'Niet bewegen,' zei ze, waarop ze de aansteker tegen zijn gezicht drukte. Ze zei niet bewegen, maar daar kon Neil onmogelijk gehoor aan geven. De pijn was als een ontploffing in zijn gezicht, schoot van zijn kaak naar zijn keel en vrat zich naar buiten door zijn oog. De geur van verbrande huid maakte de verblindende pijn nog erger en Neil kon er niet meer tegen. Hij voelde de hete lijn in zijn andere wang toen hij zijn gezicht terugtrok, tegen het wachtende mes van Lola aan. Het voelde als een vage herinnering, een onbeduidend aanschurken tegen het hellevuur. Waar hij zijn hoofd ook heen trok, Lola bewoog mee, met de aansteker tegen zijn wang, maar even later trok ze hem eraf om haar werk te inspecteren. Neil wist alleen dat ze de aansteker van zijn huid had gehaald omdat hij het haar zag doen, maar het voelde alsof het ding nog steeds tegen zijn wang brandde. Iedere seconde werd de pijn erger. Hij werd er misselijk van.

'Dat is beter,' zei ze, waarna ze haar nagels in de verbrande huid drukte om hem nog een keer te laten gillen. 'Vind je niet?'

Neil had geen adem over om antwoord te geven. Iedere ademteug was gejaagd en ondiep, te kort om zijn longen te bereiken, maar snel en wild genoeg om zich in te verslikken. Hij draaide zijn hoofd weg en herinnerde zich net te laat het mes. Weer een snee in zijn wang. Snel boog hij zijn hoofd voorover. Hij kon het niet ver genoeg buigen doordat zijn handen achter zijn stoel vastzaten, maar hij moest het proberen. Het bloed stroomde langzaam maar gestaag over zijn gezicht. Hij voelde de warmte over zijn lippen druipen voordat de druppels van zijn kin en mond op zijn schoot vielen. Hij proefde het bloed als hij naar adem hapte.

De aansteker klikte weer. Het was alsof Neil een schot van een geweer hoorde.

‘Ik weet dat je vader ernaar gaat vragen, maar ik moet het nu al weten,’ zei Lola. ‘Luister je, Junior? Hé.’ Ze stompte tegen zijn rug met het heft van haar mes. ‘Waar is de vogel? Hm? We hebben tijd gehad om rond te vragen toen we eenmaal wisten waar jij zat, maar haar kunnen we nergens vinden. Tetsuji zegt dat je hem hebt verteld dat ze dood is. Hij was er zeker van dat je de waarheid vertelde, maar ik ben niet zo goedgelovig.’

‘Ze is dood,’ wist hij uit te brengen.

Lola greep in zijn haar om zijn hoofd op te tillen. Ze had het mes weggelegd zodat ze hem met twee handen kon vasthouden. Met haar vrije hand greep ze naar zijn keel, waardoor Neil bijna geen lucht meer kreeg. Ze trok hem naar achteren, tegen de rugleuning van de stoel en zijn hoofd tegen de hoofdsteun. Romero pakte de aansteker weer. Neil wurmde wanhopig.

‘Ze is dood,’ zei hij nog een keer, piepend door Lola’s stevige greep om zijn hals. ‘Ze is twee jaar geleden overleden nadat hij haar in Seattle in elkaar had geslagen. Denk je dat ze me naar Palmetto had laten gaan als ze nog leefde?’

‘Moeten we hem geloven?’ vroeg Lola aan Romero.

‘Ik weet het liever zeker,’ zei Romero.

‘Je hebt gelijk,’ zei Lola en ze hield Neil stevig vast zodat Romero de aansteker weer tegen zijn gezicht kon drukken. Lola’s wurggreep betekende dat Neil alleen nog maar kon kermen. Hij worstelde en schopte hulpeloos in zijn boeien. Lola zei weer iets, maar hij verstond het niet door het geraas in zijn oren. Zijn wereld bestond alleen nog maar uit de brandplek in zijn gezicht. Romero haalde de aansteker weg, maar hij drukte hem weer in het dashboard, zodat hij opnieuw heet zou worden. Lola liet haar greep iets verslappen, net genoeg om Neil adem te laten halen.

‘Tweede poging, Junior,’ zei ze. ‘Geef antwoord en zorg dat ik je geloof. Waar is Mary?’

‘Ze is dood,’ zei Neil. Zijn stem klonk schor van de pijn. ‘Ze is dood. Ze is dood. Ze is dood.’

Lola keek haar broer aan. ‘Geloof je hem nu?’

Romero trok nonchalant één schouder op. Lola bekeek Neil nog eens goed en sloeg hem toen keihard tegen zijn verbrande wang. Ze leunde verder naar voren tussen de stoelen door om de aansteker te pakken en ging weer achteroverzitten. Dat de aansteker nu achter hem was, uit het zicht, was erger dan de pijn die ze hem al hadden aangedaan. Neil vocht om zijn handen vrij te krijgen. Hij haalde zijn polsen open aan het onverzettelijke metaal, maar kon er niet mee stoppen.

‘Niet doen,’ smeekte hij. ‘Niet doen, Lola.’

‘Ik heb vragen,’ zei Lola. Haar stem klonk vreemd gesmoord. Neil vermoedde dat ze de aansteker tussen haar tanden hield, want ze gebruikte beide handen om zijn mouwen op te stropen. Ze wreef met haar handen over zijn ontblote onderarmen, waarbij ze haar nagels zachtjes over de

huid liet schrapen. Toen verdwenen de handen. Haar stem klonk weer normaal toen ze zei: 'Laten we het eerst maar weer eens over je teamgenoten hebben. Vertel alles wat je aan hen hebt verteld.'

De tijd stopte toen Lola een spoor over zijn arm brandde en sneed. Neil hield zich aan een versie van de waarheid waarmee hij de Foxes zou beschermen, maar hoe vaak hij het ook zei, ze hield niet op. Uiteindelijk gaf hij helemaal geen antwoord meer, bang om uit paniek en pijn zijn mond voorbij te praten. Hij spaarde zijn energie voor ademen. Bij iedere grimas en stille kreet voelde hij de brandwonden op zijn gezicht weer ontvlammen. Zijn zoute tranen prikten in de open wonden op zijn wangen.

Hij wilde hier niet aan denken, wilde dit niet voelen, dus dacht hij aan de Foxes. Hij klampte zich vast aan de herinnering aan hun onwrikbare vriendschap en hun gelach. Hij deed alsof de hartslag die ziekelijk in zijn slapen bonkte een exybal was die tegen de wanden van het veld kaatste. Hij dacht aan Wymack die hem in december had gesteund en Andrew die hem op de grond drukte in de slaapkamer. De herinneringen maakten hem week van verdriet en verlies, maar ze maakten hem ook sterker. Hij was naar Foxhole Court gekomen als een wandelende leugen, maar zijn vrienden hadden een echt persoon van hem gemaakt.

Zijn einde kwam eerder dan hij wilde en hij had nog lang niet alles bereikt wat hij dit jaar had willen bereiken, maar hij had meer van zijn leven gemaakt dan hij ooit voor mogelijk had gehouden. Dat moest genoeg zijn. In zijn bebloede, brandende handpalm voelde hij de omtrek van een sleutel. Met zijn ogen dicht zei hij vaarwel tegen Neil Josten.

Toen Neil slap in de boeien hing, hield Lola eindelijk op. Ze zei iets, maar hij hoorde het niet en het kon hem ook niets meer schelen. Zijn instinctieve keuze om te vechten of te vluchten was keihard tegen een

muur opgeknald; hard genoeg om alle botten in zijn lichaam te breken. Er bleef maar één optie over. Nathaniel Wesninski liet de laatste paar kilometers onopgemerkt voorbijvliegen. Hij liep alle pijnlijke plekken in zijn lichaam na en zette ze in gedachten op volgorde van ernst. De ergste verwondingen waren die in zijn gezicht, maar de ellende die Lola in zijn handen had aangericht was het hinderlijkst. Het zou moeilijk worden om terug te vechten als elke kleine beweging van zijn vingers al pijn deed.

Ze reden de parkeerplaats op van een shabby hotel waar slechts de helft van de straatlantaarns het deed. Nathaniel durfde te wedden dat de securitycamera's al even beroerd werkten. Hij staarde uit het raampje en wachtte op wat er komen zou.

Wat er kwam was een politieauto die achteruit inparkeerde op de plek naast hen. Nathaniel herkende de jonge agent die aan de bijrijderszijde uitstapte niet, en de doorgewinterde agent die even later om de motorkap heen liep al evenmin. De oudere man maakte een gebaar en de jongere deed de kofferbak open. Romero stapte uit en wisselde op zachte toon een paar woorden met hen. Hij knikte tevreden en deed het bijrijdersportier open. De boeien om Neils enkels maakte hij heel even los om ze los te kunnen maken van de stoel. Zodra het metaal weer dichtklikte, maakte Lola de boeien om zijn polsen los. Romero sleepte hem aan zijn shirt de auto uit en boeide zijn handen weer.

Nathaniel keek de agenten kil aan. Ze keken openlijk geïnteresseerd terug zonder enige wroeging. 'Hoeveel betalen de mensen van mijn vader jullie om jullie eed te verbreken?'

'Meer dan de staat betaalt,' zei de oudere agent. 'Dus je hoeft het niet persoonlijk op te vatten.'

'Dat moet ik wel,' zei Nathaniel. Zijn stem klonk hees van de pijn en de haat. 'Het is mijn leven.'

Het enige wat in de kofferbak lag, was een kleine gereedschapskist, dus er was nog genoeg ruimte voor hem over. Hij kon er niet zelf in klimmen omdat hij geboeid was, maar de agenten hielpen Romero hem erin te tillen. Lola nam Romero's wapen over en klom na hem in de kofferbak. Ze drapeerde zichzelf om zijn pijnlijke lichaam heen, hield hem dicht tegen zich aan, met het wapen in de aanslag. Nathaniel beantwoordde haar glimlach met een uitdrukkingloze blik.

‘Zo is het goed,’ zei Lola, waarop Romero de kofferbak dichtdeed. Nathaniel deed zijn ogen dicht tegen het duister dat hem dreigde op te slokken. Lola glimlachte tegen zijn wang en beet in zijn brandwonden. Ze sloeg een been over de zijne en haakte de hiel van haar schoen tussen zijn enkels. ‘Je zou bijna mijn type kunnen zijn als je niet zo jong was, hm? Je lijkt precies op je vader.’

Hij walgde van het uitnodigende wiegen van haar heupen tegen de zijne. ‘En jij ziet eruit als een verlopen hoer.’

‘Nog steeds zo fel.’ Ze klonk goedkeurend, niet beledigd, en liet haar nagels over zijn armen gaan. ‘Maar niet lang meer.’

Ze hoorden portieren dichtslaan nadat de agenten waren ingestapt. De wereld schommelde onder hen toen ze de parkeerplaats af reden. Neil telde acht keer stilstaan voordat de agenten begonnen te praten. Hij kon ze niet verstaan door de dikke kussens van de achterbank, maar een paar tellen later ging de sirene aan en versnelde de wagen.

‘Oeps,’ mompelde Lola tegen zijn oor. ‘Het lijkt erop dat er iets is gebeurd in het huis van je vader. Misschien vandalisme van een stelletje onverlaten die niet blij zijn dat hij weer bij hen in de buurt woont, sukkels die de geruchten geloven dat hij zijn liefvallige vrouw en zoon heeft vermoord.’

‘Mensen die jullie hebben betaald om vanavond onrust te stoken,’ raadde Nathaniel, ‘zodat de politie een reden heeft om langs te komen.’

‘Tien punten voor Junior,’ zei Lola.

Nathaniels ouderlijk huis was een huis met vijf slaapkamers in de buurt Windsor Hills, een paar kilometer ten noordwesten van het centrum van Baltimore. Voor zover de gemeenschap wist, was Nathan een voormalig succesvol daghandelaar die aandelen had ingeruild voor investeringen in verschillende bedrijven in de stad. Zijn rente was hoog, maar hij wees nooit een aanvraag af. Het deed er niet toe wie het vroeg of hoe hoog het bedrag was. Als een bedrijf hem niet binnen de aangegeven termijn kon terugbetalen, kocht hij ze gewoon uit en liet het daarbij.

Volgens de laatste telling bezat hij nu een tiental bedrijven in verschillende bedrijfstakken en had hij leningen uitstaan bij nog een stuk of tien. Met deze dekmantel kon hij overal in de stad komen, maar het verklaarde ook waarom hij soms wekenlang thuiszat. De FBI had Nathans bedrijven meer dan eens doorgelicht, maar hij was te slim om zijn échte zaken te doen met de bedrijven die op zijn naam stonden.

Aan het geluid kon Nathaniel horen dat ze dichterbij kwamen. Zwaailichten trokken altijd nieuwsgierige mensen aan. Daardoor wist hij twee dingen: wat er bij het huis was gebeurd, was erg genoeg om aandacht te trekken en ze waren niet de eerste agenten ter plaatse. Als de FBI Nathan nog in de gaten hield, hadden ze het vanavond druk.

De politiewagen stuiterde een beetje toen ze de oprijlaan opreden. Hoe verder ze kwamen, hoe stiller het werd, omdat ze de toeschouwers achter zich lieten en naar de dienstdoende agenten reden. Door de spanning leek er geen einde aan de oprijlaan te komen, maar uiteindelijk kwam de auto toch tot stilstand. De agenten sloegen hun portieren achter zich dicht toen ze uitstapten om te kijken wat er aan de hand was. Nathaniel wachtte tot Lola ook in beweging kwam, maar ze vond het blijkbaar prima om nog even te blijven liggen.

Uiteindelijk ging haar telefoon. Ze reikte over Nathaniel heen om iets te pakken. De gereedschapskist, dacht hij, toen hij de metalen klik hoorde. Geknisper van plastic klonk door de kofferbak, waarna Lola op één elleboog steunde.

‘Als je je verzet hak ik je benen eraf bij je knieën.’

Sarcasme zou de ergste reactie uitlokken, dus Nathaniel klemde zijn kaken op elkaar. ‘Doe nou maar.’

Een misselijkmakende zoete geur vulde de auto. Iedere vezel in zijn lichaam wilde zich verzetten, maar hij hield zich stil en liet haar de doorweekte doek tegen zijn neus en mond drukken. Eerst voelden zijn vingertopjes verdoofd. De rest van zijn lichaam volgde al snel. Hij hoorde nog een autoportier opengaan en dacht dat iemand de achterbank omlaagklapte, maar hij kon zijn bewustzijn niet lang genoeg vasthouden om het zeker te weten.

‘Ga maar,’ zei Lola. Haar stem klonk nasaal omdat ze haar neus dichtkneep.

Daarna viel alles weg.

Stukje bij beetje kwam hij weer bij kennis. Eerst was hij zich bewust van koude steen onder zijn wang. Daarna zag hij zijn bevrijde hand slap voor zijn gezicht liggen, maar het had allemaal geen betekenis voor hem. Lola had een heel netwerk aan ondiepe sneden op de rug van zijn hand getekend en akelige cirkels op zijn knokkels gebrand. Een andere brandwond had het zachte stukje vlees tussen duim en wijsvinger verkleurd. De wonden lekten wondvocht, maar het geronnen bloed hield de troep nog een beetje tegen. Voordat hij zich met zijn wazige geest herinnerde hoeveel pijn hij had, was Nathaniel kort onder de indruk van Lola's wreedheid.

Daarna kwam hij kreunend en voorzichtig overeind. Hij was in de kelder. Dat betekende dat ze via de garage binnen waren gekomen. Een ondergrondse tunnel, enkel aangelegd om zo nu en dan een lijk te vervoeren, leidde van de ene ruimte naar de andere. Nathaniel en zijn moeder waren negen jaar geleden via die tunnel ontsnapt. Toepasselijk, dat hij op dezelfde manier werd thuisgebracht.

Lola zat midden in de ruimte, achterstevoren op een houten stoel met één arm om de rugleuning geslagen. De andere arm hing losjes omlaag.

Ze had nog steeds Romero's wapen vast en haar wijsvinger rustte op de trekker. Degene die haar had geholpen om Nathaniel naar binnen te tillen was allang weer verdwenen. Een van die agenten, gokte Nathaniel, die inmiddels weer naar buiten was gegaan om zogenaamd orde te houden.

‘Wilde je ergens heen?’ vroeg Lola.

Nathaniel liet haar zijn handen zien. ‘Deze gaan ontsteken als ik ze niet snel schoonmaak.’

‘Daar zou ik me geen zorgen om maken, als ik jou was.’

‘Jij bent mij niet,’ zei Nathaniel, terwijl hij verder overeind kwam.

Langs een van de wanden hing een industriële wasbak. Er hing geen spiegel boven en daar was hij blij om, want hij wilde zijn gezicht niet zien, hoewel dat misschien wel makkelijker was geweest. Eerst waste hij zijn handen. Hij siste tussen zijn tanden. Het deed zoveel pijn dat hij wilde stoppen, maar hij dwong zichzelf om water en zeep in zijn wonden te wrijven. Toen hij daarna zijn gezicht waste, trilden zijn vingers en werd hij misselijk van de pijn. Er was niets om zich daarna mee af te drogen en zijn eigen kleren zaten onder de modder en bloedvlekken, dus hield hij zijn handen voor zich uit gestrekt om ze aan de lucht te drogen.

‘Hoelang gaat dit nog duren?’ vroeg Nathaniel.

‘Het wachten of het doden?’ vroeg Lola. ‘Dat laatste kan nog wel even duren. Het is niet zijn gewoonte, maar jij hebt zoveel geld gekost en voor zoveel toestanden gezorgd dat ik denk dat hij voor jou een uitzondering maakt.’

‘Je had ons gewoon kunnen laten gaan.’

‘Zeg niet van die kinderachtige dingen.’

Nathaniel ging zitten om te wachten. Het duurde nog een uur voordat de politie klaar was en Nathans beveiligers een verklaring hadden afgelegd en er foto's waren genomen van de bewijsstukken en het vandalisme.

Hij wist dat ze weg waren, omdat er eindelijk een deur openging bovenaan de trap. Lola kwam onmiddellijk overeind. Nathaniels hart ging tekeer, maar omdat Lola naar hem keek wilde hij geen angst tonen. Hij hield zijn gezicht in de plooi terwijl hij keek hoe de dood de trap afdaalde.

Ondanks twee jaar achter de tralies was zijn vader geen steek ouder geworden. Afgezien van het feit dat hij een paar kilo lichter was geworden, zag Nathan Wesninski er nog precies hetzelfde uit. Het huis was een protserig vertoon van zijn rijkdom, maar zelf droeg hij nooit dure kleren, omdat hij toch weer vies zou worden van het werk dat hij deed. Hij kwam op blote voeten de trap af in een grijze spijkerbroek en zwart overhemd. De mouwen had hij opgerold tot zijn ellebogen en hij had zijn handen in zijn zakken. Toen hij onderaan de trap stond, keek hij Nathaniel met zijn kille blauwe ogen aan.

Nathaniel wendde zijn blik af.

Lola was niet veel veiliger om naar te kijken, maar Nathaniel weigerde naar het monster te kijken dat samen met Nathan de trap af was gekomen. Patrick DiMaccio was Nathans inwonende lijfwacht. Met zijn arrogante loopje en honderdvijftig kilo aan anabole spieren zag hij eruit alsof hij met blote handen de halve wereld aankon. Hij had Nathaniel en Mary nooit aangeraakt, misschien omdat hij wist dat hij ze met één gerichte klap kon uitschakelen, maar Nathaniel wist hoe gevaarlijk hij kon zijn. Hij was trouw aan Nathan tot in de dood, en Nathan vertrouwde hem blind. Tijdens Nathans afwezigheid had DiMaccio de boel draaiende gehouden.

‘Sta op,’ zei Nathan.

Bij het horen van die stem, draaide Nathaniels maag zich al om.

‘Je weet best dat je niet moet blijven zitten als ik in de buurt ben.’

In gedachten zei Nathaniel tegen zichzelf dat hij moest blijven zitten,

maar zijn lichaam kwam al overeind. Lola lachte om zijn gehoorzaamheid en liep in een halve cirkel om hem heen tot ze achter hem stond.

‘Hallo, Junior,’ zei Nathan.

Nathaniel klemde zijn kaken op elkaar. Hij durfde niets te zeggen, bang voor wat er uit zijn mond zou komen.

Nathan liep op hem af.

Het kostte Nathaniel alle kracht die hij nog in zich had om te blijven staan. Toen Nathan vlak voor hem stond, kon Nathaniel zijn aftershave ruiken. Hij staarde naar het bovenste knoepje van zijn overhemd alsof dat hem uit deze situatie kon redden.

Nathans hand op zijn schouder had een geruststellend gebaar kunnen zijn, maar voelde allesbehalve geruststellend. Nathaniel zette zichzelf schrap voor de onvermijdelijke klap, maar zakte toch door zijn knieën toen Nathans knokkels de brandwonden op zijn wang raakten. Met een hand om zijn keel hield Nathan hem overeind. Nathaniel stikte bijna terwijl hij probeerde om te gaan staan. Wat hij vooral níét moest doen, was zich aan zijn vader vastklampen, want hij wist wat die zou doen als Nathaniel het waagde hem aan te raken.

‘Ik zei hallo,’ zei Nathan toen Nathaniel weer stond.

Nathaniels lippen bewogen, maar er kwam geen geluid uit zijn mond. Na nog twee pogingen slaagde hij er eindelijk in om zachtjes ‘Hallo’ te zeggen.

‘Kijk me aan als ik met je praat.’

Nathaniel voelde hoe de schreeuw die hij de hele tijd al angstvallig binnenhield zich naar buiten probeerde te vechten terwijl hij zichzelf dwong om naar Nathans gezicht te kijken.

‘Mijn zoon,’ zei Nathan. ‘Mijn grootste teleurstelling in het leven. Waar is de op een na grootste?’

‘Mama is dood,’ zei Nathaniel. ‘Je hebt haar vermoord, weet je dat niet meer?’

‘Dat zou ik nog wel weten,’ zei Nathan. ‘Ik zou hebben genoten van die herinnering terwijl ik de dagen telde tot ik jou had gevonden.’

‘Je hebt haar kapotgemaakt,’ zei Nathaniel. ‘Ze heeft het nog net gered tot over de grens van Californië.’

Nathan keek even langs Nathaniel heen naar Lola. Die zei: ‘Ik geloof hem.’

Nathan knikte, vertrouwend op haar oordeel, en nam Nathaniels gezicht tussen zijn handen. Hij kneep zo hard dat Nathaniel bang was dat de wonden in zijn gezicht nog verder open zouden springen. Instinctief bracht hij zijn handen omhoog, maar liet ze op het laatste moment met een ruk weer zakken.

Nathan glimlachte erom en schudde Nathaniel daarna zo hard door elkaar dat hij het in zijn nek voelde kraken.

‘Wie heeft jou geleerd dat je je in het zicht kon verstoppen? Het was een kwestie van tijd tot ik je zou vinden.’

‘Je had me moeten laten gaan,’ zei Nathaniel. ‘Je hebt me verkocht. Ik was jouw probleem niet meer.’

‘De transactie is nooit voltooid. Tetsuji was het niet eens met de overname, omdat je niet lang genoeg bleef om hem te overtuigen. Dat betekent dat je nog steeds van mij bent,’ zei Nathan. ‘Vanwege jou heb ik gelogen tegen mensen tegen wie je niet mag liegen. Weet je wat ik met je ga doen? Ik weet het zelf nog niet precies,’ zei Nathan, toen Nathaniel hem alleen maar aanstaarde. ‘Ik heb er een paar jaar over kunnen nadenken, maar nu het zover is, twijfel ik toch. Misschien vil ik je levend. Of ik haal je stukje voor stukje uit elkaar en schroei de wonden dicht. Maar wat ik ook kies, ik denk dat we allereerst de pezen in je benen doorsnijden. Deze

keer kun je niet vluchten, Nathaniel. Dat laat ik niet gebeuren.'

'Fuck you.' Nathaniel spuugde vol afschuw de woorden in Nathans gezicht.

Nathan duwde Nathaniel van hem af en stak zijn hand uit. DiMaccio kwam aanlopen met in zijn ene hand Nathans oude vertrouwde bijl en in de andere Nathans hakmes. Nathan keek geïnteresseerd naar beide wapens.

Nathaniel maakte gebruik van die afleiding en probeerde ervandoor te gaan, maar daar was Lola al op voorbereid. Ze besprong Nathaniel van achteren en sloeg haar armen stevig om hem heen. Dit kon ze niet lang volhouden, maar dat was ook niet nodig.

DiMaccio gaf een van de twee wapens aan Nathan, stormde langs hem heen, pakte Nathaniel bij zijn shirt en tilde hem zo van de grond. De vuistslagen die Nathaniel uitdeelde, leken hem niets te doen.

Lola liet Nathaniel los en stapte achteruit om DiMaccio zijn gang te laten gaan.

Hij gooide Nathaniel tegen de dichtstbijzijnde muur.

De klap sloeg alle lucht uit zijn longen en hij zakte in elkaar. Hij wilde de val breken met zijn handen, maar dat was een verschrikkelijke vergissing. Hij had echter geen adem meer om het uit te gillen. Hij was zo duizelig dat hij er misselijk van werd, maar toen zag hij vanuit zijn ooghoek iets bewegen.

Toen Nathan uithaalde schitterde het metaal op een paar centimeter afstand van Nathaniels gezicht.

Hij kwam sneller overeind dan zijn lichaam wilde en deinsde achteruit voor het hakmes van zijn vader.

Nathan kwam hem niet achterna. Hij zwaaide nog eens met het hakmes alsof hij oefende, alsof hij weer moest wennen aan het gewicht ervan

in zijn hand. Daarna controleerde hij de scherpte van het lemmet tegen zijn duim. Blijkbaar was het mes net geslepen, want er verscheen vrijwel onmiddellijk een druppel bloed.

Nathaniels laatste zenuwen begaven het. Hij kon niet voorbij Nathan en DiMaccio komen, dus Lola, met haar mes en vuurwapen, was zijn enige kans. Hij draaide zich om en rende op haar af. Haar brede glimlach vertelde hem dat ze dit had verwacht en ze zette zich schrap voor de onvermijdelijke botsing, haar mes in de aanslag om verschrikkelijke schade toe te brengen. Toen hij dichterbij kwam haalde ze naar hem uit. Nathaniel draaide zich weg van het mes en verzwickte daarbij bijna zijn enkel. Een tel later keek hij in de loop van Lola's vuurwapen. Hoewel hij wist dat ze de trekker niet zou overhalen, dook hij toch weg.

Ze kwam op hem af, het mes klaar voor een nieuwe poging.

Nathaniel gaf haar een klap tegen haar keel. Door de pijn die in zijn oren suisde, hoorde hij het verstikkende geluid dat ze maakte nauwelijks. Iedere snee en brandwond op zijn hand protesteerde. Hij balde zijn vuist steviger en sloeg nog een keer. Lola dook maar net op tijd weg, maar trok nog wel een hete snee over zijn borst met haar mes. Nu stond Nathaniel tussen haar en de deur en hij duwde de balk omhoog om hem open te doen.

Lola greep naar zijn haar voordat hij de deur open had, maar het maakte Nathaniel niet meer uit hoeveel haar hij verloor. Hij zette door en liet de deurklink niet los.

'Aan de kant,' zei Nathan vlak achter hen.

Hij had het tegen Lola, maar Nathaniel dook ook opzij. Nathans hakmes kwam neer op de plek waar hij een seconde geleden nog had gestaan. Het metaal maakte een snerpnd geluid toen het een streep trok in de deur. Woedend keek Nathan om naar zijn gevallen zoon. Nathaniel

krabbelde achteruit. Zijn hoop stierf een stille dood toen Nathan woest op hem afkwam. Hij was klaar met het kat-en-muisspel.

Nathaniel probeerde overeind te komen, maar een grote schoen op zijn ribbenkast drukte hem tegen de grond. Een vuist in zijn gezicht smoorde zijn tweede poging en toen zat Nathan boven op hem met zijn hakmes tegen Nathaniels keel.

DiMaccio kwam achter hen staan en bood Nathan zijn bijl aan. Nathan legde die tegen Nathaniels nek en trok met zijn hakmes ondiepe sneden in Nathaniels verbrande gezicht. ‘Misschien doe ik het allebei,’ zei hij nonchalant, alsof hij het had over het weerbericht. ‘Je centimeter voor centimeter villen en het vlees eronder wegsnijden. Als we het goed doen, kan het de hele nacht duren. Patrick, laat ze de brander naar beneden gooien. Die ligt waarschijnlijk nog in de la naast de oven.’

‘Nee,’ zei Nathaniel, maar DiMaccio liep al naar de trap om naar boven te roepen.

‘Lola,’ zei Nathan. In een oogwenk stond ze naast hem. Ze glimlachte niet meer en de blik die ze Nathaniel toewierp zat vol haat. Met haar vingers streek ze voorzichtig over haar gekneusde hals.

Kon Nathaniel maar voldoening halen uit het feit dat hij haar pijn had gedaan. Helaas voelde hij alleen maar angst.

Nathan keek niet op van het gezicht van zijn zoon toen hij zei: ‘Wil jij ervoor zorgen dat hij niet meer kan wegrennen?’

‘Nee,’ zei Nathaniel weer. Lola verdween uit zijn blikveld. Nathaniel trapte met zijn benen naar de andere kant, weg van haar. De bijl was niet scherp genoeg om te snijden zonder kracht erachter, dus hij negeerde de druk ervan tegen zijn hals en worstelde uit alle macht.

Nathan liet hem begaan totdat Nathaniel hem toch vastpakte. Toen legde hij het hakmes tegen Nathaniels neus.

‘Als je nu verdomme niet stil blijft liggen, hak ik je ogen eruit.’

Nathaniel verstijfde, maar hij beefde zo hevig dat het een wonder was dat zijn vader niet van hem af trilde.

‘Alsjeblieft,’ fluisterde hij. Hij kon het niet binnenhouden. ‘Alsjeblieft, doe het niet.’

‘Mag ik?’ vroeg Lola, weer helemaal opgetogen.

‘Eerst snijden we je enkels door en daarna je knieën,’ zei Nathan tegen Nathaniel. ‘En als je probeert weg te kruipen, hak ik je armen er ook af. Heb je dat begrepen?’

DiMaccio was terug. Hij zette de brander naast Nathan neer.

Nathaniel wilde gillen, maar als hij dat nu zou doen, zou hij helemaal doordraaien en niet meer kunnen stoppen. Zijn ogen brandden, misschien van het bloed, misschien van de paniek die hij wanhopig op afstand probeerde te houden. Hij klampte zich met bloederige vingertoppen vast aan zijn laatste beetje zelfbeheersing, wetend dat hij er niets meer aan had, maar toch niet in staat om het los te laten.

‘Alsjeblieft,’ smeekte hij opnieuw. ‘Laat me gewoon gaan, laat me gaan, ik ben niet...’

‘Lola,’ zei Nathan, maar hij kreeg niet de kans om zijn zin af te maken.

De kelderdeur vloog open en een groep onbekende mensen stormde al schietend naar binnen. Dempers onderdrukten enigszins het geluid, maar in de kleine ruimte voelde Nathaniel nog steeds elk schot alsof hij in zijn huid werd gebeten. Lola stond het dichtst bij de deur. Haar lichaam schokte toen de talloze kogels haar lichaam doorboorden. Nathan werd door DiMaccio naar een twijfelachtige veilige plek gesleurd en verdween uit zicht. Nathaniel probeerde stil te blijven liggen om niet de aandacht te trekken, maar hij keek naar zijn vader toen er nog meer mensen de ruimte binnenkwamen.

Zijn vader werd volledig afgeschermd door het grote lichaam van DiMaccio en hij schreeuwde naar zijn mensen om hulp. Zijn bewakers snelden de betonnen keldertrap af, maar hun voetstappen werden overstemd door het geluid van de niet-aflatende kogelregen. Iemand pakte Nathaniel beet, sleepte hem over de vloer uit de buurt van zijn vader. In een reflex sloeg Nathaniel om zich heen, maar zijn aanvaller sloeg niet terug. Nathaniel werd in een hoek achtergelaten.

Het leek een goed idee om daar te blijven liggen nu er zoveel kogels door de lucht vlogen. Nathaniel maakte zichzelf zo klein mogelijk en probeerde zijn hoofd te beschermen met zijn pijnlijke armen. Het duurde een eeuwigheid voordat het stil werd in het huis. Langzaam liet Nathaniel zijn armen zakken en keek hij om zich heen.

Nathan zat geknield in het midden van de ruimte met vier vuurwapens op zijn hoofd gericht. Hij probeerde overeind te komen, maar iemand sloeg hem neer met de kolf van een geweer. Nathan reageerde met een dierlijke grom. Een van de mannen die de deur bewaakten, floot een waarschuwingssignaal in de tunnel. Vaag klonk het geluid van naderende voetstappen.

Een man stapte de ruimte binnen. Nathaniels adem stakte. Dat gezicht herkende hij uit duizenden. De afgelopen negen jaar hadden Stuart Hatford geen goed gedaan, maar Nathaniel herkende nog steeds zijn moeder in zijn trekken. Stuart beantwoordde Nathans gegrom met een ijzige blik. Hij hief zijn wapen en richtte het op Nathan, maar een vrouw onderschepte het wapen en wees met haar kin naar Nathaniel in de hoek.

Stuart volgde haar blik. Kwaadheid maakte plaats voor verbazing. ‘Krijg nou wat. Nathaniel?’ Nathaniel was te verrast om iets uit te brengen, maar het lukte hem om te knikken. Stuart wees met zijn wapen naar Nathan, maar bleef naar zijn neef kijken. ‘Waar is Mary?’ Nathaniel was

zijn stem kwijt, dus schudde hij nee. Stuarts gezicht betrok. Het sprankje hoop verdween zo snel als het was gekomen. ‘Niet kijken. Dit is zo voorbij.’

‘Hoe durf je?’ zei Nathan woest. ‘Je daagt Moriyama uit door hier te komen en mijn mensen te vermoorden. Dit wordt je dood. Jij hebt de macht niet om...’

Stuart liet hem niet uitpraten. Nathans lichaam schokte toen twee kogels insloegen in zijn borst. Nathaniel keek ongelovig toe. Het bloed spatte omhoog tegen zijn vaders keel en stroomde omlaag langs zijn overhemd naar zijn spijkerbroek. Nathans lichaam viel achterover en kwam met een doffe plof neer op het beton.

Nathaniel drukte een bevende hand voor zijn mond en sloeg zijn andere hand eroverheen. Het was niet genoeg om zijn jammerklacht te smoren.

‘Ik zei toch dat je niet moest kijken?’ zei Stuart.

Het beklemmende gevoel in zijn borstkas was geen verdriet, maar een behoefte die zo hevig was dat Nathaniel dacht dat hij erin zou blijven. Zijn wereld stortte in en hij viel. Hij kon niet meer ademen, laat staan dat hij kon verklaren wat die angstaanjagende opwinding betekende. Hij stribbelde niet tegen toen twee van Stuarts mensen hem overeind hesen.

Stuart kwam naar hem toe en bleef voor hem staan. Nathaniel staarde langs hem heen naar het lichaam van zijn vader. Stuarts hand onder zijn kin dwong hem zijn aandacht op het gezicht van zijn oom te richten. Stuart checkte Nathaniel van top tot teen, bekeek zijn verwondingen met een woedende blik.

‘Hij kan met mij meerijden,’ zei een van de vrouwen.

‘Hij is onze enige manier om hier weg te komen,’ zei Stuart. ‘We zullen hem hier moeten achterlaten. Voorlopig,’ voegde hij er snel aan toe

voordat Nathaniel kon reageren. Hij klemde zijn vingers strakker om Nathaniels kin en schudde even. 'Je luistert naar mij en doet precies wat ik zeg. Ze hebben ons alleen hier binnengelaten, omdat we hebben beloofd hem in leven te laten.'

Eindelijk kon Nathaniel weer praten. 'De Moriyama's?'

'Nee,' zei Stuart, zo streng dat Nathaniel zijn blik afwendde. 'Die naam mag je vanavond niet meer uitspreken. Je mag ze hier niet bij betrekken. Ze verwachtten niet dat hun Slager eraan zou gaan en we hebben maar heel even de tijd om ze te overtuigen. We overhandigen jou aan de FBI als afleiding. Je hebt medische hulp nodig en je kunt toch niet mee naar waar wij naartoe moeten. Dit is de enige manier waarop je het overleeft. Begrijp je dat?'

Zijn vader was dood. Nathaniel was op dit moment bereid alles te doen wat hem werd opgedragen. 'Ik zal ze niets vertellen.'

Stuart knikte. 'Dan gaan we nu weg.'

Ze hielpen hem door de tunnel naar de garage. De trap omhoog was gevaarlijk steil en smal en de opening naar buiten was net groot genoeg om een menselijk lichaam doorheen te wurmen. Stuarts mensen verdwenen zo snel als ze waren verschenen door de openstaande garagedeur, maar Stuart bleef nog even achter bij Nathaniel. Nathaniel staarde in de duisternis, zoekend naar FBI-agenten die ergens op veilige afstand moesten zijn. De straat zag er rustig en leeg uit, maar de burenhadden ongetwijfeld de schoten gehoord. Over een minuut of twee zou de hele buurt weer vergeven zijn van de politiemensen en pers.

Stuart hielp hem op zijn knieën en legde zijn handen achter zijn hoofd. 'We komen je halen zodra het kan. Beloofd.'

En toen was hij weg, met al zijn mensen verdwenen in de nacht. Nathaniel bleef op zijn knieën zitten en boog zijn hoofd voorover terwijl

hij wachtte. Het duurde niet lang. Mensen van de federale politie kwamen als geesten tevoorschijn uit het donker, met getrokken wapens en van top tot teen gehuld in operationele uitrusting. Nathaniel was te klein om zijn vader te zijn, maar doordat het donker was, dachten ze dat wel even. Pas toen ze hem schreeuwend en ruw overeind trokken, hadden ze door dat er iets mis was. Nathaniel hief zijn kin en keek ze aan. De stem van de man die het dichtst bij hem stond verstomde.

‘Jullie zijn te laat,’ zei Nathaniel, terwijl hij ergens iemand via de portofoon met spoed om een ambulance hoorde vragen. ‘Mijn vader is dood.’

‘Je vader,’ zei de man hem na. Zes mannen renden half struikelend weg om het huis te controleren. Nathaniel hoorde hun zware voetstappen echoën in de tunnel. Hij had pas door dat hij naar de ingang van de tunnel stond te staren toen een man voor zijn neus met zijn vingers knipte. Nathaniel keek hem onderkoeld aan.

‘Je vader?’ herhaalde de man.

‘Ik ben Nathaniel Wesninski,’ zei hij, ‘en mijn vader is dood.’

Het was helemaal niet grappig, maar voordat hij het zelf doorhad begon hij te lachen. Het klonk hysterisch, maar hij kon er niet mee stoppen. Hij voelde handen op zijn schouders. Iemand duwde zijn hoofd omlaag en zei dat hij moest ademen, maar dat lukte niet. Hij stond voorover en steunde met zijn handen op zijn knieën. De pijn van de verwondingen schoot door zijn armen, maar hij bleef zo staan. De adrenaline van het onverwachte vuurgevecht en de opluchting dat hij nog leefde, schoten door hem heen. Uiteindelijk verloor hij het gevecht met zijn zwakke maag. Iemand hield hem vast terwijl hij overgaf op de betonnen vloer. Tevergeefs spuugde Nathaniel nog wat na om de zure smaak uit zijn mond te krijgen.

De hand op zijn schouder greep hem steviger beet. ‘In jouw toestand

doe ik je liever geen handboeien om, maar als het moet dan doe ik het toch. Ga je rustig met ons mee of ga je voor problemen zorgen?’

Met moeite lukte het Nathaniel om op te kijken en zich op het gezicht van de man te concentreren. ‘Ik zorg al negentien jaar voor problemen. Vanavond ben ik daar te moe voor. Haal me hier alsjeblieft weg.’

Voor het huis stond een ambulance. Die was zo snel ter plaatse dat Nathaniel vermoedde dat hij ergens buiten het zicht had staan wachten. Hoewel hij had gezegd dat hij niet voor problemen zou zorgen, werd hij door drie man naar de verpleegkundigen geleid. In de tijd die het kostte om naar de ambulance te lopen, hadden zij de brancard eruit gehaald en op straat gezet. Nathaniel ging er braaf op liggen. Ze sjoorden hem vast en schoven hem achter in de ambulance. Eén FBI-agent reed met hen mee; Nathaniel nam aan dat de rest zou volgen. Het kon hem niet meer schelen. Hij deed zijn ogen dicht en liet de verpleegkundige zijn werk doen.

Toen Nathaniel zijn ogen weer opendeed, lag hij op zijn rug in een ziekenhuisbed en viel er zacht zonlicht door de gordijnen naar binnen. Plastic slangetjes staken onder de dekens uit. Door de medicatie voelde het alsof hij watten in zijn hoofd had. Hij was wakker, maar aangenaam losgekoppeld van de pijn.

Er zaten twee bezoekers naast zijn bed die hij niet herkende, maar hij zag in één oogopslag dat ze van de FBI waren. Ze hadden die arrogante, autoritaire houding die mannen vaak hadden als ze zichzelf machtiger voelden dan ze waren. De een zat op een krukje links van hem. De ander had de beste stoel gekozen bij zijn voeteneinde en bladerde door een stapel papieren. De deur was dicht om hun privacy te gunnen, maar Nathaniel nam aan dat er buiten ook iemand op wacht stond.

Een van zijn verbonden polsen was met handboeien aan het bedframe bevestigd. Nathaniel rammelde eraan en zei: 'Serieus?'

'We moeten het zekere voor het onzekere nemen,' zei de man die het dichtst bij hem zat. 'Zodra de artsen aangeven dat je het aankunt, verhuizen we je naar ons plaatselijke kantoor, maar ik denk niet dat we hoeven te wachten op een officiële omgeving om een goed gesprek te voeren. We horen graag alles wat je te vertellen hebt. Ik ben federaal agent Browning,' zei hij toen pas, en met een gebaar naar zijn partner: 'En dat is federaal agent Towns. Je bent aan ons toegewezen.'

'Aan jullie toegewezen?' herhaalde Nathaniel. 'Ik ben van niemand.'

'Maar je zit wel bij ons in hechtenis.'

'Hebben jullie me gearresteerd?'

'Op dit moment gaan we ervan uit dat we kunnen rekenen op je medewerking. Als we het steviger moeten aanpakken, dan doen we dat. We hebben een hele reeks aan overtredingen die we jou ten laste kunnen leggen, variërend van die valse identiteitskaarten in je portemonnee tot de huidige verblijfplaats van je moeder. Het is een schot voor open doel. Zeg jij maar hoe je het wilt doen.'

Nathaniel maakte een onbeleefd geluid. 'Je had op z'n minst een exy-uitdrukking kunnen gebruiken. Ik haat voetbal.'

'Op dit moment kan het ons niet zoveel schelen wat jij haat of niet,' zei Towns. 'Het enige wat we willen horen is de waarheid.'

'Ik wil wel een waarheid voor een waarheid ruilen,' zei Nathaniel. 'Mijn teamgenoten kwamen gisteravond in een rel terecht. De Palmetto State Foxes,' lichtte hij toe, hoewel hij zeker wist dat ze dat stukje informatie al hadden verzameld sinds ze hem uit het huis van zijn vader hadden gehaald. 'Zijn ze gewond geraakt?'

'Zesentachtig mensen zijn in het ziekenhuis beland, onder wie drie

teamgenoten van jou,' zei Browning. 'Ze zijn behandeld en mochten daarna weer gaan. Kleine verwondingen. Ze hebben geluk gehad. Een aantal anderen ligt nog op de intensive care.'

'We hebben coach Wymack ingelicht vlak nadat je hier bent ingecheckt en we hebben hem gevraagd of hij met zijn mensen naar het bureau wil komen,' voegde Towns eraan toe. Hij keek op zijn horloge en zei: 'Ze zullen zo wel klaar zijn met de ondervragingen. Daarna mogen ze gewoon terug naar South Carolina.'

Hij zei niet 'zonder jou', maar Nathaniel hoorde het wel.

'Nu jij,' zei Browning. 'Waar is je moeder?'

Nathaniel vertelde hun dat ze zijn vader in Seattle waren tegengekomen en dat ze niet snel genoeg waren geweest om aan hem te ontsnappen. Hij vertelde over de brand en het zand en haar begrafenis aan de kust. Het was zo oneerlijk dat ze niet lang genoeg had geleefd om Nathan te zien sterven, maar die verbittering hield Nathaniel voor zich.

'Heb je al die tijd in Seattle gezeten?' vroeg Browning. Hij klonk geïrriteerd dat ze hem niet hadden kunnen vinden.

'Nee,' zei Nathaniel. 'Dat was de laatste echte stop vóór Arizona.'

'Wat kwam er vóór Seattle?'

'Ik wil mijn teamgenoten zien.'

'Wat kwam er voor Seattle?' herhaalde Browning.

Nathaniel perste zijn lippen op elkaar en staarde naar het plafond.

Browning tolereerde het een paar minuten dat hij bleef zwijgen, maar begon daarna te praten. Hij vertelde alles wat ze bereid waren hem te bieden in ruil voor zijn medewerking: ze konden al zijn overtredingen door de vingers zien, hem een nieuw leven bieden met getuigenbescherming en de kans om het hele 'bedrijf' van zijn vader inclusief de medewerkers te vernietigen. Toen Nathaniel na al die gulle aanbiedingen

bleef zwijgen, ging Browning over op dreigementen. Waar ze hem nu al op konden pakken was genoeg om hem achter tralies te laten verdwijnen en ze zouden nog wel meer vinden zodat hij het daglicht nooit meer zou zien.

‘Ik wil mijn teamgenoten zien,’ zei Nathaniel, toen Browning eindelijk was uitgepraat.

‘Wees nou redelijk,’ zei Towns. ‘Maak het jezelf niet moeilijker dan het al is.’

‘Denk je dat dit moeilijk is? Als je wist wat ik allemaal heb meegemaakt, zou je ook weten dat ik jullie makkelijk aankan.’ Nathaniel draaide zijn hoofd opzij en keek Towns ijskoud aan. ‘Maar kunnen jullie mij ook aan?’

‘Zit je nu een federaal agent te bedreigen?’

Nathaniel glimlachte zo breeduit dat de brandwonden in zijn gezicht pijn deden. ‘Ik zou niet durven. Wat ik eigenlijk had moeten zeggen was: kunnen jullie mijn familie aan? Mijn ouders zijn dood, maar mijn oom kent me nog. En wat belangrijker is: hij weet ook nog dat jullie hem toestemming hebben gegeven om mijn vader uit te schakelen. Sinds wanneer sluit de overheid deals met gangsters?’

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei Browning met een uitgestreken gezicht, maar Nathaniel geloofde hem voor geen meter.

‘Whatever,’ zei Nathaniel. ‘Ik ga even slapen.’

Ze protesteerden niet, dus hij deed zijn ogen dicht en viel al gauw in slaap. Een tijd later werd hij wakker van een verpleegkundige die zijn verwondingen kwam bekijken. Hoeveel pijnstillers hij ook in zijn lijf had, ze konden de pijn die hij voelde toen ze de brandwonden op zijn handen en armen schoonmaakten niet onderdrukken. Nathaniel klemde zijn kaken zo stevig op elkaar dat hij bang was dat zijn kiezen zouden breken en hij moest zich inhouden om haar niet bij hem vandaan te trappen. Ze knikte

goedkeurend naar de hechtingen en beloofde dat er later nog een arts zou langskomen. Ze sloot de deur achter zich.

Het was onmogelijk om weer in slaap te vallen want de zenuwen gierden door zijn lijf. Hij probeerde zijn vingers te strekken om te zien in hoeverre hij ze nog kon bewegen. Lola had de brandwonden toegebracht om hem pijn te doen, niet om hem te verminken. Misschien was ze bang geweest dat ze de met het mes gekerfde tekeningen zou verpesten als de huid te zeer zou verbranden. Aan het gezicht van de verpleegkundige had hij gezien dat zijn gezicht er niet zo goed vanaf was gekomen, maar hij wilde nog niet in een spiegel kijken. Nathaniel werd even woedend als misselijk als hij daaraan dacht.

Voordat de misselijkheid de overhand kreeg, keek hij op en zei: 'Ik wil mijn teamgenoten zien.'

'En ik wil koffie,' zei Browning. 'Jullie redden het wel even met z'n tweeën?'

Towns knikte. Browning klopte op zijn zakken om te zien of hij zijn portemonnee bij zich had en vertrok.

Nathaniel trok nog maar eens aan zijn handboeien, gewoon om te zien hoe Towns daarop zou reageren, maar die leek niet onder de indruk van zijn zwakke poging tot opstand en concentreerde zich weer op zijn papieren. Ze negeerden elkaar totdat Browning terug was. Browning bleef rustig zitten tot zijn koffie op was en dook daarna in een van de stapels papieren van Towns. Na een uur probeerde hij nog eens om tot Nathaniel door te dringen.

'En, wil je al meewerken?'

'Ik zie mijn teamgenoten nergens, dus nee,' zei Nathaniel.

Browning maakte een afkeurend gebaar.

Nathaniel trok nog eens aan de handboeien. 'Luister, dat zijn de

mensen bij wie ik verkoos te blijven, ook al wist ik dat het niet voor lang was. Ik verkoos hen boven mijn eigen veiligheid, dus geef ze aan me terug en dan geef ik antwoord op al jullie vragen.'

'Je dénkt alleen maar dat je ze wilt zien,' zei Towns. 'Ben je soms vergeten dat ze er net achter zijn gekomen wie of wat je bent? Als ze nu nog iets met je te maken willen hebben, eet ik mijn hoed op.'

Nathaniel deed zijn mond open en weer dicht. Hij wendde zijn blik af. Zijn teamgenoten hadden de vage bekentenis die Aaron bij hem had afgedwongen voor waar aangenomen, maar horen dat hij uit een verschrikkelijke familie kwam en de realiteit onder ogen zien waren twee heel verschillende dingen. Misschien had Kevin tijdens de rit vanuit New York tijd gehad om te vertellen hoe de Wesninski's en Moriyama's met elkaar in verband stonden. In dat geval zouden ze nu ook weten dat hij hen in gevaar had gebracht door het contract van Wymack te tekenen.

Hij had ze beloofd dat zijn familie geen probleem zou vormen, maar nu waren er drie van hen gewond en zouden ze door hem de finale mislopen. Misschien haatten ze hem nu of waren ze bang voor hem, misschien zouden ze het hem nooit vergeven, maar toch kon Nathaniel het hier niet bij laten. Hij had de dag ervoor geen afscheid kunnen nemen. Hij moest dat vandaag doen, voordat de FBI hem ergens wegstopte waar hij nooit meer het daglicht zou zien.

'Waarschijnlijk,' ging Towns verder, 'zijn ze alweer onderweg naar het zuiden. Het heeft vast niet zo lang geduurd om hun verklaringen op te nemen en we hebben ze verder niet nodig.'

'Dat zie je verkeerd,' zei Nathaniel. 'Ze kunnen niet weg zonder Andrew, en Andrew gaat nergens heen voordat hij mij heeft gesproken.'

'Dat weet jij niet.'

'Jawel.' Andrew zou zo lang wachten als nodig was, al was het maar

om hem de huid vol te schelden omdat hij dit voor hem verborgen had gehouden. Hij was niet het type dat wegliep bij zaken die nog niet waren afgehandeld. Dat wist Nathaniel, dat geloofde hij met elke vezel in zijn lichaam en daardoor kon hij Towns wrede waarschuwing van zich af laten glijden. 'Jullie kunnen me naar hem toe brengen of jullie kunnen me ergens in een cel laten wegrotten. Dat zijn de enige twee opties.'

Eindelijk stond Browning op. Hij liep de gang op. Nathaniel hoorde zijn schelle stem door de houten wand, maar hij kon niet verstaan wat hij zei. Toen Browning terugkwam, bestudeerde Towns zijn gezicht nauwkeurig. Browning antwoordde door iets op het papier van Towns' klembord te schrijven. Nathaniel weerhield zich ervan zijn dunne kussen naar hen te gooien en ging in plaats daarvan plat op zijn rug liggen.

Ze zeiden niets meer tegen hem, dus liet hij zijn gedachten de vrije loop. De uren tot aan zijn ontslag leken een ellendige eeuwigheid te duren. Toen de arts langskwam om hem te vertellen hoe hij zijn wonden moest verzorgen, onderbrak Nathaniel haar met een grof: 'Ik heb uw hulp niet nodig.'

De arts was waarschijnlijk wel gewend aan chagrijnige patiënten en zette zonder nog iets te zeggen haar handtekening op Nathaniels patiëntenkaart. Tegen de twee agenten zei ze: 'Ze kunnen hem ontslaan bij de balie aan het einde van de gang. Daar staan zijn medicijnen ook klaar.'

Browning knikte maar wachtte tot de arts weg was voordat hij de handboeien losmaakte. Hij en Towns klaptten de reling van het ziekenhuisbed omlaag, zodat Nathaniel makkelijk uit bed kon stappen. Towns gaf hem een tas en Nathaniel liet de inhoud op het bed vallen. Een zwarte hoody en joggingbroek.

'Waar zijn mijn kleren?' vroeg Nathaniel.

'In beslag genomen als bewijsstukken,' zei Towns, die bij de deur ging staan.

Browning bleef dicht bij Nathaniel, maar hij draaide zich half om. Als Nathaniel iets zou proberen, zou hij dat vanuit zijn ooghoek zien, maar zo gaf hij hem toch een beetje privacy om zich om te kleden.

Het ziekenhuishemd dat hij aanhad zat niet dicht, en daar was hij enorm dankbaar voor. Met zijn verwonde handen zou hij de knopen of strikken nooit los hebben gekregen. Hij liet het hemd van zijn schouders zakken en trok zijn nieuwe kleren zo voorzichtig mogelijk aan. Toen hij klaar was, was het alsof zijn handen in de fik stonden. Hij hield ze tegen zijn buik, wetend dat dat niets zou helpen maar hij moest íéts doen om die brandende pijn te sussen.

Browning deed hem de handboeien weer om en trok daarna de capuchon diep over zijn gezicht. ‘Dankzij de burens van je vader weet de pers dat er iemand uit Nathans huis is gehaald. De grote nieuwszenders hebben nog geen naam, maar die hebben ze ook niet nodig want je bent het afgelopen jaar al zo vaak op tv geweest. Mensen herkennen je onmiddellijk.’

‘Is er dan nog iets herkenbaars van over?’ vroeg Nathaniel.

‘Er hangt hier wel ergens een spiegel, als je het wilt zien.’

‘Als ik het van jou hoor is dat genoeg.’

‘Het zal uiteindelijk wel weer helen,’ zei Browning en daar had hij precies niets aan.

Ze leidden hem door de gang. Towns schreef Nathaniel uit bij de balie en nam een witte papieren zak mee waar iets in rammelde. Waarschijnlijk pijnstillers en antibiotica, dacht Nathaniel. Brandwondenzalf, als hij geluk had. Towns gaf de zak aan hem en ze namen de lift naar beneden. Toen ze op de begane grond aankwamen, belde Browning iemand om te horen of de kust veilig was. Nathaniel keek niet op om te zien of er verslaggevers en fotografen stonden. Hij hield zijn hoofd zo ver

mogelijk voorover en hoopte maar dat de capuchon zijn hele gezicht afschermdde.

Een SUV stond met ronkende motor langs de stoeprand. Het achterportier ging open toen ze kwamen aanlopen en Nathaniel klom erin. Towns ging helemaal achterin zitten en Browning naast Nathaniel. Browning pleegde een kort telefoontje nadat hij het portier had dichtgeslagen. ‘We zijn onderweg. Zorg dat hij uit het zicht is voordat we er zijn.’

De vrouw op de bijrijdersstoel wierp Nathaniel over haar schouder een nieuwsgierige blik toe. Hij keek weg en staaarde uit het getinte raampje. Onderweg herkende hij straten en gebouwen. Op een of andere verschrikkelijke, onmogelijke manier voelde Baltimore toch aan als thuis. Het liefst wilde Nathaniel dat gevoel uit zichzelf krabben en verbranden. Foxhole Court was het enige thuis dat hij nodig had; de Foxes waren zijn familie. Hij wilde dit allemaal achter zich laten. Wat verdrietig, wat vreemd en wat stom dat hij zo ver was gevluht en uiteindelijk toch weer hier terecht was gekomen. Hij kon de stad niet meer aanzien, dus liet hij zijn hoofd achteroverzakken en deed zijn ogen dicht.

Slapen lukte niet, maar zo kon hij tenminste de dood van zijn vader op repeat voor zijn geestesoog laten afspelen. Het was bijna genoeg om een glimlach op zijn gezicht te krijgen. In ieder geval ontdooidde zo wel het ijs in zijn aderen.

Nathaniel had verwacht dat hij rechtstreeks naar hun kantoor zou worden gebracht om te worden ondervraagd, maar de SUV reed de parkeerplaats van een hotel op. Het krioelde er van de undercover FBI-agenten. Mannen stonden op de stoep te roken en te doen alsof het de normaalste zaak van de wereld was, maar Nathaniel kreeg al kippenvel als hij naar ze keek. De vrouwen die lagen te zonnen bij het zwembad waren al even opvallend, al deden ze nog zo hun best om dat niet te zijn. De vrouw bij de snackautomaat was een twijfelgeval, maar Nathaniel vertrouwde op dit moment niemand meer.

Zodra de auto stilstond, keek hij Browning vragend aan.

Browning stak zijn wijsvinger naar hem uit en zei: ‘Je hebt twintig minuten of totdat ze je eruit gooien, welke van de twee er eerder gebeurt. Dan ga je met ons mee en vertel je ons alles wat we willen weten. Heb je dat goed begrepen?’

‘Ze?’ zei Nathaniel. ‘Zijn ze hier? Ik zie de bus nergens.’

‘Ik wil niet dat de pers die bus ziet en er zo achter komt wat er aan de hand is, dus ik heb je coach gevraagd om ergens anders te parkeren. Ik vroeg: heb je dat goed begrepen?’

‘Begrepen,’ zei Nathaniel. Hij trok de capuchon diep over zijn hoofd. ‘Wegwezen.’

‘Die vriendelijke houding van je zorgt er bijna voor dat ik het weer terugdraai,’ zei Browning, maar hij stapte toch uit.

Ze namen hem via een gammele metalen brandtrap mee naar de tweede verdieping. Op de galerij stond een vrouw met een telefoon tegen haar oor. In één soepele beweging gooide ze haar haar over haar schouder én knipte ze met haar vingers. Browning nam Nathaniel mee naar de juiste deur en klopte aan. De deur ging op een kier open. Nathaniel kon niet voorbij een zware man in een pak kijken. Hij stond op wacht, bekeek Nathaniel van top tot teen en richtte daarna een geërgerde blik op Browning.

‘Dit staat me niet aan.’

‘Staat genoteerd. Let even op hem, Kurt,’ zei Browning. Kurt stapte opzij en trok de deur verder open. Browning liep langs hem naar binnen terwijl hij in zijn handen klapte om ieders aandacht te trekken. Nathaniel kon hem vanaf de galerij woordelijk verstaan. ‘Luister mensen. Jullie hebben twintig minuten. Laten we het rustig houden. Jullie kunnen een voor een naar hem toe.’

Kurt dacht blijkbaar dat de Foxes zouden gehoorzamen, want hij liet zijn arm zakken en liet Nathaniel doorlopen naar binnen. Hij had echter even moeten wachten, want Nathaniels teamgenoten begonnen meteen door elkaar heen te schreeuwen.

Danielles verontwaardigde stem was het duidelijkst hoorbaar. ‘Twintig minuten? Dat meen je niet. Waarom... o mijn god,’ ze zweeg toen Nathaniel de kamer binnenstapte. ‘Jezus, Neil. Gaat het?’ zei ze, niet langer boos of vol afkeer maar angstig en opgelucht.

Nathaniel deed zijn mond open, maar hij wist niet wat hij moest

zeggen. De avond ervoor was hij er nog zeker van geweest dat hij hen nooit meer zou zien. Nu hij ze terug had voelde dat als zelf op al zijn pijnlijke wonden, maar hij was zich er ook sterk van bewust dat hij hier alleen maar was om afscheid te nemen. Opnieuw vertrekken zou extra pijnlijk zijn.

Ze hadden recht op een verklaring en verontschuldigingen, maar hij wist niet waar hij moest beginnen. Het enige wat hij kon doen was ieder verbaasd gezicht goed in zich opnemen. Kevin had een lege blik en donkere kneuzingen op zijn hals. Nicky zat ontroostbaar in de vensterbank. Allison en Renee zaten op het verste bed met ieder een blauw oog en een paar blauwe plekken. De vlekken op Allisons arm waren duidelijk gemaakt door vingers. Nathaniel hoopte dat Allison degene die zo stom was om haar zo hard vast te grijpen in elkaar had geslagen, maar misschien had Renee dat voor haar gedaan. Een van Renees handen zat in het verband en ze droeg een brace om haar andere pols. Aaron zat op hetzelfde bed en voor het eerst leek hij meer geschrokken dan boos toen hij Nathaniel aankeek.

Matt en Danielle zaten dichterbij op het andere bed. Matt had zijn arm stevig om haar schouders geslagen, alsof hij haar moest tegenhouden omdat ze Browning anders zou aanvliegen. Matt was flink te grazen genomen tijdens de rel. Hij had nog steeds zakken met ijs om zijn handen gebonden. Zijn shirt was vies en op twee plekken gescheurd. Door de gaten heen zag Nathaniel de kneuzingen. Abby stond tussen de bedden. Haar verbanddoos stond geopend naast Matt op het bed. Toen ze Nathaniel zag, liet ze het ontsmettingsmiddel uit haar handen vallen. Haar mond bewoog, maar Nathaniel hoorde niet wat ze zei.

Browning had gezegd dat de Foxes slechts kleine verwondingen hadden opgelopen en dat niemand op de intensive care was beland, maar er

waren hier maar zeven leden. Wymack was ergens de bus aan het parkeren. Dan was er nog één afwezige.

Nathaniels bloed stolde in zijn aderen en hij kon de schrik in zijn stem niet verbergen toen hij vroeg: ‘Waar is And...’

Achter hem klonk een luide klap van een lichaam tegen hout. Hij draaide zich om en zag dat Andrew zich met geweld de kamer binnen werkte, met Wymack op zijn hielen. Kurt graaide naar Andrew maar verloor zijn greep toen Wymack langs hem heen liep. Binnen een fractie van een seconde zag Nathaniel de handboeien waarmee Andrew en Wymack aan elkaar vastzaten.

Browning greep naar zijn wapen.

Nathaniel pakte Brownings arm met twee handen beet en gaf er een ruk aan. Hij wilde Brownings actie alleen maar vertragen en hem uit balans trekken, maar de pijn schoot van zijn vingers naar zijn ellebogen, waardoor hij zelf bijna viel. Onwillekeurig liet hij Brownings arm los en leunde voorover, alsof dat hielp tegen de pijn. Ook zijn handen tegen zijn buik drukken hielp niet.

‘Niet doen,’ zei hij tussen opeengeklemd kaken door.

Hij dacht althans dat hij dat zei, maar hij kon zichzelf niet horen door het suizen in zijn oren. Toen hij een hand op zijn rug voelde, wist hij dat hij genoeg tijd had gerekt, zodat Andrew bij hem kon komen. Nathaniel herinnerde zich niet dat hij zijn ogen had dichtgedaan. Moeizaam deed hij ze open. Hij probeerde rechtop te gaan staan, maar Andrew pakte zijn schouder vast en dwong hem op zijn knieën te gaan zitten. Nathaniel stribbelde niet tegen. Hij legde zijn gewonde handen op zijn schoot en verwachtte bloed te zien door het gaasverband, maar het was nog schoon en wit.

‘Laat ze,’ zei Wymack.

Hij klonk zo boos dat Nathaniel meteen wist dat hij het niet tegen Andrew of hem had. Waarschijnlijk wilde Browning of Kurt Andrew wegslepen voordat hij Nathaniel iets kon aandoen. De agenten vertrouwden op Wymacks oordeel of ze konden niet om hem heen. Hoe dan ook kon Andrew op zijn knieën voor Nathaniel gaan zitten. Nathaniel keek op van zijn handen.

Andrew zag er bedrieglijk kalm uit, maar zijn greep was als een bank-schroef toen hij Nathaniels kin beetpakte. Nathaniel liet hem kijken zodat hij zelf ook de kneuzingen in Andrews gezicht kon bekijken. De ergste was een donkere, smalle streep van zijn jukbeen naar zijn rechterooghoek. Door de klap was Andrews oogwit bloedrood. Een elleboog, dacht Nathaniel, die te dichtbij was gekomen.

‘Je had wel blind kunnen zijn,’ zei Nathaniel. ‘Zo vaak gevochten en nog steeds niet weten hoe je moet wegduiken?’

Het enige antwoord dat hij kreeg was een ijskoude blik. Andrew liet zijn kin los zodat hij Nathaniels capuchon kon afdoen. Met zijn vingers traceerde hij de banen van tape die het verband op zijn plek hielden, alsof hij de beste plek zocht om een beginnetje te maken. Eerst trok hij het verband van Nathaniels rechterwang, waardoor de strepen die Lola met haar mes had gemaakt zichtbaar werden. Na een vluchtige blik op de hechtingen ging hij verder. Het wegtrekken van de tape van zijn andere wang deed helse pijn omdat het aan de huid rond zijn verwondingen trok. Andrew verstijfde met zijn hand op een paar centimeter afstand van Nathaniels wang.

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet, maar de nieuwe spanning in zijn schouders voorspelde niet veel goeds voor de aanwezigen in de ruimte. Andrew had het eerste verband laten vallen, maar het tweede legde hij voorzichtig op de grond bij zijn knie, zonder zijn blik van

Nathaniels gezicht af te wenden. Nathaniel zat met zijn rug naar de rest van de kamer, waardoor Wymack de enige andere persoon was die kon zien wat Lola met zijn gezicht had gedaan. Nathaniel durfde hem niet aan te kijken, maar Wymacks felle ‘Jezus christus, Neil,’ vertelde hem dat de brandwonden er net zo erg uitzagen als ze voelden.

Een bed kraakte toen een van de Foxes opstond. Wymack maakte een nadrukkelijk gebaar met zijn vrije hand. ‘Blijf daar.’

‘Een voor een,’ zei Browning nog een keer.

Andrew legde twee vingers onder Nathaniels kin om zijn hoofd te draaien. Nathaniel liet het allemaal gebeuren en zei niets terwijl Andrew hem bestudeerde. Pas toen Andrew zijn hand liet zakken en Nathaniels trui vastpakte, keek Nathaniel hem aan.

In Andrews ogen las hij gewelddadigheid, maar hij had Nathaniel gelukkig nog niet weggeduwd. Dat was tenminste iets.

‘Het spijt me,’ zei Nathaniel.

Andrew balde zijn vuist, maar sloeg niet.

En dat kwam niet, wist Nathaniel, doordat die hand aan die van Wymack was geketend, want de arm trilde van de moeite die het Andrew kostte om niet uit te halen.

Nathaniel hield zijn mond, zodat hij hem niet kon uitdagen.

Uiteindelijk ontspande Andrew zijn vuist en liet hij zijn hand slap in de handboeien hangen.

‘Zeg dat nog een keer en ik doe je wat,’ zei hij.

‘Dit is de laatste keer dat ik het zeg,’ zei Kurt, die naast Wymack kwam staan met een duistere blik in zijn ogen. ‘Als je je niet kunt gedragen...’

Nathaniel keek hem waarschuwend aan en onderbrak hem met: ‘Dan wat, klootzak?’

‘Hetzelfde geldt voor jou, Nathaniel,’ zei Browning. ‘Dat was je tweede

kans. Drie keer en je bent af, en dan is dit,' hij draaide een rondje met zijn wijsvinger om alle Foxes aan te geven, 'voorbij. Je bent hier alleen omdat wij dat toestaan, onthou dat.'

Andrew bewoog alsof hij overeind wilde komen en Nathaniel wist dat hij Browning voorgoed zijn bek wilde laten houden. Hij durfde hem nog nauwelijks aan te raken, maar kwam zo dichtbij mogelijk zitten en nam Andrews gezicht tussen zijn verbonden handen. Andrew had hem met gemak kunnen wegduwen, maar na een paar tellen ontspande hij weer.

Nathaniel wierp hem een snelle, dankbare blik toe en richtte zich daarna weer tot Browning.

'Niet liegen tegen een leugenaar,' zei hij. 'We weten allebei dat ik hier ben omdat jullie zonder mij niets kunnen beginnen in deze zaak. Jullie hebben niets. Alleen een paar dode lichamen. Ik heb gezegd dat mijn antwoorden jullie iets zullen kosten en jullie hebben daarin toegestemd. Dus maak die handboeien van Andrew los, haal die kerel uit de weg en hou op mijn twintig minuten te onderbreken met jullie zinloze machtsvertoon.'

Daarop viel een gespannen stilte. Browning overwoog zijn opties, of hij deed alsof. Nathaniel wist dat dit maar op één manier kon aflopen. Als de FBI de Hatfords in het land had toegelaten, waren ze wanhopig. Niemand kon bewijzen – nog niet tenminste – dat Nathan Mary Hatford had vermoord, maar de haat van de Hatfords voor Nathan was geen geheim, dus toen ze hoorden dat hij werd vrijgelaten, hadden ze onmiddellijk tickets naar de vs geboekt. Je hoefde geen genie te zijn om te weten dat het geen vriendelijk bezoekje zou worden.

Uiteindelijk maakte Browning een gebaar. Met een gezicht dat op onweer stond, diepte Kurt de sleutels op uit zijn zak.

Wymack draaide zich om om het hem gemakkelijker te maken. Andrew keek niet hoe de handboeien loskwamen, maar hij boog en

streekte zijn vingers een paar keer om zijn vrijheid te voelen en liet zijn hand daarna langs zijn zij hangen. Browning nam Kurt mee naar een plekje vlak bij de deur. Het ongenoegen en wantrouwen straalden van ze af en Browning wierp een nadrukkelijke blik op zijn horloge.

Het kon Nathaniel niets schelen. Hij was blij dat ze eindelijk uit de weg waren en hij zijn volledige aandacht op Andrew kon richten.

‘Dus die gedragsproblemen waren in ieder geval niet gespeeld,’ zei Andrew.

‘Ik wilde het je vertellen,’ zei Nathaniel.

‘Niet tegen me liegen.’

‘Ik lieg niet. Ik wilde het gisteravond vertellen, maar toen waren ze ineens in onze kleedkamer.’

‘Wie “ze”?’ vroeg Browning.

Nathaniel schakelde onmiddellijk over op het Duits. Hij was er vrij zeker van dat Browning hem daarop een smerige blik toewierp, maar hij bleef Andrew aankijken. ‘Dat waren geen beveiligers. Ze waren daar voor mij en ze waren bereid om jullie allemaal iets aan te doen om mij daar weg te halen. Ik dacht dat ik jullie kon sparen door mijn mond te houden.’ Nathaniel had zijn handen nog steeds om Andrews gezicht en hij tikte zachtjes met zijn duim op de blauwe plek naast Andrews oog. ‘Ik wist niet dat ze ook nog die rel in scène hadden gezet.’

‘Wat heb ik je nou gezegd over de martelaar spelen?’ zei Andrew.

‘Je zei dat niemand de martelaar wil,’ zei Nathaniel. ‘Je zei niet dat ik ermee moest ophouden.’

‘Dat bedoelde ik wel.’

‘Maar ik ben dom, weet je nog? Je moet me alles uitleggen.’

‘Hou op.’

‘Zit ik al op vierennegentig?’

‘Je zit op honderd,’ zei Andrew. ‘Wat is er met je gezicht gebeurd?’

Nathaniel slikte de opkomende misselijkheid weg. ‘Een autoaansteker.’

Hij schrok van het geluid dat Nicky maakte. Een krakend matras overstemde net niet Aarons vloek. Nathaniel keek achterom zonder erbij na te denken, om te zien wie zich had bewogen. Aaron was overeind gekomen van het bed en stond nu naast Nicky.

Doordat hij zich had omgedraaid konden de anderen zijn verbrande wang nu ook zien. Kevin schrok zo hevig dat hij achteruitdeinsde tot hij tegen de muur achter zich stond. Hij sloeg een hand voor zijn eigen tatoeage, waardoor Nathaniel raadde dat hij zich inbeelde hoe Riko op deze gruweldaad zou reageren.

Nu moest Danielle Matt tegenhouden. Haar witte knokkels staken fel af tegen zijn donkere shirt en ze wendde haar hoofd af. Matt probeerde zich eerst los te worstelen, maar nam toen genoeg met een hees: ‘Verdomme, Neil. Wat hebben ze in godsnaam met je gedaan?’

Abby had nu lang genoeg afstand gehouden. Met grote ogen liep ze om het bed heen, maar ze was pas bij de hoek toen Andrew doorhad wat ze wilde doen. Hij draaide Nathaniels gezicht naar zich toe en wierp Abby zo’n strenge blik toe dat ze onmiddellijk bleef staan.

‘Niet in de buurt komen,’ zei Andrew.

‘Maar Andrew,’ zei Abby zachtjes en voorzichtig. ‘Hij heeft pijn. Ik kan hem verzorgen.’

‘Als ik mezelf moet herhalen krijg je daar spijt van.’

Er lag een wreedheid in zijn stem die Nathaniel nog niet eerder had gehoord. Zijn haren kwamen ervan overeind, maar op de een of andere manier kalmeerde het ook de kolkende lava in zijn borstkas. Het was zijn schuld dat Andrew zijn zelfbeheersing was verloren, maar het was ook vóór hem. Andrews bodemloze woede zou zich nooit op Nathaniel

richten en dat maakte alle verschil. Hij gaf een voorzichtig rukje aan Andrews haar. De eerste twee pogingen werden genegeerd, maar uiteindelijk richtte Andrew zijn aandacht weer op dat wat belangrijk was.

‘Ik kom net uit het ziekenhuis, Abby,’ zei Nathaniel zonder zijn blik van Andrew af te wenden. ‘Daar hebben ze me zo goed mogelijk opgelapt.’

‘Neil,’ probeerde Abby nog een keer.

‘Laat me, alsjeblieft,’ zei Nathaniel met nadruk. Hij hoorde niet dat ze achteruit stapte, maar wist dat ze dat had gedaan, omdat Andrews greep op zijn hoofd verslapt. Nathaniel hield één hand in Andrews haar, maar liet de andere uiteindelijk zakken. Zacht zei hij in het Duits: ‘Hebben ze je verteld wie ik ben?’

‘Dat was niet nodig. Onderweg naar hier heb ik de antwoorden uit Kevin geperst.’ Hij negeerde Nathaniels opengevallen mond en ging verder: ‘Dus je was toch geen wees. Waar is je vader nu?’

‘Mijn oom heeft hem afgemaakt,’ zei Nathaniel een tikje verwonderd. Voorzichtig overschreed hij een grens en richtte twee vingers als een pistool op Andrews hart. Hij kreeg het ijskoud bij de herinnering en kon een rilling niet helemaal onderdrukken. ‘Mijn hele leven heb ik gewenst dat hij dood was, maar ik dacht dat het nooit zou gebeuren. Ik dacht dat hij onoverwinnelijk was. Het is ongelooflijk dat het zo gemakkelijk ging.’

‘Was het gemakkelijk?’ vroeg Andrew. ‘Kevin heeft ons verteld voor wie hij werkte.’

Nathaniel dacht niet dat de agenten hen konden verstaan, maar namen klonken in een vreemde taal niet echt anders. Hij was blij dat Andrew slim genoeg was om de Moriyama’s niet te noemen. ‘Mijn oom zei dat hij naar ze toe zou gaan om te onderhandelen over een staakt-het-vuren. Ik weet niet of hij daarvoor sterk genoeg staat, maar ik wil graag geloven dat hij er niet aan zou beginnen als hij niet zeker wist dat hij kans maakte.

Zeg alsjeblieft dat niemand iets over hen tegen de FBI heeft gezegd.'

'Niemand heeft überhaupt iets tegen hen gezegd sinds ze zeiden dat we jou niet mochten zien.'

Nathaniels hart maakte een sprongetje. De hitte in zijn borstkas was een akelige mengeling van dankbaarheid en schaamte. Hij probeerde iets te zeggen, maar moest eerst zijn keel schrapen voordat hij kon uitbrengen: 'Waarom? Ik heb alleen maar tegen ze gelogen. Ik heb ze allemaal bewust in gevaar gebracht zodat ik nog een tijdje door kon spelen. Door mij zijn ze gisteren gewond geraakt. Waarom zouden ze me nog beschermen?'

'Omdat je een Fox bent,' zei Andrew, alsof het voor de hand lag. En misschien was dat ook zo.

Nathaniel sloeg zijn ogen neer en klemde zijn kaken op elkaar, zoekend naar houvast dat hij snel dreigde te verliezen. Hij herkende zijn eigen stem amper toen hij zei: 'Ze willen me hier weghalen, Andrew. Ze willen me getuigenbescherming bieden zodat de mensen die voor mijn vader werkten me niet kunnen vinden. Ik wil niet...' begon hij, maar dat was niet eerlijk. 'Als jij zegt dat ik moet gaan, dan doe ik het.'

Hij zei niet dat hij het afschuwelijk zou vinden, maar dat was ook niet nodig. Andrew haakte zijn vingers in de hals van Nathaniels hoody en trok er zachtjes aan. Heel even was Nathaniel maanden verwijderd van dit moment en stond hij in de donkere hal van Andrews huis met een warme huissleutel in zijn hand. Het voelde als thuiskomen en dat was genoeg om zijn angst een beetje te onderdrukken.

'Jij gaat helemaal nergens heen,' zei Andrew: dezelfde woorden, dezelfde belofte. Hij praatte weer Engels en Nathaniel begreep pas waarom toen hij de volgende woorden hoorde. Andrew moedigde de Foxes aan om voor hem te vechten. 'Je blijft bij ons. Als ze proberen je mee te nemen, verliezen ze.'

‘Je meenemen?’ zei Danielle hem na. ‘Waarheen?’

‘Hebben we het over “meenemen om te verhoren” of “meenemen voor altijd”?’ wilde Matt weten.

‘Allebei,’ zei Browning.

‘Jullie mogen hem niet hebben,’ zei Nicky. ‘Hij hoort bij ons.’

‘Als bepaalde mensen erachter komen dat hij nog leeft, komen ze hem halen,’ zei Browning. ‘Het is hier niet meer veilig voor hem, en het is al helemaal niet veilig voor jullie. Het is voor iedereen beter als hij verdwijnt.’

Dat begrepen ze beter dan wie dan ook, want Kevin had hun al verteld over het Wesninski-Moriyama-verbond. Dankzij Kevin hadden ze al een jaar lang met de gekte van Riko te maken gehad, waardoor ze niet bijster onder de indruk leken van Brownings waarschuwing.

‘Welk gedeelte van “rot op” moeten we nog aan jullie uitleggen?’ vroeg Allison.

‘We zijn allemaal volwassen hier,’ voegde Matt eraan toe, ‘en we hebben onze beslissing al genomen. Tenzij hij bij jullie wil blijven, moeten jullie Neil aan ons teruggeven zodra jullie klaar zijn met het verhoor.’

“Neil” is geen bestaand persoon,’ zei Browning, die helemaal klaar was met hun opzettelijke naïviteit. ‘Dat is een dekmantel waardoor Nathaniel de autoriteiten heeft kunnen ontlopen. Het is hoog tijd dat jullie die Neil loslaten.’

‘Neil of Nathaniel, whatever,’ zei Nicky. ‘Hij hoort bij ons en we laten hem niet gaan. Wilt u soms dat we erover stemmen? Ik durf te wedden dat de uitkomst unaniem zal zijn.’

‘Coach Wymack, probeer uw team tot inkeer te brengen,’ zei Browning.

‘Neil,’ zei Wymack, en Nathaniel keek hem over het hoofd van Andrew heen aan.

Nathaniel had die blik maar één keer eerder gezien en dat was toen Wymack had geprobeerd hem weer op te lappen na kerst. Het was de blik van een man die stokoud was geworden door alle tragedies van zijn spelers; het was de blik van een man die koste wat het kost achter zijn spelers zou blijven staan. Nathaniel voelde zich beroerd omdat hij die blik opnieuw veroorzaakte, maar ook enorm getroost door Wymacks onvoorwaardelijke steun. ‘Vertel. Wat wil je zelf?’

Nathaniel slikte de onverwachte brok in zijn keel moeizaam weg. Zijn woorden kwamen er zo haperend uit dat iedereen muistil moest zijn om hem te verstaan. ‘Ik wil... ik weet dat ik niet moet blijven, maar ik kan niet... ik wil dit niet kwijt. Ik wil jullie niet kwijt. Ik wil Nathaniel niet meer zijn. Ik wil zo lang mogelijk Neil blijven.’

‘Mooi,’ zei Wymack. ‘Want het lijkt me een hele klus om “Wesninski” op een jersey te krijgen.’

Browning masseerde zijn slapen. ‘Ik moet u even spreken.’

‘Waarover?’

‘Onder andere over uw bereidheid om uw spelers in gevaar te brengen.’

‘Als we Neil nu laten stikken druist dat tegen al onze principes in,’ zei Wymack. ‘Ik wil best met u in discussie gaan, maar niet als dat afgaat van Neils twintig minuten. Dat is niet eerlijk tegenover hem of wie dan ook.’

Andrew trok opnieuw aan Nathaniels hoody en zei in het Duits: ‘Zorg dat ze weggaan voordat ik ze vermoord.’

‘Ze willen antwoorden,’ zei Nathaniel. ‘Ze hebben mijn vader nooit te pakken gekregen toen hij nog leefde. Nu hij er niet meer is hopen ze dat ik genoeg weet om zijn medewerkers te kunnen pakken. Ik ga ze de waarheid vertellen, of zo veel mogelijk daarvan zonder ze te vertellen dat mijn vader alleen maar de bevelen van iemand anders opvolgde. Wil je daarbij zijn? Het is het verhaal dat ik jou maanden geleden al had moeten vertellen.’

‘Ik moet wel,’ zei Andrew. ‘Ik vertrouw er namelijk niet op dat ze je aan ons teruggeven.’

Andrew liet hem los en stond op.

Nathaniel kwam zonder hulp overeind en keek langs Andrew naar Wymack. ‘Het spijt me,’ zei hij in het Engels. ‘Ik had het u moeten vertellen, maar ik kon het niet.’

‘Maak je daar nu maar niet druk om,’ zei Wymack. ‘Twintig minuten is niet lang genoeg voor dit gesprek. We hebben het er wel over op de terugweg naar de campus, toch?’

‘Ja,’ zei Nathaniel. ‘Dat beloof ik. Ik moet alleen eerst met hen praten.’

‘Doe maar,’ zei Danielle, en toen Nathaniel naar haar omkeek, voegde ze eraan toe: ‘Maar kom wel terug zodra ze klaar zijn, oké? We komen hier als team wel uit.’

‘Als familie,’ zei Nicky, en hij probeerde te glimlachen. Het was een flauw lachje, maar toch bemoedigend.

Dit moest haast wel een wrede droom zijn. Hun vergevingsgezindheid dreigde Nathaniel van binnenuit te verbranden, het voelde als een vloek en een zegen. Hij verdiende hun vriendschap en vertrouwen niet. Het was onmogelijk om ze genoeg te bedanken of hen te steunen zoals ze hem nu steunden. Hij zou het de rest van zijn leven proberen – hoelang dat ook mocht zijn nu Stuart op het toneel was verschenen en Nathan er niet meer was – en dan nóg zou het niet genoeg zijn.

‘Dank je wel,’ zei hij.

Allison wuifde het luchtig weg, maar haar gezicht stond bezorgd. ‘Nee, jij bedankt. Ik heb vijfhonderd dollar gewonnen in drie weddenschappen over jou,’ zei ze toen Nathaniel haar aankeek. ‘Ik heb het op de terugweg liever over hoe jullie twee elkaar hebben gevonden dan al deze ellende nog eens te herkauwen.’

Aarons blik ging van Allison naar Nathaniel naar Andrew. Hij wachtte op een ontkenning, dacht Nathaniel, en zijn mond viel open toen die niet kwam. Nicky deed zijn mond open om iets te zeggen, maar sloot hem weer, terwijl hij Nathaniel bleef aanstaren. Verrassend genoeg reageerde Kevin helemaal niet.

Nathaniel had er nu de energie niet voor om iets te ontkennen of te bevestigen, dus keek hij Andrew aan en vroeg: 'Ben je er klaar voor?'

'Ik wacht op jou,' zei Andrew.

'Ik heb hem niet uitgenodigd,' zei Browning.

'Het gesprek verloopt een stuk gemakkelijker als u ze allebei meeneemt,' zei Wymack. 'Geloof mij maar.'

Browning keek met een taxerende blik van de een naar de ander en stemde toen in met een ongeduldig: 'We moeten nu gaan.'

Wymack stapte opzij om ze erlangs te laten, maar toen Nathaniel bij de deur kwam, zei hij: 'We wachten op je, oké? Zo lang als nodig is, Neil.'

Nathaniel knikte en stapte de galerij op. Hij en Andrew liepen achter Browning aan de trap af en stapten achter in de SUV.

Browning stapte voorin. Hij sloeg het portier met een klap dicht.

Nadat het hotel in de achterraut was verdwenen, keek Nathaniel naar Andrew en vroeg hem in het Duits: 'Denk je echt dat ik weer Neil kan worden?'

'Ik heb tegen Neil gezegd dat hij moest blijven,' zei Andrew, 'en dat hij Nathaniel samen met zijn vader in Baltimore moet begraven.'

Nathaniel keek weer uit het raam en vroeg zich af of dat mogelijk was. In zekere zin wist hij dat hij Nathaniel nooit helemaal achter zich kon laten. Zelfs als Stuart de Moriyama's tot bedaren kon brengen, zouden ze nog steeds weten dat Nathans zoon nog ergens rondliep. Levend en wel. Nathaniel zou altijd een risico voor hen blijven, maar de gedachte dat het

kon, was zowel opwindend als schrikbarend. Hij draaide zijn vuisten om en opende zijn hand. Met een verbonden vinger wreef hij over Andrews sleutel.

‘Neil Abram Josten,’ mompelde hij, en het voelde alsof hij wakker werd uit een nachtmerrie.

Neil wist dat het niet gemakkelijk zou worden om met de FBI te praten, maar hij had niet verwacht dat het zó moeizaam zou gaan. De rest van die zaterdag en de hele zondag zat hij met agenten opgesloten op het bureau. De enige momenten waarop Andrew en Neil elkaar uit het oog verloren was als er iemand langskwam om Neils wonden te verzorgen en ze werden nooit met z'n tweeën alleen gelaten. De agenten brachten eten zodat ze het gebouw niet uit hoefden, begeleidden hem naar de wc en zetten stretchers neer zodat hij en Andrew onder toezicht konden slapen.

In ruil voor hun bedenkelijke gastvrijheid vertelde Neil alles. Ze begonnen bij het telefoontje van Lola, bespraken het vuurgevecht, en Neil noemde zo veel mogelijk namen. Wie het had overleefd was bijna even belangrijk als wie er was doodgegaan. Romero en Jackson waren allebei niet in het huis aanwezig geweest. Van het vuurgevecht gingen ze over op Neils jeugd en alle nare dingen die daarbij hoorden.

Nadat ze zijn geheugen helemaal hadden uitgeplozen naar feitjes over zijn vaders medewerkers en bekende overvallen, gingen ze over op Neils verblijfplaatsen in de zeven jaar tussen Baltimore en Millport. Neil nam ze stap voor stap mee langs iedere verblijfplaats en bijbehorende identiteit, maar hij weigerde ze de contacten van zijn moeder te geven. Hij deed alsof hij daar niets vanaf wist omdat hij toen nog zo jong was geweest en nadat ze er op ongeveer twintig verschillende manieren naar hadden gevraagd, gaven ze het eindelijk op. Neil vertelde waar de medewerkers van

zijn vader hen op het spoor waren gekomen en de plekken waar Nathan zelf was verschenen, wat uiteindelijk resulteerde in de dood van zijn moeder.

Op een gegeven moment moesten ze het wel over de Hatfords hebben, maar dat werd een ongemakkelijk gesprek. De FBI kon onmogelijk toegeven dat ze een deal met hen hadden gesloten en Neil kon niets bewijzen. In plaats daarvan richtten ze zich op wat Neil nog over Stuart wist uit zijn jeugd. Dat was niet veel, maar het kleine beetje informatie dat hij hun gaf, vormde het keerpunt waarop de FBI-agenten hem met andere ogen gingen bekijken. Tot op dat moment hadden ze hem alleen gezien als de zoon van Nathan, maar toen ze erachter kwamen dat hij zelf had gekozen voor een leven op de vlucht, in plaats van een nieuw en gemakkelijk leventje bij de volgende crimineel, stond hij bij verscheidene agenten in een ander daglicht.

Op zondag begonnen ze tot twee keer toe over het programma voor getuigenbescherming, maar Neil weigerde beide keren. Hij vertelde hun alles wat ze nodig hadden om een zaak op te bouwen en was bereid om te getuigen als ze een van Nathans medewerkers te pakken konden krijgen, maar tot die tijd wilde hij dat alles bleef zoals het was. Als ze hem tegen zijn wil onder getuigenbescherming plaatsten, zou hij gewoon vluchten en teruggaan naar Palmetto State. Andrew zei dat de Foxes Neil nooit stilletjes zouden laten verdwijnen. Ze zouden ontzettend veel herrie schoppen en de pers erbij betrekken, totdat iemand hem had gevonden. Dat vond de FBI egoïstisch en roekeloos, maar Neil en Andrew hielden voet bij stuk.

Neil wist pas dat ze de discussie hadden gewonnen toen Browning een paar formulieren voor hem op tafel legde. Het eerste was een officiële aanvraag voor naamsverandering, het tweede en derde waren voor een paspoort en rijbewijs en het laatste was een identiteitsbewijs op de

nieuwe naam. Een foto die Neil vaag herkende was met een paperclip aan het tweede formulier bevestigd: het was de foto die Wymack afgelopen zomer van hem had gemaakt voor zijn dossier. Op de foto had hij nog steeds bruin haar en bruine ogen en er zat nog geen Riko-tatoeage op zijn jukbeen. Het formulier was al half ingevuld met onder andere zijn natuurlijke haarkleur en blauwe ogen. Neil vermoedde dat de foto sterk zou worden verkleind zodat niemand de verschillen zou zien.

Hij was zo afgeleid door de foto dat het even duurde voordat hij de betekenis begreep van wat ze hem hadden overhandigd. Bovenaan elke pagina stond de naam Neil Josten. Het enige wat Neil hoefde te doen was zijn handtekening zetten op de stippellijnen.

‘Zie dit maar als een contract,’ zei Browning even geïrriteerd als altijd. Hij wachtte tot Neil hem aankeek voordat hij verderging: ‘Zodra je dit hebt getekend, wordt het proces in gang gezet waarbij “Neil Josten” een waardig en functionerend lid van de maatschappij wordt. Dat houdt in dat je niet meer hoeft te vluchten en geen valse ID-kaarten meer hoeft te laten maken. Je bent dan Neil tot aan je dood. Je mag dan niet meer van gedachten veranderen. Als je ook maar een latte bestelt onder een pseudoniem hebben we een groot probleem.’

‘Pen,’ zei Neil, terwijl hij zijn hand uitstak. Toen Browning niet snel genoeg in beweging kwam, zei hij: ‘Ik begrijp het. En geef me nu een pen, zodat ik het kan ondertekenen.’

Browning gooide de pen op de tafel. Andrew ving hem op voordat hij over de rand kon rollen en gaf hem aan Neil. Neil krabbelde zijn naam op elke stippellijn en gaf het stapeltje papieren daarna terug. Browning gaf ze aan iemand anders en keek toen naar de tafel vol met dossiers.

‘We zijn klaar,’ zei Browning. ‘Als we nog iets verzinnen, laten we het weten.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Neil stond op en rekte zich uit. De vergader-ruimte waar ze in zaten had geen ramen, maar de klok aan de muur gaf aan dat het halftien was, dus ze hadden hier bijna dertien uur gezeten. De dag had zich voortgesleept, maar nu hij wist hoeveel uur hij kwijt was voelde hij zich niet langer vermoeid maar helemaal kapot. Voorzichtig wreef hij met de muis van zijn handen in zijn ogen en onderdrukte een gaap.

‘Stetson zal jullie een lift geven,’ zei Browning toen Neil zijn handen langs zijn zij liet vallen.

Stetson was een humorloze man die ze gedurende de dag af en toe hadden gezien. Neil verdroeg hem een stuk beter dan Browning, want Stetson praatte tenminste niet met hen. Dat het verhoor was afgelopen, was voor hem blijkbaar ook geen reden om daar nu mee te beginnen. Hij haalde hen op en bracht hen naar zijn auto. Neil zat samen met Andrew achterin en pulkte aan de pleisters op zijn gezicht. Andrew gaf hem een tik tegen zijn achterhoofd toen hij doorhad waar Neil mee bezig was en negeerde zijn boze blik.

Stetson liep met hen mee de trap op naar de hotelkamer. Tijdens hun afwezigheid waren de Foxes uitgevlogen. Doordat ze hier hadden moeten overnachten, hadden ze genoeg bedden voor iedereen moeten zoeken. In de hotelkamer met twee queensize bedden waren nu alleen nog Wymack en Abby aanwezig.

Wymack keek van Neil naar Andrew, en daarna naar Stetson. ‘Breng je me even naar de bus?’ vroeg hij. Hij wachtte op een knikje en gebaarde toen naar Andrew en Neil dat ze het zichzelf gemakkelijk moesten maken. ‘Ik ben zo terug. Beslissen jullie maar of we blijven of vertrekken.’

Hij deed de deur achter zich dicht. Neil luisterde door het hout tot de voetstappen op de trap waren weggestorven en deed toen de deur op slot

en de ketting erop. Abby zat midden op een van de bedden. Ze stak beide armen uit naar Neil toen hij zich omdraaide van de deur.

‘Laat me je eens bekijken.’

Neil kon niet over het bed naar haar toe kruipen omdat hij zijn handen niet kon gebruiken, dus schopte hij zijn schoenen uit en stapte op het bed. Na een paar wankele passen ging hij snel voor haar zitten, voordat hij omviel.

Het matras bewoog toen Andrew achter hem ging zitten. Neil legde de tas met medicijnen op het bed, zodat Abby erbij kon en de antibiotica kon gebruiken, mocht dat nodig zijn, maar ze had de buitengewoon goed uitgeruste verbanddoos van de Foxes al op het nachtkastje staan. Ze leunde opzij om die te pakken, zette hem naast zich neer en reikte naar de pleisters op zijn gezicht.

Ze werkte in stilte. Ze hoefde ook niets te zeggen, want haar gezicht sprak boekdelen. Toen ze klaar was, begon ze het verband van zijn rechterarm te verwijderen. Andrew schoof dichterbij want hij had Neils armen nog niet kunnen bekijken, maar Neil bleef Abby aankijken. Op haar gezicht vochten verdriet en woede om de overhand te krijgen, maar ze hield haar mond dicht tot ze bij Neils hand aankwam.

Ze slikte. ‘O god, Neil.’

Neil durfde eindelijk naar zijn arm te kijken. De huid was er in parallelle lijnen afgetrokken. De lijnen waren zwart van het geronnen bloed, maar niet diep genoeg om gehecht te moeten worden. Lola had de openingen ertussenin gevuld met ondiepe brandwonden; perfecte cirkels van zijn elleboog tot op twee centimeter afstand van zijn pols. Zijn pols was beschadigd door de handboeien en die wonden hadden nog geen tijd gehad om korsten te vormen; in een ondiepe lijn langs de littekens die Riko hem een paar maanden ervoor had bezorgd, lag de huid open.

Donkere kneuzingen vormden een brede band om zijn pols en reikten tot aan zijn duim. Zijn knokkels waren zo hevig verbrand dat Neil zijn vingers moest buigen om zeker te weten dat ze nog functioneerden.

Heel even zat hij weer gevangen in die auto met Lola's mes op zijn huid en kon hij geen kant uit behalve zijn graf in. Neil wilde niet weten welk geluid hij had gemaakt, maar plotseling voelde hij Andrews vingers in zijn nek drukken. Andrew duwde hem voorover en hield hem daar. Neil probeerde te ademen, maar zijn borstkas stond zo strak als een elastiekje dat op het punt stond te knappen.

'Het is voorbij,' zei Abby terwijl ze teder haar vingers door zijn haar haalde. 'Het is voorbij. Het komt allemaal goed. We zijn bij je.'

Neil ademde, in-uit-in-uit, te ondiep om zijn longen te bereiken, te snel om er iets aan te hebben. Hij strekte zijn vingers en kromde ze weer, wetend dat hij daardoor aan verbrand vlees trok dat wilde helen, maar hij móést weten dat hij nog steeds iets kon vasthouden. Hij moest weten dat zijn vader en Riko allebei hadden verloren, dat hij hierna het veld weer op kon als Neil Josten. Even was die obsessie genoeg om hem een helder moment te bieden en was hij blij dat hij niet genoeg adem had om in lachen uit te barsten, want hij wist hoe hysterisch dat zou klinken.

'Hou op,' zei Andrew. Alsof dat zomaar kon.

Dat was niet zo, maar Neils mengeling van woede en wanhoop was genoeg om zijn gehijg even te onderbreken. Daardoor werd het tempo onderbroken en kon hij eindelijk een echte hap adem nemen. Hij zoog een tweede hap lucht zo diep mogelijk naar binnen, en een derde zo langzaam mogelijk. Zijn ingewanden trilden nog steeds bij de zesde ademteug, maar hij wist weer waar hij was, veilig, in hun handen, en het kon hem niet schelen dat hij bijna moest overgeven. Hij ontspande en liet zich door Andrew weer overeind zetten. Het was veiliger om naar hem te kijken

dan naar de schade aan zijn lichaam, dus bestudeerde Neil Andrews profiel terwijl Abby verderging met haar werk.

Ze was nog lang niet klaar toen Wymack terugkwam.

Andrew moest opstaan om hem binnen te laten, maar kwam daarna meteen weer terug. Wymack kwam tussen de bedden in staan om de schade te bekijken. Zijn gezichtsuitdrukking was niet te peilen, maar zijn halfdichte ogen waren donker. Neil wist precies hoe je kon zien dat een oudere man woest was. Hij maakte weer een vuist, een stille belofte dat zijn handen het nog deden. Wymack zag het, maar hij ontspande niet.

‘En? Blijven we hier overnachten?’ vroeg hij.

‘Ik haat Baltimore,’ zei Neil. ‘Kunnen we gaan?’

Wymack knikte en keek Abby aan. ‘Hoeveel tijd heb je nog nodig?’

‘Tien minuten of zo,’ antwoordde Abby. ‘We zijn wel klaar als iedereen is uitgecheckt en in de bus zit.’

‘Ik zal ze inlichten,’ zei Wymack. ‘Ze zullen je niet lastigvallen totdat we weer thuis zijn.’

‘Ik heb ze wel antwoorden beloofd,’ zei Neil.

‘De bus is geen geschikte plek voor dit soort gesprekken. Je zit te ver uit elkaar om elkaar goed te kunnen verstaan. De kleedkamer is een betere plek. Ga maar slapen op de terugweg en praat met ze als we op vertrouwd terrein zijn.’

‘Mijn kamersleutel ligt op het dressoir,’ zei Abby tegen Wymack.

Wymack pakte de sleutel, zijn papieren en vertrok om de Foxes te verzamelen. Abby rondde het schoonmaken en verbinden van Neils armen af en Neil en Andrew wachtten terwijl ze haar tas pakte. Voordat Neil zijn medicijnen aan haar gaf, nam hij zonder water nog een paar pijnstillers in. Het team had niet veel meegenomen naar Baltimore, alleen de spullen die ze nodig hadden voor de wedstrijd in New York, maar

toch controleerde Neil elke lade om zeker te weten dat ze niets zouden vergeten.

Beneden stond de bus al op hen te wachten met de deur open en de koplampen aan. Toen ze aan kwamen lopen, stopte Matt net de laatste tas met sportuitrusting in het bagageruim.

‘Ik heb mijn spullen in New York achtergelaten,’ zei Neil.

‘Andrew heeft ze gevonden toen hij je ging zoeken,’ zei Abby. ‘Toen de politie kwam, lag je tas al vele meters verderop. Je spullen zijn een beetje beschadigd, maar je hebt alles tenminste nog.’

Matt sloeg de deur van het bagageruim dicht, trok aan de hendel om te controleren of hij goed op slot zat en bekeek Neil daarna van top tot teen. ‘Hé,’ zei hij. ‘Coach heeft gezegd dat we je met rust moesten laten, maar gaat het?’

‘Nee,’ antwoordde Neil, ‘maar dat komt nog wel.’

Hij stapte in de bus en zag dat alle Foxes een bank voor zich alleen hadden geclaimd. Meestal lieten ze wat ruimte over tussen de ouderejaars en Andrews groepje, maar vanavond zaten Nicky, Aaron en Kevin meteen achter hun oudere teamgenoten. Gewoonlijk zou Neil achter Kevin zijn gaan zitten, maar Andrew liep door naar zijn vaste plek achterin. Neil liep met hem mee naar achteren en ging voor Andrew zitten, waardoor er een gat van twee rijen tussen hem en de rest van de Foxes zat.

Door de verwondingen in zijn gezicht was het haast onmogelijk om lekker te liggen. Hij moest op zijn rug slapen, maar daar was de bank niet lang genoeg voor. Zijn gedachten hielden hem bijna de hele nacht wakker, maar het lukte toch een paar keer om een beetje in te dutten. Die gestolen momentjes rust deden bijna meer kwaad dan goed, maar iets was beter dan niets.

Toen Wymack de bus bij een tankstation parkeerde, wist Neil dat ze

dicht bij Palmetto waren. Er waren drie Foxes voor nodig om genoeg koffie voor iedereen te halen. Eenmaal terug in de bus namen ze niet eens de moeite om de bekers uit te delen, want een paar minuten later zag Neil vanuit zijn raampje Foxhole Court al liggen. Die aanblik bezorgde hem een hoognodige stoot adrenaline. Hij veegde met zijn verbonden hand over het koude raam. 'Neil Josten,' zei hij zachtjes. 'Nummer tien, aanval-ler, Foxhole Court.'

Zelfs als de Moriyama's Stuarts wapenstilstand weigerden te accepteren en achter hem aan zouden komen, zou het proces niet meer stoppen: Neil Josten was bezig een bestaand persoon te worden. Hij zou niet ster-ven als een leugen.

Wymack zette de motor af.

Met moeite kwam Neil overeind. De Foxes stapten een voor een uit en pakten hun bagage uit het ruim. Toen Neil zijn tas zocht, zag hij dat Matt die al over zijn schouder had hangen. In een poging toch te helpen probeerde hij de tray met koffiebekers over te nemen, maar Danielle keek streng naar zijn verbonden handen en negeerde zijn stilzwijgende aan-bod.

Iedereen ging naar binnen, waar ze plaatsnamen in de lounge. Danielle, Renee en Allison deelden de koffie uit. Wymack had een plastic zak met donuts, chips en andere snacks en kieperde die om boven de tafel. Nicky pakte een proteïne-reep van de stapel en gaf die aan Neil. Neil probeerde de wikkel open te krijgen en siste tussen zijn tanden bij de pijn in zijn verbrande knokkels. Andrew pakte de reep af, scheurde hem in één een-voudige handeling open en legde hem in Neils afwachtende handen.

Kevin leunde naar voren om langs Andrew en Neil te kijken. 'We moe-ten het hierover hebben,' zei hij zacht maar dringend in het Frans.

'Gaan we ook doen,' zei Neil.

‘Híérover,’ zei Kevin met nadruk, en hij raakte de tatoeage in zijn gezicht aan.

‘Niet nu,’ zei Neil. ‘Later.’

‘Neil.’

‘Ik zei: niet nu.’

Andrew verstond hen niet, maar hij begreep Neils toon wel. Hij legde een hand op Kevins schouder en duwde hem naar achteren.

Kevin wilde protesteren, maar hield zich in. Met een hand op zijn gekneusde keel wendde hij zijn blik af. Wymack was de laatste die ging zitten en toen was Neil ineens weer het middelpunt van de aandacht.

Hij keek om zich heen en zei aarzelend: ‘Ik weet niet waar ik moet beginnen.’

‘Bij het begin?’ stelde Danielle voor.

Ze waren niet zozeer geïnteresseerd in zijn vader, maar des te meer in Neil zelf. Bovendien hadden ze alle details die hij de FBI had gegeven nog niet nodig. Kevin had al een gedeelte van de waarheid verteld toen ze op weg waren van New York naar Maryland, maar Neil wist niet wat hij allemaal had verteld. Waarschijnlijk herhaalde hij een paar dingen, maar niemand viel hem in de rede.

Hij vertelde wie zijn ouders waren, zowel op papier als in werkelijkheid. Hij gaf toe dat hij als kind al een paar jaar exy had gespeeld onder een andere naam en op een andere positie. Hij vertelde over zijn moeders plotselinge besluit om te vluchten, de verschrikkelijke acht jaar op de vlucht en de confrontatie die eindigde met de dood van zijn moeder. Hij vertelde hoe hij in Millport terecht was gekomen en waarom hij daar weer exy was gaan spelen.

Hij vertelde waarom hij alles op het spel had gezet om bij de Foxes te spelen, wat het had betekend toen hij erachter kwam wie de Moriyama’s

waren en hoe vaak hij had overwogen om weer weg te gaan voordat het te gevaarlijk werd. Hij zwoor dat hij pas tijdens het diner in de herfst had ontdekt wat zijn vader betekende voor de Moriyama's en dat hij zelfs nu nog maar half begreep hoe ingewikkeld de hiërarchie was tussen de verschillende takken van de familie Moriyama en de kring rond de Wesninski's. Hoe zijn oom daartussen paste, begreep hij nog steeds niet.

Hij vertelde hun hoe hij van plan was geweest om het jaar af te maken, hopend op de finale en revanche tegenover Riko, maar dat hij maanden geleden ook al beseftte dat hij het jaar erna niet meer terug zou keren. Dat was het antwoord waar ze het meest recht op hadden, want die fatalistische beslissing had iedere andere interactie met hen beïnvloed en ervoor gezorgd dat hij niemand te dichtbij liet komen.

Ze hoorden het allemaal aan zonder hem te onderbreken en bleven daarna nog lange tijd stil. De vragen die toen kwamen, waren onvermijdelijk en Neil beantwoordde ze allemaal. Afgezien van het verhaal dat hij net had verteld, leken ze ook verrast door de eerlijkheid waarmee hij hun vragen beantwoordde. Renee zei niets totdat ieders nieuwsgierigheid voorlopig was bevredigd en stelde daarna vriendelijk de afschrikwekkende 'stel dat'-vraag.

'Je zei dat je oom met Kengo onderhandelt over een wapenstilstand. Stel dat dat niet lukt?'

Neil nam niet de moeite om het antwoord te verzachten. 'Dan vermoorden ze me.'

'Dat meen je niet,' zei Matt geschrokken.

'Ik ben een los eindje,' zei Neil. 'Gevaarlijk genoeg op een goede dag en onvergeeflijk als Kengo overlijdt. De Moriyama's kunnen zich geen losse eindjes veroorloven als de macht verschuift.'

'Wanneer weet je het?' vroeg Danielle.

‘Oom Stuart zei dat hij contact met me zou opnemen zodra hij klaar was.’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Nicky, in een poging hem op te vrolijken. ‘Andrew beschermt je wel.’

Kevin wierp hem een geschokte blik toe. ‘We hebben het hier over de Moriyama’s, Nicky. Niet over Riko en de meester of Neils vader. Andrew kan hem niet...’

‘Weet ik,’ onderbrak Nicky hem geërgerd. ‘Hou je kop.’

Er viel een ongemakkelijke stilte. Wymack keek van de een naar de ander en zei: ‘Nog één ding: als de pers het nog niet heeft opgepikt, zal dat ongetwijfeld snel gebeuren. Browning vertelde me de stappen die ze gaan ondernemen om je naam uit het nieuws te houden, maar als iemand hen is gevolgd van het ziekenhuis naar het hotel, dan komen ze er snel achter. Het maakt niet uit dat de bus daar niet stond: als ze ook maar een van ons uit een kamer hebben zien komen, leidt het spoor naar jou. Als ze je zo zien,’ hij gebaarde naar zijn eigen gezicht, ‘weten ze genoeg. De FBI kan ze vragen om rekening te houden met je veiligheid voordat ze iets publiceren, maar ik weet niet hoever ze daarin gaan aangezien je hun bescherming hebt afgeslagen. Probeer er zo snel mogelijk achter te komen hoe dichtbij je de media wilt laten komen en waar we een grens moeten trekken.’

‘Over het algemeen kun je ze het best te woord staan,’ zei Allison. ‘Als je ze de antwoorden geeft die ze willen horen, zullen ze niet op andere manieren naar antwoorden gaan zoeken. Bovendien bedient de pers een wispelturig publiek. Ze zullen slechts zolang met jou bezig blijven tot iets anders hun aandacht trekt.’

‘Dat geldt misschien voor het algemene publiek,’ zei Danielle, ‘maar exyfans onthouden het allemaal veel langer. Die zullen de andere teams

erbij betrekken en die over jou laten praten. Het wordt weer net zoals ons eerste jaar, maar dan erger.’

‘Tenzij we iets vinden waar ze nog liever hun aandacht op richten dan op mij,’ zei Neil.

‘Zoals?’ vroeg Matt. ‘Het is best moeilijk om jouw verhaal te overtreffen.’

Neil leunde naar voren en keek opzij naar Kevin. Hij antwoordde in het Frans: ‘Het kan ze geen moer meer schelen wie mijn vader was wanneer ze erachter komen wie de jouwe is. Voor de fans ben jij hoe dan ook groter nieuws dan ik.’

Kevins mond werd een afkeurende streep. ‘Daar is de tijd nog niet rijp voor.’

‘Maak hem dan rijp. Ik heb je hulp nodig en jij had het hem jaren geleden al moeten vertellen,’ zei Neil beschuldigend. Toen Kevin geen antwoord gaf, interpreteerde Neil dat als een schoorvoetende instemming. Hij ging weer rechtop zitten en schakelde terug naar het Engels. ‘We gaan de aandacht verdelen. Kevin gaat vertellen wie zijn vader is.’

‘Wacht even, weet je dan wie het is?’ vroeg Nicky verbaasd aan Kevin.

‘Daar ben ik achter gekomen,’ zei Kevin met een scherpe ondertoon. ‘Mijn moeder heeft een brief aan de meester geschreven toen ze wist dat ze zwanger was. Ik heb die brief een paar jaar geleden meegenomen uit zijn huis en in het stadion verstoppt.’

‘En ik heb hem meegenomen uit Evermore,’ zei Neil. Hij haalde zijn schouders op toen Kevin hem een geschrokken blik toewierp. ‘Jean heeft me laten zien waar je hem had verstoppt. Ik heb hem gestolen, zodat jij er wat mee zou doen.’

‘En wie is het dan?’ vroeg Danielle.

‘Ik zal contact met hem opnemen voordat ik het aan iemand anders

vertel,' zei Kevin. 'Die waarschuwing vooraf verdient hij wel.'

Renee keek naar Neil en vroeg: 'Wat kunnen wij voor je doen, Neil?'

Daar hoefde hij niet lang over na te denken. 'Alles wat ik van jullie nodig had, heb ik al gekregen. Jullie hebben me laten blijven.'

Renee glimlachte traag en lief. Danielle stond op, liep door de ruimte op Neil af en omhelsde hem voorzichtig. Ze hield hem niet vast zoals Abby ooit had gedaan, alsof ze dacht dat hij anders uit elkaar zou vallen. Maar er zat een zwijgende felheid in de vingers die zijn arm omklemden en hij voelde de spanning in haar lichaam waar het het zijne raakte. Dit was geen troost, uit deze omhelzing sprak bescherming en opstandigheid. Ze legde beslag op hem als iemand uit haar team. Op de een of andere manier was dat genoeg om de laatste stress van die dag te laten wegvallen. Door de rust die over hem heen kwam, besepte Neil nog meer hoe moe hij was en hij kon een gaap nauwelijks onderdrukken.

Danielle liet hem los en stapte achteruit toen Neil ontspande. 'Kom. Het is een lange dag geweest en ik wil dat hij voorbij is. Laten we gaan slapen en dan zien we morgen wel verder. Misschien krijgen we allemaal wel ontbijt of zo. Goed?'

'Goed,' stemde Neil in, en de Foxes kwamen overeind.

Abby gaf hem zijn medicijnen. 'Morgen wil ik je weer even zien en wees voorzichtig bij het wassen, oké? Doe plastic om je armen als dat lukt, want als er zeep in de brandwonden komt doet dat veel pijn.'

Neil knikte, keek nog een keer naar Wymack en liep daarna achter zijn teamgenoten aan naar buiten. Hun auto's stonden nog op de parkeerplaats waar ze die een paar dagen geleden hadden achtergelaten. Andrew drukte op de centrale deurvergrendeling van zijn auto en Nicky hield het portier voor Neil open. Neil klom in de auto en bespaarde zich de moeite om de gordel om te doen. Zodra hij zijn armen en benen binnenboord

had, gooide Nicky het portier dicht en stapte hij zelf achterin. De oude-rejaars stapten allemaal in Matts truck en Matt reed achter Andrew aan.

Het was midden in de nacht, maar gewoonlijk was er op dit uur nog leven op de campus. Nu waren de straten echter verlaten. Het duurde even tot het tot Neil doordrong dat het nog steeds voorjaarsvakantie was. Vlak na dat besef kwam het schuldgevoel: de anderen hadden plannen gehad om zondagochtend op reis te gaan. Ze hadden hun vlucht gemist en waren voor hem in Baltimore gebleven. Toen ze aankwamen bij Fox Tower vroeg hij Danielle ernaar, maar ze wuifde het weg alsof het totaal onbelangrijk was.

Niemand zei iets, maar op de een of andere manier kwamen ze met z'n allen op de kamer van Matt en Neil terecht. Matt en Aaron schoven de bank aan de kant en even later kwamen de meiden met dekbedden binnen. De woonkamer was niet geschikt om negen mensen te huisvesten, maar het lukte ze toch om een soort nest te bouwen waar ze allemaal in pasten. Foxes liepen in en uit met kussens en om zich om te kleden in hun pyjama's. Toch waren Neil en Matt heel even alleen. Matt kneep zachtjes en voorzichtig in Neils schouder.

'Het had veel erger kunnen aflopen,' zei Matt ingetogen. 'Ik ben blij dat dat niet zo is. Als je iets wilt of nodig hebt, laat je het weten, oké?'

'Oké,' zei Neil.

'Ik meen het,' benadrukte Matt.

'Weet ik,' zei Neil. 'Ik lieg niet meer tegen je, Matt. Dat beloof ik.'

Matt zuchtte, maar het klonk meer moe dan sceptisch. 'Ik had gewild dat dit allemaal niet nodig was geweest om zover te komen, maar ik denk dat ik het wel begrijp. Ik snap ineens veel meer dingen van jou nu. Met één uitzondering,' voegde hij er droogjes aan toe, 'maar dat gesprek laat ik aan Allison over. Ze vermoordt me als ik dat voor haar neus wegkaap.'

‘Mooi,’ zei Neil.

Matt grijnsde om zijn weinig enthousiaste toon.

Neil dacht dat het misschien beter was als hij het niet zou weten, maar vroeg toch: ‘Betekent dat dat je ertegen hebt gewed?’

‘Ik heb vóór jou en tegen hem gewed,’ zei Matt en hij haalde zijn schouders op toen Neil verbaasd was. ‘Ik ben je kamergenoot. Je hebt het nooit over meisjes, zelfs niet toen Seth en ik het er de hele tijd over hadden. Dat merkte ik wel, maar ik dacht dat je wel iets zou zeggen als je wilde dat wij het wisten. Dus nee, het maakt mij helemaal niets uit,’ zei Matt, ‘behalve dat ik een paar dagen geleden grote vraagtekens zou hebben gezet bij jouw smaak.’

Neil nam aan dat Andrews territoriale gedrag in Baltimore ervoor had gezorgd dat Matt van gedachten was veranderd. ‘Heeft hij Kevin echt bijna gewurgd?’

‘Er was drie man voor nodig om hem van hem af te trekken,’ zei Matt.

Neil wist niet wat hij daarop moest zeggen.

Matt gaf hem even tijd om erover na te denken, legde toen een hand op zijn schouder en stond op om zich te gaan omkleden.

Neil besloot dat het te veel werk was om zich uit te kleden en ging op de dekens zitten wachten op de rest van de Foxes. Uiteindelijk lag hij precies in het midden van de kamer, met Andrew aan de ene kant van hem en Matt aan de andere. Zijn gedachten zouden hem gewoonlijk wakker hebben gehouden, maar nu hij zijn vrienden zo dicht in de buurt had, hoefde hij zich nergens zorgen om te maken. Neil keek naar Andrews gezicht totdat hij zijn ogen niet meer kon openhouden.

Hij droomde dat hij op een xylveld tegen zijn vader moest spelen. De Foxes wonnen.

Omdat iedereen laat was gaan slapen, werden de ontbijtplan-
nen voor maandagochtend brunchplannen. De eetzaal waren
gesloten vanwege de vakantie, maar tien minuten verderop was
wel een diner die de hele dag ontbijt serveerde. De Foxes vertrokken met
dekens en kussens naar hun eigen kamers om zich klaar te maken. Kevin
was de enige die achterbleef en Neil wist wel waarom, maar hij was nog
steeds te moe voor dit gesprek. Hij krabbelde overeind en liep met zijn
zak medicijnen achter Matt aan naar de keuken. Ze zouden over een uur
gaan eten, maar blijkbaar duurde dat te lang en wilde Matt nu al koffie.
Hij spoelde de pot om in de gootsteen.

Neil haalde een mok uit een keukenkastje en schudde de medicijnen
uit de zak. Toen stopte hij, want hij voorzag al hoeveel pijn het zou doen
om het veiligheidsdopje van het plastic pillenflesje open te draaien. Hij
zocht naar iets om het gemakkelijker te maken en zag Kevin in de deur-
opening staan.

Kevin keek van Neil naar Matt en zei in het Frans: 'Als Riko erach-
ter komt wat je vader met je gezicht heeft gedaan, zal hij wraak willen
nemen.'

Matt was er inmiddels aan gewend dat er om hem heen in vreemde talen werd gepraat. Hij gaf er geen blijk van dat hij iets hoorde of wilde weten wat ze zeiden en pakte de koffiebonen en filters uit het keukenkastje. Neil stond in tweestrijd. De zenuwen gierden door zijn lijf. Hij keek naar Matts profiel totdat Matt klaar was met de koffiemolen. Toen pas keek hij Kevin aan.

‘Wat kan hij eraan doen?’ vroeg Neil in het Engels.

Matt verstijfde. Kevin keek Neil niet-begrijpend en afkeurend aan. Neil voelde dat Matt ook naar hem keek, maar hij beantwoordde die blik niet. Hij had net gisteravond gezegd dat hij niet meer tegen Matt zou liegen. Waarom zou Matt hem geloven als hij vandaag al achter zijn rug om in het Frans ging praten? De ouderejaars kenden nu het hele verhaal, dus er was geen reden om dit onvermijdelijke probleem te verbergen.

‘Kengo weet inmiddels wel dat mijn vader dood is en dat ik nog leef. Erger nog, hij weet dat ik al met de FBI heb gepraat. Hij zal hoe dan ook een beslissing over mij moeten nemen. Denk je dat Riko het aandurft om hem voor te zijn?’

Kevin keek even met een koele blik naar Matt maar ging toen braaf verder in het Engels. ‘Ze hebben iets aangeraakt waar ze nooit aan zouden mogen komen. Door jouw tatoeage uit te wissen hebben ze ook hém weggevaagd alsof hij niets voorstelt. Dat pikt Riko niet.’ Kevin stak zijn linkerhand op als voorbeeld voor Riko’s gewelddadige minderwaardigheidscomplex. ‘Als hij denkt dat hij zijn vader vóór kan zijn, dan doet hij dat.’

‘Laat hem dat dan maar proberen,’ zei Neil. ‘Hij weet me te vinden.’

‘Aan dat zogenaamde lef van jou heeft niemand iets.’

‘Aan jouw lafheid ook niet,’ merkte Neil op. ‘Ik was alleen maar bang voor Riko omdat hij wist wie ik was. Wat kan hij me nu nog maken als

iedereen de waarheid al weet?' Neil gaf Kevin de tijd om dat te verwerken en zei toen: 'Andrew zegt dat de Ravens deze vete in de lente zullen uitvechten, dus tot die tijd zal Riko jullie niets aandoen. Ze zullen misschien een beetje ophef maken, maar jullie zijn voorlopig veilig.'

'Geloof je hem?' vroeg Matt.

Neil haalde zijn schouders op. 'Tetsuji heeft die gekke supporters ook kalm gekregen door te zeggen dat de Ravens ons op het veld zullen aanpakken. Dat moet hij waarmaken, dus ja, ik geloof Andrew wel. En omdat Riko's handen nu gebonden zijn,' zei Neil terwijl hij Kevin weer aankeek, 'is dit het perfecte moment om die tatoeage van je gezicht te halen.'

Het duurde even voordat Kevin doorhad wat hij bedoelde en toen ging er een schok door hem heen alsof hij een klap kreeg. 'Daar moet je geen grappen over maken.'

'Ik maak geen grappen. Allison zei dat ze me het geld wel wilde voorschieten om die van mij te laten weghalen. Misschien wil ze dat ook wel voor jou doen, nu het bij mij niet meer nodig is.'

'Zeker weten,' zei Matt. 'Ze is dol op een goed schandaal.'

'Ophouden nu,' zei Kevin.

'Je bent er toch klaar mee om de eeuwige tweede te zijn?' zei Neil. 'Bewijs dat dan.'

Kevin maakte een afkappend gebaar en stormde de kamer uit. Hij deed de deur niet eens achter zich dicht en Neil begreep waarom toen Andrew een paar tellen later binnenwandelde. Hij had een rol tape en een paar vuilniszakken bij zich, liep de keuken voorbij en ging op Neils dekens zitten. Neil deed de slaapkamerdeur dicht en ging bij hem in de woonkamer zitten. Andrew wachtte tot hij zat voordat hij de zoom van Neils hoody een paar centimeter optilde. Daarna controleerde hij een andere plek en uiteindelijk stak hij zijn hand onder de trui.

'Ik heb hier geen T-shirt onder aan,' zei Neil.

Andrew reageerde niet en ging zwiĳgend zitten wachten.

Neil stak zijn verbonden hand uit om de vuilniszakken en tape aan te nemen, maar Andrew keek nietsziend langs hem heen.

Matt was klaar in de keuken en liep langs hen heen naar de badkamer. Toen de badkamerdeur dicht was en de douche aanging, gebaarde Andrew naar Neils hoody. Neil probeerde zijn pijn niet te tonen toen hij de knopen opendeed. Hij had de trui bijna uit, maar moest even pauzeren om zijn pijnlijke handen rust te gunnen. Andrew nam het over en trok een voor een aan de mouwen.

Daarna deed Andrew een vuilniszak om elke arm, scheurde het overbodige plastic eraf en tapete de randen vast om Neils biceps. Vervolgens trok hij aan de zakken om te kijken of ze goed vastzaten en deed er voor de zekerheid nog een laag tape overheen. Toen Neils armen goed waren ingepakt, begon Andrew aan zijn gezicht. Hij pakte een van de stukken plastic die hij had afgescheurd, vouwde dat op en plakte het op Neils ene wang, als een soort glanzend zwart verband. Neil vermoedde dat Andrew meer tape dan plastic op zijn gezicht plakte, maar hij wilde niet klagen.

Toen Andrew klaar was met de andere wang inspecteerde hij zijn werk. Neil nam aan dat hij tevreden was met het resultaat, want Andrew gooide de schaar en de rol tape aan de kant.

Hij trok de deken onder hen vandaan en legde die over Neils schouders als een cape. Neil probeerde de punten voor zijn borst bij elkaar te knopen, maar kreeg geen grip vanwege de vuilniszakken om zijn handen. Andrew liet het hem twee keer proberen en duwde toen zijn handen weg om het voor hem te doen. Daarna zat er niets anders op dan wachten tot Matt klaar was.

Na het douchen liep Matt snel naar de slaapkamer om zich aan te

kleden en was in een recordtijd klaar. Hij ging niet terug naar de badkamer om zijn haar zoals gewoonlijk met gel in het stekelige model te brengen, maar kwam in plaats daarvan met een kam de woonkamer in en keek hen aan. Neil keek terug, maar Andrew negeerde hun publiek.

‘Ik ga naar Danielle om te kijken of ze hulp nodig heeft met het omboeken van haar vlucht,’ zei Matt. ‘Kom ook maar als jullie klaar zijn.’

‘Oké,’ zei Neil.

Andrew stond op en liep achter Matt aan naar de deur.

Waarschijnlijk om in zijn eigen kamer te gaan douchen, dacht Neil. Hij stond op en liep naar de badkamer. Toen hij de deur hoorde sluiten, liet hij de deken van zijn schouders vallen, maar de klik die hij daarna hoorde was overduidelijk het slot aan de binnenkant van de kamerdeur. Hij keek om, nieuwsgierig, maar Andrew stond uit het zicht.

Neil reikte naar het lichtknopje in de badkamer. De vuilniszak om zijn arm bleef aan de vochtige muurtegels plakken. Hij keek naar de douche en vroeg zich af of hij het ook kon overslaan. De zakken zouden zijn verwondingen en het verband misschien wel beschermen, maar ze zouden het hele proces ook ontzettend ingewikkeld maken. Hij had echter sinds vrijdagavond al niet meer gedoucht, dus eigenlijk moest hij wel.

Hij hoorde Andrew niet aankomen met zijn blote voeten op het tapijt, maar in de beslagen spiegel zag hij gekleurde vlekken. Hij draaide zich om. Andrew bekeek zijn borstkas met een verveelde blik. Hij legde zijn vingers op Neils littekens en liet ze daar rusten.

Neil wachtte of hij iets zou zeggen, maar Andrew had al niets meer gezegd sinds ze hadden uitgecheckt bij het hotel in Baltimore. Neil betwijfelde of dat de anderen was opgevallen, omdat Andrew zelden praatte sinds hij van de pillen af was, zelfs niet met Kevin en Nicky.

Zelf was Neil niet echt gewend aan dit zwijgen.

‘Hé,’ zei hij om Andrews aandacht te trekken. Hij leunde naar voren om hem te kussen. Hij wilde weten of Andrew achteruit zou stappen of hem weg zou duwen. Maar nee, Andrew verwelkomde hem zonder aarzeling in zijn mond. Zijn hand gleeed van Neils borst naar zijn hals.

Zoenen deed pijn aan zijn verbrande wangen, maar Neil probeerde de pijn te negeren. Het was pas een paar dagen geleden dat ze in de bus hadden gezoend, maar het voelde als een eeuwigheid.

Neil herinnerde zich maar al te goed hoe het was om afscheid te nemen. Hij herinnerde zich hoe het was om weer hallo te zeggen. Een vlammetje paniek en woede van afgelopen vrijdag laaide op in zijn borst, heet genoeg om de lucht uit zijn longen te branden. Hij wist niet meer hoe het zat tussen hen. Hij wist niet wat hij wilde. Het enige wat hij wist, was dat hij hem zo lang mogelijk vast wilde houden.

‘Je ziet er niet uit,’ zei Andrew met zijn mond nog tegen Neils lippen. ‘Zoals gewoonlijk.’

Andrew trok zich terug en duwde Neil zachtjes opzij. Hij zette de douche aan en hield zijn hand onder het stromende water om de temperatuur te checken.

Neil ging op de zoom van zijn broek staan om een beginnetje te maken met uittrekken, maar Andrew deed de rest.

Het was ongemakkelijk om naakt voor iemand te staan met al zijn littekens en kneuzingen vol in het zicht, maar het ongemak dat Neil voelde werd een beetje weggenomen door de zakelijke manier waarop Andrew te werk ging. Neil stapte onder de douche, gespannen voorbereid op de pijn, en voelde opluchting toen het plastic op zijn gezicht en om zijn armen bleef zitten. Hij boog zijn hoofd en liet het water op zijn achterhoofd neerkomen. Het gaf hem een excuus om zijn ogen te sluiten en zichzelf te herpakken.

Een hand in zijn haar haalde hem uit zijn gedachten. Toen hij zijn ogen opendeed stond Andrew voor hem. Hij had niet de moeite genomen zich uit te kleden. Zijn zwarte T-shirt was doorweekt en plakte op zijn huid. Water stroomde in smalle banen over zijn slapen en wangen en drupte van zijn kin. Neil reikte naar zijn gezicht, herinnerde zich net op tijd de vuilniszakken en fronste geërgerd.

Andrew duwde zijn hand weg en trok het douchegordijn dicht.

Eerst waste hij vakkundig maar teder Neils haar, maar toen hij aan Neils lichaam begon werd er meer gezoend dan gewassen. Op zeker moment maakte Andrew de fout om zijn gezicht af te wenden, waarop Neil met zijn mond het spoor van water in zijn hals kon volgen. Andrews handen in Neils zij verkrampden en er ging een rilling door zijn lijf.

Hij probeerde zich te herstellen door te zeggen: 'Die nekfetisj van jou is niet aantrekkelijk.'

'Je vindt het lekker,' zei Neil zonder berouw. 'En ik vind het lekker dat jij het lekker vindt.' Om dat te onderstrepen beet hij in Andrews hals, waarop Andrew siste en zijn hoofd afwendde.

Andrew legde zijn vlakke hand tegen Neils buik en duwde hem achteruit, totdat hij niet meer onder de waterstraal stond maar met zijn rug tegen de gladde koude tegels.

Met zijn tanden tegen Neils kaaklijn zei hij: 'Ja of nee?'

'Voor jou altijd ja,' antwoordde Neil.

'Behalve wanneer het nee is,' zei Andrew.

Neil legde een in plastic gevangen vinger tegen Andrews kin en tilde die op zodat hij hem weer kon kussen. 'Als je het moet blijven vragen omdat... Ik zal zo vaak antwoord geven als je wilt, maar hierop is mijn antwoord altijd ja.'

'Zeg nooit "altijd".'

‘Vraag dan ook niet naar de bekende weg.’

Andrew legde zijn hand over Neils mond en hield hem daar totdat hij op zijn knieën zat en er niet meer bij kon. Na een vluchtig kusje op Neils heup, nam hij hem helemaal in zijn mond.

Neil greep zich vast in Andrews haar, maar de wonden en het plastic maakten het moeilijk om houvast te krijgen. Hij graaide naar de muur, maar die was te glad om steun te bieden.

Met een hand op zijn heup drukte Andrew hem tegen de muur. Dat hielp, maar voor Neil voelde het nog steeds alsof hij viel. Even later gebeurde dat ook, maar het was een gecontroleerde val langs de muur naar beneden, happend naar adem en duizelig van opgebrand verlangen.

‘Wil je...’ zei hij met hese stem.

Andrew kuste hem om hem de mond te snoeren. Neil grimaste toen hij de smaak op Andrews tong proefde, maar spoelde die maar al te graag weg.

Andrew zette zich schrap met zijn onderarm tegen de muur. Hij hield een paar centimeter afstand tussen hun lichamen. Neil vond dat niet erg maar trok Andrews hoofd met zijn pijnlijke handen dichterbij zich toe. Hij merkte de afwezigheid van Andrews andere hand pas op toen Andrew even later naar adem hapte met zijn lippen tegen die van Neil.

Heel even was Neil in de war en hij was bijna zo stom om zich terug te trekken en omlaag te kijken.

Het was al weken geleden dat ze begonnen waren elkaar te zoenen, maar iedere avond eindigde hetzelfde: Andrew liet Neil klaarkomen en stuurde hem daarna weg. Hij deed niet eens zijn rits open als Neil er nog was.

Neil wist niet of dit een verandering in hun routine betekende en of het voortkwam uit schoorvoetend vertrouwen of uit vastberadenheid

om Neil niet meer uit het oog te verliezen. Op dit moment kon het Neil niet schelen wat de oorzaak was, zolang Andrew maar bij hem bleef. Hij mompelde iets in Andrews mond wat op goedkeuring kon wijzen, of aanmoediging. Het antwoord was een zacht gebrom.

Andrew vond het niet fijn dat Neil hem zo aanmoedigde, maar hij vond het ook niet vervelend genoeg om zich terug te trekken. Neil hield hem stevig vast tot hij uiteindelijk roerloos bleef zitten. Het duurde even voordat Andrew op adem kwam. Daarna duwde hij tegen de muur totdat Neil eindelijk zijn armen liet zakken en hem liet gaan. Andrew spoelde zijn hand af onder de waterstraal, waarna hij overeind kwam en Neil ook overeind hielp.

Neil stapte druiwend onder de douche vandaan en sloeg een handdoek om zijn middel. Andrew leunde uit de douche om de deur voor hem open te doen en weer achter hem te sluiten. Neil bleef nog even voor de deur staan. Hij hoorde hoe Andrew zijn natte kleren op de grond gooide en liep daarna door naar de slaapkamer waar hij zich aan de lucht liet opdrogen. Hij had maar één handdoek meegenomen toen hij vorig jaar op de campus was komen wonen, maar Matt had nog wel een paar extra voor wanneer alles in de was zat of als Danielle bleef slapen. Neil pakte een schone handdoek uit Matts kast en hing die aan de deurklink van de badkamer voor Andrew.

Hij was nog steeds niet droog toen Andrew uit de badkamer kwam. Schouderophalend onderging hij de blik die Andrew hem toewierp.

Andrew droogde hem af. Voorzichtig in de buurt van zijn wonden, en ruw op alle andere plekken. Hij maakte de natte vuilniszakken los en pulkte het plastic van Neils gezicht. Met een onderzoekende vinger traaceerde hij het verband op Neils linkerarm, waarna hij hem in de wijdeste kleren die hij bezat hees. Het was nog fris genoeg voor lange mouwen,

maar dat zou niet lang meer duren. Binnenkort zou iedereen kunnen zien hoe de wonden heelden. Toekomst was beter dan dood, dacht Neil, en de vreemde blikken zou hij ook wel overleven.

Neil leende Andrew droge kleren, zodat hij niet in een handdoek naar zijn eigen kamer hoefde te lopen, maar hij bleef er niet bij staan toen Andrew zich aankleedde. Hij liep naar de keuken om zijn medicijnen te halen en drie koppen koffie in te schenken.

Toen Andrew binnenkwam zette Neil net het koffiezetapparaat uit. Hij pakte een van de mokken. Neil nam zelf de andere twee en zijn pillen mee, maar aarzelde toen hij bij de deur stond.

‘Ik heb mijn sleutels niet.’

Voor de reis naar New York had hij ze in zijn sporttas gedaan, maar sindsdien had hij die tas niet meer aangeraakt. Hij wist dat Matt zijn tas uit de bus had meegenomen naar het stadion, maar na zijn verhaal was niemand meer aan uitpakken toegekomen. Neil kon haast niet geloven dat hij zijn tas niet had gecontroleerd. Misschien kwam het door vermoeidheid of door de traumatische ervaring van de waarheid vertellen. Misschien kon hij Renee en Danielle de schuld geven omdat die hem zodanig hadden gerustgesteld na het moeilijke gesprek dat hij zich veilig voelde en zich nergens meer zorgen om maakte.

Andrew draaide zich om zonder iets te zeggen en pakte de sleutels van Matt uit de la van zijn bureau. Pas toen hij weer naast Neil stond, herinnerde Neil zich dat Matt ze daarin had gedaan nadat hij zich gisteravond had omgekleed. Heel even was hij jaloers op Andrews goede geheugen, maar bedacht toen dat Andrew had verteld dat zijn jeugdherinneringen voornamelijk onaangenaam waren. Zelf had Neil ook niet veel goede herinneringen aan zijn jeugd, maar hij wist tenminste dat hij de vroegste onrechtvaardigheden en tragedies was vergeten. Hij kon zich

niet voorstellen hoe het zou zijn als je je iedere klap en iedere ruzie zou herinneren.

Hij overwoog om Andrew te vragen of hij eigenlijk wel goede herinneringen had, maar dan zou hij ook moeten vragen wat een vreugdeloos iemand als hij als 'goed' beschouwde. In plaats daarvan zei hij: 'Ons spel is nu toch afgelopen?'

'Het is nog steeds mijn beurt,' merkte Andrew op.

'Maar daarna?' vroeg Neil. 'Ik heb geen geheimen meer om te ruilen.'

'Verzin maar iets nieuws dan.'

'Waar zou je genoeg mee nemen?'

'Wat ben je bereid me te geven?'

'Geen vragen stellen waarop je het antwoord al weet,' zei Neil.

Andrew keek hem verveeld aan, niet onder de indruk van het feit dat zijn eigen woorden tegen hem werden gebruikt. Neil leunde met zijn schouder tegen de deur voordat Andrew hem kon opendoen en zei: 'Ik denk dat ik wel een paar bonusbeurten heb verdiend, aangezien je alle antwoorden van mij voor niets hebt gekregen.'

'Dat heb je zelf gedaan,' zei Andrew.

'Ik werd gedwongen door de omstandigheden.'

Andrew staaarde hem zwijgend aan.

Neil weigerde hem zijn zin te geven en ging niet aan de kant. Hij had geduld. Het duurde een paar minuten voordat Andrew eindelijk een vinger opstak en zei: 'Eén gratis vraag.'

'Eentje maar?' zei Neil. 'Hoe minder je me geeft, hoe vervelender de vraag.'

'Ik vind alle vragen vervelend,' zei Andrew. 'Dus dat maakt niet uit.'

Neil stapte opzij. 'Ik laat het je wel weten wanneer ik iets heb bedacht.'

Andrew deed de deur open en sloot hem achter hen af.

Omdat Neil in beide handen een koffiemok had, stak hij een pink uit, waar Andrew de sleutelring aan hing. Neil ging naar de kamer van de meiden, maar Andrew liep door naar zijn eigen kamer.

Omdat Neil ook niet kon aankloppen, trapte hij lichtjes tegen de deur. Hij moest het drie keer doen voordat iemand binnen besepte wat dat geluid betekende. Toen Matt de deur opendeed, gaf Neil hem een van de koffiemokken aan.

‘Deze was je vergeten.’

‘Dank je.’ Matt nam hem aan en stapte opzij om Neil binnen te laten.

Danielle en Renee hadden zich ook al gedoucht en aangekleed. De lege plek tussen hen in op de bank was ongetwijfeld Matts plek geweest, maar Danielle gebaarde dat Neil er moest gaan zitten. Matt ging links van Danielle op de leuning van de bank zitten en legde zijn arm om haar schouders. Ze vlocht haar vingers door de zijne terwijl ze Neils verband en pleisters bekeek. Neil liet haar kijken zoveel ze wilde. Hij verwachtte dat ze vannacht nog meer vragen had bedacht, maar het enige wat ze zei was: ‘Hoe gaat het met je?’

‘Ik weet het niet,’ zei Neil. Hij dacht dat hij zich eigenlijk een beetje zorgen moest maken, omdat hij nog steeds niets van Stuart had gehoord, maar hij voelde die zorgen niet. De Foxes hadden zijn geheimen aangehoord en hem alleen nog maar meer gesteund. Hoe kon hij bang zijn met zoveel mensen om zich heen? Waar zou hij spijt van moeten hebben als hij nog steeds Andrews kus proefde? ‘Op dit moment wel goed, geloof ik.’

Het gedempte geluid van een haarföhn gaf aan dat Allison klaar was met douchen en was begonnen aan het lange proces van make-up en styling. Ze wachtten op haar in een aangename stilte. Neils koffie was al lang op en de mok afgekoeld toen Allison eindelijk tevoorschijn kwam. Het maakte niet uit dat het voorjaarsvakantie was of dat ze alleen maar

ergens gebakken eieren gingen eten; Allison zag er zoals altijd piekfijn uit. Een walm van parfum volgde haar van de badkamer naar de woonkamer. Ze liep om de bank heen, ging met haar handen op haar heupen voor Neil staan en keek op hem neer terwijl ze ongeduldig met haar voet op de grond tikte.

‘Is het al bekend?’ vroeg ze.

‘Ik heb nog geen nieuws gekeken,’ antwoordde Neil.

Ze keek over haar schouder alsof ze overwoog de tv aan te zetten, maar Danielle kwam al overeind en zei: ‘Ik sterf van de honger. Kom, we gaan.’

Samen haalden ze Andrews groepje op. De ouderejaars wierpen Neil veelbetekenende blikken toe toen ze zagen welke kleren Andrew aanhad, maar Neil was meer geïnteresseerd in de reactie van de neven. Nicky had gespannen schouders en hield zichtbaar afstand van Andrew. Neil vermoedde dat Nicky zijn mond niet had kunnen houden en een opmerking had gemaakt over het feit dat Andrew bij Neil had gedoucht. Dat gebrek aan filter zou Nicky’s dood nog eens worden. Aaron stond op nog grotere afstand met zijn armen strak over elkaar en zijn ogen op Neil gericht. Neil verwachtte iets van afkeuring of walging in zijn gezichtsuitdrukking te zien, aangezien Aaron Nicky ook het leven zuur had gemaakt vanwege zijn geaardheid, maar zijn blik was donker en niet te peilen.

Matt bood aan om iedereen in zijn truck te proppen, maar trok het aanbod weer in toen hij zich realiseerde dat Neil niet in de laadbak kon klimmen.

In plaats daarvan zat Neil op de bijrijdersstoel van Andrews auto, waardoor Kevin in stilte naar de achterbank werd verbannen. Hij keek uit het raampje en zag de campus voorbijglijden. Nicky was bijna de hele weg stil, maar herstelde zich weer voordat ze hun bestemming bereikten. Gelukkig was hij slim genoeg om het niet over persoonlijke onderwerpen

te hebben en ratelde hij wat over zijn persoonlijke record in pannenkoeken eten.

De brunch verliep luidruchtig. De Foxes herstelden zich op de enige manier die ze kenden: door te doen alsof het hele weekend niet was gebeurd. Ze waren er voor Neil als hij ze nodig had, maar ze zouden hem niet lastigvallen met vragen of doorgaan over de gemiste kansen en ellende. Het enige ongemakkelijke moment vond plaats toen de serveerster een praatje probeerde te maken en Neil vroeg naar de pleisters in zijn gezicht.

‘Skateboarden,’ zei Matt op hetzelfde moment dat Danielle zei ‘In een aquarium met piranha’s gevallen’.

Allison wuifde verveeld met haar hand toen de serveerster verbijsterd van de een naar de ander keek, en zei: ‘Relatiebreuk.’

‘Zwaar weekend,’ concludeerde de serveerster, waarop ze verderging met bestellingen opnemen.

Danielle ging verder waar ze voor het weekend waren gestopt: de vakantieplannen. De vluchten omboeken was te doen, hoewel zonde van het geld, maar Danielle had geen zin meer om naar het noorden te gaan. Ze zei niet dat ze Neil niet uit het oog wilde verliezen, maar ze hintte er zo duidelijk op dat Neil het meteen begreep. Ze dacht niet dat er die week iets te beleven zou zijn op de campus nu alles was gesloten, dus vroeg ze of de anderen nog leuke ideeën hadden.

‘Had jij plannen gemaakt?’ vroeg Matt uiteindelijk aan Neil. ‘Afgezien van de voor de hand liggende dingen, bedoel ik.’

Neil wist niet of hij daarmee doelde op exy of Andrew. Zonder daar verder naar te raden zei hij: ‘Ik was van plan om een roadtrip te maken.’ Aan hun gezichten te zien was dat wel het laatste wat ze van hem hadden verwacht. Neil haalde verlegen zijn schouders op en zei: ‘Mijn moeder en

ik reisden alleen maar om te overleven. Ik ben nog nooit zomaar ergens heen gegaan, gewoon omdat het kon. Ik wil weleens weten hoe dat is.'

'Ben je nog nooit met vakantie gegaan?' vroeg Danielle, om zichzelf meteen met een pijnlijk gezicht te corrigeren: 'Laat maar. Ik heb niks gezegd.'

'Waar wilde je naartoe?' vroeg Renee.

'Weet ik niet,' moest Neil toegeven. 'Ik heb nog niet iets opgezocht.'

Allison tikte met een gemanicuurde nagel tegen haar lippen terwijl ze nadacht en vroeg daarna aan Matt: 'Resort?'

'Lijkt me niet zijn ding,' zei Matt, 'en het is te vroeg in het jaar voor het strand. Blokhut?'

Allison wilde al protesteren, maar besloot zich in te houden. 'Blue Ridge?'

'Ben ik nog nooit geweest,' zei Matt, 'maar ik heb gehoord dat het daar prachtig is.'

'Neil?' vroeg Allison.

'Wat?' vroeg Neil. Hij begreep het niet.

'Ja of nee?' vroeg Allison, alsof ze niet kon geloven dat hij hen niet begreep. 'We gaan een week naar de bergen.'

'We?' zei Kevin haar na. En toen Matt met zijn vinger een rondje maakte om aan te geven dat ze het over iedereen hadden, maakte Kevin een afkappend gebaar. 'Vergeet het maar. Nog afgezien van wat er dit weekend is gebeurd: we zitten midden in het wedstrijdseizoen. We moeten...'

Kevin stopte abrupt en keek omlaag. Neil kon niet zien waar hij naar keek, maar hij kon het wel raden. Een van Andrews handen bevond zich onder de tafel en zijn mes lag niet meer naast zijn bord. Andrews kin lag in zijn andere hand en hij staarde naar niets in het bijzonder. Kevin keek

boos neer op Andrews kruin, alsof hij overwoog gewoon door te praten omdat hij wist dat Andrew blufte, maar besloot toen toch het erbij te laten.

Neil wist niet waardoor: waren het de donkere kneuzingen in zijn hals of de wanhopige gebaren die Nicky maakte?

‘Anyway,’ zei Allison bits.

‘Is het niet een beetje te laat om nog iets te boeken?’ vroeg Danielle.

‘Het is maart,’ zei Allison, alsof dat alles verklaarde. Ze haalde haar telefoon met glitters uit haar tas en wees naar Neil. Het was zijn laatste kans om haar aanbod af te slaan, gokte Neil, want even later knikte ze en toetste ze een paar dingen in op haar telefoon. ‘Ik zal zeggen dat Sarah iets voor ons moet zoeken. Sarah?’ zei ze tegen haar telefoon voordat Neil kon vragen wie dat was. ‘Ik zoek een slaappleaats voor negen personen in de Blue Ridge Mountains. Het liefst met vijf slaapkamers of meer. Ja, vanaf vanavond tot zondagochtend. Ja, ik wacht.’

Ze hing op en legde de telefoon weg.

‘Sarah?’ vroeg Nicky.

‘De reisagent van mijn ouders,’ zei Allison.

Nicky keek haar bevreemd aan.

Allison leek bijna beledigd. ‘Je denkt toch niet dat ik mijn eigen reizen boek? Wie heeft daar nu tijd voor?’

‘Iedereen, in de echte wereld,’ merkte Danielle droogjes op.

‘Het verbaast me dat je haar nog mag gebruiken nadat je vader je heeft onterfd,’ zei Nicky. Het was onaardig om haar te herinneren aan het feit dat ze bijna alles kwijt was geraakt omdat ze niet het leven wilde leiden dat haar ouders voor haar hadden uitgestippeld. Zelfs Nicky wist hoe naar het klonk, want hij trok een geschrokken gezicht. ‘Eh, zo bedoelde ik het niet. Ik wilde alleen zeggen...’

‘Ik weet wat je wilde zeggen,’ zei Allison een beetje kil. ‘Hij weet het niet.’

‘Sorry.’ Nicky keek Neil smekend aan om hem uit deze ongemakkelijke situatie te redden.

Toen Allison Nicky’s panische blik naar Neil volgde, vroeg ze: ‘Je houdt toch wel van de bergen?’

‘Ik ben er een keer doorheen gereden,’ zei Neil. ‘We zijn er niet gebleven. Vinden jullie het wel goed?’

‘Of we het goedvinden,’ zei Danielle ongelovig. ‘Alsof we onszelf niet net hebben uitgenodigd op zijn vakantie.’

‘Hoeveel gaat het ongeveer kosten?’ vroeg Renee aan Allison, maar Allison wuifde dat weg met een ‘maak je daar maar geen zorgen om’-gebaar.

Op dat moment kwam hun serveerster samen met twee anderen hun borden brengen en werd het gesprek tijdelijk onderbroken omdat iedereen hielp met het doorgeven van de borden aan de juiste persoon. Halverwege de brunch kreeg Allison een telefoontje om te bevestigen dat er een blokhut met vijf slaapkamers was gereserveerd in The Smokies. Ze konden de sleutel vóór acht uur ophalen bij de desk en het was ongeveer twee uur rijden vanaf de campus. Nadat ze de details had doorgegeven aan de rest keek Allison op haar telefoon hoe laat het was en knikte ze tevreden. Het was nog geen één uur; ze hadden genoeg tijd om te pakken en op pad te gaan.

Toen ze probeerden een vertrektijd af te spreken, moest Neil wel zeggen: ‘Ik moet nog langs Abby voordat we vertrekken.’

‘O,’ zei Danielle. ‘Geen haast. Neem de tijd. Wij pakken onze spullen terwijl ze met jou bezig is.’

Nu ze een plan en een bestemming hadden, had niemand nog zin om

lang aan tafel te zitten. Ze schrokken de rest van hun ontbijt naar binnen en gebaarden naar de serveerster dat ze wilden afrekenen. Neil wist niet wanneer Danielle de teampinpas van Wymack had gekregen, maar ze rekende alle maaltijden plus een fooi ermee af. Neils telefoon zat nog in zijn tas die in het stadion lag, dus belde Nicky voor hem naar Abby toen ze het restaurant uit liepen.

‘Hoi,’ zei Nicky. ‘Wanneer heb je tijd om Neils verband te verschonen? We hebben besloten om met z’n allen een weekje weg te gaan, dus zodra jij groen licht geeft voor Neil kunnen we gaan. Ja, oké, tot zo.’

Hij hing op en klom achter in de auto. Toen ze op weg gingen, leunde hij tussen de voorstoelen door en zei: ‘Ze komt naar het stadion, want daar liggen al haar spullen. Ze zegt dat Coach daar al is om zijn tickets om te boeken. Hopelijk heeft hij alles geregeld voordat het nieuws naar buiten komt en ze niet meer durven.’

‘Mag ik de auto lenen?’ vroeg Neil aan Andrew.

Andrew gaf geen antwoord, maar reed naar Fox Tower in plaats van het stadion. Neil stapte gelijk met de anderen uit en liep om de motorkap heen. Toen hij zich omdraaide zag hij dat Kevin instapte aan de bijrijderskant. Andrew keek even om toen hij merkte dat Kevin niet met hem meeliep, maar hij vertraagde zijn pas niet en zei niets.

Zodra Kevin goed en wel zat, reed Neil weg. Voor de ingang van Foxhole Court stonden de auto’s van Abby en Wymack naast elkaar geparkeerd. Neil toetste de recentste code in en liep voor Kevin uit door de gang. Toen ze de kleedkamer naderden, keek hij om en zei hij tegen Kevin: ‘Laat mij eerst met hem praten. Als jij met hem klaar bent, heeft hij namelijk geen zin meer in een gesprek.’

Kevin hield zijn ogen op de grond gericht en zei niets.

Abby zat in de lounge op hen te wachten. Ze kwam overeind, maar

Kevin liep op haar af om Neil de tijd te geven om naar Wymacks kantoor te gaan. De deur stond op een kier, waardoor Neil zijn bureau kon zien. Zoals gewoonlijk had Wymack zich omringd met een chaos aan papierwerk en hield hij zijn telefoon tegen zijn oor. Terwijl er nog routebeschrijvingen over zijn toetsenbord lagen, probeerde hij met één hand iets te typen. Hij keek op toen hij iets zag bewegen in de deuropening en wuifde dat Neil binnen moest komen.

Neil deed de deur achter zich dicht en ging op een van de stoelen tegenover Wymack zitten. Het kostte Wymack maar een paar minuten om zijn vlucht om te boeken. Toen Neil 'Columbus' hoorde, wist hij dat Wymack zou gaan kijken naar de aanvaller die Neil had uitgekozen. Nadat Wymack had opgehangen en de telefoon in de houder had geplaatst, toetste hij iets in op zijn computer, zette de monitor uit en leunde achterover om Neil zijn onverdeelde aandacht te geven.

Ineens wist Neil niet meer wat hij moest zeggen. Hij sprak vloeiend twee vreemde talen, een derde bijna en kon nog in een stuk of vijf andere talen een paar handige zinnestukjes zeggen, maar nu de naakte waarheid op tafel lag, zat Neil met zijn mond vol tanden.

'U had mijn dossier weg moeten gooien,' zei hij ten slotte. 'U had weg moeten lopen toen ik het contract weigerde, maar u nam toch het risico en bracht me hierheen. U hebt mijn leven gered. Drie keer,' zei Neil, 'hebt u mijn leven gered. Dank je wel zeggen is niet genoeg.'

'Nergens voor nodig,' zei Wymack. 'Ik heb je hierheen gehaald, maar je hebt je eigen leven gered. Je hebt zelf besloten te blijven. Je hield zelf op met bang zijn, lang genoeg om te beseffen dat je hier voet aan de grond kon krijgen. Je hebt je eigen pad gekozen. Eigenlijk,' zei Wymack toen Neil hem wilde onderbreken, 'zou ik jón moeten bedanken. Je hebt gisteravond gezegd dat het de bedoeling was dat je aan het eind van het jaar

of dood zou zijn of in de gevangenis zou zitten. Je had je het hele jaar voor iedereen kunnen afsluiten en je alleen met jezelf bezig kunnen houden, maar in plaats daarvan heb je Danielle geholpen om het team bij elkaar te brengen. Je redt de twee die voor mij onbereikbaar leken en je bent een goed voorbeeld voor Kevin. Eerder keek hij nooit naar je,' zei Wymack, 'maar sinds december houdt hij je in de gaten om te zien hoe je het allemaal flikt.'

'Hij kan niets meer bijleren,' zei Neil.

'Dat denk jij,' zei Wymack. 'Zoals ik het zie, boeken jullie veel vooruitgang.'

Het kon zijn dat Wymack het zich verbeeldde, maar meestal had hij zijn spelers wel goed door. Neil geloofde hem, omdat hij wilde geloven dat Kevin bereikbaar was. Hij wilde graag de dag meemaken waarop Kevin de tatoeage van zijn gezicht liet halen en Riko versloeg. Hij wilde dat Kevin Riko van de troon stootte en het overleefde. Maar zolang Kevin daar zelf niet in geloofde, zou hij ook niet geloven dat de Foxes de finale zouden halen.

'Neil,' onderbrak Wymack zijn gedachten. 'Het is allemaal op het nieuws. We hebben in Baltimore geprobeerd om op onze kamers te blijven zodat niemand ons zou zien terwijl jij met de FBI praatte, maar ze hebben ons daar opgewacht. Er zijn foto's van de bus gemaakt en van ons terwijl we instappen om te vertrekken. Het heeft niet lang geduurd voordat de pers alle puzzelstukjes op hun plek had. Mijn telefoon staat de hele ochtend al roodgloeiend met de pers, het bestuur, Chuck... Het schoolbestuur wil je spreken voordat de colleges weer beginnen.'

Neil wist dat dit zou gebeuren en toch was hij even bang dat zijn brunch weer omhoogkwam. 'Oké.'

'Wil je dat ik "geen commentaar" blijf zeggen tegen de pers?'

‘Graag. Ik zal...’ Neil aarzelde, maar dacht toen aan Allison’s advies en Kevin’s schoorvoetende belofte om hem te steunen tot alles was overgevaaid. ‘...ik zal volgende week met ze gaan praten. Zeg dat maar.’

‘Dinsdag?’ stelde Wymack voor. ‘Dinsdag of woensdag, dan heb je maandag tijd voor alle reacties hier op de campus. Ik zal een tijd inplannen en kijken wat ik kan doen om ze tot die tijd af te leiden. Misschien laat ik ze wel weten dat je de positie van tweede aanvoerder hebt geaccepteerd.’

‘Daar ben ik niet goed genoeg voor,’ zei Neil. Hij gebaarde naar de dossiers van nieuwe rekruten die verspreid over Wymack’s bureau lagen. ‘Zij hebben allemaal meer ervaring dan ik en ze gaan echt geen bevelen opvolgen van de zoon van een gangster.’

‘Andrew wilde eerst ook geen bevelen van jou opvolgen,’ zei Wymack. ‘En kijk eens hoe dat is uitpakkt. Je verzint wel een manier.’

Neil keek naar zijn handen in zijn schoot. Een paar weken geleden had hij op die vingers nog geteld hoeveel levens en verliezen hij al had meegemaakt. Nu was alles ongewis, afhankelijk van het feit of Stuart in staat zou zijn om de Moriyama’s om te praten. Wymack vroeg Neil om een toekomst vast te leggen, hoewel ze allebei niet wisten of hij die toekomst wel had. Hij zei praktisch dat hij moest wachten tot ze het zeker wisten. Neil dacht erover na, balde een hand tot een vuist en richtte zich op het pad dat hij wilde volgen.

‘Ik zal mijn best doen,’ zei hij.

‘Mooi zo,’ zei Wymack. ‘Ga nu maar. Danielle belde me om te zeggen dat jullie met z’n allen een weekje weggaan. Het is goed om even afstand te nemen en frisse lucht te krijgen. En als je dan terugkomt ben je er klaar voor om het onmogelijke mogelijk te maken.’

‘Ja, Coach,’ zei Neil.

Toen hij terugkwam in de lounge, schoot Kevin overeind. Neil zag de

spanning in zijn schouders en zijn op elkaar geperste lippen en wist meteen dat Kevin dit gesprek wilde uitstellen totdat ze terug waren. Kevin keek eerst naar hem en toen naar de openstaande deur van Wymacks kantoor. Hij deed zijn mond open om met smoesjes te komen die Neil niet wilde horen.

‘Doe hem dit niet aan,’ zei Neil.

Kevin aarzelde, waardoor Neil wist dat hij had gewonnen.

Abby keek van de een naar de ander zonder te weten waar ze het over hadden. Neil wachtte niet tot ze erachter kwam en liep door naar haar kantoortje. Even later kwam Abby achter hem aan, nog steeds in de war. Neil legde het niet uit. Hij hoorde hoe de deur van Wymacks kantoor dichtging. Toen pas kon hij ontspannen en zijn aandacht op Abby richten.

Het behandelen van zijn wonden was niet minder pijnlijk dan de dag ervoor. Terwijl Abby het verband van zijn armen verwijderde, wendde Neil zijn blik af. Ze nam zijn gezicht tussen haar handen voordat ze verderging.

Toen ze klaar was gaf ze hem een verbanddoos om mee te nemen naar de bergen, drukte een kus op zijn voorhoofd en nam afscheid. Neil gleeed van de behandelafel en liep naar buiten, naar de auto.

Twintig minuten later kwam Kevin naar buiten. Hij zag er afgepeigerd en verslagen uit. Eerst wilde hij voorin instappen, maar koos toen toch voor de achterbank. Neil zei niets en startte de motor. Het was een kort ritje terug naar Fox Tower. Toen hij de auto had geparkeerd maakte Kevin geen aanstalten om uit te stappen. Neil wachtte even en begreep toen dat het de bedoeling was dat hij wél uitstapte. Twee passen verwijderd van de auto draaide hij zich om en opende het portier weer.

Kevin steunde met zijn elleboog tegen het raampje en zijn kin in zijn hand.

Neil dacht nog een keer na over wat hij wilde zeggen.

‘Ik vertel het wel aan de rest. Dan hoeft jij dat niet te doen.’

Kevin gebaarde met zijn vrije hand iets in de trant van: ‘Ga weg’ of ‘Kan me niet schelen’ maar niet ‘Als je het waagt’. Hij zei niets.

Neil vermoedde dat hij dat ook niet kon. Hij deed het portier weer dicht en liet hem alleen.

Op hun verdieping haalde hij Nicky en de tweeling uit hun kamer en nam iedereen mee naar de kamer van de meiden. Midden in de kamer lag een stapel rugzakken en koffers, waaruit bleek dat iedereen klaar was om te gaan. Matt en Allison zaten op de bank en Renee haalde alle stekkers van elektrische apparaten uit het stopcontact, waarna ze Danielle uit de slaapkamer ging halen omdat Neil haar dat vroeg. Danielle zeeg neer op de bank tussen Matt en Allison in en pakte een mok met koffie van de tafel. Neil wachtte tot iedereen zat.

Hij keek Danielle aan en zei toen: ‘Coach is de vader van Kevin.’

Danielle spuugde haar koffie weer uit en verslikte zich in het beetje dat ze al in haar keel had. Matt staarde Neil met open mond aan. Het duurde een eindeloze seconde voordat hij doorhad dat Danielle zat te proesten, waarna hij haar verwoed op haar rug begon te kloppen.

Danielle probeerde iets te zeggen, maar het klonk als een onverstaanbaar gepiep.

Allison en Renee keken naar Neil alsof hij ineens twee hoofden had en Aaron keek Andrew aan alsof Andrew hen hiervoor had moeten waarschuwen. Als Andrew het al merkte, reageerde hij niet. Hij had alleen maar oog voor Neil.

‘Dat meen je niet!’ riep Nicky uit. ‘Dat méén je niet! Serieus? Nee. Wanneer is dat gebeurd?’

‘Zij heeft Coach exy geleerd,’ hielp Neil hem herinneren.

‘En toen heeft hij haar zonder het zelf te merken zwanger geprikt?’ vroeg Aaron.

‘Ze heeft tegen hem gezegd dat hij niet de vader was,’ zei Neil. ‘Ze wist dat Coach ooit een profteam wilde trainen. Ze dacht dat hij die droom zou laten varen om Kevin op te voeden. Dat wilde ze niet, maar ze wilde zelf ook haar werk niet opgeven en naar de vs verhuizen. Dus loog ze. De enige aan wie ze het heeft verteld is coach Moriyama.’

Danielle kon eindelijk weer praten. ‘Hoelang weet Kevin het al?’

‘Een paar jaar pas,’ antwoordde Neil.

‘Een paar jaar,’ zei Danielle hem na. Haar stem klonk gevaarlijk. ‘En hij heeft niets gezegd?’

‘Hij probeerde hem te beschermen,’ zei Neil. ‘Als Coach zou weten dat Kevin zijn zoon was, zou hij hebben geprobeerd hem bij Edgar Allan weg te halen.’

Nicky trok een moeilijk gezicht. ‘Ze zouden hem nooit hebben laten gaan.’

‘Hij had het moeten vertellen toen hij was weggelopen,’ vond Danielle. ‘Hij is hier nu al anderhalf jaar. Hij had het recht niet om dit zo lang voor Coach geheim te houden. Jezus, hij heeft niet...’ Haar stem brak, meer door verdriet dan woede, en Neil nam aan dat ze zich Wymacks reactie voorstelde toen hij de waarheid te horen had gekregen. ‘Het is niet eerlijk. Het is niet goed.’

‘Nee,’ beaamde Neil zacht. ‘Maar nu weet hij het tenminste.’

‘Verdomme,’ zei Matt. ‘Hoe vatte hij het op?’

‘Ik was er niet bij,’ zei Neil, ‘maar ik heb niet het idee dat het een goed gesprek was.’

Danielle maakte een afschrikwekkend geluid en stond op van de bank. Matt stak zijn hand naar haar uit, maar die werd weggeslagen. Ze rende

naar de slaapkamer en sloeg de deur keihard achter zich dicht. Matt leek uit het veld geslagen door haar gewelddadige reactie, maar Renee nam Danielles lege plek op de bank in en haakte haar arm door de zijne. Ondanks die stille steunbetuiging keek Renee vooral naar Allison. Ze wisselden een vermoeide blik.

‘Dit gaat ze hem nooit vergeven,’ zei Allison.

‘Als Coach ermee in het reine kan komen, kan zij het ook,’ zei Renee.

Allison zweeg; haar sceptische blik zei genoeg.

Neil was het in stilte met Allison eens. Hij had genoeg tijd met de oude-rejaars doorgebracht om te weten hoeveel bewondering Danielle voor Wymack had. Hij was de enige vaderfiguur die ze ooit had gekend en hij was haar grote voorbeeld. Danielle had in haar tijd bij de Foxes al heel veel onrechtvaardige dingen vergeven, maar de meeste daarvan gingen over haarzelf en haar vrienden. Iemand vergeven die Wymack had gekwetst was misschien te veel gevraagd.

‘Houden jullie haar in de gaten?’ vroeg Neil.

‘Tuurlijk,’ antwoordde Renee.

Hij ging naar zijn kamer om zijn spullen te pakken. Veel tijd had hij niet nodig, maar toen hij klaar was ging hij niet terug naar de anderen, maar bleef op de bank zitten wachten tot zijn teamgenoten het nieuws een beetje hadden verwerkt. Matt kwam een kwartier later binnen en daarna duurde het nog twintig minuten voordat Nicky hen kwam halen. Matt hing Neils weekendtas over zijn ene schouder en zijn eigen over de andere en liet Neil afsluiten. Kevin was op een gegeven moment binnengekomen. Hij ging naast Andrew staan en zag er dodelijk vermoeid uit. Danielle was duidelijk nog steeds woest, want ze bleef op een afstandje van alle anderen staan. Ze keek niet eens naar Matt toen hij naar haar toe kwam en liep stampvoetend naar het trappenhuis.

De Foxes liepen achter elkaar aan naar beneden en gooiden hun bagage in de laadbak van Matts pick-uptruck. Andrew hield als enige zijn tas bij zich en Matt probeerde die niet van hem af te pakken. Hij haalde een net onder de bijrijdersstoel vandaan en spande dat handig over de laadbak. Nu hun tassen veilig waren, verdeelden de Foxes zich over Matts truck en Andrews auto en vertrokken.

Voordat Andrew de snelweg opreed, nam hij een omweg naar de ABC Store. Nicky ging in zijn eentje naar binnen, bleef een kwartier weg en kwam terug met een absurde hoeveelheid drank. Zonder de tassen was er genoeg ruimte in de kofferbak voor de voorraad. Andrew ritsde zijn tas open en kieperde hem leeg. Hij zat vol met sweaters, wat Neil eerst een vreemde keuze vond voor een week in de bergen, totdat hij beseftte dat de sweaters waren bedoeld om de flessen in te verpakken. Neil hoopte dat Andrew nog wel wat geschikte kleding in Nicky's of Kevins tas had gestopt.

Een paar minuten later waren ze weer onderweg. Het was iets meer dan twee uur rijden naar de bergen, maar het voelde als een kort ritje omdat ze gewend waren om voor wedstrijden veel grotere afstanden af te leggen. Neil dacht dat ze Matts truck wel zouden inhalen, maar de ouderejaars kwamen toch als eerste aan. Matt stuurde Neil een berichtje met een rou-tebeschrijving van de receptie naar hun eigen blokhut en een bevestiging dat hij hun sleutels al had.

Tien minuten later reed Andrew het zandweggetje op naar hun tijdelijke thuis. De blokhut was gigantisch, zag er vanbuiten rustiek uit maar vanbinnen chic, met muren van houten balken en gepolijste houten vloeren. In de woonkamer lagen dikke vloerkleden en hingen decoratieve schedels en kunstwerken aan de muur. De keuken was uitgerust met moderne apparaten en op een grote magneet op de koelkast stond hoe

laat het buffet was geopend bij de receptie. In de achterkamer stonden een tafelvoetbaltafel en een biljarttafel en er hing een tv aan de muur.

Een van de slaapkamers was op de begane grond. De andere vier waren boven, ieder in een hoek van het huis. In twee slaapkamers boven lagen al tassen, wat betekende dat Andrews groepje zich zou verdelen over twee verdiepingen. Nicky besloot meteen dat Neil en Andrew de slaapkamer op de begane grond zouden nemen. Aaron en Kevin gingen akkoord. Neil wilde er bijna iets van zeggen, omdat er alleen een kingsize bed stond, maar omdat Andrew er niets over zei hield hij zijn mond ook maar.

De vier slaapkamers boven hadden allemaal een deur naar een balkon dat rondom het hele huis liep. Beneden waren twee achterdeuren naar een grote veranda die twee zijden van het huis besloeg en uitzicht bood op de bergen en eindeloos veel bomen. Er stonden schommelstoelen op de veranda en kleine lantarentjes op de reling. In de hoek van de L-vormige veranda stond een jacuzzi en daar troffen ze de ouderejaars. Ze hadden hun zwemkleding al aan en zaten in de jacuzzi terwijl die volliep.

‘Is dit niet geweldig?’ vroeg Matt. ‘Ik wil hier wonen.’

‘Er is zoveel... natuur,’ zei Nicky. ‘Ik zou hier alleen willen wonen als ik binnen mag blijven.’

Allison rolde met haar ogen en zakte dieper onderuit in het bad. ‘Het enige wat ik nog mis is een daiquiri.’

‘Grappig dat je dat zegt,’ zei Nicky, waarmee hij onmiddellijk de aandacht had van de vier ouderejaars. Nicky deed alsof hij geschrokken was en legde daarna gekwetst en dramatisch een hand op zijn borst. ‘Echt waar, jongens? Kennen jullie ons nu nóg niet?’

‘Beter dan we zouden willen,’ zei Allison.

Tegelijkertijd vroeg Matt: ‘Wat hebben jullie meegebracht?’

‘Ha,’ zei Nicky en hij trok een gezicht naar Allison. ‘Je bedoelt: wat hebben we níét?’

‘Ik heb het verblijf geregeld,’ zei Allison. ‘Jullie maken de drankjes. In de keuken staat een blender.’

‘Twee zelfs,’ zei Renee. ‘Ik zag een extra blender in de kast boven de koelkast.’

Nicky nam snel de bestellingen op en schakelde Aaron en Kevin in om de tassen naar binnen te brengen. Neil en Andrew gingen in de keuken op onderzoek uit. In de vriezer stond een volle emmer ijs uit de ijsmachine. Andrew zette de emmer op het aanrecht en pakte de tweede blender. Neil stapte opzij toen de anderen alle flessen uitlaadden en keek met enige interesse toe hoe Andrew en Nicky aan het werk gingen met de blenders. Kevin en Aaron gingen aan de tafel zitten en braken alvast een fles wodka aan.

‘Doe jij die van Renee,’ vroeg Nicky, terwijl hij de eerste cocktail inschonk. ‘Het is tegen mijn principes om virgin daiquiri’s te maken.’

Andrew gaf geen antwoord, maar Neil wist wel dat hij het zou doen. Nicky schakelde Kevin in om de drankjes weg te brengen. Kevin en Aaron dronken shotjes, maar Nicky maakte voor zichzelf een kleurrijke cocktail toen hij klaar was met alle andere drankjes. Hij liep achter Aaron en Kevin aan naar de veranda in de veronderstelling dat Neil en Andrew wel achter hem aan zouden komen.

Andrew bleef in de keuken om de blenders schoon te maken. Toen hij daarmee klaar was pakte hij twee whiskyglazen uit de kast die hij tot de rand toe vulde met whisky. Hij bood Neil een van de glazen aan.

Neil keek van het glas naar Andrew.

‘Ik drink niet,’ hielp Neil hem herinneren.

‘Je drinkt niet omdat je bang bent de controle te verliezen,’ zei Andrew. ‘Maar wat heb je nu nog te verbergen?’

Die opmerking bracht Neil tot een plotseling besef. Hij keek nog eens naar het glas. Andrew hield het dichterbij, en Neil nam het aan. Andrew hield zijn glas iets omhoog, als uitdaging of uitnodiging, en daarna dronken ze allebei hun glas in één teug leeg. De whisky brandde een spoor door Neils keel. Hij dacht aan te veel nachten onderweg en te veel blauwe plekken. Hij dacht aan Wymack, die hem zonder vragen te stellen weer oplapte in zijn appartement afgelopen december. Hij slingerde heen en weer tussen extremen, niet wetend of die warme gloed in zijn maag miselijkheid of opluchting was.

Andrew haalde een pakje sigaretten uit zijn zak en gaf dat aan Neil in ruil voor zijn lege glas. Neil schudde het pakje, voelde aan het gewicht dat er een aansteker in zat en nam het mee naar buiten. Hij ging een eindje bij de jacuzzi vandaan staan, zodat de anderen geen last zouden hebben van de rook en stak er een op. Hij was zich vaag bewust van het gelach en gepraat van de anderen terwijl hij met de sigaret speelde en zich concentreerde op de smaak in zijn mond. Hij streek met zijn tong langs zijn tanden en vroeg zich af wat hij ervan moest denken.

Uiteindelijk gaf de sigaret de doorslag. Andrew had naar sigaretten en whisky geroken op de avond dat hij Neil de sleutel van zijn huis had gegeven en had gezegd dat hij moest blijven. Zijn verleden zou hij altijd met zich mee blijven dragen, maar Neil hoefde zich er niet door te laten weerhouden. Als de tijd hem werd gegund, zou hij de rafelrandjes kunnen gladstrijken en zijn triggers kunnen vervangen door betere herinneringen.

Andrew kwam naast hem staan en zette de fles whisky bij zijn voeten. Neil schoof het pakje sigaretten over de houten reling naar hem toe en Andrew zette een halfvol glas tussen hen in.

Neil keek hoe het zonlicht in het geëtste glas weerkaatste en tipte as

op de grond vierenhalve meter onder hem. Hij hield de sigaret bij zich vandaan toen hij het whiskyglas pakte en het langzaam in één keer leegdronk. Het voelde net zo scherp als de vorige keer, maar nu smaakte het niet meer naar de dood.

‘O mijn god,’ riep Nicky net iets te hard. ‘Was dat alcohol? Heb je Neil net alcohol gegeven en dronk hij die nog op ook? Heb ik iets gemist?’

Ondanks Nicky’s verbaasde goedkeuring schonk Andrew geen derde glas voor Neil in. Ze rookten hun sigaretten op en gingen daarna dichter bij de anderen staan, zodat Neil kon deelnemen aan het gesprek.

Later liepen ze over de zandweg naar de receptie, die om acht uur open zou gaan voor het avondeten. Er was meer dan genoeg eten voor een groep uitgehongerde sporters en de eigenaren waren aanwezig om alle gasten te verwelkomen. Hun blauwe plekken en kneuzingen en Neils verband en pleisters trokken veel aandacht, maar het personeel was discreet genoeg om er niets over te zeggen.

Op de terugweg naar hun blokhut hield Danielle Kevin achter. Neil hoorde Matt zachtjes waarschuwen dat ze Kevin niet moest slaan op een plek waar het zichtbaar was, maar het was onduidelijk of Danielle hem ook hoorde.

Binnen maakte Matt de open haard aan en ging iedereen op de banken en schommelstoelen eromheen zitten om naar de dansende vlammen te staren. Allison vertelde verhalen over andere vakanties waarbij ze niet naliet op te merken dat alle resorts weinig voorstelden in vergelijking met de huizen van haar ouders. Zij en Matt bespraken op welke manier de Foxes het behalen van de finale zouden vieren. Neil wist niet of het voor de lol was of dat ze serieus plannen maakten; als Allison niet zo gemakkelijk deze blokhut had geregeld zou hij zijn uitgegaan van het eerste.

Terwijl zijn teamgenoten discussieerden over een cruise of Hawaï of

Las Vegas, dacht hij aan al het geld dat hij in zijn kluisje in Fox Tower had liggen. Hij was niet meer op de vlucht en zijn vader zou het geld niet meer terugkrijgen. Hij kon niets beters verzinnen dan zijn teamgenoten bedanken voor hun vriendschap. Hij zei niets, omdat hij niet wist hoe ze erover zouden denken als hij hun vakantie zou betalen met bloedgeld, maar hij luisterde goed naar wat hun wensen waren. De plannen werden steeds uitgebreider naarmate ze meer drank ophadden en Neil vroeg zich af of ze het zich de volgende dag nog allemaal zouden herinneren. Toen het gesprek overging op meer algemene onderwerpen, stond hij op om een glas water te halen. Hij vulde een glas, draaide de kraan dicht en draaide zich om. Daar stond Aaron, midden in de keuken. Hij wees met zijn kin dat Neil hem moest volgen door de achterdeur naar de veranda. Neil zette het glas weg en liep achter hem aan. Hij deed de deur zo zacht mogelijk achter zich dicht en leunde tegen de reling. Aaron bleef op een afstandje staan.

‘Nicky was zo stom om iets tegen Andrew te zeggen in plaats van te wachten tot hij jou alleen kon spreken. Andrew heeft hem bijna openge-sneden met een van zijn messen om hem op afstand te houden,’ zei Aaron met een vluchtige blik over zijn schouder naar de achterdeur om te kijken of er niemand in de keuken was. Hij ging verder: ‘Maar mij heeft hij niet gewaarschuwd.’

‘Wanneer heeft Andrew überhaupt voor het laatst met jou gepraat?’ vroeg Neil.

‘Afgelopen woensdag,’ zei Aaron.

Dat had Neil niet verwacht. Hij had er zelf voor gezorgd dat Aaron en Andrew samen naar therapie zouden gaan en het was inmiddels weken geleden dat Aaron zich had opgedrongen bij een van Andrews sessies. Nu bleek dat ze daadwerkelijk iedere week samen erheen gingen. Sinds

Aarons verschrikkelijke gedrag na die eerste keer, had niemand iets aan de broers gemerkt. Neil nam aan dat de twee nog niet echt vorderingen maakten. Het feit dat ze echter met elkaar praatten was een kleine triomf die onmiddellijk werd ondergesneeuwd door Aarons volgende woorden.

‘Dus nu ga jij met mij praten en ik geef je precies één kans om de waarheid te vertellen. Doe je het echt met mijn broer?’ Hij wachtte even en toen Neil hem alleen maar aanstaarde, voegde hij eraan toe: ‘Neem je het gedrag van dode mensen over?’

‘Wát?’ zei Neil.

‘Ik vraag me gewoon af hoe je van “ik doe niet aan daten” in Andrews bed bent beland,’ zei Aaron. ‘Zoals ik het zie heb je ofwel gelogen om je geaardheid te verbergen, of je zag hoe Drake Andrew verkrachtte en besepte toen dat hij een gemakkelijk slachtoffer was.’

Neil gaf hem een klap, wat achteraf een grote fout bleek te zijn, want daarna lag hij zelf op de grond te gillen van de pijn in zijn hand.

Aaron stapte koeltjes buiten zijn bereik en veegde kalm met zijn duim langs zijn mondhoek. Hij spuugde op de grond en ging op zijn hurken zitten om Neil beter te bekijken. Ondanks zijn wrede woorden, bleef zijn gezichtsuitdrukking kalm en nieuwsgierig. Neil kreeg sterk het gevoel dat hij was bedonderd, maar dat had geen effect op zijn woede.

‘Fuck you,’ zei hij met hese stem. ‘Ga weg, nu het nog kan.’

‘Nicky denkt dat het *hate sex* is en verder niets voorstelt,’ zei Aaron, alsof Neil niets had gezegd. ‘Ik denk dat het iets anders is. Maar daar komen we snel genoeg achter, nietwaar?’

‘Bemoei je er niet mee.’

‘Zal ik niet doen,’ zei Aaron. ‘Jij wilde dat ik voor haar ging vechten. Denk je dat hij voor jou zal vechten?’

‘Nee,’ antwoordde Neil.

Aaron haalde zijn schouders op, kwam overeind en ging naar binnen zonder nog iets te zeggen.

Neil wachtte tot de pijn in zijn handen enigszins afzwakte en kwam toen overeind om zijn verband te controleren. Er viel genoeg licht door de achterdeur naar buiten om te kunnen zien dat het verband nog schoon was. Ongelooflijk dat iets zoveel pijn kon doen zonder te bloeden.

Voordat hij naar binnen ging, zoog hij de lucht langzaam tussen zijn tanden door naar binnen om het restje woede te temperen. Zijn glas stond nog waar hij het had neergezet en Aaron zat weer in zijn stoel toen Neil de woonkamer in kwam. Aaron keek de rest van de avond niet meer naar Neil en dat vond Neil prima.

Kevin en Danielle kwamen pas veel later binnen. Neil zag bij geen van beiden verse verwondingen, maar ze zagen er wel uit alsof ze emotioneel door de mangel waren gehaald. Zonder dat hem iets werd gevraagd, stond Nicky op om een paar flessen uit de keuken te halen. Toen hij terugkwam was Kevin ergens buiten de kring gaan zitten en zat Danielle praktisch bij Matt op schoot. Danielle en Kevin waren meer geïnteresseerd in zuipen dan in meedoen aan het gesprek, dus vulden hun teamgenoten zo goed mogelijk de stiltes op.

Tegen de tijd dat iedereen naar bed ging, waren de meesten van hen behoorlijk aangeschoten. Gelukkig was Renee nog nuchter, zodat zij degenen die niet meer vast op hun benen konden staan naar boven kon helpen. Neil liep bijna achter ze aan tot hij zich herinnerde dat zijn slaapkamer beneden was. Alsof Allison zijn gedachten kon lezen, leunde ze gevaarlijk ver over de reling en zei met een waarschuwend vingertje tegen hem: 'Deze blokhut is heel gehorig. Hou me niet wakker. Dat geldt ook voor jullie twee,' voegde ze eraan toe, terwijl ze beschuldigend naar Danielle en Matt wees. Danielle probeerde onschuldig te

kijken, maar was te dronken om dat voor elkaar te krijgen.

Allison zwaaide nog eens nadrukkelijk met haar wijsvinger. ‘Geen geneuk waar ik het kan horen. Het is niet eerlijk voor degenen die alleen zijn.’

‘Misschien als je het Kevin heel vriendelijk vraagt...’ opperde Nicky.

Kevins blik was minstens zo hard als Allison's geluid van walging.

Hoofdschuddend liep Neil naar zijn slaapkamer. Andrew kwam niet veel later en samen kleedden ze zich om. Neil keek een beetje bezorgd naar het bed. De enige met wie hij ooit in bed had gelegen was zijn moeder. Ze lagen dan samen op een smal matrasje, zodat ze altijd wist waar hij was; het was de enige manier waarop zij een oog dicht kon doen.

Het had echter geen zin om nog langer te aarzelen, dus Neil koos een kant en sloeg voorzichtig de dekens terug.

Ondanks zijn bedenkingen had het ook iets heel vertrouwds om het gewicht van een ander lichaam in het bed te voelen. Minder vertrouwd was het gevoel om diep in het matras te worden geduwd, met Andrews handen op zijn schouders en zijn tong in Neils mond, maar het was wel iets waar Neil aan kon wennen.

Hij wilde niet langer stilstaan bij de nare woorden van Aaron, maar het bleek een stuk moeilijker om niet te denken aan Nicky's veronderstelling dat dit niets meer voorstelde dan een door woede aangewakkerde aantrekkingskracht. Nicky had meer gelijk dan Neil wilde, maar dat kon hij hem niet kwalijk nemen. Hij had vanaf het begin geweten wat Andrew van hem vond; Andrews apathie was precies de reden waarom Neil toch was ingegaan op zijn avances.

Het werd echter steeds moeilijker en Neil wist niet waarom of wanneer dat was veranderd. En hij wist al helemaal niet wat hij eraan moest doen. Op zeker moment zou hij Andrew moeten waarschuwen, maar dat

moment was niet nu. Hij stopte zijn ongemak en verwarring diep weg en probeerde met zijn verbonden vingers door Andrews haar te gaan. Het kon hem niet langer schelen dat het pijn deed, als hij Andrew maar dichterbij hem kon krijgen. Daarna liet hij hem zijn gang gaan tot het punt dat hij niet meer kon nadenken.

De volgende dag waren de Foxes bijna de hele dag buiten; ze wandelden over de omliggende wandelpaden en 's middags gaven ze zich op voor een buitenrit. Op het paard klimmen zette alle wonden op Neils armen en handen in vuur en vlam, maar hij was te koppig om thuis te blijven. Toen hij eenmaal in het zadel zat, had hij tijd om op adem te komen en klemde hij zijn kaken op elkaar tegen de kloppende pijn. Na een tocht van twee uur was hij zijn verwondingen bijna vergeten, maar bij het afstijgen werd hij er weer aan herinnerd. Terug in de blokhut haalde hij de antibiotica en het verband uit zijn tas. Andrew ging Renee halen toen hij zag wat Neil van plan was.

'Ik kan het zelf,' zei Neil toen Renee in kleermakerszit tegenover hem op het bed ging zitten.

'Dat weet ik,' zei Renee. 'Maar misschien is het iets gemakkelijker als iemand je helpt.'

Hij had zich nog langer kunnen verzetten, maar van Renee kon hij het toch niet winnen, dus liet hij het aan haar over. Ze gaf geen krimp toen ze zijn lelijke wonden zag en stelde ook geen vragen. Ze kweet zich van haar taak en maakte elke wond zo goed en zo voorzichtig mogelijk schoon.

Daarna vroeg ze: 'Moeten ze eerst aan de lucht opdrogen?'

'Eigenlijk wel,' zei Neil. 'Maar ik wil ze liever bedekken.'

'Ik kan vragen of ze er niets over willen zeggen,' zei Renee, die precies wist waar hij zich zorgen om maakte. Toen Neil zweeg, gleed ze van het bed af en liep de kamer uit. Allison had gelijk gehad over de gehorigheid; Neil verstond elk woord dat Renee tegen de Foxes zei, ook al zaten er nog twee kamers tussen.

Neil had het liever nog even uitgesteld, maar Andrew had geen zin meer om op hem te wachten. Hij gebaarde dat Neil met hem mee moest komen en ging op zoek naar Kevin. Neil onderdrukte een zucht en liep achter hem aan. Toen hij de keuken binnenliep met zijn wonden open en bloot, zette hij zich schrap voor de reacties van zijn teamgenoten. Nicky trok een pijnlijk gezicht en wendde zijn blik af, maar Aaron leek juist geïnteresseerd. Danielle deed haar mond open, maar hield zich net op tijd in. Matts gezicht ging in een milliseconde van schrik naar woede en Allison keek zo snel mogelijk weg. Renee bekeek haar vrienden met een glimlach om haar lippen en een kalme blik, klaar om tussenbeide te komen als iemand de belofte zou verbreken.

Kevin was de eerste die dat deed en zijn reactie was een voorspelbare: 'Kun je nog wel spelen?'

'Ja,' zei Neil, voordat iemand kwaad kon worden op Kevin. 'Het gaat wel pijn doen en als de Bearcats volgende week te ruw spelen, heb ik een probleem, maar ik kan nog steeds een stick vasthouden.' Hij maakte een vuist naar Kevin als bewijs en zorgde ervoor dat daarbij niet op zijn gezicht te lezen stond hoeveel pijn het deed. 'Ik moet gewoon extra voorzichtig zijn.'

'Ben je helemaal gek?' zei Danielle. 'Jij gaat niet spelen. Denk je dat Coach jou zo het veld op laat gaan? Ik zal jou vervangen, Neil. Renee kan

Allison nog wel een keertje bijstaan, toch?’ Ze keek naar Renee totdat die knikte. ‘Je kunt erop vertrouwen dat we onze positie zullen verdedigen. Concentreer jij je nu maar op beter worden, zodat we je in de halve finale kunnen inzetten.’

In eerste instantie vond Neil het niet eerlijk. Hij wilde ertegen ingaan, zeggen dat hij niet zijn vader en de mishandelingen van Lola had overleefd om op de bank te gaan zitten, argumenteren dat ze alle hulp konden gebruiken. Maar toen keek hij omlaag naar zijn armen en handen en moest hij toegeven dat dat niet reëel was. Hij vond het vervelend om toe te geven, maar Danielle had gelijk en eigenlijk was dat ook oké.

‘Ik vertrouw jullie,’ zei hij. ‘Dank je wel.’

‘O wauw,’ zei Nicky. ‘Wie maakt wie eigenlijk menselijker in die relatie van jullie?’

Andrew reikte achteloos naar het messenblok. Renee zette het buiten zijn bereik en glimlachte toen Andrew haar boos aankeek. Nicky maakte gebruik van de afleiding door snel achter Kevin te gaan staan.

De blik die Aaron Andrew toewierp ontging Neil niet, waarop een nieuwe vlag van woede ervoor zorgde dat hij zijn vuist weer balde. De pijn in zijn knokkels schreeuwde dat hij zich moest ontspannen, maar toen keek Aaron met een slinkse blik naar hem, waardoor Neil hem het liefst een klap verkocht. Het zou de pijn waard zijn.

‘Daarover gesproken,’ zei Allison, ‘ik wacht nog steeds op je verklaring, Neil. Wanneer gaan we het hierover hebben?’ Ze wees van Andrew naar Neil.

‘Blijkbaar nooit,’ zei Nicky een beetje beteuterd.

‘Doe niet zo raar,’ zei Allison.

Neil verplaatste met moeite zijn blik van Aaron naar Allison. ‘Voorlopig niet,’ zei hij en toen Allison hem beledigd aankeek, voegde hij

eraan toe: 'Ik heb afgelopen weekend alle geheimen die ik ooit heb gehad aan iedereen moeten opdissen en als ik straks terugkom op de campus moet ik dat nóg een keer doen. Volgens mij heb ik deze week wel even genoeg verteld, vind je niet?'

Heel even leek het erop dat Allison het daar niet mee eens was, maar ze zei niets. Na een eeuwigheid keek ze naar Danielle en Renee. Danielle maakte een kleine beweging met haar kin en Renee glimlachte alleen maar. Allison trok een grimas voordat ze haar blik weer op Neil richtte.

'Oké dan. Voorlopig kun je het voor jezelf houden, maar uiteindelijk krijgen we alles wel uit je.'

Ze hadden nog wat tijd te doden voordat het buffet openging, dus gingen ze naar de achterkamer. Kevin liep rechtstreeks naar de tv en begon te zappen totdat hij een sportzender had gevonden. Danielle en Allison gingen tafelvoetballen, dus de anderen verdeelden zich in teams voor een potje poolen. Neil had geen idee hoe het moest, maar Renee en Nicky gaven aanwijzingen. Hij deed het verschrikkelijk slecht, maar Andrew en Renee deden niet onder voor Matt en de neven.

Voor het avondeten deed Neil nieuw verband om zijn armen en handen. Na het eten verdwenen Danielle en Matt, terwijl Nicky en Aaron samen met Renee en Allison in de jacuzzi gingen zitten. Kevin ging met een geschiedenisboek bij de open haard zitten dus Andrew en Neil namen de keuken in beslag. Andrew schonk drankjes voor iedereen in en Neil bezorgde ze bij hun teamgenoten. Toen hij terugkwam van de laatste ronde had Andrew een shotje voor hen klaarstaan. Ze toostten in stilte en sloegen het tegelijk achterover. Andrews kus was heter dan de whisky en voldoende om de scherpe smaak van zijn tong te verwijderen.

Toen Danielle en Matt terugkwamen, ging het hele team in de woonkamer zitten met nog meer drankjes. De rest van de avond kletsten ze

over van alles behalve exy. Door de frisse buitenlucht van die dag en de whisky werd Neil eerder slaperig dan hij wilde, maar hij was niet de enige die vroeg naar bed wilde. Renee en Aaron gingen ook naar boven toen Neil aangaf dat hij ging slapen. Andrew bleef achter om Kevin in de gaten te houden, dus Neil ging in zijn eentje naar de slaapkamer en maakte het zich gemakkelijk aan zijn kant van het bed. Hij werd wakker toen Andrew binnenkwam, maar viel meteen weer in slaap zodra Andrew lag.

Enige tijd later schrokken ze allebei wakker van het geluid van nagels die tegen de deur tikten. Neil greep meteen naar een wapen en sloeg daarbij tegen Andrews arm. Andrew keek naar hem om voordat hij uit bed rolde. Het was stikdonker in de blokhut, maar Andrew stoof in een rechte lijn van het bed naar de deur. Neil kon niet zien wie er buiten stond, maar herkende onmiddellijk Renees rustige stem.

‘Het spijt me,’ zei ze. ‘Ik moet je auto lenen. Ik breng hem terug voordat we moeten uitchecken.’

‘Licht,’ zei Andrew.

Neil graaide naar de lamp op het nachtkastje, vond hem na vijf keer tasten en schermde zijn ogen af tegen het plotselinge felle licht. Andrew kneep geërgerd zijn ogen tot spleetjes en ging op zoek naar zijn tas. Renee stond volledig aangekleed in de deuropening. Ze zag er klaarwakker en vastberaden uit.

‘Renee?’ zei Neil vragend, want het was duidelijk dat Andrew haar niet om uitleg zou vragen.

Renees woorden kwamen als een koude schok. ‘Kengo is dood.’

Neil keek haar eerst wezenloos aan, maar het duurde niet lang voordat hij het begreep. ‘Jean?’

‘Riko heeft hem in elkaar geslagen,’ zei Renee. ‘Ik ga hem ophalen.’

‘Ze laten je nooit binnen bij Evermore,’ zei Neil.

Ze glimlachte, maar haar ogen stonden ernstig toen ze zei: 'Jawel, hoor.'

Andrew drukte de sleutel in haar uitgestoken hand. Renee knikte dankbaar en draaide zich om. Andrew liep achter haar aan, waarschijnlijk om de voordeur achter haar weer op slot te doen.

Neil hoorde de motor van de auto buiten tot leven komen. De koplampen wierpen een scherpe baan door het slaapkamerraam toen ze wegreed over het zandweggetje. Andrew kwam in zijn eentje terug en deed de slaapkamerdeur achter zich dicht. Neil wachtte tot hij in bed lag voordat hij het licht uitknipte. Hij hoorde Andrews ademhaling steeds regelmatig worden, maar viel zelf niet meer in slaap. Hij bleef maar denken aan Riko en Jean, en Tetsuji en Evermore, en wat de dood van Kengo betekende voor de wapenstilstand met zijn oom.

Op een of andere manier was het Neils taak om de volgende ochtend te vertellen waarom Renee er niet meer was. Kevin vatte het nieuws niet goed op en sloot zichzelf op in zijn slaapkamer om daar een paniekaanval te krijgen. Ze begonnen de dag met Irish coffee. De middag was iets beter totdat ze ontdekten dat Renees telefoon uitstond. De Foxes vertrouwden erop dat ze de juiste keuzes maakte, maar hun vakantie was niet meer hetzelfde zonder haar.

Op zondagochtend kwam Renee terug, omdat ze beide auto's nodig hadden om terug te rijden naar South Carolina. Neil zat achter op de veranda met Andrew te kijken hoe zijn sigaret opbrandde toen hij het geluid van autobanden op zand hoorde. Nicky lag in een van de schommelstoelen te suffen met een vergeten kop koffie losjes in zijn hand. Neil hielp hem overeind en nam hem mee naar binnen. De anderen hadden de auto ook gehoord en liepen naar de woonkamer. Toen Renee binnenkwam, zaten ze daar allemaal op haar te wachten.

'O,' zei ze. 'Goeiemorgen.'

‘Hoe is het met hem?’ vroeg Kevin.

‘Niet zo goed,’ antwoordde Renee, ‘maar Abby verzorgt hem zo goed mogelijk.’

‘Heb je Jean echt ontvoerd?’ vroeg Danielle.

‘Dat was niet nodig.’ Renee liet haar jas van haar schouders glijden en hing hem netjes over de rugleuning van een stoel. ‘De voorzitter van Edgar Allan woont op de campus, dus ik ben bij hem langsgegaan om te vragen of hij wilde ingrijpen.’

‘Echt waar?’ zei Allison vol ongeloof.

‘Ik heb hem laten bellen met Stephanie,’ zei Renee, doelend op haar pleegmoeder. ‘Zij heeft hem duidelijk gemaakt dat hij twee keuzes had: of hij regelde het in stilte en het bleef onder ons, of ze zou al haar kennissen in de media laten weten dat er geweld werd gebruikt tijdens Evermores ontgroening. Hij koos de optie die zijn school de minste schade berokkende, ten minste, dat probeerde hij. Coach Moriyama zei niet te weten waar Jean was toen meneer Andritch hem ernaar vroeg, dus toen zijn we onaangekondigd bij het stadion langsgegaan. Wist je dat de voorzitter zelfs geen toegang tot het veld heeft? Volgens mij wist hij niet eens dat zijn toegangscode niet meer golden. Hij moest nieuwe aanvragen bij de security. Maar goed, de Ravens hadden ons daar niet verwacht.’

‘Zacht uitgedrukt zeker?’ zei Matt droogjes.

‘De meester zou zich indekken,’ zei Kevin. ‘Als hij wist dat Andritch om een of andere reden op zoek was naar Jean, zou hij hem ergens verstoppen.’

‘Coach Moriyama was er niet. Hij was in New York,’ zei Renee.

Kevin staarde haar ongelovig aan. Renee schudde haar hoofd en zei: ‘Hij was uitgenodigd voor de begrafenis. Riko niet.’

Kevin's hele lichaam reageerde met een schok. ‘Nee.’

Riko was alleen in naam de zoon van zijn vader, en hoewel hij zijn hele leven vervreemd was van zijn vader en zijn broer, geloofde Riko nog altijd dat hij de aandacht en goedkeuring van zijn vader kon krijgen door middel van zijn successen op het speelveld. Kengo's dood was een ramp voor Riko's droom, en Kevin had Neil gewaarschuwd dat hij dat op iemand zou afreageren. Dat Ichirou wel zijn oom maar niet zijn broer had uitgenodigd, was zout in een open wond. En doordat er niemand in de buurt was om Riko in bedwang te houden bij zoveel verdriet, moest Jean het ontgelden.

'Meneer Andritch liet Jean met mij meegaan toen hij zag hoe hij eraan toe was,' zei Renee. 'Ik heb hem mijn nummer gegeven en beloofd dat ik contact zou houden terwijl de universiteit een onderzoek start. Abby heeft ook beloofd om ze op de hoogte te houden van Jeans herstel. Helaas – of niet – wil Jean geen namen noemen of aangifte doen. Hij vindt het niet leuk om in South Carolina te zijn en heeft al twee keer geprobeerd om te ontsnappen.'

'Waar wil hij heen?' vroeg Nicky. 'Toch niet terug naar Evermore? Hij is toch niet gek?'

'Uit zelfbehoud,' zei Neil. 'Als Riko en Tetsuji denken dat hij achter hun rug om mensen gaat beschuldigen, vermoorden ze hem. Zelfs dit kan al gezien worden als ongehoorzaamheid, omdat hij niet op de plek is waar hij hoort te zijn.'

'Hoe erg is het?' vroeg Matt. 'Kevin kon onder zijn contract uitkomen toen hij geblesseerd raakte.'

'Ze hadden geen keus. Ik kon immers niet spelen,' zei Kevin. 'Wanneer Jean beter is, kunnen ze hem nog steeds zien als hun eigendom en dan kunnen we daar niets aan doen.'

'Maar de voorzitter is er nu toch bij betrokken?' zei Nicky. 'En dan

wordt het bestuur op de hoogte gebracht en zullen ze alles op alles zetten om dit te verdoezelen, want als dit naar buiten komt gaat hun kostbare reputatie eraan.'

'Als Jean niemand wil beschuldigen en mijn moeder ermee instemt om het stil te houden, zijn ze misschien wel bereid om hem naar een andere universiteit te laten gaan,' zei Renee. 'Dat is in ieder geval waar we op hopen.'

'Daar gaat Jean nooit mee akkoord,' zei Kevin zacht.

'Misschien kun jij hem overhalen,' zei Renee. 'Ik kan je hulp goed gebruiken.'

'Hij is niet veilig bij ons,' zei Kevin. 'En ik wil hem geen valse hoop geven.'

'Een beetje valse hoop is beter dan geen hoop,' zei Renee. 'Het is dezelfde overeenkomst als die we met jou hebben gesloten en jij bent er toch ook nog?'

'Ik ben gebleven vanwege Andrew,' zei Kevin.

'En ik neem niet nog meer vluchtelingen onder mijn hoede,' zei Andrew.

'Weet ik,' zei Renee. 'Jean is mijn probleem, niet het jouwe. De gevolgen zijn voor mijn rekening, dat beloof ik.'

'Heeft hij geen familie bij wie hij terechtkan?' vroeg Danielle.

'Zijn ouders hebben hem aan de Moriyama's verkocht om een schuld te vereffenen,' zei Kevin. 'Hij heeft alleen de Ravens.'

Neil schudde zijn hoofd. 'Kevin gaat wel met hem praten als we weer thuis zijn.'

'Dat heb ik helemaal niet gezegd,' zei Kevin.

'Maar dat ga je wel doen,' zei Neil. 'Je hebt hem al een keer eerder in de steek gelaten terwijl je wist wat Riko hem zou aandoen als jij er niet

meer was. Dat doe je niet nog een keer. Als je hem nu niet beschermt is zijn dood jouw schuld.'

'Jezus, Neil,' zei Nicky. 'Vind je dat niet een beetje hard?'

Neil negeerde hem. 'Renee heeft het moeilijkste gedeelte al gedaan. Zij heeft hem daar weggehaald. Jij hoeft er alleen maar voor te zorgen dat hij bij ons blijft. In Riko's denkbeeldige hiërarchie sta jij boven Jean, dus hij zal naar je luisteren.'

'Ja,' zei Matt. 'Jullie waren vroeger toch vrienden?'

Kevin deed zijn mond open, sloot hem weer en wendde zijn blik af. 'Dat is lang geleden.'

'Alsjeblijft Kevin,' smeekte Renee.

Kevin hield zo lang zijn mond dat Neil dacht dat hij zou weigeren, maar uiteindelijk zei hij: 'Ik zal doen wat ik kan, maar ik beloof niks.'

'Dank je wel,' zei Renee en ze keek naar Neil omdat ze ook hem bedankte.

Kevin maakte een gebaar met zijn hand om het weg te wuiven en draaide zich om. 'Ik ga inpakken.'

Terwijl Danielle en Matt Renee met nog meer vragen bestookten, keek Neil naar Kevin, die de trap op liep. Toen hij uit zicht was en zijn voetstappen stopten in zijn slaapkamer, ging Neil hem achterna. Hij liep zo stil mogelijk naar boven, maar de blokhut was niet gebouwd op sluipen en hij wist dat Kevin hem hoorde aankomen. De slaapkamerdeur stond wagenwijd open. Neil deed hem achter zich dicht. Kevin zat op zijn bed met één knie opgetrokken tegen zijn borst en staarde in het niets. Neil ging in kleermakerszit op het voeteneinde zitten en wachtte.

Het duurde niet lang voordat Kevin zijn kin op zijn knie legde en zei: 'Hoe doe je het?' Hij knipte met zijn vingers alsof zijn eigen vaagheid hem irriteerde en zei: 'Na alles wat er dit jaar is gebeurd, na Riko en je vader

en de FBI en weten dat Lord Ichirou weet wie je bent, hoe kan het dat je niet bang bent?’

‘Ben ik wel,’ zei Neil. ‘Maar ik ben banger voor loslaten dan voor vasthouden.’

‘Dat snap ik niet.’

‘Jawel, anders zou je Andrew en Coach niet hebben vertrouwd. Het probleem is dat je jezelf wel onder hun hoede hebt geplaatst maar weigert om jezelf echt prijs te geven. Je denkt dat Riko je iets zal aandoen als je het tegen hem opneemt, dus ben je te bang om iets te doen wat hij verkeerd kan opvatten. Maar met deze zogenaamd neutrale houding zul je het niet redden.’ Neil zweeg en toen Kevin hem eindelijk aankeek, zei hij: ‘Probeer erachter te komen wat je het liefste wilt, Kevin. Wat je het ergste zou vinden om te verliezen. Want dat is wat er nu op het spel staat als je Riko laat winnen. Bereken wat die angst je allemaal kost. Als het te veel is, moet je terugvechten. Zou je niet liever sterven terwijl je het probeert dan het nooit te hebben geprobeerd?’

‘Het wordt hoe dan ook sterven,’ merkte Kevin op.

‘Je kunt in vrijheid sterven of als mislukkeling,’ zei Neil. ‘Zelf kiezen, maar zorg dat je een keuze hebt gemaakt voordat je Jean weer ziet. Als hij denkt dat je bluft, kun je hem nooit overtuigen.’

Kevin zweeg.

Neil gleeed van het bed af en liet hem alleen op zijn kamer. Toen hij beneden kwam, hadden de anderen het over het ontbijt. Renee was onderweg gestopt om iets te eten, maar de rest had het ontbijt uitgesteld tot ze naar de receptie moesten om hun sleutels in te leveren. Ze hoefden alleen nog hun spullen in te pakken, dus ging iedereen naar zijn of haar kamer om de tassen tevoorschijn te halen.

Ze pakten de auto's in en liepen voor de laatste keer naar het gebouwtje

van de receptie. Renee dronk thee, terwijl de anderen hun eieren met spek naar binnen werkten. Niemand zei iets over Jean om te voorkomen dat andere mensen hen konden horen, ook al was het onwaarschijnlijk dat iemand in de ontbijtzaal wist wie ze waren en zou weten waar ze het over hadden. Onderweg naar buiten leverden ze hun sleutels in en verdeelden zich over de twee auto's. Andrew vertrok als eerste, op weg naar de campus.

Ze maakten een korte stop bij Abby's huis, zodat Kevin Jean kon bezoeken. Abby had zoals gewoonlijk de voordeur niet op slot, dus het team liep zonder te kloppen naar binnen. Danielle riep 'Hallo' zodat Abby wist dat ze bezoek had. Abby's antwoord kwam van ergens verderop in de gang.

Ze troffen Abby en Wymack aan de keukentafel. De borden op het aanrecht en verfrommelde servetten op tafel gaven aan dat ze net hadden geluncht. Abby ruimde de rest op en nam Kevin daarna mee naar de kamer waar Jean lag.

Neil keek Wymack aan en zocht naar sporen van de schok van Kevins bekentenis, maar Wymack droeg een kalm en ondoordringbaar masker. Toch staarde Danielle hem aan alsof ze dwars door hem heen kon kijken.

'Zijn jullie het eens geworden?' vroeg Wymack toen ze een deur hoorden dichtslaan.

'Hij mag bij ons schuilen tot hij beter is,' zei Danielle. 'Wat hij daarna doet moet hij zelf beslissen.'

Wymack knikte. 'Het bestuur weet dat je vandaag terug bent, Neil.'

'En ze willen me spreken,' zei Neil, niet echt als een vraag.

'Ze zeiden dat ik ze moest bellen zodra je er was,' zei Wymack. 'Ben je er?'

Het was verleidelijk om dat subtiele aanbod aan te nemen en zich nog

iets langer schuil te houden, maar daar had Neil geen tijd meer voor. De voorjaarsvakantie was voorbij. Colleges zouden morgen weer beginnen en de medestudenten hadden het nieuws al een week geleden gehoord. Over een dag of twee zou Neil de pers te woord staan en alles bevestigen wat ze hadden achterhaald. Om een onverklaarbare reden vroeg Neil zich af hoe coach Hernandez op het nieuws had gereageerd. Hij vroeg zich af of hij was gebeld door verslaggevers die meer over hem wilden weten. Zijn voormalige teamgenoten hadden ongetwijfeld genoeg te vertellen. Roddel en achterklap was de brandstof waar kleine dorpjes op draaiden.

‘Ja,’ zei Neil. ‘Ik ben er weer.’

Wymack liep weg om het telefoontje te plegen.

Abby kwam in haar eentje terug en bekeek het hele team. ‘Jean kan zoveel gasten nog niet aan.’

‘We kwamen alleen langs om Renee en Kevin te brengen,’ zei Matt.

Abby ging weer aan tafel zitten en bekeek ze een voor een. ‘Renee vertelde dat jullie een prachtige blokhut hadden.’

En toen praatten ze allemaal door elkaar heen om alle mooie dingen van de blokhut voor haar te beschrijven. Aaron droeg niet veel bij, maar hij zag er tenminste uit alsof hij luisterde naar het gesprek. Ze begonnen haar net te vertellen over de tocht die ze te paard hadden gemaakt toen Wymack weer binnenkwam. Hij ging niet zitten, maar bleef in de deuropening staan. Neil begreep het en liep naar hem toe. Andrew bleef achter, precies zoals Neil had verwacht; Kevin had Andrew vandaag meer nodig dan hij.

Charles Whittier, de voorzitter van Palmetto State University, woonde in een groot huis dicht bij de ingang van de campus. Wymack en Neil liepen over het stenen pad om het huis heen naar de deur, en Neil bleef op een afstandje staan toen Wymack aanbelde. Wymack had van tevoren gebeld, dus een paar tellen later deed Whittier de voordeur al open.

‘Chuck,’ zei Wymack bij wijze van begroeting.

‘Coach,’ antwoordde Whittier, maar hij keek langs Wymack naar Neil.
‘Kom binnen.’

Ze liepen langs een woonkamer waar Wymacks hele flat in zou passen en een vergaderkamer die groter was dan Neils suite in Fox Tower. De werkkamer van Whittier lag aan de achterkant van het huis naast de keuken. Hij gebaarde dat ze moesten gaan zitten en deed de deur achter hen dicht. Zijn bureau was leeg, op een computer en telefoon na, maar op een dossierkast ernaast stond een dienblad met glazen ijshee. Hij gaf er twee aan Wymack, die er een doorgaf aan Neil, pakte zijn eigen glas en ging achter zijn bureau zitten.

Neil hield zijn glas vast alsof hij er de moed uit kon putten die hij nu nodig had.

Whittier keek nog steeds naar Neil alsof die elk moment kon ontploffen, maar uiteindelijk zei hij: ‘Zullen we maar beginnen?’

Hij klikte met zijn muis en even later ging de telefoon. Een computerstem verwelkomde hen bij de telefonische vergadering. Nadat Whittier zijn toegangscode had ingetypt, zei de stem: ‘Er zijn twintig bellers aanwezig inclusief uzelf,’ waarna een reeks piepjes klonk terwijl alle anderen inlogden.

‘Whittier hier,’ zei Whittier. ‘Ik zit hier met coach David Wymack en... Neil Josten,’ zei hij na een korte aarzeling en een blik naar Wymack. ‘Wie zijn er allemaal al aanwezig?’

Een hele trits namen en titels werd genoemd. Neil had het gevoel dat de hele administratieafdeling van de universiteit erbij wilde zijn; de mensen die hadden ingelogd varieerden van studieadviseur tot alumni en alle elf leden van het bestuur. Toen iedereen zich eindelijk had voorgesteld, nam Whittier het voortouw.

Wat volgde was een van de langste uren van Neils leven. Het werd al snel duidelijk dat dit niet het eerste gesprek was dat ze hadden gevoerd sinds de waarheid over Neil boven water was gekomen. Ze gingen verder waar ze de vorige keer waren gestopt en verwezen naar Wymacks laatste opmerkingen. Neil kreeg de tijd om zijn verhaal te doen en Wymack bleef hem loyaal steunen toen het bestuur hem bestookte met vragen en eisen.

Toen ze klaar met hem waren, schakelden ze over op onderlinge discussies. Ze bespraken de risico's die het met zich meebracht als Neil op Palmetto zou blijven, maar waren ook geïnteresseerd in de publiciteit die het zou opleveren: hoe het zou overkomen als ze hem aan het einde van het jaar zouden wegsturen versus hoe het zou overkomen als ze achter hem bleven staan. Neil wilde hen eraan herinneren dat hij nog steeds meeluisterde, maar hield zijn mond, telde in verschillende talen tot tien en dronk zijn ijshee. Wymack kon evenmin aanhoren hoe berekenend ze waren en tolereerde hun gevoelloze opmerkingen slechts een paar minuten.

'Luister eens,' onderbrak hij het gesprek. Hij negeerde Whittiers gebaar dat hij zich er niet mee moest bemoeien. 'Luister,' zei hij nog eens, harder, toen de anderen bleven doorpraten. Wymack gaf ze een paar tellen en begon toen hard te praten. 'Sinds de eerste dag dat ik hier ben, trekken jullie al mijn beslissingen in twijfel. Keer op keer heb ik bewezen dat ik weet wat het beste is voor dit team, zowel voor de spelers als voor de universiteit, of niet dan? Deze beslissing zou gemakkelijker moeten zijn dan toen ik Andrew rekruteerde,' ging Wymack verder zonder te wachten op hun instemming. 'Toen heb ik jullie gevraagd om vertrouwen en geduld te hebben, omdat ik wist dat het tijd zou kosten voordat jullie zouden zien dat hij een goede aanwinst zou blijken. Deze keer is dat echter allang gebleken. Jullie hebben sinds augustus al kunnen zien wat Neil toevoegt.

Hij is een belangrijke schakel in het team,' zei Wymack, terwijl hij met zijn wijsvinger op het bureau tikte om zijn woorden te benadrukken. 'Dit kunnen jullie aan ieder lid van het team vragen en ze zullen het allemaal met me eens zijn; als Neil er niet was, zouden we niet zijn waar we vandaag zijn. En daarmee bedoel ik dat we op het punt staan om de finale te halen. Over vier wedstrijden – vier! – kunnen we kampioen zijn. We staan op het punt om het eerste team te worden dat de Edgar Allan Ravens kan verslaan. We hebben een line-up waar profspelers uit voort zullen komen. Mensen zullen anders aankijken tegen de manier waarop Palmetto State het exyprogramma uitvoert. Als we Neil uit het team halen, lijden we enorm gezichtsverlies. Het is geen slimme zet. Het zal zelfs zo averechts werken dat jullie nooit meer een verslaggever zullen zien.'

Even bleef het stil en toen begonnen ze weer onderling te discussiëren. Uiteindelijk werd er gestemd en stemden ze in het voordeel van Neil.

'Dank jullie wel,' zei Wymack op een toon waaruit duidelijk bleek dat zijn irritatie over hun koppigheid groter was dan zijn dankbaarheid. 'Nu dat eindelijk is geregeld, is er nog iets anders wat ik wil zeggen nu ik toch jullie aandacht heb. Het is beter als jullie het van mij horen voordat het op het nieuws komt.'

'Wat nu weer?' vroeg een van de bestuursleden.

'Mij is onlangs verteld dat ik een zoon heb,' zei Wymack. Zijn stem klonk vlak, zijn gezicht was uitdrukingsloos, maar zijn hele lichaam was gespannen. 'Nu we weer op de campus zijn zal ik een vaderschapstest regelen, omdat ik wil dat alles op papier staat.'

'Gefeliciteerd,' zei iemand plichtmatig.

Wymack deed zijn mond open, dicht, en probeerde het opnieuw. 'Kevin Day is mijn zoon.'

Er viel een diepe stilte. Uiteindelijk wist iemand uit te brengen: 'Wat?'

‘Hij heeft het me vorige week verteld. Hij was daartoe... geïnspireerd,’ zei Wymack zoekend naar het juiste woord, ‘doordat Neil mij de waarheid had verteld over zijn situatie. Ik vertel het jullie nu, omdat hij van plan is om het deze week naar buiten te brengen. We gaan het gebruiken als tegenwicht voor de negatieve pers rondom Neil. Ik wil graag genoteerd hebben dat deze ontdekking geen enkele invloed zal hebben op mijn werk als coach.’

‘Staat genoteerd,’ zei een vrouw onzeker, vlak voordat er een andere discussie losbarstte. Deze keer duurde het niet lang en ging het voornamelijk over wat de reactie van de universiteit naar de pers zou moeten zijn. Uiteindelijk was alles besproken en geregeld en werd het gesprek afgerond. De piepjes gaven aan dat mensen uitlogden. Whittier wachtte tot hij negentien piepjes had gehoord en hing toen op.

‘Dat was onverwacht,’ zei Whittier, terwijl hij Wymack doordringend aankeek.

Neil dacht dat hij zocht naar een teken dat Wymack dit geheim al jaren bewaarde in plaats van een week.

Wymack interpreteerde de blik ook zo, maar weigerde erop in te gaan. In plaats daarvan zei hij: ‘Ik ben in de eerste plaats zijn coach.’

Whittier schudde zijn hoofd. ‘Als voorzitter tegen coach wil ik zeggen dat dat precies is wat ik wilde horen en dat ik verwacht dat je je daaraan houdt. Als Chuck tegen David: het spijt me. Het kan niet gemakkelijk zijn geweest om daarachter te komen.’

‘Dank je,’ zei Wymack na een poosje.

Whittier stond op en liep met hen mee naar de voordeur. Wymack gaf Neil een lift terug naar Fox Tower.

De hele weg ernaartoe staaarde Neil uit raampje, zich afvragend of hij iets moest zeggen. Uiteindelijk besloot hij om erop te vertrouwen dat

Abby en Dobson Wymack wel in de gaten zouden houden en koos hij voor een onbeduidend 'Bedankt' toen hij uitstapte. Hij liep naar binnen zonder om te kijken.

Het was maandag en dat betekende colleges, hoewel Neil maar wat graag in bed was blijven liggen. Zijn verwondingen trokken meer bekijks dan hij aankon en een paar medestudenten waren moedig genoeg om hem op een roddeltoontje te vragen wat er was gebeurd. Het had geen zin om erover te liegen, maar niemand had hem gezegd dat hij de waarheid moest vertellen. Hij beantwoordde al hun vragen met een gedecideerd: 'Ik wil het er niet over hebben' en iedere keer als iemand die waarschuwing negeerde, herhaalde hij die op luidere toon.

Toen de zoemer klonk aan het einde van het laatste college werd Neil overspoeld door opluchting. Hij rende zowat het lokaal uit, volgde de meute van luidruchtige studenten de trap af en het gebouw uit. Hij was pas tien stappen verwijderd van het gebouw toen iemand voor hem ging staan. Neil was wel gewend om mensen te ontwijken als hij op de campus rondliep, dus stapte hij netjes opzij en liep door, maar toen hij passeerde zei de man: 'blijf staan.'

Neil dacht niet dat hij het tegen hem had, maar keek automatisch om. Daar had hij onmiddellijk spijt van. Geschrokken bleef hij staan. De man die tegen hem had gesproken was Japans, ouder dan de studenten om hen heen, maar casual gekleed zodat hij niet opviel. Hij keek naar Neil alsof Neil zijn aartsvijand was en gebaarde, niet uitnodigend maar dwingend: 'We gaan.'

Neil vroeg bijna waarheen, maar bedacht zich net op tijd. Gedwee liep hij achter de onbekende man aan, naar de parkeerplaats bij de bibliotheek. Daar stond een auto met stationair draaiende motor langs de stoep.

Neil stapte achterin toen iemand van binnenuit het portier voor hem opendeed. Zijn begeleider smeed de deur achter hem dicht en stapte in aan de bijrijderskant.

Niemand zei iets. Neil keek uit het raampje, probeerde te onthouden waar ze heen gingen voor het geval hij de weg terug moest vinden, maar het werd al vrij snel duidelijk wat hun bestemming was. Ze namen hem mee naar de bouwplaats aan de andere kant van de campus. Daar stonden een paar machines en geparkeerde auto's maar er was niemand aan het werk. Het nieuwe gebouw was vanbuiten zo goed als af, dus waarschijnlijk waren ze binnen aan het werk, wat jammer was, want Neil had graag een paar getuigen gehad.

Achter het gebouw stond maar één andere auto. De chauffeur parkeerde daarnaast, zette de motor af, maar bleef zitten. Na een gespannen stilte begreep Neil de hint en stapte hij uit. Het portier van de andere auto zat niet op slot. Hij deed het open, maar aarzelde halverwege het instappen toen hij zag wie daar op hem wachtte.

Op het eerste gezicht stelde Ichirou Moriyama niet veel voor. Zijn zwarte zijden pak getuigde van overdreven rijkdom, maar zijn jeugdige gezicht ondermijnde iedere pretentie. Hij was maar een paar jaar ouder dan Neil en door zijn genen zag hij er jonger uit. Hij kon gewoon een zakenman zijn met een hoopvolle toekomst of een rijkeluisjochie dat een leven vol kruiwagens leidde. Zodra hij echter in Ichirous ogen keek, liet Neil zich niet meer om de tuin leiden.

Deze man was niet zoals Neils vader, opvliegend en omgeven door boeven en een slechte reputatie. Hij was ook niet zoals Riko, met zijn egoïstische wreedheid en kinderachtige woedeaanvallen. Dit was een man die met één blik die twee anderen onder controle kon houden, een man die was opgegroeid om te heersen. Hij was de macht van de Moriyama's in

levenden lijve en nu zijn vader dood was, zat hij alleen en onaanraakbaar op de troon.

Neil overwoog zich om te draaien en te vluchten, maar vermoedelijk zou hij dan in zijn rug worden geschoten. Hij wist niet waarom hij hier was, want zelfs Riko had zijn broer nooit in het echt ontmoet, maar hij wist wel dat hij met één misstap de wapenstilstand van zijn oom om zeep kon helpen. Wanhopig groef hij in zijn geheugen naar een of ander advies over hoe hij deze ontmoeting moest aanpakken. Hij kon Ichirou niet als Neil Josten te woord staan; hij moest hem als een Wesninski benaderen. Dat betekende dat ieder woord de waarheid moest zijn en dat dit tegelijkertijd de grootste leugen van Neils leven zou worden.

Hij stopte zijn twijfels en de opkomende paniek weg en zei heel voorzichtig: 'Mag ik instappen?'

Zwijgend maakte Ichirou een gebaar met twee vingers, waarop Neil in de auto klom. Hij deed het portier achter zich dicht, stevig maar niet hard, en richtte zijn blik op Ichirous schouder.

'Weet je wie ik ben?' vroeg Ichirou.

'Ja,' antwoordde Neil, waarop hij even moest zoeken naar de juiste aanspreekvorm. 'Meneer' toonde niet voldoende respect. Kevin had Kengo meer dan eens aangeduid met 'Lord'. Het was een ouderwetse, onhandige term, maar de enige waar Neil nu op kon komen. 'U bent Lord Moriyama.'

'Ja,' zei Ichirou op een kalme toon die Neil voor geen meter vertrouwde. 'Je weet dat mijn vader is overleden? Ik heb nog geen condoleances van je ontvangen.'

'Het leek me brutaal om die aan te bieden,' zei Neil. 'Dan ga ik ervan uit dat u waarde hecht aan mijn deelneming, terwijl ik niets voorstel.'

'Jij bent niet niets,' zei Ichirou. 'Daarom ben ik hier. Begrijp je.'

Het was geen vraag, maar Neil boog zijn hoofd en zei: 'Mijn vader is

door mijn oom vermoord en de FBI onderzoekt de rest van zijn mensen. Ik ben een los eindje dat op een of andere manier moet worden afgehandeld.’

‘Ik zou het kunnen voorkomen,’ zei Ichirou.

Neil geloofde hem. Het maakte niet uit dat de FBI al dozenvol informatie over hem had. Als Ichirou wilde dat die informatie verdween en de geruchten ophielden, kon hij dat met een paar telefoontjes en genoeg geld regelen.

‘Maar in plaats daarvan ben ik nu hier,’ ging Ichirou verder. ‘Ik wil altijd graag de waarde van dingen weten voordat ik ze wegdoo, zodat ik weet hoe ik het verlies kan compenseren.’

‘Ik ben nu niets waard,’ zei Neil, ‘maar als u me de tijd en een kans gunt, kan ik uw familie terugbetalen voor al het ongemak dat ik heb veroorzaakt. De gemiddelde profspeler verdient drie miljoen dollar per jaar. Dat geld heb ik zelf niet nodig. Ik kan het aan uw familie doneren. Ik kan het doorsluizen via de bedrijven en goede doelen die u hebt geërfd.’

‘Een niet zo subtiele poging om je vrijheid te kopen.’

‘Milord,’ zei Neil. ‘Ik probeer iets recht te zetten en een verbroken belofte na te komen. Eigenlijk zou ik het eigendom van uw oom moeten zijn. Ik had moeten opgroeien aan Evermore en een Raven moeten worden. Mijn potentiële waarde behoort u toe. Toen mijn moeder stierf ben ik meteen weer exy gaan spelen, want ik weet wat mijn doel is.’

‘En toch ben je niet teruggegaan naar mijn oom,’ zei Ichirou.

Het voelde als een test. Als hij zou zakken betekende dat zijn dood. Neil wist wat het veiligste antwoord was, maar een gevaarlijke gedachte stak de kop op. Zijn vader had Kengo gediend. Kengo moest vertrouwen in hem hebben gehad om hem zo’n groot gebied en zoveel macht te geven. Nathan had het recht gehad om bedreigingen en complicaties bij Kengo

onder de aandacht te brengen. Neil had dat recht niet, maar hij moest het toch proberen.

‘Ik weet dat u geen enkele reden hebt om mij op mijn woord te geloven,’ zei Neil, heel voorzichtig, ‘en ik weet dat ik uw luisterend oor of aandacht niet heb verdiend. Maar ik ben een Wesninski. Mijn familie is uw familie. Geloof me alstublieft als ik zeg dat ik de veiligheid van uw imperium nooit in gevaar zou brengen. Door voor Edgar Allan te spelen, zou ik alles waar mijn familie voor staat verraden.’

Hij aarzelde alsof hij bang was om verder te gaan en een fragiele grens te overschrijden.

Ichirou wachtte rustig af tot hij een besluit had genomen. Neil wilde dat hij iets, wat dan ook, kon aflezen aan Ichirous gezicht, maar zijn uitdrukking bleef kalm en de toon waarop hij sprak was nog steeds dezelfde als waarmee dit verschrikkelijke gesprek was begonnen. Neil wist niet of hij erin slaagde om Ichirou voor de gek te houden en hij wist ook niet of het iets uitmaakte.

Uiteindelijk ademde Neil een keer goed in om zichzelf te kalmeren en zei toen: ‘Uw broer gaat alles wat van u is vernietigen, tenzij iemand hem aan banden legt.’

Daarmee verdiende hij een flauw glimlachje van Ichirou. Neil hield met moeite zijn gezicht in de plooi toen Ichirou zei: ‘Dat is nogal een boude uitspraak.’

‘Ja,’ zei Neil. ‘Maar het is de waarheid.’

Ichirou bleef zo lang zwijgen dat Neil zich begon af te vragen of hij moest uitstappen en weglopen, maar toen gebaarde Ichirou dat hij verder moest gaan.

‘Riko is zijn hele leven al bezig de beste speler te worden,’ zei Neil. ‘Als hij het gevoel krijgt dat zijn positie wordt bedreigd, haalt hij uit

zonder zich druk te maken om de nevenschade die hij daarmee aanricht. Afgelopen jaar is gebleken dat hij steeds onberekenbaarder wordt. Kevin Day was de op één na grootste investering van uw oom, maar Riko heeft hem kapotgemaakt, alleen maar omdat zijn trots was gekrenkt. Aan het begin van zijn tweede jaar had Kevin een profcontract kunnen tekenen voor een salaris met zes nullen, een plek in het nationale team en sponsordeals. Hij had binnen een jaar vijftien à twintig miljoen kunnen opbrengen voor uw familie, maar nu moet hij weer helemaal opnieuw beginnen.

In augustus heeft Riko een van mijn teamgenoten vermoord en het openlijk toegegeven,' ging Neil verder. 'In november bemoeide hij zich met het rechtssysteem van Oakland en liet een heel geldspoor achter dat was te traceren van Californië tot South Carolina, enkel om een andere teamgenoot kwaad te doen, en in december heeft hij een psychiater in het Easthaven Hospital in Columbia omgekocht om die kwelling door te zetten. Tijdens de kerstvakantie heeft hij mijn vermommening verwijderd, zodat ik weer herkenbaar ben en de mensen van mijn vader me konden vinden en vermoorden. Hij heeft al het voorbereidende werk gedaan voor de uiteindelijke confrontatie in Maryland, waarbij mijn vader doodging en de FBI betrokken raakte.

Vorige week reageerde hij op de dood van uw vader door een van zijn eigen teamgenoten bijna dood te slaan. Hij heeft geluk dat het Jean Moreau was; Jean weet wie uw familie is en zou zich nooit openlijk uitspreken tegen Riko. Jean verblijft nu bij ons tot hij is hersteld en Edgar Allan een onderzoek is gestart naar de Ravens. Ze zullen erachter komen dat er geweld wordt gebruikt bij de ontgroeningen, geweld dat uw oom toestaat. Iemand zal daarvoor moeten boeten. En wat zal er gebeuren als ze tijdens dat onderzoek op bewijs stuiten van Riko's gemanipuleer? Ik

zeg niet dat uw broer te ver gaat,' loog Neil, 'maar hij is niet voorzichtig. Hij voelt zich bedreigd, dus haalt hij rare dingen uit. Er zijn te veel mensen die ons nu in de gaten houden en vroeg of laat zullen die hem betrappen. Ik ben bang voor het effect dat dat op u zal hebben. Ik vind hem een te groot risico om bij betrokken te raken, dus daarom kan ik niet voor Edgar Allan gaan spelen. Het spijt me.'

Opnieuw viel er een eindeloze stilte. Een dag of week of jaar verstreek voordat Ichirou reageerde met: 'Kijk me aan en luister goed.'

Het lukte Neil met moeite om Ichirou in zijn ogen te kijken. Zijn glimlach was allang verdwenen en zijn donkere ogen leken dwars door Neil heen te boren. 'Bij ons is het woord van een man slechts zoveel waard als zijn naam en die naam krijgt gewicht door het bloed dat hij heeft vergoten voor mijn familie. Jij bent niet getest en dus niet betrouwbaar. Je bent nog niet eens de lucht die je inademt waard. Met jouw dood zou ik mezelf uit de rode cijfers kunnen halen en dat zien als een eerlijke afbetaling. Maar,' zei Ichirou, 'je bent de zoon van je vader en je vader betekende iets voor me. Vanwege hem ben ik zelf hiernaartoe gekomen. Ik had gemakkelijk een van mijn mensen kunnen sturen om met jou te praten. Weet je wat ik met je zal doen als ik denk dat je mijn tijd verspilt? Weet je wat ik dan doe met alle mensen met wie je ooit bent omgegaan of gepraat hebt? Ik vermoord iedereen die jou ooit heeft gesteund en dat zal ik tergend langzaam doen.'

Het klonk niet als een dreigement, maar als een belofte.

'Hoe kan ik u ervan overtuigen dat ik de waarheid spreek?' vroeg Neil.

'Niet,' zei Ichirou. Daarop sprak hij een paar woorden in het Japans tegen de twee mannen die voorin zaten.

De bijrijder haalde een telefoon uit zijn zak.

Neil verstond hem niet, maar hij begreep de boze toon wel. Heel even

dacht hij dat de man nu al een akelige moord voor alle Foxes regelde. Hij klemde zijn tanden op elkaar om de opkomende paniek te beteugelen en staarde naar de lege zitplek tussen hem en Ichirou in. De rijder was een paar minuten in gesprek, hing toen op en borg zijn telefoon op. Toen hij iets tegen Ichirou zei, klonk hij respectvol.

Wat het nieuws ook was, Ichirou gaf geen krimp. Hij tikte achteloos met zijn duim op zijn enkel terwijl hij nadacht. Neil wist niet hoelang ze zo in stilte zaten, tien minuten of tien levens, maar hij wist zeker dat hij zou sterven voordat Ichirou eindelijk een beslissing had genomen.

‘Misschien hangt er toch een prijskaartje aan jouw leven,’ zei Ichirou. ‘Tachtig procent van je verdiensten zolang je carrière voortduurt lijkt me genoeg. Van Day en Moreau verwacht ik hetzelfde; dat is heel redelijk aangezien mijn familie voor hun training heeft betaald. Iemand zal contact met je opnemen om het te regelen. Als je na je afstuderen niet bij de selectie komt is de afspraak van de baan en word je geëxecuteerd. Heb je dat begrepen?’

Het was alsof alle lucht uit Neils longen werd geslagen; de opluchting was zo groot dat hij dacht dat hij hevig moest overgeven. Op een of andere manier lukte het hem toch om zijn stem kalm te houden toen hij zei: ‘Begrepen. Ik zal zo meteen met Kevin en Jean gaan praten. We zullen u niet teleurstellen.’

Ichirou keek hem scheef aan. ‘Dan kun je nu gaan.’

Het kwam zo onverwacht dat Neil bijna vergat hem te bedanken. Hij probeerde uit de auto te stappen zonder eruit te zien alsof hij vluchtte, maar wist niet zeker of hij daar helemaal in slaagde. Toen hij het portier achter zich dichtdeed, startten beide bestuurders de motoren.

Neil bleef stokstijf staan terwijl ze wegreden en uit het zicht verdwenen. Ook al wist hij dat ze weg waren, toch voelde hij zich niet veiliger.

Hij zakte op zijn knieën en deed zijn best om zijn op hol geslagen hart te bedaren.

Toen hij dacht dat hij weer kon staan zonder om te vallen, liep hij over Perimeter Road om de campus heen naar het gebouw waar Kevin geschiedenis had. De klok op zijn telefoon gaf aan dat het college over een kwartier afgelopen zou zijn, dus leunde Neil tegen de buitenmuur naast de deur en wachtte. Kevin was een van de laatsten die naar buiten kwamen. Hij schrok toen hij Neil zag.

‘Ik neem je mee naar Abby’s huis,’ zei Neil in het Frans. ‘We moeten met Jean praten.’

‘Niet nu,’ zei Kevin.

‘Wel nu,’ zei Neil en hij stak zijn arm uit toen Kevin wilde weglopen. ‘We hebben zojuist bezoek gehad van Ichirou.’

Kevin verslikte zich in zijn eerste reactie. De tweede poging klonk hees en ongelovig. ‘Daar moet je geen grappen over maken.’

Neil keek hem zwijgend aan totdat Kevin met zijn ogen knipperde en een stap achteruit deed. ‘Nee. Hij gaat zelfs nooit bij Riko langs. Dan komt hij toch niet hier?’

‘Kom mee,’ zei Neil.

Onderweg naar Fox Tower stuurde hij Andrew een berichtje. Toen ze aankwamen zat hij al op de motorkap van zijn auto op hen te wachten. Hij had een klein pakketje in zijn ene hand en een sigaret in de andere. Die laatste gooide hij weg toen ze op hem afliepen. Hij drukte op de auto-sleutel voor de centrale deurvergrendeling en gleed van de motorkap. Het was maar een kort ritje van Fox Tower naar Abby. Hoewel de deur niet op slot was, klopte Neil toch aan en even later deed Abby open. Ze keek bevreemd naar de drie op haar stoep, maar stapte opzij om ze erin te laten.

‘Hebben jullie geen college?’

‘Nee,’ zei Neil. ‘Waar is Jean?’

‘Voor zover ik weet ligt hij nog te slapen.’

‘Het is belangrijk,’ zei Neil. ‘Ik maak hem wel wakker.’

Abby keek eerst naar Kevins bleke gezicht voordat ze opzijstapte.

Neil nam Kevin en Andrew mee door de gang, klopte vluchtig op de deur en stapte naar binnen. Jean schrok wakker van het geluid en ging rechtop zitten. Die beweging was zo te zien een verkeerde beslissing, want hij viel kreunend weer achterover. Neil bestudeerde Riko’s handwerk, terwijl hij naar de rand van het bed liep. Jeans gezicht leek wel één grote opgezwollen blauwe plek. Hij had twee blauwe ogen en een gebroken neus. Hechtingen hielden zijn kin en wang bij elkaar. Plukken haar waren uit zijn hoofd getrokken, waardoor hij kale plekken met korsten op zijn hoofd had. Neil moest de onverwacht opkomende woede onderdrukken en ging op de rand van het matras zitten.

‘Hallo, Jean,’ zei hij.

‘Ga weg,’ zei Jean. Zijn stem klonk vol walging. ‘Ik heb jullie niets te zeggen.’

‘Je hoeft alleen te luisteren,’ zei Neil, ‘want ik heb Ichirou zojuist verteld dat je hier bent.’

Daarmee had hij onmiddellijk Jeans aandacht.

Kevin ging aan de andere kant van het bed zitten. Zijn gezicht trok opnieuw wit weg bij het horen van Ichirous naam.

Neil keek over zijn schouder om te zien of Andrew ook luisterde. Hij vertelde over het bezoek van Ichirou: waarom hij was gekomen, hoe hij had besloten hen te laten leven en wat hun dat zou kosten. Kevin en Jean luisterden ademloos.

‘Het is geen vergiffenis en het is ook niet echt vrijheid, maar wel

bescherming.’ Neil keek van het ene geschrokken gezicht naar het andere. ‘We zijn nu het bezit van de hoofdfamilie. Riko heeft al zijn troeven verloren en hij kan niets meer doen zonder zijn broer kwaad te maken. Dus we zijn nu veilig... voor altijd.’

Jean maakte een verschrikkelijk geluid en sloeg zijn handen voor zijn gezicht. Kevin deed zijn mond open en weer dicht. Met een gekwelde blik keek hij naar Jean.

Neil wachtte, maar niemand leek in staat om te reageren. Uiteindelijk stond hij op en liet hij ze alleen in al hun ongemak. Andrew liep voor hem uit de kamer uit, maar Neil pakte zijn mouw vast toen hij de deur achter hen dichtdeed. Gehoorzaam draaide Andrew zich naar hem om.

‘Hoe voelt het om jezelf in de uitverkoop te doen?’ vroeg Andrew.

‘Alsof het iedere cent waard is,’ zei Neil. ‘Hij mag hebben hoeveel hij maar wil. Ik heb het geld niet nodig. Het enige wat ik nodig heb, is wat hij me heeft gegeven: de belofte van een toekomst. Ik heb toestemming gekregen – nee, het bevel – om mijn eigen leven te leiden zoals ik dat wil. Over vier jaar studeer ik af aan Palmetto State en daarna ga ik exy spelen totdat ze me dwingen om met pensioen te gaan. Misschien ga ik zelfs gewoon dood van ouderdom.’

‘Je klinkt steeds meer als een van hen,’ zei Andrew.

Neil gokte dat hij daarmee doelde op hun optimistische teamgenoten. ‘Jij zult ook iets voor jezelf moeten verzinnen om te doen. Ik ben nu veilig, Kevin heeft je bescherming niet meer nodig, Nicky zal uiteindelijk teruggaan naar Erik en Aaron heeft Katelyn. Wat ga jij met je leven doen als je niet meer voor herdershond hoeft te spelen?’

‘Aaron heeft Katelyn niet.’

‘Ontkenning staat je niet. We hebben het hier al over gehad.’

‘Jij hebt het erover gehad,’ zei Andrew. ‘Maar ik heb niet geluisterd.’

‘Kies voor ons,’ zei Neil. Dat was genoeg om hem de mond te snoeren. Het duurde maar heel even, maar Neil maakte er gebruik van. ‘Kevin zal zijn plek in het nationale team innemen nog voordat hij afstudeert. Hij denkt dat het mij ook kan lukken als ik maar genoeg tijd heb en genoeg oefen. Kom met ons mee. Laten we samen naar de Olympische Spelen gaan. Samen zijn we onoverwinnelijk.’

‘Dat is jouw droom, niet de mijne.’

‘Je mag hem lenen tot je je eigen hebt.’ Neil hield Andrews mouw nog steviger vast toen Andrew zich los probeerde te trekken. ‘Vind je dit dan helemaal niet leuk? Een huis hebben, een team, iedere week een andere stad en tussendoor drank en sigaretten? Ik wil niet dat daar een eind aan komt.’

Andrew rukte zich los. ‘Aan alles komt een eind.’

Hij drukte het pakketje tegen Neils borst en liep de gang in. Andrew had het plakband al losgesneden, dus Neil kon zonder veel moeite of pijn het pakje openmaken. Hij hield zijn hand eronder en schudde, maar er viel niets uit. Hij moest de inhoud eruit pulken met zijn vingers. Met enige verbazing bekeek hij het propje stof. Hij begreep pas wat het was toen hij het anders vasthield en liet openvallen. Het waren dezelfde banden die Andrew om zijn armen droeg. Breed genoeg om het verband en de littekens op Neils onderarmen te verbergen.

Toen hij opkeek zag hij Abby aankomen. Ze keek van hem naar de gesloten slaapkamerdeur en daarna naar het cadeau dat hij in zijn handen had. ‘Alles oké?’

Neil dacht even na, maar zei al snel: ‘Kon niet beter.’

Neils nieuws werd bijna unaniem met gejuich ontvangen. Zelfs Aaron leek opgetogen genoeg om hen te feliciteren.

Kevin kon echter niet zo snel herstellen van het feit dat zijn wereld op z'n kop was gezet. Hij was de hele middag slecht geconcentreerd, miste ballen die hij met zijn ogen dicht had kunnen halen en bracht de pauzes in zijn eentje op de tribune door.

Wymack zei niets over zijn slechte spel en legde Danielle ook het zwijgen op toen ze er iets over probeerde te zeggen.

Danielle kreeg het voor elkaar dat iedereen meeging naar het centrum voor een feestelijk etentje. Ze konden het in het openbaar niet over de deal met Ichirou hebben, maar ze konden wel kletsen over alles wat ze verder konden verzinnen en dat deden ze dan ook. Het viel iedereen op dat Neil nu ook banden om zijn armen droeg en na een paar plagerige opmerkingen hielden ze zich weer aan hun afspraak om zich niet te bemoeien met de niet-relatie van Neil en Andrew.

Tijdens het eten keek Neil bijna alleen maar naar Kevin en Andrew. Kevin zei niets tegen niemand. Hij staarde naar zijn bord en speelde wat met zijn eten. Andrew zat op het puntje van zijn stoel tussen de twee

aanvallers in, met zijn handen in elkaar gevouwen voor zijn mond en keek tersluiks de tafel rond. Ook hij droeg niets bij aan het gesprek. Als iemand de fout maakte om hem bij het gesprek te betrekken, keek hij diegene doordringend aan totdat hij of zij het opgaf. Neil zag dat Matt en Danielle elkaar vermoeid aankeken. De teleurstelling stond op hun gezichten te lezen. Ze hadden in de bergen echt vooruitgang geboekt, tenminste, dat dachten ze, maar Andrew was zonder waarschuwing weer dichtgeklapt als een oester. Neil wilde zeggen dat Andrew al zijn energie spaarde voor Kevins vertraagde zenuwinzinking, maar hij wist niet hoe hij dat moest zeggen zonder Andrew kwaad te maken.

Toen ze na het eten teruggingen naar Fox Tower, liep Neil achter Nicky de kamer van de neven binnen. Kevin liep rechtstreeks naar de badkamer maar liet de deur achter zich open. Neil keek naar Kevins stevige greep op de wasbak en zijn spiegelbeeld. Hij wist niet waardoor Kevin zo moeilijk keek, tenzij hij naar het cijfer op zijn wang staaarde. Hij had zijn hele leven al op de tweede plek gestaan. Nu had hij de vrijheid om de rang in te nemen die hem toekwam. Hij was altijd te bang geweest om die plek te begeren. Dat kon Neil hem niet kwalijk nemen, maar hij wilde dolgraag dat Kevin over die angst heen kwam.

Toen Kevin geen aanstalten maakte om in beweging te komen, gaf Neil het op en ging hij naast Andrew op zijn bureau zitten. Nicky en Aaron hadden de zitzakken in beslag genomen en zetten een game aan. Ze werkten zich door drie levels heen voordat Kevin weer tevoorschijn kwam.

Hij keek van Neil naar Andrew en zei: 'Breng me naar het stadion.'

Het was duidelijk dat het hem niet uitmaakte wie het deed, maar Neil keek naar Andrew. Andrew had het raam opengezet zodat hij zijn sigarettenrook naar buiten kon blazen. De sigaret was pas half opgerookt, maar hij aarzelde niet, drukte hem uit op de vensterbank en legde de peuk weg

voor later. Hij kwam overeind van het bureau en toen hij halverwege de kamer was, besloot Neil met hen mee te gaan. Kevin leek het niet te merken. Andrew erkende zijn aanwezigheid met een vluchtige blik. Nicky riep vrolijk gedag en ging verder met het neermaaien van monsters.

Ze lieten Kevin achter in de kleedkamer en liepen met z'n tweeën door naar het veld. Neil stond bij de wand te kijken naar de geboende vloer en de glanzende pootafdrukken. Andrew ging zwijgend op de reservebank zitten. Niet veel later kwam Kevin eraan met een emmer vol ballen in zijn ene hand en zijn stick in de andere. Hij liep over het lege veld naar de 23-meterlijn, zette de emmer neer, deed zijn handschoenen stevig dicht en begon de ballen op het lege doel af te vuren.

Andrew liet hem begaan tot de emmer leeg was, stond toen op en zei: 'Hij is echt sneu.'

'Zijn we dat niet allemaal?' vroeg Neil zonder zijn ogen van Kevin af te wenden.

Met zijn stick bungelend in zijn hand keek Kevin naar de ballen die overal om hem heen lagen. Hij gebruikte de verkeerde kant van de stick om de ballen naar zich toe te halen en nam de stick toen in zijn linkerhand om, zo vermoedde Neil, zijn rechterhand even los te kunnen schudden voordat hij met de tweede ronde zou beginnen, maar in plaats daarvan reikte Kevin rechtshandig naar de dichtstbij liggende bal.

Neil sloeg met zijn vlakke hand tegen de wand bij wijze van waarschuwing. Door de impact schoot de pijn door zijn handen omhoog naar zijn armen. 'Andrew,' bracht hij kermend uit.

Kevin negeerde de bons en nam de bal in het netje van zijn stick. Eerst deed hij een proefzwaai en daarna vuurde hij de bal op het doel af.

Neil dacht dat hij op dezelfde plek mikte als de afgelopen vijf minuten, maar de bal kwam ongeveer vijftien centimeter ernaast terecht. Kevin

zwiepte geïrriteerd met zijn stick en raapte nog een bal op. Het tweede schot kwam ook naast het doel terecht. Systematisch vuurde Kevin alle ballen die binnen zijn bereik lagen op het doel af. Bij de vijfde poging raakte hij de juiste plek en met de vier ballen daarna ook.

Neil keek over zijn schouder. Andrew had zich omgedraaid om te kijken toen zijn naam werd genoemd. Zijn blik was ondoorgrondelijk. Het trekken van een mondhoek zou op minachting kunnen duiden, maar daar was Neil nog niet zo zeker van. Opeens draaide Andrew zich op zijn hakken om en vertrok. Neil keek weer naar het veld, waar Kevin de ballen verzamelde. Hij klemde zijn kaken op elkaar om zich schrap te zetten voor de pijn en sloeg opnieuw tegen de wand. Kevin wees met zijn stick naar Neil. Een duidelijk bevel om daarmee op te houden. Maar Neil negeerde de kloppende pijn in zijn hand en zwaaide met zijn linkerhand naar Kevin. Kevin maakte een afwijzend gebaar en ging door met oefenen.

Neil moest zich inhouden om niet het veld op te gaan om Kevin iets aan te doen. Het was roekeloos gedrag. In plaats daarvan keek hij hoe Kevin steeds sneller te werk ging en van shots vanuit stilstand naar shots in het voorbijgaan ging. Kevin dook naar de ballen die terugkaatsten en probeerde ze zo snel mogelijk opnieuw op het doel af te vuren. Hij tekende twee kruizen in het doel; eerst een groot plusteken en daarna een kruis vanuit de vier hoeken van het doel. Alle ballen die hij daarna schoot kwamen precies in het midden van het doel terecht.

Neil kreeg kippenvel terwijl hij ernaar keek, maar hij wist niet of dat kwam door de angst dat Kevin zichzelf opnieuw zou blesseren of door ontzag. Hij had altijd al geweten dat Kevin de beste speler was, maar hij was bijna vergeten hoe goed Kevin was geweest toen hij op de toppen van zijn kunnen had gespeeld.

Een oranje flits in zijn ooghoek leidde hem af van Kevin. Neil zag dat Andrew zijn helm op de thuisbank zette. Blijkbaar merkte Andrew dat er naar hem werd gekeken, maar hij deed alsof hij heel geconcentreerd zijn handschoenen aantrok. Uit zichzelf zou hij geen uitleg geven, dus vroeg Neil: 'Ga je met hem spelen?'

'Iemand moet die gek in de gaten houden,' antwoordde Andrew. Hij trok het laatste bandje aan, zette zijn helm op en liep naar de deur van het veld. Hij klopte niet aan voordat hij de deur opengooide. Kevin stond toevallig net met zijn gezicht naar de deur en kwam struikelend tot stilstand toen hij hem zag. Hij keek heel even naar Neil. Door het beschermingsrooster voor zijn gezicht en de afstand was het onmogelijk om zijn gezicht te lezen, maar Neil kon wel raden dat het een beschuldigende blik was. Hij schudde zijn hoofd en trok overdreven zijn schouders op om aan te geven dat hij er niets mee te maken had.

Andrew sloeg de deur achter zich dicht en liep naar het doel.

Kevin verzamelde de ballen op de 23-meterlijn.

Nadat Kevin iets tegen hem zei, maakte Andrew een groot gebaar en liet zijn stick achteloos tegen zijn schouder leunen. Hij weigerde zich te verroeren, zelfs niet toen Kevin aangaf dat hij er klaar voor was. Kevin bleef een paar tellen langer met zijn stick naar achteren staan, gaf het op en schoot. Andrew gaf geen krimp toen de bal vlak langs zijn helm vloog. Het doel lichtte rood op. Kevin nam nog een schot, en nog een, en toen werd hij ongeduldig en mikte hij op Andrew. Toen de bal Andrews helm raakte, kwam Andrew eindelijk in beweging. Hij stond klaar voor het volgende schot.

Toen Kevin de bal op het doel afvuurde, schoot Andrew hem terug. Kevin ving de bal op, maar moest achteruit om hem te behouden. Zodra hij weer stevig stond, vuurde hij opnieuw op het doel. Deze keer mikte

Andrew op Kevins knieën, maar hij stapte net op tijd opzij. Zo ging het een tijdje heen en weer, totdat Kevin weer scoorde. Hij scoorde nog tweemaal achter elkaar, maar het schot daarna werd weer tegengehouden door Andrew met een onmogelijke draai van zijn stick. Vanaf dat moment ging het steeds sneller achter elkaar door.

Dit was geen training meer, het was een duel. Andrew probeerde Kevin de pas af te snijden en Kevin daagde Andrew uit om hem bij te houden. Exy was altijd al een heikel punt tussen die twee geweest. Het was het deel van hun vriendschap dat Andrew weigerde te erkennen en dat Kevin niet kon repareren, het was de droom waar Andrew niet in geloofde en die Kevin weigerde op te geven. Dit duel zat er al jaren aan te komen en Neil kon nauwelijks ademen terwijl hij keek hoe ze tegen elkaar streden. Aan kleine dingen kon hij merken dat ze steeds fanatieker werden; een rukje van Kevin aan zijn stick en de toenemende felheid van Andrews afweer.

Het was onvermijdelijk dat Kevin zou winnen. Zelfs met zijn linkerhand was Kevin zó gedreven dat hij onmogelijk van Andrew kon verliezen. Andrew had genoeg rauw talent om kampioen te worden, maar hij had geen finesse en met enkel brute kracht was Kevin niet te verslaan. Toen Kevin vijf doelpunten achter elkaar had gescoord, liet hij zijn stick vallen en liep op het doel af. Andrew legde zijn stick over zijn schouder en wachtte hem op.

Neil verwachtte eigenlijk dat Kevin zou gaan schreeuwen, maar in plaats daarvan pakte hij het rooster van Andrews helm en duwde hij hem met een klap tegen de wand. Neil schrok en wilde al naar de deur lopen, wetend dat hij te laat zou zijn om Andrew ervan te weerhouden zijn mes te gebruiken, maar hij moest het proberen. Halverwege bleef hij echter staan, want Andrew deed niets. Zijn vuist hing doelloos langs zijn zij. Hij

duwde Kevin niet eens weg. Hij stond daar maar en luisterde naar wat Kevin in zijn gezicht snauwde. Eindelijk liet Kevin hem los en draaide zich om.

Andrew gaf hem een duw in zijn rug met het uiteinde van zijn stick, hard genoeg om Kevin voorover te duwen. Daarna ging hij weer in het doel staan.

Even later gingen ze weer door alsof er niets was gebeurd totdat Kevin uiteindelijk moest gaan zitten. Neil hield wijselijk zijn mond en verzamelde de ballen op het veld terwijl zij gingen douchen. Tijdens de rit terug naar Fox Tower zei niemand iets. Kevin ging meteen naar bed. Andrew pakte zijn halfopgerookte sigaret uit de vensterbank, stak die aan en staarde door het raam naar de in duisternis gehulde campus. Neil stond een tijdje naar hem te kijken en ging toen naar zijn eigen kamer.

Woensdagmiddag kwam de pers langs om interviews af te nemen en filmbeelden te schieten. Neil herinnerde zich Allison's advies om eerlijk te zijn en probeerde zo veel mogelijk vragen te beantwoorden. De akeelige vragen ontweek hij door de interviewers eraan te herinneren dat het onderzoek naar zijn vaders zaak nog steeds gaande was. Hij verwachtte niet dat ze hem met rust zouden laten, maar na een paar keer proberen gaven ze het op en gingen ze over op andere onderwerpen. Ze vroegen uiteraard naar de ernst van zijn verwondingen. Neil bevestigde dat hij vrijdag niet zou spelen, maar wel weer op het veld zou staan in de halve finale. Zijn niet-aflatende vertrouwen in de Foxes werd hier en daar beantwoord met een grijns of een knikje. Nathaniel of Neil of hoe hij ook mocht heten, was nog steeds het brutale groentje dat hij altijd was geweest. Toen ze klaar waren met hem ondervroegen ze de andere Foxes en zelfs Abby en Wymack werden niet gespaard. Nadat ze weg waren,

konden de Foxes zich eindelijk weer richten op hun training.

Op donderdag trof Neil Andrew voor de deur van zijn collegezaal. Andrew liep weg zonder iets te zeggen omdat hij toch wel wist dat Neil achter hem aan zou komen. Neil vond het prima, totdat hij beseftte dat ze onderweg waren naar de bibliotheek. Nicky had afgelopen herfst gezegd dat Andrew de bibliotheek te allen tijde vermeed. Hij had hem daar maar één keer gezien en dat was in januari geweest, toen Andrew hem kwam halen om te gaan trainen. Hij had natuurlijk kunnen vragen wat ze gingen doen, maar Andrew was hem voor.

Op de vierde trede van de trap naar de eerste verdieping draaide hij zich om naar Neil.

‘Pak deze, anders gebruik ik ze,’ zei hij. Hij stak zijn handen uit.

Neil keek eerst niet-begrijpend naar zijn lege handen, maar reikte toen onder de boord van Andrews lange mouwen en pakte de rand van de om Andrews armen gewikkelde banden vast. Hij wist dat er messen onder verborgen zaten en dat Andrew die al eens had gebruikt, maar toch schrok hij toen hij het gewicht ervan voelde. Hij deed de banden inclusief de verborgen wapens in zijn rugzak.

Andrew keek toe totdat de rugzak was dichtgeritst en weer over Neils schouder hing.

Er was maar één reden waarom Andrew zijn messen hier zou afgeven, maar Neil durfde het pas te geloven toen hij het zag. Langs de rechterwand stonden allemaal computers met daarnaast grote tafels om aan te studeren. Halverwege zat Katelyn met drie andere studenten. De jongen naast haar zei iets terwijl hij druk gebaarde naar zijn opengeslagen boek. Katelyn luisterde en draaide met een pen om een pluk haar. Ze merkte Andrew pas op toen hij twee tafels van haar verwijderd was en schrok zo erg dat ze de pen liet vallen.

Andrew wierp haar een koele blik toe en liep door. Neil bleef staan om te kijken of ze had begrepen wat Andrew bedoelde.

Door Katelyns hevige reactie keken haar medestudenten haar bevreemd aan. Ze draaide zich om op haar stoel om Andrew na te kijken en keek daarna zenuwachtig naar Neil. Neil schudde alleen zijn hoofd en gebaarde naar Andrew.

Ze stond op. 'Ik ben zo terug,' zei ze tegen de anderen.

Het leek erop dat Andrew de plattegrond van de bibliotheek had bestudeerd voordat hij hierheen was gekomen, want hij liep tussen de kasten vol oude boeken door naar een afdeling die zo obscuur was dat niemand er gebruik van maakte. Neil merkte dit meteen op en hij was blij dat Andrew zijn messen had ingeleverd.

Aan het einde van het gangpad draaide Andrew zich om, bekeek de lege hoek en wachtte tot Neil en Katelyn bij hem waren.

Katelyn maakte de fout om te dicht bij hem te gaan staan. Ze had amper de tijd om te gillen voordat Andrew haar bij haar schouders pakte en tegen de muur smeed. Neils gezicht vertrok bij het geluid dat ze maakte. Ze struikelde, viel net niet, en keek hem met grote ogen aan.

'Alsjeblieft,' zei ze. 'Alsjeblieft, ik...'

'Kop dicht,' zei Andrew. Hij stak zijn arm uit als een slagboom. Bij de klap die zijn hand tegen de muur maakte, kromp ze ineen. 'Niet praten. Ik vind het al erg genoeg om je te moeten zien. Als ik ook nog je stem moet horen, wordt dat te veel.'

Neil deed een voorzichtige stap in hun richting, probeerde in stilte zijn steun uit te stralen, maar Katelyn was te bang voor Andrew om naar Neil te kijken.

Andrew leunde naar voren om zijn gezicht dicht bij het hare te brengen en prikte met een vinger tegen haar slaap.

‘Jij bent een tumor,’ zei hij. ‘Ik had je weg moeten snijden toen je nog goedaardig was. Nu is het te laat, dus tja. Hou in godsnaam je bek,’ zei hij toen Katelyn haar mond opendeed. Ze perste haar lippen op elkaar. Eindelijk wierp ze een doodsbenauwde blik naar Neil, maar Andrew pakte meteen haar kin beet en dwong haar weer naar hem te kijken. ‘Je negeert me niet. Je leven hangt af van hoe goed je kunt luisteren. Kun je luisteren?’

Ze knikte wild, maar Andrew nam er geen genoegen mee. ‘De voorwaarden voor jouw overleven zijn eenvoudig: neem nooit aan dat dit acceptatie is en praat never nooit tegen me. Als je dat vergeet, zal ik je eraan herinneren en die les zul je niet overleven. Begrijp je dat?’

Andrew wachtte tot ze weer knikte en liet haar toen los. Hij keek even naar zijn hand, veegde zijn vingers af aan zijn spijkerbroek alsof hij daarmee kon uitwissen hoe haar huid aanvoelde. Hij keek Katelyn lang aan, zette zich toen af van de muur en stapte bij haar vandaan. ‘Ik hoop dat jullie samen ongelukkig worden.’

Daarop draaide hij zich om en liep weg. Neil wilde achter hem aan gaan, maar hoorde dat Katelyn zacht begon te snikken. Aarzelend keek hij naar haar om. Ze hield beide handen voor haar mond om geen geluid te maken, maar Neil kon zien dat haar schouders schokten. Neil was niet goed in troosten en hij was ook niet dol op Katelyn, maar hij voelde zich toch verplicht om een poging te doen, aangezien deze confrontatie deels zijn schuld was.

‘Je hebt gewonnen,’ zei hij.

Ze staarde hem aan met haar betraande ogen.

‘Als je Aaron wilt bellen; hij heeft nu geen les.’ Daarop draaide hij zich om en liet haar en haar schrik en angst achter. Andrew had zijn pas niet vertraagd om te zien of Neil meekwam, dus Neil jogde achter hem aan en haalde hem bij de trap in.

Andrew liep de voordeur uit, de zonnige namiddag in.

Neil liet hem tot aan de reling lopen vanwaar je uitzicht had over de campusvijver en pakte toen zijn elleboog vast.

Andrew rukte zich los, maar bleef wel staan.

Neil ging zo staan dat hij Andrews gezicht kon zien. ‘Waardoor ben je van gedachten veranderd?’

Andrew negeerde hem.

Neil ging met zijn rug tegen de reling staan en keek langs Andrew naar de bibliotheek. In gedachten stelde hij zich de balie voor waar je boeken moest inleveren en hoe Aaron zou reageren wanneer een huilende Katelyn hem opbelde. Het zou kunnen dat de training onaangenaam zou worden, maar Neil betwijfelde of Aaron zo lang zou vasthouden aan zijn ergernis. Aaron wist uit eerste hand hoe hard Andrew kon zijn, maar hij had nu eindelijk wat hij wilde. Als ‘het doel heiligt de middelen’ ook voor hem gold, zou hij Katelyn troosten en het zijn broer niet kwalijk nemen.

‘Trouwens, is dit een slecht moment voor mijn bonusbeurt?’

Toen Andrew zweeg interpreteerde Neil dat zoals hij zelf wilde en zei: ‘Wie heeft er “alsjeblieft” gezegd waardoor je zo’n hekel aan dat woord hebt gekregen?’

Andrew keek hem wel een minuut lang zwijgend aan voordat hij zei: ‘Ik.’

Neil wist niet welk antwoord hij had verwacht, maar dit was het niet. Het voelde alsof er iets ontplofte in zijn borstkas, scherp en schokkend. Hij deed zijn mond open om iets te zeggen, wat dan ook, maar hoe moest hij hier in godsnaam op reageren?

Andrew tolereerde zijn geschrokken blik maar heel even en wuifde het toen weg alsof hij iets heel onbelangrijks en oninteressants vertelde. ‘Hij zei dat hij zou ophouden als ik dat zei.’

‘En je geloofde hem,’ raadde Neil.

‘Ik was zeven,’ zei Andrew. ‘Ik geloofde hem.’

‘Zeven,’ zei Neil hem verdwaasd na.

Andrew was pas bij de Spears gaan wonen toen hij twaalf was. Voordat Drake zijn leven tot een hel maakte, had hij al in twaalf andere huizen gewoond en hij had Neil laatst nog verteld dat ze geen van alle goed waren. Neil had toen niet gevraagd hoe slecht ze waren: hij had aangenomen dat Drake veruit de slechtste was.

Hij had er spijt van dat hij ernaar had gevraagd, maar het was nu te laat om het terug te nemen. ‘Je...’ begon hij, maar hij wist niets meer uit te brengen. Hij keek Andrew in zijn ogen, zoekend naar de leugen, maar vond die niet. Andrew had vier man bijna vermoord toen ze Nicky aanrandden en hij zou Allison's nek hebben gebroken omdat ze Aaron had geslagen, maar als mensen hemzelf iets aandeden, was het alsof het hem niets kon schelen. Hij vond zijn eigen leven onbelangrijker dan dat van anderen. En dat vond Neil zo verschrikkelijk dat hij er bijna misselijk van werd.

‘Na alles wat ze je hebben aangedaan, hoe kun je mij dan verdragen?’ vroeg Neil. Hij weigerde de details uit te spreken met zoveel mensen om hen heen. Niet dat er iemand op hen lette, maar hij wilde het niet riskeren. Hij ging met zijn hand heen en weer tussen Andrew en hemzelf, wetend dat Andrew hem zou begrijpen. ‘Hoe kan dit dan oké zijn?’

‘Er is geen “dit”,’ zei Andrew.

‘Dat vroeg ik niet. Dat weet jij ook wel. Wacht nou, Andrew,’ zei hij, want Andrew draaide zich om alsof hij Neil niet meer kon aanhoren, maar Neil wilde hem niet laten gaan voordat hij een echt antwoord had gekregen.

‘Nee,’ zei Andrew, vlak voordat Neil hem vast wilde pakken.

Neils hand bleef als bevroren in de lucht hangen.

Andrew bleef ook stokstijf staan en zo stonden ze een tijdje samen in een akelige stilte.

Uiteindelijk keek Andrew hem aan, maar het was alsof Neil hem niet herkende. Binnen een seconde was Andrews gezichtsuitdrukking zo duister en afstandelijk geworden dat Neil van schrik bijna een stap achteruit deed. En toen was Andrew er weer, kalm en ongeïnteresseerd als altijd. Hij pakte Neils pols om zijn hand naar beneden te duwen en kneep even voordat hij losliet, net niet hard genoeg om hem pijn te doen. Toen zei hij: 'Daarom dus.'

Het was niet echt een antwoord, maar meer dan genoeg. Neil knikte, te verdwaasd om iets te zeggen, en keek Andrew na toen hij bij hem vandaan liep.

Die vrijdagavond speelde Kevin rechtshandig. Neil wilde er iets van zeggen, maar door de bezwerende blik die Kevin hem toewierp, slikte hij zijn opmerkingen weer in. Danielle dacht ten onrechte dat Neil bezorgd was. Ze hield hem staande in de deuropening naar het veld om hem gerust te stellen. 'We kunnen dit,' beloofde ze.

'Weet ik,' zei Neil, waarna Danielle van oor tot oor grijsde.

Ze liep naar de middenlijn en nam haar plek in als tweede aanvalser. De rest van de Foxes kwamen achter haar aan het veld op toen hun namen werden omgeroepen. Renee en Nicky bleven als invallers bij Neil op de reservebank zitten. Renee zou als wissel voor de verdedigers fungeren, want de Bearcats speelden keihard op de verdediging. Andrew zou de hele wedstrijd in het doel blijven staan.

De arrogantie waarmee de Binghamton Bearcats het veld op kwamen was haast tastbaar. Neil kon hun die zelfoverschatting niet kwalijk

nemen, gezien de treurige staat waarin de Foxes vanavond verkeerden, maar hij vond het toch storend. Een opgewonden gebrul steeg op uit het publiek toen de laatste tien seconden voor aanvang werden afgeteld. De Bearcats mochten serveren en de wedstrijd werd meteen vanaf de eerste minuut gewelddadig. Na tien minuten begon Neil door te krijgen dat de Bearcats nog een speler probeerden uit te schakelen. De Foxes hadden sowieso al een minimale bezetting. Als er nog een speler zou uitvallen, maakten ze echt geen kans meer.

Uit Wymacks hartgrondige gevloek kon hij opmaken dat ook hij had begrepen waarom het gele kaarten regende. Abby pakte met een grimige blik de verbanddoos uit haar tas en wachtte op de eerste blessure. Nicky liep geërgerd langs de wand te ijsberen terwijl hij kleurrijke verwensingen naar de Bearcats schreeuwde. Renee probeerde hem te kalmeren toen hij te luidruchtig werd, maar zei verder niets. Neil probeerde iets van Renees kalmte over te nemen, maar hij voelde toch dat zijn bloed langzamerhand het kookpunt bereikte toen hij zag hoe Allison opnieuw tegen de grond werd gesmakt. Onder zijn groeiende verontwaardiging voelde hij ook de kilte van het onvermijdelijke. De Foxes konden dit soort spel niet lang volhouden. Ze waren hun hele leven al weggeduwd en platgetrapt; op het veld zouden ze dit soort gedrag niet moeten tolereren. Seth zou acht minuten geleden al iemand hebben geslagen. De anderen zouden over niet al te lange tijd ook uit hun vel springen.

Maar de minuten vlogen voorbij, twee Bearcats werden van het veld gestuurd met een rode kaart en de Foxes wisten zich te beheersen. Ze incasseerden de klappen, lieten hun sticks vallen en gaven terrein prijs als ze onder druk werden gezet.

Matt vocht niet eens terug toen zijn tegenspeler met zijn stick naar

hem uithaalde. Hij liet zijn armen langs zijn zij hangen en liet de klappen neerkomen tot een scheidsrechter tussenbeide kwam.

Danielle scoorde met een vrije worp en omhelsde Matt op de terugweg naar haar plaats op de middenlijn. Neil zag het gebeuren en kon eindelijk een beetje ontspannen.

De Foxes kozen vanavond niet voor hun eigen trots maar voor de overwinning. Het was een noodzakelijk offer en het kostte de spelers zichtbaar moeite. Tijdens de rust bliezen ze stoom af en waren ze te woest op de tegenspeler om te genieten van het feit dat ze goed speelden.

Wymack probeerde rustig te blijven en de spelers tijdens zijn praatje niet verder op te juttten, maar ze leken niet eens te luisteren. Toen hij klaar was, keek hij om zich heen en vroeg: 'Heeft iemand anders nog iets te zeggen?'

Danielle stampte met het uiteinde van haar stick op de grond. 'We zijn al halverwege. Laten we de vloer met ze aanvegen en ons daarna bezatten. Zeg alsjeblieft dat iemand drank in huis heeft. De slijter is dicht als we klaar zijn en ik lust wel een half krat bier.'

Nicky grimaste toen ze hem een verwachtingsvolle blik toewierp. 'Niet genoeg hiervoor. We hebben het meeste maandag al opgedronken.'

'Iets is beter dan niets,' zei Matt, een tikje terneergeslagen.

'Katelyn heeft wel wat,' zei Aaron, terwijl hij het netje van zijn stick straktrok. 'Dat van haar samen met de voorraad van de andere Vixens moet genoeg zijn.'

De teleurstelling op de gezichten veranderde in verbazing; de Foxes keken snel van Aaron naar Andrew en wachtten op een reactie.

Andrew stond zoals gewoonlijk in zijn eentje aan de andere kant van de ruimte. Hij zei niets en bleef verveeld kijken toen Katelyns naam werd genoemd.

Toen Aaron eindelijk opkeek, keek hij naar Danielle, niet naar Andrew. ‘Tenzij je dat niet wilt?’

Danielle wierp een behoedzame blik op Andrew. ‘Eh, ja. Tuurlijk. Als ze willen delen. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd, toch?’

Dat laatste zei ze eigenlijk tegen Andrew: een bescheiden por om een reactie uit te lokken.

Andrew staarde voor zich uit en bleef hen negeren.

Aaron knikte alsof het allemaal doodnormaal was en zette zijn stick weg. ‘Als we klaar zijn, zal ik even kijken met hoeveel we zijn. We kunnen de studieruimte in de kelder weer gebruiken.’

‘Eh...’ zei Matt.

‘Niet doen,’ onderbrak Neil hem, voordat Matt de voor de hand liggende vraag kon stellen.

Nicky liet zich echter niet zo gemakkelijk afschepen. Hij prikte Aaron geheel niet subtiel in zijn zij. Aaron duwde hem weg met een verveelde handbeweging, waarop Nicky met grote ogen naar Andrew keek. Maar Andrew beantwoordde zijn blik niet. Gelukkig klonk op dat moment de zoemer, waardoor Nicky niets meer kon zeggen wat voor problemen kon zorgen.

Wymack gebaarde dat zijn Foxes overeind moesten komen. ‘In de benen. Er staat een team te wachten dat we huilend naar huis gaan sturen. Ouwehoeren doen jullie maar in je eigen tijd.’

De tweede helft ging er net zo ruig aan toe als de eerste, maar de Foxes hadden tijdens de rust nieuwe moed gevat.

De beste beslissing van de avond was dat Wymack Aaron en Nicky samen het veld op stuurde. Aaron speelde met een energie en focus die Neil nog nooit bij hem had gezien en Nicky’s opwindingsbezorgde hem de broodnodige felheid. Andrew hield achter hen stand en dekde hun blinde

hoeken af. Hun vlekkeloze teamwork zorgde ervoor dat de aanvallers in het laatste kwart van de wedstrijd genoeg ruimte kregen om druk te zetten. Toen Matt en Renee het veld op kwamen met nog vijftientwintig minuten te gaan, gingen Danielle en Kevin voluit voor de winst.

Het eindsignaal klonk. De Foxes hadden gewonnen met 7-5. Zodra de scheidsrechters de deuren opendeden, stormden Neil en de reservespelers het veld op. De Foxes namen maar heel even de tijd om het daar te vieren; ze hadden genoeg van de Bearcats gezien en smachtten naar een drankje in hun hand om de overwinning te vieren. Zo snel mogelijk schudden ze de handen van de tegenspelers.

Aaron was als een van de eersten het veld af. Hij drukte zijn stick in Nicky's handen, liet zijn helm en handschoenen vallen en liep rechtstreeks naar de cheerleaders. Katelyn gooide haar pompons weg en sprong in zijn opengesperde armen om hem te zoenen. De Vixens sprongen om hen heen, juichten en zwaaiden naar het publiek.

'Holy shit,' zei Nicky. Hij keek van de Vixens naar Andrews uitgestreken gezicht. 'Holy shit, droom ik dit?'

Het was Kevins beurt om de pers te woord te staan. Hij zond Neil een veelbetekenende blik toe toen hij ernaartoe liep. Neil had niets toe te voegen omdat hij de hele wedstrijd langs de kant had gestaan, maar hij ging toch dichterbij staan voor het geval Kevin een vraag aan hem wilde doorspelen. Kevin wierp zijn beste mediaglimlach naar de camera en gebaarde toen dat Andrew ook moest komen. Andrew ging naast Neil staan, maar keek de verslaggevers niet aan. Het interview begon heel voorspelbaar met commentaar op de wedstrijd en de onmogelijke doelpunten die Kevin had gescoord.

Neil luisterde maar met een half oor, totdat ze Kevin vroegen naar de halve finale. De Bearcats gingen naar huis als het team met de laagste

score in deze eliminatieronde. Over twee weken zouden de Foxes het moeten opnemen tegen De Grote Drie.

‘Ik kijk ernaar uit om weer tegen USC te spelen,’ zei Kevin. ‘Ik heb Jeremy en coach Rhemann niet meer gesproken sinds ik ben overgeplaatst, maar hun team is altijd fantastisch. Ze hebben dit jaar een bijna foutloos seizoen gespeeld. We kunnen nog veel van hen leren.’

‘Dus je bent nog steeds fan van ze,’ zei de interviewer grappend. ‘Je moet ook weer tegen Edgar Allan. Het wordt de grootste revanche van het jaar genoemd. Wat vind je daarvan?’

‘Ik wil het niet meer over de Ravens hebben,’ zei Kevin. ‘Sinds mijn moeder overleed is het altijd Ravens voor en Ravens na geweest. Maar ik ben geen Raven meer. En ik zal er nooit meer een worden. Eerlijk gezegd had ik er nooit een moeten zijn. Ik had meteen naar coach Wymack moeten gaan toen ik erachter kwam dat hij mijn vader was en moeten vragen of ik in het eerste jaar kon beginnen aan Palmetto State.’

‘Toen je...’ de interviewer zocht naar woorden en zei toen: ‘Zei je nu dat coach Wymack je vader is?’

‘Klopt. Ik kwam erachter toen ik op de middelbare school zat,’ zei Kevin. ‘Maar ik heb het hem toen niet verteld, omdat ik op Edgar Allan wilde blijven. Ik dacht toen nog dat ik alleen als Raven kampioen kon worden. Ik geloofde hen toen ze zeiden dat ze de beste speler van het land van me zouden maken, maar dat waren allemaal leugens. Ik draag dit cijfer nu lang genoeg om te weten dat ik altijd de nummer twee moest blijven.’

Iedereen weet dat de Ravens alleen maar de beste willen zijn. Het beste paar, de beste line-up, het beste team. Het wordt je iedere dag ingepeperd, zodat je het gaat geloven en je uiteindelijk vergeet dat er maar één “de beste” kan zijn. Ze gaan er net zo lang mee door tot anderen er ook in

meegaan, of dat nu doorgeslagen fans zijn of de ERC die hen aanspreekt op hun spelletjes en dan willen ze dat spelletje ineens niet meer spelen en slaan ze speelrondes over om meteen door te gaan naar de eliminatieronde. Wist je dat ik nooit heb geskied? Ik zou het best eens een keer willen doen.'

Het was te veel informatie tegelijk, waardoor de betekenis van die laatste opmerking niet meteen tot de verslaggever doordrong, maar dat duurde niet lang. Neil begreep het echter meteen en de adrenaline schoot door zijn lijf en hij werd een beetje duizelig. Hij keek even naar Andrew. Andrew beantwoordde zijn blik niet, maar was wel degelijk alert. Hij staarde met ongekende intensiteit naar Kevins achterhoofd.

Kevin wachtte niet tot de verslaggever het had uitgevogeld. 'Zeg maar tegen de Ravens dat we eraan komen. Wij zijn er klaar voor.'

En daarop draaide Kevin zich om en liep hij weg. De verslaggever staarde hem een hele tijd na, draaide zich uiteindelijk om naar de camera en begon veel te snel te praten over alles wat Kevin zojuist had gezegd. Neil en Andrew bleven niet hangen om te luisteren naar de samenvatting of de wilde speculaties. Ze gingen meteen achter Kevin aan.

Kevin vertraagde zijn pas niet en keek op weg naar de kleedkamer ook niet om. Hij liep langs zijn feestvierende teamgenoten in de foyer. In de kleedkamer liet hij zijn helm en handschoenen op de grond vallen en pakte de rand van de wasbak vast. Hij stond onvast op zijn benen en zijn handen trilden zo hevig dat Neil het vanuit de deuropening kon zien. Hij leunde voorover en drukte zijn voorhoofd tegen de spiegel.

'We gaan er allemaal aan,' zei hij ten slotte.

'Welnee,' zei Neil.

Kevin dacht daar even over na en ging toen rechtop staan. Nadat hij een eeuwigheid naar zijn spiegelbeeld had gekeken, tilde hij zijn hand op

en legde die op de spiegel over de tatoeage. Er ging een rilling door zijn schouders. Neil wist niet of het uit angst of instemming was. Het enige wat ertoe deed was dat Kevin knikte en zich naar hen omdraaide. Eerst keek hij Neil aan, daarna Andrew.

‘Er staat ons veel werk te wachten.’

‘Morgen,’ zei Andrew, en hij negeerde de blik die Neil hem toewierp.

Kevin accepteerde die belofte met een knikje, waarna Andrew en hij naar de douches liepen.

Omdat Neil niet hoefde te douchen liep hij alvast naar de foyer om zich bij de rest van zijn teamgenoten te voegen. Ze vielen stil toen hij eraan kwam.

Danielle gebaarde naar de kleedkamer. ‘Wat is er gebeurd?’

Neil tikte alles af op zijn vingers. ‘Kevin heeft verteld dat Coach zijn vader is, gezegd dat hij nooit meer teruggaat naar Edgar Allan, en hij heeft de Ravens zo’n beetje uitgemaakt voor leugenachtige klootzakken. En,’ zei hij, opkijkend van zijn hand, ‘hij heeft gezegd dat zijn blessure geen ongeluk was. Niet met zoveel woorden, maar ze komen er nog wel achter wat hij bedoelde.’

Danielle gaapte hem aan. ‘Wát?’

‘Lekker dan,’ zei Wymack. ‘Hij wordt een tweede Neil. Net wat ik nodig had.’

‘U bent nu in ieder geval bevoegd om een levensverzekering voor een van de twee af te sluiten,’ zei Nicky.

‘Wegwezen,’ zei Wymack. ‘Allemaal. Ga douchen voordat ik sterf van de stank.’

Neil bleef in de lounge achter bij Wymack en Abby, terwijl de Foxes zich douchten en aankleedden. Wymack zette de tv aan om naar de samenvatting van de wedstrijd te kijken met stukjes van Kevins interview

ertussendoor. Eén sportverslaggever noemde het zuurheid en sensatie-zucht, een andere verwees naar het gemak waarmee Edgar Allan Kevin had laten gaan en hoelang Kevin en Riko uit de publiciteit waren gebleven na dat zogenaamde skiongeluk. Een derde was neutraler, maar begon over de show bij Kathy Ferdinand in augustus. Kevin was toen ontwijkend en stil geworden zodra Riko verscheen en misschien hadden ze nu eindelijk een verklaring voor Neils onverwachte vijandigheid en ferme verdediging van Kevin.

Wymack zette de tv uit toen de Foxes weer binnen kwamen druppelen. Zodra iedereen zat, wierp hij een snelle blik op het team. 'Ik ga het kort houden. Jullie worden verwacht op een welverdiend feestje. Maandag zullen we de details van de wedstrijd bespreken. Dit was niet de mooiste wedstrijd die jullie hebben gespeeld, maar wel veruit de meest volwassen wedstrijd. Jullie deden wat jullie moesten doen en daarmee hebben jullie gewonnen. Verder: welkom in de halve finale. Die wordt gespeeld tussen jullie, usc en Edgar Allan. Jullie staan tegenover de twee die over zijn gebleven van De Grote Drie. Maar wees niet bang. Wees luidruchtig. Wees trots. Niemand had gedacht dat jullie het zover zouden schoppen, niemand behalve de mensen in deze ruimte. Jullie hebben het verdiend. Jullie hebben dit verdiend,' benadrukte hij, terwijl hij nog eens rondkeek. 'En nu mogen jullie helemaal naar de kloten gaan.'

'Voorzichtig,' zei Abby. 'Niet op de weg, niet in het openbaar, niet in de problemen, oké?'

'Ja, mam,' zei Nicky.

'We blijven in Fox Tower,' beloofde Danielle.

Door de files leek het ritje naar Fox Tower eindeloos te duren. De stilte in Andrews auto hielp ook niet mee. Aaron leunde tevreden tegen het raampje en Nicky sidderde haast van opwinding, maar niemand zei iets.

Het was bijna een opluchting toen ze konden uitstappen. Neil hielp de anderen de drank die ze nog in huis hadden naar de kelder te dragen. Matt en Nicky hadden net de tafels aan de kant geschoven toen de Vixens eraan kwamen. Andrews reactie op hun verschijnen was dat hij een fles wodka pakte en verdween.

‘Ahum,’ kuchte Nicky in zijn elleboog. Neil probeerde neutraal te kijken, maar daar trapte Nicky niet in. ‘Je beseft toch wel dat we een paar uur lang niet op onze kamer zullen zijn? Ga nou maar.’

‘Ik vind het hier prima,’ zei Neil.

‘Dahaag,’ zei Danielle, die ineens opdook aan Neils andere zijde. ‘De eerste regel van daten tijdens je studie: laat een lege kamer nooit onbenut.’

Neil wilde zeggen dat ze niet dateten en dat Andrew kon gaan of komen wanneer hij wilde. Hij wilde bij zijn team blijven en hun geniale overwinning vieren. Hij wilde zien hoe Aaron een compleet ander iemand werd met Katelyn aan zijn zijde. De helft van de Vixens was er al en ze namen de ruimte in beslag met vrolijk gelach en een zware parfumlucht, en te oordelen naar het lawaai op de gang kwam de rest er ook aan. Neil had niets tegen cheerleaders, maar als hij mocht kiezen tussen urenlang aardig doen tegen halve onbekenden of Andrew lastigvallen, dan gaf hij natuurlijk de voorkeur aan dat laatste.

‘Jullie waren geweldig,’ zei Neil, omdat ze dat op z’n minst van hem moesten horen voordat hij ertussenuit kneep. ‘Allemaal.’

‘Ach joh,’ zei Danielle luchtig, maar haar grijns verraadde dat ze zijn compliment wel waardeerde. ‘De wedstrijd bespreken we pas maandag, toch? Vanavond hoeven we alleen te drinken en gek te doen. En ga nu maar naar je boy.’

‘Over je boy gesproken,’ zei Nicky in het Duits. Hij draaide zich om en

wapperde met zijn hand naar Aaron. ‘Waarom vindt hij dit ineens goed? Hoe heb je dat geflikt?’

‘Ik heb hem een koekje van eigen deeg gegeven,’ zei Aaron met een koele blik naar Neil. ‘Neil had Katelyn tegen mij gebruikt, dus heb ik Neil tegen Andrew gebruikt. Eigenlijk is Neil net zo goed een schending van de afspraak die Andrew en ik hebben als Katelyn is. Ik heb gezegd dat Andrew onze afspraak kon verbreken en me laten gaan, of anders met Neil moest breken.’

Neil sprak vloeiend Duits, maar hij snapte niets van wat Aaron zei. Aaron had Neil gewaarschuwd dat hij bereid was te vechten voor Katelyn, maar als Neil het wapen was dat hij had gebruikt, dan had Aaron moeten verliezen. Dit moest haast wel een vergissing zijn, of Aaron interpreteerde Andrews bedoelingen verkeerd.

Nicky was de eerste die iets zei. ‘Wacht, dus hij koos voor Neil in plaats van voor jou? Dat klinkt een beetje te serieus voor een scharrel, vind je...’ Hij keek om naar Neil en bij het zien van zijn bleke gezicht zei hij: ‘Dus jij hoort dit ook voor het eerst?’

Aaron negeerde Nicky en gooide de sleutel naar Neil. ‘Morgen ruilen jij en ik van kamer. Ik mag Katelyn nu wel meenemen, maar ik laat haar niet met Andrew in één ruimte. Hij heeft misschien wel gezegd dat hij niets zal doen, maar ik vertrouw hem voor geen meter.’

‘Ik zal morgen mijn spullen pakken,’ zei Neil.

Daarop draaide Aaron zich om naar Katelyn. Nicky keek nog steeds naar Neil alsof hij het grootste mysterie ter wereld was. Voordat Nicky iets kon zeggen, glipte Neil de ruimte uit en de trap op. Andrews deur zat op slot, maar met Aarons sleutel kon hij naar binnen. Hij trof Andrew half begraven in een zitzak met de fles wodka in zijn handen. De tv stond uit, maar Andrew keek ernaar alsof er van alles was te zien op het donkere

scherm. Hij vroeg niet hoe Neil was binnengekomen. Misschien hadden Aaron en hij de kamerruil al besproken.

Neil deed de deur achter zich op slot en liep door de kamer tot hij naast Andrew stond.

Zonder verzet liet Andrew de fles wodka van zich afpakken. Neil schroefde de dop er stevig op en zette hem ergens neer waar ze hem niet konden omstoten. Toen hij zich omdraaide was Andrew er al klaar voor. Hij greep Neil bij zijn kraag en trok hem omlaag. Neil zette een hand op het ruwe tapijt zodat hij niet boven op Andrew terechtkwam. De andere hand begroef hij in de zitzak naast Andrews hoofd.

Andrew streek met een hand van Neils schouder tot zijn pols.

‘Ik dacht dat je me haatte,’ zei Neil met zijn lippen tegen Andrews mond.

‘Helemaal,’ zei Andrew.

Neil duwde zichzelf iets omhoog. ‘Ik ben niet zo dom als je denkt.’

‘En ik ben niet zo slim als ik dacht,’ zei Andrew. ‘Ik zou beter moeten weten dan dit weer te doen. Misschien is het dat zelfdestructieve trekje van me?’

Als hij niet ‘weer’ had gezegd, zou Neil denken dat dit te maken had met het verschrikkelijke gesprek van woensdag. Neil liep alle mogelijke verklaringen zo snel mogelijk na, van Rolands afgewezen toenadering tot Andrews ingewikkelde familiegeschiedenis en de Foxes en Drake. De druk op zijn pols bracht zijn aandacht eindelijk waar die zijn moest. Neil had Andrew ooit gevraagd waarom hij het zo moeilijk vond om iets toe te laten. Hij had zoiets niet moeten zeggen nadat hij Andrews littekens had gezien.

Andrew had zichzelf bijna van kant gemaakt om bij Cass Spear te blijven, en toch was hij haar verloren.

‘Ik ben geen luchtkasteel,’ zei Neil. ‘Ik ga nergens heen.’

‘Dat heb ik je niet gevraagd.’

‘Vraag het dan,’ drong Neil aan. ‘Of blijf lang genoeg om er zelf achter te komen.’

‘Uiteindelijk ga je me toch vervelen.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Neil. ‘Ik heb gehoord dat ik best interessant ben.’

‘Niet alles geloven wat je hoort.’

Neil negeerde de afwijzing, want Andrew trok hem alweer omlaag. Ze zoenden tot Neil er duizelig van werd, tot hij niet meer wist of hij nog langer op zijn handen kon steunen. En toen trok Andrew Neils hand van de zitzak, hield hem een eeuwigheid vast, legde hem toen midden op zijn borstkas en liet hem los.

Neil liet zich niet verleiden. De eerste keer dat ze hadden gezoend had Andrew hem heel duidelijk gemaakt dat er eerst duidelijk toestemming moest worden gegeven. Deze nonchalante overgave gold niet als echte toestemming. Dit deed Andrew vanwege wat er woensdag was gezegd, maar Neil wist niet precies wie Andrew probeerde te overtuigen: Neil of zichzelf? Het was pas drie maanden geleden sinds de mishandeling door Proust en vier maanden sinds de aanval van Drake. Neil wist niet wanneer Andrew eraan toe zou zijn, maar hij wist wel dat het niet vandaag was. Hij liet zijn hand op Andrews borst rusten.

‘Ik zal niet zijn zoals zij,’ zei Neil. ‘Dat laat ik niet gebeuren.’

‘Honderdéén,’ zei Andrew. ‘Bijna honderdtwee.’

‘Wat kun jij slecht liegen,’ zei Neil, maar Andrew snoerde hem de mond met een kus.

Op zaterdagochtend kwam Wymack met een gast langs bij Fox Tower. Andrews slaapkamerdeur stond open, omdat Neil en Aaron bezig waren van kamer te ruilen, dus klopte Wymack alleen op de deurpost. Neil keek op toen hij iets in de deuropening zag bewegen, maar vergat wat hij wilde zeggen toen hij zag wie er naast Wymack stond.

Theodora Muldani was een voormalige verdediger van de Ravens die nu bij de Houston Sirens speelde en in het nationale team zat. Haar dikke zwarte haar was bijeengebonden in ingewikkelde vlechten en de pastelkleurige make-up stak fel af tegen haar donkere huid. Ze keek net zo stug als wanneer ze merkte dat er een camera op haar was gericht. Ze droeg een korte jurk die haar lange, stevige benen en gespierde armen bloot liet. Ze zag eruit alsof ze het in een gevecht gemakkelijk tegen Matt kon opnemen. Neil durfde te wedden dat ze op het veld een tank was die alle aanvallers met gemak omver walste.

‘Kevin,’ zei Neil.

Kevin zat voor de tv met een laptop op schoot. Hij keek naar de nasleep van zijn opruiende opmerkingen van de avond ervoor. Niemand

verwachtte grote gevolgen. De Ravens ontkenden uiteraard alles, maar het was nog niet duidelijk wat ze echt geloofden. Het team was gewend aan een hiërarchie die met geweld en keiharde straffen in stand werd gehouden, maar het moedwillig blesseren van een van hun spelers – Kevin Day maar liefst – leek voor hen zelfs te ver gaan. Niemand was erbij geweest toen Riko Kevins hand brak. Jean was de enige getuige en hij was ook de enige met wie de pers niet kon praten, omdat ze hem niet konden vinden.

‘Kevin,’ zei Neil nog een keer, maar Thea wachtte niet. Ze liep om Wymack heen en recht op Kevin af. Kevin ging zo op in zijn laptop dat hij niet keek wie eraan kwam. Thea pakte de laptop van zijn schoot en wierp hem opzij. Toen pas keek Kevin op, zijn mond al open om een boze opmerking te maken, maar zodra hij het bezoek herkende slikte hij die opmerking in. Thea pakte zijn linkerhand en draaide zijn arm zo dat ze de littekens op de rug van zijn hand kon zien. Te verbaasd om zich te verzetten liet Kevin het toe. Thea bestudeerde de witte lijnen op zijn blanke huid en keek toen met toegeknepen ogen om naar Neil. ‘Wegwezen.’

Neil wist niet wat Andrews aandacht had getrokken, het gekletter van de vallende laptop of een onbekende vrouwenstem, maar hij verscheen onmiddellijk in de deuropening. Hij keek van Thea naar Kevin en weer terug, maar bemoeide zich er niet mee. Dat had Neil kunnen weten, want Renee wist dat Kevin en Thea een relatie hadden omdat ze dat van Andrew had gehoord. Andrew wist dus dat Thea geen bedreiging vormde voor de aanwezigen.

Thea was echter minder welwillend. Ze keek Andrew aan en zei: ‘Jij ook.’

Andrew staarde haar aan alsof ze niets had gezegd.

‘Thea,’ zei Kevin uiteindelijk. Hij krabbelde overeind. ‘Wat doe je hier?’

Thea keek indringend van Kevin naar de tv, maar zei alleen: ‘Zij gaan weg of ik ga weg. Ik ga niet met jou praten met vreemden erbij.’

‘Wij zijn hoe dan ook vreemden,’ zei Kevin. ‘Ik ben geen Raven meer.’

Hij zei niet: ‘En jij ook niet’. Hoewel Thea al bijna drie jaar geleden was afgestudeerd van Edgar Allan, droeg ze nog steeds haar rugnummer aan een kettinkje om haar hals.

Daardoor vroeg Neil zich af hoe het de Ravens verging wanneer ze de hiërarchie van het Nest achter zich hadden gelaten. Misschien kostte het wel jaren om daarvan te herstellen. Misschien herstelden ze wel nooit. Misschien gingen ze eraan kapot en droegen ze voor de rest van hun leven stukjes Evermore bij zich.

Thea’s blik toonde aan dat ze niet erg onder de indruk was van Kevins logica. ‘Ik tel tot drie. Eén.’

‘Hou op,’ zei Kevin. ‘Je kunt gewoon met me praten.’

‘Nu wil je ineens wel praten?’ zei Thea spottend. ‘Twee.’

‘Ik wilde altijd al met je praten, maar het was ingewikkeld.’

‘Ingewikkeld,’ zei Thea hem na. Ze maakte er boze aanhalingstekens bij in de lucht. “Ingewikkeld” is via een persconferentie te horen krijgen dat je je hand had gebroken en het team verliet. “Ingewikkeld” is erachter komen dat je een ander telefoonnummer hebt genomen en van Jean moeten horen dat je meteen niets meer met ons te maken wilt hebben. Waag het niet om mij te vertellen wat er “ingewikkeld” is. Ik verdien beter. Drie.’

Ze maakte aanstalten om te vertrekken, maar Kevin pakte haar pols beet. ‘Jean,’ zei Kevin, alsof dat het antwoord was op al haar beschuldigingen. Haar mond vertrok door verwarring en boosheid.

Kevin schudde zijn hoofd en hield vol: ‘Als je mij wilt geloven, moet je eerst met Jean gaan praten.’

‘Of wat er van hem over is,’ zei Wymack. Hij negeerde de doordringende blik die Thea hem toewierp en keek langs haar heen naar Kevin. ‘Ik ben meegekomen zodat ze Fox Tower binnen kon komen, maar ze heeft een auto gehuurd op de luchthaven. Rij maar met haar mee naar Abby’s huis, zodat ik me verder kan verdiepen in alles wat hier gaande is.’

Thea aarzelde nog even, trok zich los uit Kevins greep en gebaarde dat hij met haar mee moest komen. Wymack stapte opzij, zodat ze door de deuropening konden en keek hen in de gang na. Neil wist dat ze uit zicht waren toen Wymack zich weer omdraaide naar de kamer. Hij bekeek de rotzooi die Neil en Aaron ervan hadden gemaakt, met hun spullen in rommelige stapels door de hele kamer, en trok een wenkbrauw op naar Andrew.

‘Ik heb Nicky gebeld voordat ik hierheen kwam om zeker te weten dat jullie thuis waren,’ zei Wymack. ‘Toen hij vertelde dat Neil en Aaron van kamer gingen ruilen dacht ik dat hij een grapje maakte.’

Het was geen vraag, dus Andrew staarde hem uitdrukkingloos aan.

Na een korte stilte ging Wymack verder. ‘De aanvragen voor kamers moeten over een paar weken binnen zijn. Met negen mannen en zes vrouwen in het team is het gemakkelijker voor ons om vijf kamers voor drie personen te nemen. Ik had een hele speech voorbereid om jullie over te halen, maar dat was blijkbaar tijdverspilling. Ik neem aan dat Nicky de op een na beste persoon is om hier weg te halen?’

‘Dan neem je aan dat hij het nog wel uithoudt tot de zomer,’ zei Andrew.

‘Als je hem iets aandoet, ben je me een verdediger schuldig,’ zei Wymack.

‘Er ligt er een bij Abby thuis.’

Wymack schudde zijn hoofd. ‘Jean blijft volgend jaar niet hier. Ik heb het al voorgesteld, maar hij en Kevin weten dat ze nooit meer in hetzelfde team kunnen spelen. Er is te veel gebeurd tussen die twee, goeie, slechte

en lelijke dingen. Dat komt nooit meer goed. We verzinnen wel iets voor hem.'

Daar dacht Neil even over na en keek toen naar de deur achter Wymack. 'U denkt niet dat Kevin de waarheid aan Thea gaat vertellen, of wel?'

'Lijkt me sterk,' zei Wymack 'Alle ogen zijn nu op ons gericht en de meeste daarvan zijn niet vriendelijk. Ik denk niet dat hij haar in gevaar zal brengen.'

Wymack wachtte even om Neil de kans te geven nog meer vragen te stellen en draaide zich om. Hij zette één stap en keerde zich toen weer naar hen om. 'O, trouwens.' Hij haalde iets uit zijn zak. Hij wist waarschijnlijk dat Andrew geen moeite zou doen om het op te vangen, want hij gooide het voor Andrews voeten op de grond. Rinkelend kwam de sleutelbos neer op het tapijt.

Neil staaarde er ongelovig naar. Dit kon niet waar zijn. Maar Wymack had Neil afgelopen zomer ook drie nieuwe sleutels gegeven: voor alle belangrijke deuren in Foxhole Court. Neils vermoedens werden bevestigd toen Wymack zei: 'Die moest ik van Kevin aan jou geven.'

Hij vertrok zonder op een reactie te wachten. Andrew keek wel een minuut lang naar de sleutels voordat hij ze opraapte en in zijn zak stak. Neil wist dat hij geen opmerking moest maken, maar zijn hart jubelde toen hij zich omdraaide naar zijn bureau. Hij stelde zich een wereld voor waarin Andrew eindelijk om exy ging geven. Hij dacht aan vier jaar bij de Foxes en daarna een contract als pro. Hij dacht aan strijden om een plekje in het nationale team en tegen de besten van de wereld moeten spelen, met Kevin aan zijn zijde en Andrew achter zich.

De dagdroom bood bijna te veel afleiding, maar toch lukte het Neil om eindelijk alle spullen in zijn nieuwe kamer te zetten. Het zou uren duren

voordat Kevin terugkwam en tegen die tijd lag Neil al aan zijn bureau te slapen met zijn hoofd op een studieboek. Hij werd wakker van het geluid van een deur en ging meteen rechtop zitten om Kevins ontspannen gezicht te bestuderen. Neil nam aan dat dat betekende dat hij Thea had overtuigd van Riko's rol in zijn 'ongeluk'.

Kevin kwam niet helemaal naar binnen maar keek van Neil naar Andrew, die op de zitzak lag en zei: 'Kom op, we gaan.'

Neil keek naar Andrew, maar hij had zich geen zorgen om hem hoeven maken.

Zonder een woord te zeggen kwam Andrew overeind.

Met z'n drieën liepen ze naar Foxhole Court.

Het stadion van de Trojans was even groot als dat van de Foxes, maar door het donkere rood-met-gouden thema van USC voelde Trojan Court aanzienlijk kleiner aan. Op de een of andere manier gaf die optische illusie de Foxes geen beter gevoel toen ze op het veld stonden. Ze waren expres een halfuur te vroeg, zodat ze zich mentaal konden voorbereiden op de wedstrijd voordat de deuren naar het stadion opengingen. Nu waren ze nog alleen, maar over negentig minuten zouden ze tegenover het tweede team van het land staan.

'Ach,' zei Matt ten slotte als eerste. 'Komt goed.'

Zelfs Kevin had daar niets op te zeggen, maar dat kwam misschien doordat Kevin voornamelijk stond te genieten van het feit dat hij weer op het territorium van de Trojans was. Zijn opgetogen gezicht stak schril af tegen de zenuwen en afkeer die zijn teamgenoten uitstraalden. Neil wilde tegen hem zeggen dat hij zich een beetje moest inhouden, maar hij kon zich niet herinneren wanneer hij Kevin voor het laatst in een goede bui had gezien, dus hield hij zijn mond.

De deuren gingen open, het publiek stroomde naar binnen en Wymack leidde zijn Foxes terug naar de kleedkamer. Iemand van USC kwam even later langs om te vertellen hoe de avond er verder uit zou zien. De wedstrijd was uitverkocht, er waren zes nieuwszenders aanwezig en twaalf scouts voor zomertrainingen bij profclubs. Ze wist waarschijnlijk wel dat geen van hen naar de Foxes zou kijken, maar toch somde ze plichtmatig de clubs en steden op.

‘We hebben de opstelling van USC nog niet,’ zei Wymack. ‘Enig idee wanneer we die krijgen?’

‘Ik zal kijken of ik al een kopietje voor jullie kan bemachtigen,’ beloofde ze. ‘Verder nog iets nodig?’

‘Dat is het wel,’ antwoordde Wymack, waarop ze vertrok. Zodra de deur achter haar dichtviel, keek Wymack Danielle aan. ‘Jij en Kevin moeten alvast nadenken over wat jullie vóór de wedstrijd tegen de pers willen zeggen.’

Danielle wreef hard over haar bovenarmen. Ze had er moeite mee om haar zenuwen onder controle te houden en tegelijkertijd zelfvertrouwen uit te stralen naar haar team. ‘Is: “We vinden het spannend om hier weer te zijn” en “We gaan ons best doen” niet genoeg?’

‘Wat dacht je van “We gaan die losers inmaken”?’ stelde Nicky voor.

‘En dáárom mag jij nooit met de pers praten,’ merkte Matt droogjes op.

De kleedkamer was ingericht op veel grotere teams, dus was er genoeg ruimte voor de Foxes om even tot zichzelf te komen om zich voor te bereiden op de wedstrijd van die avond. Neil wist niet of het hielp. Toen de verslaggevers eraan kwamen had ineens iedereen haast. Kevin en Danielle zeiden beleefd positieve dingen over USC en beloofden een interessante wedstrijd. Wymack leidde de pers zo snel mogelijk weer naar buiten en gaf zijn Foxes de opdracht om zich om te kleden.

Een halfuur voor aanvang van de wedstrijd liepen ze het veld weer op. Het stadion was tot de nok toe gevuld en het geluid van de fans drukte als een gewicht op Neils lichaam. Als de aankomst van de Foxes de fans nog niet in extase bracht, deed de aanblik van de aanvoerder van de Trojans, die zich een weg baande naar het kleine team, dat wel.

Jeremy Knox had zijn volledige uitrusting al aan, afgezien van zijn handschoenen en helm. In zijn eerste jaar was hij aanvoerder geworden en had die positie dit jaar weten te behouden. Neil dacht dat hij naar hen toe kwam om eens even te kijken wie die onverwachte en waardeloze tegenstanders waren, maar Jeremy's serieuze gezicht veranderde in een brede grijns zodra hij Kevin zag. Kevin liep langs Allison en Renee om hem te begroeten.

Jeremy moest langs Wymack om bij de Foxes te komen, dus schudde hij eerst stevig Wymacks hand. 'Coach Wymack, welkom in South Carolina. Het is een eer om jullie hier te ontvangen. Kevin, ouwe gek,' zei hij, minder formeel, waarbij hij Kevin vrolijk op zijn schouder sloeg. 'Je blijft verbazen. Volgens mij heb jij iets met aparte teams, maar ik vind dit een stuk beter dan het vorige.'

'Ze zijn een beetje middelmatig, maar gemakkelijker om mee om te gaan,' zei Kevin.

'Nog steeds dezelfde Kevin, even meedogenloos en irritant als altijd,' zei Jeremy, maar op een liefdevolle manier. 'Sommige dingen veranderen nooit, of wel? Echt.' Zijn grijns zwakte af en hij keek Kevin onderzoekend aan. 'Over je vorige team gesproken, je hebt, eh, je hebt voor behoorlijk wat opschudding gezorgd met jouw opmerkingen van twee weken geleden. Over je hand, bedoel ik, dat het geen ongeluk was.'

Twee weken later en iedereen had het er nog steeds over, zij het iets zachter dan toen het net was gebeurd. Kevin had er verder niets over te

melden en de Ravens bleven doen alsof ze onschuldig waren en verbolgen om de beschuldigingen. Het was een impasse waar niemand tevreden mee was, maar meer zouden ze niet krijgen.

Kevin zweeg, alsof hij overwoog in hoeverre hij Jeremy kon vertrouwen, en zei toen: 'Ik heb een verdediger voor je. Hebben jullie volgend jaar ruimte?'

Het was niet de reactie die Jeremy had verwacht.

Kevin nam hem mee buiten gehoorsafstand van de Foxes voordat hij het uitlegde en toen hij klaar was met zijn verhaal, glimlachte Jeremy allang niet meer. Hij gebaarde wild van Kevin naar zichzelf, naar het hele stadion boven hun hoofden.

Neil dacht eerst dat hij de waarheden die Kevin hem vertelde weigerde te geloven, maar toen schonk Kevin hem een oprechte glimlach en kneep Jeremy stevig in Kevins schouder en hield een gevouwen A4'tje omhoog.

Kevin pakte het niet aan maar liep met hem mee terug naar de Foxes, Jeremy gaf het A4'tje aan Wymack, die het openvouwde en vluchtig doorlas.

'Onze line-up,' legde Jeremy uit. 'Een beetje laat, maar we wilden van tevoren zo min mogelijk gedoe veroorzaken.'

'Gedoe?' zei Danielle.

Wymack gaf haar het papier aan en zag dat ze wit wegtrok. Toen ze weer naar hem opkeek schudde Wymack zijn hoofd en wendde zich tot Jeremy. 'Dat medeleven is een beetje misplaatst. Zeg maar tegen coach Rhemann dat we geen behoefte hebben aan liefdadigheid.'

'Dit is geen medeleven,' zei Jeremy. 'We doen dit voor onszelf, niet voor jullie. Jullie succes dit jaar heeft ervoor gezorgd dat we onze hele manier van spelen opnieuw onder de loep hebben genomen. Staan we tweede omdat we talent hebben of omdat we achtentwintig mensen tot onze

beschikking hebben? Zijn we als individuen goed genoeg om het tegen jullie op te nemen? Daar willen we achter komen.'

Kevin graaide het papiertje uit Danielles hand en keek ernaar. Matt keek over zijn schouder mee en zei: 'Dat meen je niet. Dat méén je niet. Serieus?' vroeg hij. Hij keek Jeremy ongelovig aan. Allison rukte hard aan zijn mouw, vragend om uitleg, dus zei Matt: 'Er staan maar negen namen op.'

'Twee keepers, drie verdedigers, twee spelverdelers, twee aanvallers,' zei Jeremy. 'Jullie hebben het met datzelfde aantal ook tot hier gered. Het wordt tijd dat we ontdekken of wij het ook op die manier kunnen. Ik heb er zin in,' zei hij. Weer die grijns. 'Niemand van ons team heeft ooit een hele wedstrijd gespeeld. Sterker nog, de meesten spelen niet eens een helft uit. Dat is niet nodig, omdat we zoveel mensen hebben.'

'En jij noemt mij een ouwe gek?' zei Kevin. 'Als jullie zo spelen, gaan jullie vanavond verliezen.'

'Misschien,' gaf Jeremy zorgeloos toe. 'Misschien ook niet. Maar het wordt hoe dan ook spannend, toch? Ik kan me de laatste keer niet herinneren dat ik zo zenuwachtig was voor een wedstrijd. Moet je kijken.' Hij hield zijn handen omhoog en lachte. 'Kom maar op, Foxes. Wij zijn er klaar voor!'

Hij liep weg met zijn hoofd omhoog en een oprechte glimlach. De Foxes staarden hem na. Neil begreep eindelijk hoe de USC Trojans de Sportiviteitsprijs acht jaar achter elkaar in de wacht hadden gesleept. Om die te winnen moest de ERC unaniem zijn. De Trojans hadden nog nooit een rode kaart gekregen en zeiden op camera nooit grove of onaardige dingen over tegenstanders. Tot nu toe had Neil altijd aangenomen dat het een toneelstukje was, net zoals de mensen dachten dat het feit dat Wymack moeilijke spelers rekruteerde een ingewikkelde publiciteitsstunt was.

‘Ik neem terug wat ik over aardbevingen heb gezegd,’ zei Nicky zacht. ‘Ik heb een nieuwe favoriet.’

‘Dat is altijd al het grote verschil geweest tussen USC en Edgar Allan,’ zei Kevin. Hij gaf het papiertje met de line-up terug aan Danielle. ‘Daarom worden meer Trojans dan Ravens prof. Ze willen beiden de beste zijn, maar alleen de Trojans zijn bereid hun rang op het spel te zetten om beter te worden. Ze zullen vanavond alles geven en nog beter zijn. Volgend jaar wordt heel interessant.’

‘Interessant’ was te zwak uitgedrukt als je de blik in Kevins ogen mocht geloven. De glimlach die om zijn mond speelde had iets gretigs.

Wymack knikte en wendde zich tot zijn team. ‘USC heeft de deur naar de finale voor ons opengezet. Laat je niet afleiden en laten we deze kans niet verspelen. Ze zullen nog steeds keihard vechten en in de eerste helft zullen ze domineren. Jullie moeten het puntenverschil onder controle houden, zodat je in de tweede helft kunt terugslaan. Begrepen?’

‘Gaan we USC echt verslaan?’ vroeg Danielle terwijl ze Matt aankeek.

‘En dan over een paar weken Edgar Allan? Zeker weten!’

‘Ik denk dat ik moet overgeven.’

‘Kotsen doe je later maar,’ zei Wymack. ‘Nu is het tijd om deze luie varkens rondjes te laten rennen.’

Ze deden een rustige warming-up. Neil begreep niet hoe Danielle het tempo zo laag kon houden, terwijl ieders hart racete. Hij keek naar het veld waar ze omheen renden en hoopte maar dat dit niet een wrede droom was. Ieder rondje dat ze renden dreef de spanning verder op, totdat Neil dacht dat hij zou ontploffen.

Tijdens hun vierde rondje kwamen de Trojans het veld op.

Neil zag eerst alleen een rood-met-gouden flits toen hij langs hun bank rende, en zag de hele line-up pas toen hij er voor de tweede keer langs

kwam. De mascotte van de Trojans rende hen in tegenovergestelde richting voorbij en jutte het publiek op.

Ze stretchten in de kleedkamer en trokken hun uitrusting aan. Neil nam aan dat Danielle niet had gekotst, want ze zoende Matt voordat ze haar team meenam naar het veld. Slechts negen Trojans zouden vanavond spelen, maar ze waren alle achtentwintig op het veld om zich warm te spelen, totdat de scheidsrechters iedereen behalve de aanvoerders van het veld afstuurde. Neil zat op de bank water te drinken. Ondertussen legde de omroeper uit welke uitdaging USC zichzelf had opgelegd. De reactie van het publiek was oorverdovend en woest: de fans waren blijkbaar niet zo ingenomen met deze keus als de Trojans zelf.

‘Hoor je dat?’ zei Wymack. ‘Hun eigen aanhang weet al dat ze gaan verliezen. We hoeven het alleen nog even waar te maken.’

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. De eerste vijfenveertig minuten waren een fel gevecht tussen het tweede team van het land en het kleine zuidelijke team. Hoe hard de Foxes ook streden, USC bleef hun telkens een paar passen vóór. Frustratie en hopeloosheid stroomden heet door Neils aderen. Nog sneller, nog harder duwde hij tegen de verdedigingslinie van de Trojans, maar het leek geen verschil te maken. Ze waren als een stel kleuters dat rondrende op het schoolplein van de hogeschool en het werd pijnlijk duidelijk dat ze de Trojans niet aankonden.

Allison en Danielle vielen keer op keer terug om Renee te helpen met de verdediging en de bal daar weg te halen, waardoor ze niet toekwamen aan aanvallend spel. Ondanks die gezamenlijke inspanningen scoorden de Trojans zeven doelpunten in de eerste helft. Toen de rust aanbrak, waren de verdedigers zo moe dat ze bijna niet meer konden ademen. Neil kon zich niet herinneren dat hij Matt ooit zo afgepeigerd had gezien.

‘Fuck,’ zei Matt zwakjes. ‘Wat gebeurde daar nu?’

‘Het spijt me,’ zei Renee.

‘Nee, nee,’ zei Nicky snel. ‘Het spijt óns, niet jou alleen. Ze zijn gewoon te goed.’

‘Ze zijn geniaal,’ zei Wymack, ‘maar niet voor lang meer. Ze weten niet hoe ze zich moeten inhouden om het een hele wedstrijd vol te houden. Ik weet niet of jullie het konden zien, maar ze vertraagden al na de dertigste minuut. Die tweede helft kunnen ze niet aan.’

‘Ik hoop het,’ zei Danielle met een grimmige blik naar Kevin en Neil. ‘Het is een grotere achterstand dan we wilden. Kunnen jullie dat nog inhalen?’

‘Wij zijn hier niet het probleem,’ zei Kevin, met een handbeweging naar Neil en hemzelf. Nicky was te moe om op de beschuldiging te reageren, maar Aaron wierp hem een zure blik toe en Matt fronste. Het maakte Kevin niet uit wie hij beledigde, hij bleef Danielle gewoon aankijken. ‘Pas als jullie eindelijk eens de bal naar voren spelen, kunnen wij er wat mee doen.’

Matt keek naar Andrew. ‘Een dezer dagen moet je toestaan dat ik hem een mep verkoop.’

Andrew leek niet onder de indruk en staaarde hem zwijgend aan.

Een zoemer gaf aan dat ze terug moesten naar het veld en even later werden de spelers voor de tweede helft omgeroepen. Neil wist dat het moment zou komen en toch was het een schok toen precies dezelfde mensen tegenover hem stonden. De enige nieuwe gezichten op het veld waren de keepers, Andrew voor de Foxes en Laila Dermott voor de Trojans. Na de schok kwam de opwinding, want de Trojans zagen er vermoeid uit.

Ze hadden allemaal een kwartier gehad om op adem te komen, dus de tweede helft begon met gelijke kansen, maar die bleven niet lang gelijk. De Foxes speelden op hun best als ze eenmaal waren warmgedraaid. In

de eerste helft hadden ze hard moeten vechten, maar onbewust hadden ze hun krachten gespaard voor het laatste zetje. Nu was er geen reden meer om zich in te houden en werden hun wanhoop en lef met de minuut groter.

Na vijftig minuten stond de score gelijk. Laila was een beest van een keeper, maar Kevin en Neil hadden een voordeel dat maar weinig andere teams hadden die tegen de Trojans speelden: ze hadden zelf ook een beest van een keeper, met wie ze dagelijks trainten. Het afgelopen jaar hadden ze tijdens trainingen continu kunnen oefenen om voorbij de beste keeper van het zuiden te komen. Het kostte hun gelukkig niet veel tijd om uit te vogelen hoe Laila speelde, want veel tijd hadden ze niet. De verdedigingslinie werd in rap tempo zwakker en ze kon het doel niet in haar eentje verdedigen. Kevin en Neil combineerden het voetenwerk van de Foxes en de Ravens om langs de blunderende verdedigers te komen en ramden de ene na de andere bal in het doel.

USC had weer controle over de wedstrijd kunnen krijgen als ze waren teruggekomen op hun besluit om de tweede helft met dezelfde spelers te spelen. Ze hadden maar drie invallers nodig om de Foxes te verslaan, maar de Trojans bleven bij hun besluit. Zonder zich met de wedstrijd te bemoeien stond de rest van hun team schouder aan schouder langs de zijlijn en zagen zo hoe hun team langzaam maar zeker werd ingemaakt. De vier coaches stonden achter hen aantekeningen te maken en dingen te bespreken. Neil hoorde door de wanden heen hoe het publiek uit zijn dak ging, maar de Trojans leken niets te merken van dat verraad.

Het eindsignaal klonk toen het dertien tegen negen stond voor de Foxes. Neil kwam struikelend tot stilstand en trok zijn helm van zijn hoofd om nog eens goed naar het scorebord te kijken zonder dat het beschermgaas zijn zicht belemmerde. Hoe vaak hij ook knipperde, de score bleef hetzelfde.

‘Is het voorbij?’ hijgde de verdediger die Neil had moeten tegenhouden. ‘Goddank.’

Neil keek Alvarez aan. Tot zijn stomme verbazing stond ze te lachen. Ze stak een hand naar hem uit toen ze door haar benen zakte. Neil ving haar net op tijd op en hees haar weer overeind. Ze ging tegen hem aan staan en worstelde met de bandjes van haar helm. Het duurde een tijdje voordat ze het opgaf omdat haar vingers te verdoofd waren.

‘Voelt doodgaan zo?’ vroeg ze aan Neil, en over haar schouder riep ze: ‘Schat, ik denk dat ik doodga. Heb ik nog benen? Ik kan niet omlaagkijken. Volgens mij heb ik geen benen meer. Volgens mij kan ik nooit meer lopen.’

‘Ja, hoor,’ zei Laila, die op hen afliep. ‘Je moet maar wat verzinnen, want je bent te zwaar voor mij. Ik kan je niet van het veld af dragen.’

‘Onaardig.’

Alvarez graaide nietsziend naar Laila’s schouder totdat Laila een arm om haar middel sloeg en haar van Neil lostrok. Alvarez lachte nog steeds, die half gestoorde te brede lach die Neil een beetje aan Lola en een beetje aan Nicky deed denken. Hij probeerde zich te herinneren of ze een klap tegen haar hoofd had gehad tijdens de wedstrijd, maar de Foxes hadden hun geweld binnen de perken gehouden. Dat was wel zo eerlijk tegenover het sportiefste team.

‘Dat was fantastisch,’ zei Alvarez. ‘Ik wil nog een keer. Volgend jaar misschien, als mijn benen weer zijn aangegroeid.’

‘Stel je niet zo aan,’ zei Laila.

‘Negeer haar maar,’ zei Alvarez tegen Neil. ‘Ze is gewoon zuur omdat ze negen doelpunten door heeft gelaten binnen drie kwartier. Ik weet niet waarom. Het is geen nieuw persoonlijk record of zo... ooo wacht, dat is het wél. Oei, dat doet vast een beetje pijn. Daar gaat je selectie.’

‘Bitch,’ zei Laila, zonder dat het gemeen klonk.

‘Eigen schuld, omdat je mij dik noemt,’ zei Alvarez. Ze keek om naar Neil en gebaarde naar iets achter hem. ‘Hé, volgens mij begint het feestje zonder jou. Ga er snel heen!’

Neil keek over zijn schouder en zag de Foxes staan juichen op de middenlijn. Hij draaide zich naar hen om, maar keek nog een keer om naar Alvarez en Laila. ‘Jullie team is angstaanjagend,’ zei hij, geïnspireerd door Alvarez’ enthousiaste eerlijkheid. ‘Volgende week juichen we voor jullie.’

Alvarez stak haar duim omhoog, waarna Neil naar zijn teamgenoten holde. Achter zich hoorde hij Alvarez vragen hoe iemand nog kon rennen na de ‘langste wedstrijd ter wereld’, maar hij dacht dat ze het aan Laila vroeg en wachtte niet op het antwoord. Danielle zag Neil aankomen, maakte zich los van de andere Foxes en rende op hem af. Zowat alle wervels in zijn wervelkolom kraakten door haar stevige omhelzing en ze liet niet meer los. Even later werden ze overspoeld door de rest van het team.

Het kostte hun de grootste moeite om voldoende te kalmeren om de handen van de tegenspelers te schudden. De hele line-up van de Trojans kwam het veld op. De negen die hadden gespeeld, konden nauwelijks op een rij blijven staan. De Foxes liepen naar hen toe. Jeremy had een vermoeide glimlach op zijn gezicht maar gaf hun enkel complimenten.

Alvarez’ partner in crime, die de hele avond Kevins schaduw had gespeeld, ging zitten toen hij ze zag aankomen, maar stak zijn hand wel omhoog om die van hen te schudden. Zodra Neil de laatste Trojan voorbij was, liep hij achter zijn teamgenoten aan het veld af. De tribunes waren al voor een derde leeg, hoewel Neil niet had gemerkt dat de studenten waren vertrokken.

Het kon hem niet schelen hoeveel harten ze vanavond hadden gebroken. Ze hadden USC verslagen. Als de Trojans volgende week van de

Ravens zouden verliezen, zouden ze eruit liggen. Maar de Foxes gingen naar de finale. Dat was het enige wat telde.

Omdat de Foxes vrijdagavond vrij hadden en de koude oorlog tussen Aaron en Andrew voorbij was, had het groepje van Andrew voor het eerst in maanden weer eens tijd om naar Columbia te gaan. Ze kwamen er echter laat aan, omdat Neil en Kevin de wedstrijd tussen USC en Edgar Allan eerst wilden uitkijken. De Trojans gingen tot het gaatje tegen de Ravens, maar het bleek niet genoeg. Ze verloren, zij het met het kleinst mogelijke verschil.

Jeremy vatte het goed op. In zijn interview na de wedstrijd toonde hij geen spijt over de gang van zaken. Hij ontweek elke gelegenheid om het vuile spel van de Ravens te noemen, maar ging wel gretig in op de opmerking dat de achterstand minimaal was.

‘Ja, we hebben echt bijna gewonnen, hè?’ zei Jeremy. ‘Ik denk niet dat iemand had verwacht dat we er zo dichtbij zouden komen. Het voelt heel anders nu Kevin en Jean niet meer bij hen in het veld staan.’

‘Het is de slechtste tijd van het jaar om geblesseerd te raken,’ beaamde de verslaggever.

Tetsuji had eerder die week aangekondigd dat Jean niet zou meedoen vanwege een verzwikte enkel. ‘Ik heb gehoord dat Jean ook niet genoeg hersteld zal zijn als de finale wordt gespeeld.’

‘Klopt, ik heb Jean van de week nog gesproken. Hij doet dit jaar niet meer mee, maar hij komt in de herfst terug. Alleen niet in het zwart.’ Jeremy grijnsde zijn brede grijns en wachtte niet op de vraag om uitleg. ‘Gisteren heeft hij ons de laatste papieren toegestuurd die we nodig hebben om het officieel te maken, dus ik mag het nu wel vertellen: zijn laatste jaar zal hij bij USC spelen.’

‘Even checken of ik je goed heb gehoord,’ zei de interviewer. ‘Jean Moreau verlaat Edgar Allan en maakt een transfer naar USC?’

‘We hebben zijn tenue vanmorgen besteld,’ zei Jeremy. ‘Hij moet deze zomer wel even in de zon gaan liggen, want hij ziet nu een beetje te bleek voor onze rood-gouden outfit.’ Hij lachte, alsof dit nieuwtje niet voor enorme ophef zou zorgen onder de diehard fans van Edgar Allan. ‘Helaas was zijn nummer al bezet, maar Jean zei dat hij openstaat voor ieder ander nummer. Hij mag straks zelf vertellen wat zijn nieuwe rugnummer wordt.’

‘Kun je ons vertellen waarom hij naar een ander team wil?’

‘Dat kan ik nu niet allemaal bespreken, want dat is niet aan mij, maar ik kan wel vertellen dat we heel blij zijn dat hij voor ons heeft gekozen. Ik denk dat we veel van elkaar kunnen leren. Volgend jaar wordt geweldig. Er zullen veel verschuivingen plaatsvinden in de ranglijsten. We moeten allemaal onze manier van spelen onder de loep gaan nemen.’

Nicky pakte de afstandsbediening en zette de tv uit. ‘Ik heb een theorie. Volgens mij zijn Jeremy en Renee stiekem broer en zus. Hoe zou het zijn als je die twee samenbrengt?’

‘Dan worden ze afgemaakt,’ zei Aaron, die als eerste opstond uit zijn zitzak. ‘Oorlog is lucratief: dat gezeik over wereldvrede wil niemand horen.’

Nicky trok een gezicht naar hem. ‘Dank je wel voor die vrolijke kijk op het leven.’

Ze liepen met z’n vijven naar de auto. Neil ging achterin zitten tussen Aaron en Nicky in. Andrew nam hen eerst mee naar Sweetie’s voor een ijsje. Nicky en Aaron waren druk in gesprek over de nieuwe kamerverdeling van het komende jaar en leken niet te merken dat Andrew de saladebar en de schaal met crackers voorbijliep. Pas toen ze alles ophadden en

Aaron ging betalen, hadden ze het allebei door. Aaron tilde alle servetjes op de tafel op, op zoek naar cracker dust. Fronsend keek hij Andrew aan.

‘Hoeveel?’

Andrew had de hele avond al tegen niemand gesproken, maar nu keek hij eindelijk naar zijn broer in plaats van de muur tegenover hem. ‘Nul.’

‘Nul,’ zei Aaron hem na, alsof hij dat cijfer niet kende. ‘Hoe bedoel je, nul?’

‘Nemen we niets?’ vroeg Nicky stomverbaasd.

Andrew negeerde hem, want hij had geen zin om zichzelf te herhalen.

Nicky en Aaron keken elkaar een tijdlang aan, de een verward, de ander ongelovig. Andrew bleef niet wachten tot ze begrepen hoe het zat. Hij gleeed van de bank en liep naar de deur. Neil en Kevin volgden hem op de voet. Pas bij de auto haalden de neven hen in. Het ritje van Sweetie’s naar Eden’s Twilight verliep in stilte, en Andrew zette de rest zoals gewoonlijk op de stoep af. Kevin ging de parkeerkaart voor hem halen, terwijl de uitsmijters Nicky en Aaron enthousiast verwelkomden. Ze gingen naar binnen om alvast een tafeltje te zoeken terwijl Andrew de auto wegzette.

Alle tafeltjes waren bezet, maar er was nog net genoeg ruimte voor één persoon aan de bar. Nicky pikte de kruk in en zwaaide toen hij Rolands aandacht had.

Roland kwam zo snel als hij kon.

‘Dat is lang geleden,’ zei hij, en hij voegde eraan toe: ‘Alwéér. Jullie bezoeken worden steeds schaarser.’

‘Het is een gestoord seizoen,’ zei Nicky.

‘Dat heb ik gehoord, ja,’ zei Roland, waarbij hij langs Nicky naar Neil keek. ‘Hoe is-ie?’

‘Prima,’ antwoordde Neil.

Roland leek nog iets anders te willen zeggen, maar na een blik van Nicky naar Aaron schudde hij zijn hoofd en begon met het mixen van hun drankjes. Ondertussen vertelde Nicky hem verhalen over hun voorjaarsvakantie. Er was te veel lawaai in de club om Andrew te horen aankomen, maar ineens werd hij door de menigte tegen Neils zij aan gedrukt. Roland keek van Andrew naar Neil en terug met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. Het drong ineens tot Neil door dat Roland zocht naar een teken dat het goed zat tussen hen na wat hij zich in januari had laten ontvallen.

Nicky had het meteen door wanneer hij werd genegeerd, en hij snapte ook onmiddellijk waarom Roland zo keek. Hij onderbrak zijn eigen verhaal door te zeggen: ‘Waag het niet om te zeggen dat jij eerder van hen wist dan ik! O mijn god,’ zei hij toen Roland hem schuld bewust aankeek. ‘O mijn god, je wist het. Hóé dan? Wij zijn er net een paar weken geleden achter gekomen. Hoelang weet jij al dat Andrew gay is?’

‘Zijn zij nu een item?’ vroeg Roland in plaats van antwoord te geven. Zijn glimlach was terug, breed en tevreden, en hij stopte met het vullen van hun dienblad om eerst een paar shotjes in te schenken. Optimistisch als hij was, schonk hij er ook een voor Neil in. Nicky deelde de glaasjes uit en na een korte aarzeling nam Neil het zijne aan. Roland tilde zijn eigen glaasje op en hield het omhoog om te toosten. ‘Daar drink ik op. Het werd verdomme tijd.’

‘Het is niet iets om trots op te zijn,’ zei Aaron.

‘*Hater*,’ reageerde Nicky, terwijl hij zich half omdraaide om te zien of Neil zijn glaasje niet stiekem aan Andrew gaf. Ze sloegen de shotjes tegelijk achterover en Roland verzamelde de lege glaasjes. Nicky wees naar Roland, die weer bezig ging met het mixen van de drankjes. ‘Ik heb heus wel gemerkt dat je mijn vraag ontweek, hoor. Niets ontgaat mij. En wat bedoelde je met “het werd verdomme tijd”?’

‘Vraag dat maar aan Andrew,’ antwoordde Roland.

‘Antwoorden lospeuteren bij deze twee is net zo moeilijk als een steen laten bloeden,’ zei Nicky. ‘Het is onmogelijk en als ik het nog harder probeer, breken mijn vingers. Hoe wist hij het? Is jouw gaydar geavanceerder dan de mijne of...’ En toen viel Nicky’s mond open. ‘Wacht. Nee. Dat meen je niet! Jullie twee...?’

‘Hou op,’ onderbrak Aaron hem. ‘Niet doen. Ik wil het niet horen. Ik wil er niet aan denken. Ik wil drinken en doen alsof ik jullie allemaal niet ken.’

‘Ik dacht dat we vrienden waren,’ zei Nicky tegen Roland. ‘Waarom heb je me niets verteld?’

‘Ik ben een barkeeper,’ zei Roland. ‘Ik deel wel shotjes uit, maar geen geheimen. Eén slecht getimedede uitzondering daargelaten,’ corrigeerde hij zichzelf met een grimas naar een onbewogen Andrew. ‘Sorry daarvoor, trouwens. Ik had niet voor mijn beurt moeten spreken.’

‘Wij gaan nú vechten, Roland. Jij en ik,’ zei Nicky verontwaardigd. ‘Of je kunt mijn vriendschap vanavond terugverdienen met genoeg gratis drankjes. Kom, Aaron. Misschien is er inmiddels een tafeltje vrij.’

Kevin liep met hen mee, waarschijnlijk omdat hij geen zin had in dit gesprek. Andrew nam de kruk in, zodat niemand tussen hem en zijn drankjes kon komen, en Neil stond zo dicht mogelijk tegen zijn rug aan. Roland verdeelde de inhoud van een shaker over twee hoge glazen en schonk daarna nog twee glazen mineraalwater voor Neil in. Hij spoelde de shaker om in de wasbak en schoof het overvolle dienblad naar Andrew toe.

‘Over die gevoerde handboeien gesproken,’ zei Roland. Hij lachte toen hij Andrews blik zag.

Zodra Roland wegdook om andere klanten te helpen, begon Andrew

hun drankjes te herschikken in een ondoorgroendelijke nieuwe volgorde. Toen hij daarmee klaar was, was Nicky nog steeds niet terug, dus pakte Andrew het dichtstbijzijnde glas.

Neil keek naar hem en dacht dat hij het geen enkel probleem zou vinden als ze de hele avond op een tafeltje moesten wachten. De klok tikte nog steeds door, maar zijn dagen waren niet meer geteld. Hij had nu alle tijd van de wereld en dat bezorgde hem een gevoel in zijn onderbuik dat sterker was dan iedere whisky.

mdat USC beide wedstrijden in de halve finale had verloren, werd de derde halvefinalewedstrijd door de ERC geschrapt. Het had geen zin om de Foxes en de Ravens nog tegen elkaar te laten spelen als ze zich allebei al hadden geplaatst voor de finale. De twee teams kregen een week vrij om uit te rusten, op te laden en de hongerige pers af te weren.

De Foxes klonken zelfverzekerd wanneer ze een microfoon of camera voor hun neus kregen, en dat was niet altijd gespeeld. Hun allesverte-rende haat jegens Riko hielp hen hun zenuwen in bedwang te houden. De Ravens hadden niet veel over de Foxes te zeggen, maar dat was waar-schijnlijk omdat ze zich meer bezighielden met de gevolgen van Jeans onverwachte transfer. Jean was inmiddels de meest gezochte speler van de hele divisie, maar hij weigerde met de pers te praten of bekend te maken waar hij was. Dat was niet gunstig voor de Ravens, zo vlak na Kevins onthullende interview. De geruchten en speculaties liepen zo langzamerhand de spuigaten uit.

Op maandagmiddag vertelde Wymack aan zijn team dat de laat-ste wedstrijd zou worden gespeeld in Castle Evermore. Dat was slecht

nieuws, maar geen verrassing. Het stadion deed immers ook dienst als thuishaven voor het nationale team en was daarom anderhalf keer zo groot als dat van Palmetto State. Ze hadden zo veel mogelijk ruimte nodig voor publiek. Wymack vond het nog steeds niet groot genoeg voor een wedstrijd van dit formaat, maar in South Carolina was hoe dan ook geen ruimte om het publiek voor een finalewedstrijd te herbergen.

Na die aankondiging liet Wymack een klembord rondgaan. Edgar Allan had pal achter de spelersbank van de tegenstander een vak beschikbaar gesteld voor 'vrienden en familie'. Er waren achttien stoelen die ze moesten verdelen. Wymack wilde een lijst met namen, zodat hij de plaatsen zo snel mogelijk kon reserveren en aan de slag kon met de voorbereidingen voor het vervoer van het vliegveld naar Edgar Allan.

Achttien stoelen klonk niet als veel, maar de negen Foxes kregen ze niet eens vol. In Andrews groepje had niemand er belangstelling voor en ook Allison gaf het klembord meteen door aan de volgende. Renee wilde een stoel voor haar pleegmoeder en doneerde de tweede stoel aan Matt zodat zijn vader zijn huidige vriendin kon meebrengen. Danielle kreeg het klembord als laatste in handen, waardoor ze meteen kon zien hoeveel plekken ze kon inpikken. Een aantal van haar 'podiumzussen' had inmiddels een rustige baan, maar er waren er nog een paar die waarschijnlijk geen vrij konden krijgen op een vrijdagavond.

Die avond kwamen Nicky en Aaron onuitgenodigd naar de avondtraining. Neil verwachtte eigenlijk dat Kevin ze zou wegsturen onder het mom van 'dit heeft nu geen zin meer', maar hij zette ze onmiddellijk aan het werk. Op woensdag kwamen ook de ouderejaars mee. Anderhalve week was niet genoeg om iedereen de Ravens-oefeningen te leren, maar Kevin deed zijn best.

Overdag was hij nog steeds niet geliefd door zijn gemene en sarcastische

opmerkingen over de vaardigheden van zijn teamgenoten, maar 's avonds volgden ze zwijgend en vastberaden zijn bevelen op. Het viel Matt als eerste op dat hij 's avonds linkshandig speelde, omdat hij degene was die als verdediger tegenover hem stond in de oefenpotjes. Dit geheime wapen gaf de Foxes nieuwe moed.

Nu alle Foxes 's avonds meegingen, werd het voor Neil moeilijk om Andrew daarna apart te nemen, omdat het dan opviel dat ze niet meteen naar bed gingen. Nu ze in dezelfde suite woonden, was het slechts een klein beetje gemakkelijker geworden om Andrew voor zich alleen te hebben tussen de colleges door. De trainingen duurden zo lang dat ze vaak overlaptten met hun colleges. Als Nicky zich er niet mee had bemoeid, zou het helemaal onmogelijk zijn geweest. Nicky bracht bijna al zijn vrije uren door in de kamers van de andere Foxes en als het even kon, sleurde hij Kevin ook mee. Hierdoor moest Andrew kiezen tussen Neil en zijn eigen behoefte aan controle. Soms won Neil; op andere momenten ging Andrew boos op zoek naar de andere twee toen hij doorhad wat er aan de hand was.

De week daarop was moeilijk om door te komen. Deels omdat het de laatste week met colleges was. Op vrijdagavond zouden de Foxes tegen de Ravens spelen en de maandag daarop begon de tentamenweek. Drie van Neils docenten hadden de lessen vrijwillig gemaakt, zodat de studenten konden kiezen tussen herhaling en proeftentamens of zelfstudie. Neil probeerde naar het eerste college te gaan, maar vertrok halverwege. Hij was van plan een plekje in de bibliotheek te zoeken, maar op de een of andere manier kwam hij in Foxhole Court terecht.

Wymack keek niet verbaasd toen hij hem daar zag, maar hij liet Neil wel beloven dat hij al zijn tentamens zou halen voordat hij hem zijn video's van oude wedstrijden leende. De volgende ochtend nam Neil niet

eens de moeite om naar college te gaan. Tussen het kijken naar wedstrijden door ging hij hardlopen en deed hij keiharde oefeningen. 's Ochtends rende hij de trap in het stadion op en af zodat zijn benen konden herstellen van de training van de avond ervoor. Hij dwong zichzelf steeds sneller te gaan, ook al wist hij dat het niets uitmaakte.

De Ravens waren als bliksemschichten op het veld; ze droegen de bal zelden langer dan een paar passen met zich mee, omdat ze de kunst van de onmogelijke passes feilloos beheersten. Met hun trucjes hadden ze de Foxes vorig jaar oktober al een keer ingemaakt. Kevin had Neil maandenlang getraind om ook zo te leren spelen, maar als de verdedigers van de Foxes de tegenspeler niet konden tegenhouden, maakte het niet uit dat Neil en Kevin in staat waren om te scoren. De achterstand zou steeds groter worden. Elke wedstrijd die Neil keek, werd hij meer en meer doordrongen van dat feit, totdat hij er zelfs misselijk van werd.

Aaron en Andrew zegden hun afspraak met Betsy Dobson op woensdag af om mee te komen trainen, maar Kevin sloeg de training van donderdagavond over. Hij had daar niet echt een verklaring voor, afgezien van: 'Ik moet iets regelen.' Hij gaf Neil de leiding over de training. De anderen zeggen wat ze moesten doen bleek precies zo vervelend als Neil had verwacht, maar hij had geen keus: over twee dagen hadden ze een wedstrijd en Neil was naast Kevin de enige die alle trucjes van de Ravens kende. Hij werkte alle oefeningen af, wetend dat zijn teamgenoten ze nooit zo snel onder de knie zouden krijgen, maar zo wisten ze in ieder geval wel waartoe hun tegenstander in staat was. Ze stelden veel vragen en protesteerden niet. Naderhand fluisterde Danielle in Neils oor: 'Goed gedaan, aanvoerder.'

Ze vertrokken die avond pas na enen, maar toen ze bij Fox Tower aankwamen waren Neils zenuwen zijn vermoeidheid toch de baas. Hij stond

bij zijn bureau terwijl de anderen zich klaarmaakten om naar bed te gaan en staaarde naar zijn studieboeken zonder ze te zien. Hij bladerde halfslachtig door een schrift en duwde daarna alles weg. Het liefst ging hij een eind hardlopen, maar hij wist ook dat hij zijn lichaam rust moest gunnen na de lange training en begon daarom te ijsberen door de kamer. Hij wilde echter niet dat de anderen merkten dat hij zenuwachtig was. Twijfel zou alles waar ze zo hard voor hadden gewerkt weer ongedaan kunnen maken.

Nicky kwam de woonkamer binnen. ‘Hé. Alles oké?’

‘Prima,’ zei Neil. ‘Ik denk na.’

Nicky zei verder niets, maar het duurde wel een minuut voordat hij zich omdraaide en wegliep. Nicky deed de deur van de slaapkamer dicht om het licht uit de woonkamer buiten te sluiten.

Neil bleef bewegingsloos staan tot het stil was in de slaapkamer. Daarna ging hij aan zijn bureau zitten en staaarde naar de muur. Toen zijn rondrennende gedachten eindelijk vertraagden tot een vermoeide sluipgang, stond hij op om naar bed te gaan. Op weg naar de slaapkamer hoorde hij de voordeur opengaan.

Kevin kwam binnen in een walm van alcohol die op afstand was te ruiken. Neil vergat de geur echter zodra hij het verband op Kevins gezicht zag. Het was onwerkelijk, bijna niet te geloven. Neil staaarde hem aan.

Kevin duwde de deur achter zich dicht en leunde ertegenaan. Hij viel bijna, kon zichzelf nog net op tijd overeind houden. Met lodderige ogen keek hij Neil aan. Meer kon hij niet, leek het, dus liep Neil op hem af. Kevin maakte een zwak gebaar.

Neil maakte een hoekje van de tape los en trok het verband van Kevins gezicht.

Het voelde een beetje als vallen en vliegen tegelijk; het was alsof Neils

maag een sprongetje maakte voordat de adrenaline door zijn aderen begon te jagen. Sinds zijn eerste dag onder de wrede voorgedij van de Moriyama's droeg Kevin al een twee op zijn gezicht. De eerste jaren hadden Riko en Kevin de cijfers keer op keer met watervaste stift op hun wang geschreven, maar zodra ze oud genoeg waren, hadden ze de cijfers laten tatoeëren. Nu was het cijfer verdwenen onder een gitzwarte afbeelding van een schaakstuk. Neil wist niet veel over schaken, maar hij wist wel dat dit niet de koning was.

‘Je hebt het gedaan,’ zei Neil, te verbaasd om iets anders te zeggen.

‘Laat Riko de koning maar zijn,’ zei Kevin met die overdreven articulatie van iemand die ladderzat is. ‘De meest begeerde, de meest beschermde. Hij is bereid om alle schaakstukken op te offeren om zijn troon te behouden. Whatever. En ik?’ Kevin maakte een gebaar naar zichzelf, maar hij was te dronken om zijn hand hoger op te tillen dan zijn heupen. ‘Ik word het dodelijkste schaakstuk op het bord.’

‘De koningin,’ zei Andrew, ergens achter Neil. Neil had hem niet uit bed horen komen, maar hij was natuurlijk wakker geworden van de voordeur. Nu hij geen pillen meer slikte, sliep hij net zo licht als Neil, misschien nog wel lichter omdat Andrew erop bedacht was dat er mensen onuitgenodigd zijn slaapkamer binnenkwamen. Neil keek naar hem om. Andrew bestudeerde Kevins gezicht. Hij liep door de kamer, ging naast Neil staan en pakte Kevins kin vast. Hij draaide zijn hoofd om de nieuwe tatoeage te bekijken. ‘Hij wordt woest.’

‘Fok hem,’ zei Kevin. Hij gleed een stukje omlaag tegen de deur. ‘Fok ze allemaal. Kwaad blijven is tijdverspilling. Zij moeten in hun broek schijten.’

‘De hel kent geen grotere woede,’ citeerde Andrew.

Kevin maakte een zwak gebaar naar Neil, dus drukte Neil het verband

weer over de gezwollen, rode huid. Hij liet zijn hand langs zijn zij vallen en balde zijn vuist om het opgewonden trillen te verbergen, hoewel hij betwijfelde of Kevin en Andrew het opmerkten. Ze hadden het te druk met elkaar aankijken totdat Andrew eindelijk langzaam en kil glimlachte.

Het was de eerste glimlach sinds hij was afgekickt. Neil kon zijn ogen niet van hem afhouden.

‘Nu wordt het leuk,’ zei Andrew.

‘Eindelijk,’ zei Kevin, deels vermoeid en deels geërgerd.

Ze moesten Kevin met z'n tweeën naar de slaapkamer slepen. Daar was het de vraag of hij het laddertje naar zijn hoogslaper nog op kon komen, maar op de een of andere manier slaagde hij daarin. Hij viel onmiddellijk in slaap.

Neil was weer helemaal opgeladen. Hij staaarde naar Kevins hoogslaper, onvast op zijn benen, te opgewonden om stil te blijven staan. Het duister had moeten verhullen hoe nerveus hij was, maar Andrew liet zich niet voor de gek houden. Hij liep de kamer uit en porde Neil onderweg in zijn schouder. Neil rukte zijn blik los van de bewusteloze Kevin en liep achter hem aan.

Buiten de slaapkamer drukte Andrew hem hardhandig tegen de muur en begon hem wild te zoenen. ‘Junkie.’

‘Ik wacht daar al sinds juni op,’ zei Neil. ‘En jij nog langer.’

Andrew ontkende het niet.

Toen ze eindelijk naar bed gingen werd het al bijna licht, maar Neil zou tijdens de busrit naar het noorden de verloren slaap inhalen. Hij nestelde zich onder zijn dekens en droomde dat Evermore ten val werd gebracht.

Een uur voor aanvang van de wedstrijd stond de hele parkeerplaats van Edgar Allan vol. Het stadionterrein krioelde van de fans in het zwart.

Flitsen van camera's en potige mannen in pakken gaven aan dat er beroemdheden arriveerden. Overal waar Neil keek zag hij politie en er was een groot gebied afgezet voor de busjes van de media.

Neil keek naar zijn teamgenoten. Nicky trommelde met zijn vingers op zijn heupen terwijl hij alles aanschouwde. Aaron stond naast Katelyn. Zijn witte knokkels gaven aan hoe stevig hij haar hand vasthield. Andrew leek niet onder de indruk van het gekkenhuis waarin ze waren beland. Met een kalme blik scande hij de menigte op eventuele dreigingen. Renee frunnikte aan het kruisje om haar hals, haar blik op oneindig alsof ze stond te bidden. Danielle en Matt stonden arm in arm achter haar als twee steunpilaren, klaar voor het gevecht. Het snelle tik-tik-tik van Allison's hak op het asfalt verraadde haar ongemak, maar ze keek geringschattend om zich heen.

Naast Neil stond Kevin, de onaantastbare. Zodra ze in de bus waren gestapt had Kevin zijn tatoeage laten zien. Het team werd daardoor zo opgetogen dat Neil niet goed had kunnen slapen, maar hij kon het hun niet kwalijk nemen.

Wymacks reactie was een kort, gespannen glimlachje geweest, waaruit bleek dat hij er al vanaf wist voor alle anderen. Neil dacht aan de tribal tatoeages op Wymacks armen en vroeg zich af of Wymack zijn eigen tatoeëerder had ingehuurd voor Kevin. Het zou in ieder geval verklaren hoe Kevin de vorige avond terug was gekomen naar Fox Tower terwijl hij amper op zijn benen kon staan.

Neil wist niet wat de druppel was geweest waardoor Kevin in actie was gekomen, maar blijkbaar was het geen dronkenmansactie geweest. Het was een bewuste daad: Kevin kon nu niet meer terug. Hij keek naar Castle Evermore alsof het de zoveelste waardeloze tussenstop was onderweg naar zijn roem.

Neil wist niet of die vastberadenheid oprecht was of aangedreven werd door pure wilskracht, net zomin als hij wist hoeveel van die minachting een façade was voor de pers. Hij had het gevoel dat Kevins uitdagende houding minstens negentig procent oprecht was en dat was genoeg om zijn eigen zenuwen in bedwang te houden.

Twee vrouwen kwamen de Vixens halen. Vier beveiligers begeleidden de Foxes van de bus naar het stadion, en nog eens zes stonden op wacht langs die korte route. Het was misschien een beetje overdreven, maar het bestuur van Edgar Allan wilde geen enkel risico lopen. Camera's flitsten toen de Foxes voorbijliepen. Het was slechts een kwestie van tijd voordat iemand opmerkte dat Kevins tatoeage was veranderd.

Een ongelovige uitroep richtte alle aandacht op Kevins gezicht en plotseling waren tien beveiligers niet meer genoeg. Er klonk boegeroep van alle kanten toen het nieuws zich verspreidde door de menigte, maar dwars door die gemene afkeer heen werd er hier en daar 'Koningin!' geroepen. Met een hooghartige uitdrukking op zijn gezicht liet Kevin het allemaal over zich heen komen.

Voor Neil was het de eerste keer dat hij in de kleedkamer voor het bezoekende team van Evermore kwam. Kevin had hen er onderweg al voor gewaarschuwd, maar die woorden waren niet genoeg geweest om Neil voor te bereiden op het gevoel dat hij een tombe betrad. De kleedkamer was twee keer zo groot als die van de Foxes, maar hij leek honderd keer kleiner. Er hing niets aan de muren en alles, van de vloer tot het plafond, was gitzwart. Het had meteen effect op de Foxes. Ze verspreidden zich snel door de ruimte, gooiden hun feloranje tassen in alle hoeken om de bedrukkende illusie te verbreken.

'Edgar Allan heet de tegenstanders van vanavond welkom,' zei een van de beveiligers toen het team eindelijk stilstond. 'Het stadion is

uitverkocht, evenals de torens. Hooggeplaatsten van de staat en de school zitten in Noord, profspelers in Zuid en de ERC in West. We hebben bezoek van twaalf vertegenwoordigers van de grote clubs en zes van professionele teams. Zij mogen niet worden benaderd, tenzij je daartoe wordt uitgenodigd door iemand van mijn staf.' Hij wachtte even om te zien of iedereen hem had begrepen. 'Jullie mogen het komende halfuur gebruikmaken van de baan om het veld, daarna komen de Ravens aan de thuiszijde binnen en mogen jullie alleen nog op jullie helft van het stadion blijven. Zijn er vragen?'

Nicky stak zijn hand op. 'Ja. Wie zitten er in de Oosttoren?'

'Oost is gereserveerd voor gasten en businesspartners van Moriyama,' zei Kevin.

De beveiliging knikte instemmend, keek om zich heen of er nog meer vragen waren en vertrok toen.

'Nou,' zei Danielle toen de deur achter hem dichtviel. 'Dit is het moment waarop we hebben gewacht.'

'*Let's go!*' zei Matt.

Ze lieten hun spullen achter en vertrokken naar de baan om het veld. Buiten het stadion had het ernaar uitgezien dat er helemaal geen fans van de Foxes waren, maar in het stadion zaten hier en daar plukjes studenten in verschillende kleuren oranje. De Foxes zwaaiden naar ieder vriendelijk gezicht dat ze zagen. Ze werden toegejuicht en er werd enthousiast met vuisten gezwaaid. De Ravens-fans lieten dat niet op zich zitten, sprongen snel overeind en begonnen luid boe te roepen.

Halverwege elk vak stond een fan in rood-zwarte strepen. Een voor een staken die hun vuist in de lucht. Zelfs degene die het dichtstbij stond, was te ver weg om te kunnen zien wat ze in haar hand had, maar Neil dacht dat het een soort fietsbel was. Daar snapte hij niets van, totdat het hele

vak, van de grond tot aan het dak, als één man overeind sprong. Toen ze neerkwamen sprong het volgende vak op. Als een daverende golf ging het zo het hele stadion rond. Het was een oorverdovend kabaal en het raakte Neil meer dan hij wilde toegeven. De fans in de gestreepte outfit staken hun armen weer omhoog en de golf maakte een tweede ronde.

‘Jezus,’ zei Nicky, nauwelijks hoorbaar, ook al stond hij pal achter Neil. ‘Ik denk niet dat ik... Erik!’

Nicky sprong langs Neil en rende naar de tribune. Op de eerste rij zat nog niemand en aan het uiteinde stond een beveiligiger die het kaartje van een man controleerde.

Hoe Erik Klose Nicky kon horen met al die herrie om hen heen snapte Neil niet, maar Erik wendde zich meteen af van de beveiligiger en leunde over het dranghek om Nicky stevig te omhelzen. Nicky hing aan hem alsof het jaren geleden was dat ze elkaar hadden gezien. Hij trok zich niets aan van de aandacht die ze trokken.

De rest van de gasten van de Foxes kwamen niet veel later aan. Wymack had het vervoer vanaf de airport voor hen geregeld. Hij gaf zijn team even vrijaf, omdat hij wist hoezeer ze het nu nodig hadden om een paar vriendelijke gezichten te zien. Allison had niemand uitgenodigd maar liep toch met de ouderejaars mee naar de tribune. Aaron ging naar de Vixens toe om met Katelyn te praten. Neil bleef achter met Andrew en Kevin. Gedrieën keken ze toe.

Vier ‘zussen’ van Danielle waren gekomen. Ze droegen witte zomerjurken waar ze letters op hadden genaaid, waardoor drie van hen het woord ‘fox’ vormden en op de vierde jurk stond een pootafdruk, waarvan één voetkussentje al begon los te laten. Eerst verpletterden ze Danielle zowat in een *group hug* en daarna hielden ze haar op een armlengte afstand om haar te bewonderen. Ook Allison werd door hen omarmd. Uit hun

vertrouwde omgang met elkaar en het ontspannen gelach bleek dat ze elkaar al vaker hadden ontmoet.

Stephanie Walker had de stoel naast de zussen. Ze hield Renee lang en stevig vast. Matts ouders zaten naast haar. De vlecht van zijn moeder was oranje geverfd en ze droeg een feloranje overall. Matt had het zo vaak over zijn moeder dat Neil wist hoe dol hij op haar was. Toch verbaasde het hem nog steeds een beetje dat die liefde zo schaamteloos werd beantwoord. Randy Boyd grijnsde met een bezetenheid die Neil aan Danielle deed denken en ze speelde met de pieken haar op Matts hoofd. Matts vader was iets gereserveerder, maar hij sloeg Matt met een vriendelijke glimlach op zijn schouder. De vrouw die hij had meegebracht, leek amper ouder dan Matt, en zij en Matt begroetten elkaar niet.

Betsy Dobson kwam als laatste aanlopen. Andrew had geen kaartje voor haar gereserveerd, dus Neil nam aan dat ze was uitgenodigd door Wymack en Abby. Andrew leek echter totaal niet verbaasd om haar te zien en liep naar haar toe zodra ze zat. Ze glimlachte naar hem en gebaarde om zich heen. Neil kon niet horen wat ze zei maar nam aan dat ze een van haar gewoonlijke overbodige opmerkingen maakte. Neil wendde zijn blik af voordat ze hem kon aankijken en richtte zich weer op het publiek.

‘Jullie twee kunnen op z’n minst even gedag zeggen,’ zei Wymack een beetje gepikeerd.

‘Waarom zouden we,’ zei Kevin. ‘Ze vormen alleen maar afleiding.’

‘Dat heet supporten. Zoek maar eens op.’

‘Thea kijkt vanavond mee vanuit Zuid,’ zei Kevin. Zijn blik ging naar de hoge vipbox. Die was te ver weg en te hoog om gezichten te kunnen herkennen, maar er stond een groepje mensen voor de glazen wand. Er ging een rilling door Neils lijf bij het idee dat het nationale team naar hun wedstrijd zou kijken.

Kevin keek weer naar Wymack en zei: 'En mijn vader komt naar al mijn wedstrijden. Dat is genoeg.'

Abby, die aan de andere kant van Wymack stond, kreeg een zachte blik in haar ogen. Wymack beet een paar keer op zijn kiezen voordat hij op vlakke toon zei: 'Je moeder zou ook trots op je zijn.'

'Niet alleen op mij,' zei Kevin, zeldzaam menslievend.

Het werd allemaal iets te persoonlijk, of misschien was die steek in Neils borstkas een vlaag eenzaamheid en verdriet. Hij liep weg en ging naar zijn andere teamgenoten. Erik had een stevige handdruk en een brede glimlach, en Neil haalde de zussen vrijwel meteen nadat ze zich hadden voorgesteld door elkaar. Stephanies geduldige glimlach was al even verwarrend als Renees vredige uitstraling ooit was geweest, en Neil vermoedde dat er bij Randy een paar organen scheurden tijdens de stevige omhelzing die ze hem gaf. Matts vader sloeg een eenvoudige begroeting over om Neil meteen te vertellen over een plastisch chirurg die hij kende als Neil iets aan zijn gezicht wilde laten doen.

'Pap!' zei Matt geschrokken. 'Wtf?'

'Neil Josten,' zei een beveiliging. 'Stuart Hatford wil je graag spreken.'

Neil liep met de beveiliging mee naar de baan om het veld. Er zat een wand tussen de baan en de tribune en Stuart stond met zijn armen over elkaar aan de andere kant van die wand. Hij knikte naar de beveiliging om hem weg te sturen en keek toen eens goed naar zijn neef.

'Ik had gedacht dat jij al wel weer in Engeland zou zijn,' zei Neil.

'Ik reis heen en weer,' zei Stuart. 'Ik wilde je al eerder komen opzoeken, maar hij zei dat we geen contact mochten hebben voordat hij een beslissing had genomen.'

Neil hoefde niet te vragen wie Stuart met 'hij' bedoelde.

Stuart wachtte tot Neil knikte voordat hij verderging. 'De dood van

je vader heeft een leegte achtergelaten die niet gemakkelijk kan worden ingevuld. Kleine baas maakt schoon schip en ontslaat mensen van Californië tot South Carolina. Politieagenten, artsen, mollen... van alles. Als er ook maar een vermoeden bestaat dat ze een risico voor hem vormen, moeten ze weg. Interessante materie, de hervorming van een imperium. En bloederig ook.'

'Had hij ook mensen in South Carolina?' vroeg Neil. Zodra hij het zei sloeg zijn hart over. 'Wacht even. Artsen? Psychiaters ook? Heb je namen?'

'Ik hou me niet bezig met de details, tenzij ze in verband staan met mijzelf,' zei Stuart. 'Heb je iemand in het bijzonder op het oog?'

'Een psychiater in Columbia. Proust. Werkte in Easthaven, liet zich omkopen en gebruiken door de verkeerde broer. Ik heb de... kleine baas,' zei Neil na een korte aarzeling, 'over hem verteld.'

'Ik zal ernaar kijken,' zei Stuart. Hij keek nonchalant om zich heen en zei toen: 'Je weet toch dat ze je nog steeds in de gaten houden, hè? Ze wachten tot je een fout maakt of tot iemand zo stom is om te happen. Je bent zowel het aas als de mol. Wees slim, oké? Je wilde dit zelf, en ik kan je niet meer beschermen als het misgaat.'

'Ik zal voorzichtig zijn,' zei Neil. 'Dank je wel.'

'Kop op,' zei Stuart, die zelf rechtop ging staan. 'Blik vooruit. Kleine baas is er vanavond ook. Zorg dat hij geen spijt krijgt van zijn investering.'

Neil was niet zo dom om naar de Oosttoren te kijken. Hij knikte alleen en keek Stuart na toen hij in de menigte verdween. Daarna holde hij terug naar Wymack en besloot dat het beter was om niet aan Kevin te vertellen wie er vanavond naar hen keek.

Wymack gaf zijn team nog een minuutje om met hun gasten te praten en leidde hen daarna terug naar de kleedkamer. Ze verkleedden zich zo

snel ze konden, opgepept door het enthousiasme van hun gasten, en gingen daarna rondjes rennen om het veld tot de Ravens verschenen.

Neil vond het publiek tot dat moment al luidruchtig, maar het was niets vergeleken met het lawaai dat klonk toen het thuisteam het veld op kwam. De Foxes trokken zich terug in de kleedkamer om te stretchen en om hun trommelvliezen te sparen. Ze namen de tijd om de rest van hun uitrusting aan te trekken en ontmoetten elkaar in de centrale ruimte. Wymack gaf ze een momentje om tot rust te komen, voordat hij ze opnieuw de baan op stuurde.

De scheidsrechters waren verdeeld tussen Thuis en Uit en stonden bij de deuren naar het veld te wachten om de teams binnen te laten. De Ravens vormden aan de overkant een ellenlange stroom van zwarte spelerstenues. Neil probeerde ze niet aan te gapen. De warming-up voelde te kort; het ene moment stond Neil in de rij en het volgende moment werden hun namen al omgeroepen en moesten ze het veld op.

Orange Notes, de band van Palmetto State, had op een gegeven moment hun plekje gevonden en toeterde hun strijdlid trots het stadion in. De omroeper wachtte tot de laatste noot wegstierf voordat hij de namen van de Ravens opsomde. Het strijdlid van Edgar Allan klonk even venijnig als altijd en de drums trommelden nog lang door nadat de rest van de band was gestopt. Het publiek stampte mee tot het hele stadion een sidderende, boze massa leek. Neil wist niet of het door de trillingen van het publiek kwam of door zijn eigen wilde hartslag, maar zijn keel kneep dicht.

Danielle liep op Riko af om een munt op te gooien en won de eerste service. Het publiek ging nog steeds tekeer. Wymack had nog een paar minuten voordat ze hun plaatsen op het veld moesten innemen, dus verzamelde hij zijn kleine team binnen gehoorsafstand.

‘Ik ben niet goed in dit soort peptalks, maar Abby heeft gedreigd me op een gruwelijke manier te vermoorden als ik vanavond niet even mijn best zou doen. Na een uur lang hard brainstormen heb ik het volgende bedacht. Ik heb het niet geoeffend, dus jullie moeten maar doen alsof het een gepolijste, opbeurende speech is, oké?’

Hij keek om zich heen, hield van elke speler even de blik vast. ‘Ik wil dat jullie je ogen dichtdoen en denken aan waarom jullie hier vanavond zijn. En zeg niet “wraak”, want die hebben jullie al genomen door het tot hier te schoppen.

Het gaat niet meer om Riko,’ zei Wymack. ‘Het gaat niet om de Ravens. Het gaat om jullie. Dit gaat om alles wat het jullie heeft gekost om zover te komen en iedereen die moest lachen toen je je grote dromen vertelde. Jullie zijn hier vanavond omdat jullie weigerden op te geven en weigerden toe te geven. Jullie zijn nu op de plek waar niemand jullie had verwacht, maar niemand kan nu nog zeggen dat jullie het niet hebben verdiend om deze wedstrijd te spelen.

Alle ogen zijn op jullie gericht. Het moment is aangebroken om te laten zien wat jullie kunnen. Twijfel niet, aarzel niet, maak geen fouten. Dit is jullie avond. Dit is jullie wedstrijd. Dit is jullie moment. Grijp het met beide handen aan. Geef alles. Vecht tot je erbij neervalt. Win omdat je niet kunt verliezen. De koning heeft lang genoeg geregeerd... het wordt tijd dat we zijn kasteel neerhalen.’

Er klonk een zoemer. Wymack klapte in zijn handen. ‘Let’s go!’

‘Foxes!’ brulden ze allemaal tegelijk, waarna ze naar de deur liepen.

De Ravens gingen als eersten het veld op en namen hun plaatsen in. Riko werd als eerste omgeroepen, dus Neil nam aan dat hij deze wedstrijd net als de vorige zou spelen: het eerste deel van de eerste helft en het laatste deel van de tweede helft.

Kevin werd als eerste van de Foxes omgeroepen, maar Neil kwam vlak achter hem aan. Ze liepen naar de startpositie van de aanvallers op de middenlijn. Neil bleef naar Riko kijken, want die zou inmiddels wel hebben gehoord over Kevins tatoeage. En hij had gelijk, Neil was op zes meter afstand toen hij de ijzige woede op Riko's gezicht zag.

Riko zei niets, totdat Neil en Kevin stilstonden; toen liet hij een reeks vinnig klinkende Japanse woorden horen.

Kevin negeerde hem totdat Riko nog iets anders zei. Koel keek hij opzij naar Riko en gaf antwoord. Neil wist niet wat hij had gezegd, maar Riko wrong met zijn handen om zijn stick alsof het Kevins nek was. Riko kwaad maken vlak voor zo'n belangrijke wedstrijd was dom, maar het gaf ook een impuls. Het bloed suisde zo luid in Neils oren dat hij het publiek niet eens meer hoorde.

Toen de laatste Fox op zijn plek stond, keek hij naar de klok en wachtte tot het nog tien seconden voor aanvang was. Toen keek hij voorbij de andere aanvaller naar de spelverdeler en eerste verdediger en telde af in zijn hoofd. Bij twee zag hij de keeper en stelde zich voor dat het doel rood oplichtte bij een goal voor de Foxes. Bij één klonk de zoemer en wierp Danielle de eerste service van de avond.

Het was bijna zeven maanden geleden dat de Foxes en de Ravens voor het laatst tegen elkaar hadden gespeeld en het duurde niet lang voordat de Ravens doorhadden dat ze een heel ander team tegenover zich hadden. Afgelopen herfst hadden de Foxes al vóórdát ze een voet op het veld zetten besloten dat ze hadden verloren. Ze hadden tegen de Ravens gespeeld omdat het moest, maar hun hoop was gericht op de lentefinale. Vanavond, gedreven door vastberadenheid en halfdronken van wanhoop, maakten ze de beste start van het jaar.

De Foxes waren fel, maar de Ravens waren boos. Neil voelde het, als

vergif op het veld, een slechte vibe waardoor zijn overlevingsdrang op volle toeren ging draaien. Het pispaaletje van de NCAA had het nooit zover mogen brengen of de Ravens zoveel mogen kosten. Ze hadden Jean verloren, ondergingen een diepgravend intern onderzoek en hadden te stellen met Riko's gewelddadige manier van rouwen na de dood van zijn vader. De vernielingen die hun fans hadden aangericht op Palmetto State en Kevins verhulde beschuldigingen hadden voor veel negatieve pers gezorgd. Er waren geruchten dat Edgar Allan het Nest wilde sluiten en het team voor hun eigen psychische gezondheid weer op de campus wilde onderbrengen bij de rest van de studenten. En nu stond Kevin daar op hun veld met een spottende lach en nieuwe tatoeage op zijn gezicht, en de Foxes joegen hen op alsof ze er zeker van waren dat ze zouden winnen.

De Foxes waren niet meer hetzelfde team, maar de Ravens ook niet. Ze hadden de Foxes afgelopen herfst niet serieus genomen. Nu moesten ze dat wel doen en dat deden ze zonder zich in te houden.

De wedstrijd begon niet gewelddadig, maar werd dat al snel. Lichamen werden tegen de wanden en de vloer gesmeten; sticks klapten tegen elkaar en schampten langs jerseys en helmen. Het gekletter en geschuif van de sticks over de grond wanneer er weer een uit iemands handen was geslagen, galmde na in Neils oren. Hij dwong zichzelf nog sneller te zijn. De verdediging en de spelverdelers van de Foxes verdedigden hun doel met hand en tand om de bal weg te houden, maar goede bedoelingen en lef waren slechts tot op zekere hoogte genoeg. De verdedigers waren gewoon niet snel genoeg om de Ravens bij te houden. Renee gaf alles wat ze in zich had, maar Riko en Engle bleven achter elkaar ballen langs haar schieten. Iedere keer als het doel rood oplichtte voor de Ravens, deed het Neil pijn.

Toen het eindelijk rust was, waren ze een uitgeputte, zenuwachtige bende. Nicky kon nauwelijks bij de kleedkamer komen voordat hij begon

te kokhalzen. Abby nam hem apart en bleef hem te drinken geven. Renee stond in het midden van de ruimte, haar lippen wit van de spanning. Het stond 7-3 en de Ravens zouden na de rust met frisse spelers het veld op gaan. Het was niet zoals tegen de Trojans, toen ze zeker hadden geweten dat ze het konden inhalen. De achterstand zou alleen maar groter worden.

Renee deed haar mond open, maar kon niets uitbrengen.

Neil nam aan dat ze zich wilde verontschuldigen, want het schuldgevoel straalde uit haar ogen. Hij had haar nog nooit zo teleurgesteld gezien, maar er had ook nog nooit zoveel afgehangen van één wedstrijd.

Renee deed haar mond weer dicht, schraapte haar keel en probeerde het opnieuw. Wat eruit kwam, was niet 'Sorry', maar een gefluisterd 'Weet je het zeker?'

Neil begreep het niet, maar Andrew zei: 'Ja.'

'Oké,' zei Renee. 'Momentje.'

Ze liep de deur uit, deed die achter zich dicht en verdween in de kleedkamer van de vrouwen. Danielle wilde achter haar aan gaan, maar Wymack schudde zijn hoofd en maakte haar met een gebaar duidelijk dat ze door moest gaan met haar stretchoefeningen.

'Laat haar maar even,' zei Wymack zacht. 'Ze wilde vanavond niet in het doel staan na die wedstrijd tegen usc. We hebben haar moeten overhalen.' Hij zei 'we' en keek daarbij naar Andrew. 'Andrew zei dat hij de score wel kon drukken als zij hem eerst zou laten zien hoe ze speelden.'

'U had haar uit het veld moeten halen,' zei Aaron. 'Ze was nuttiger geweest als vierde verdediger. Deze achterstand is niet goed.'

'En wiens schuld is dat?' vroeg Kevin.

Daarop werden Aaron en Matt zichtbaar kwaad, maar ze hielden hun mond. Nicky kon weer beverig ademen en zei: 'Hoe moeten we ze tegenhouden als ze niet lopen met de bal?'

‘Jullie moeten ze terugdringen,’ hield Kevin vol. ‘Hou ze achter de 23-meterlijn, zodat ze niet van die snelle ballen kunnen werpen. Dwing ze van verderaf te werpen zodat Andrew meer kans heeft om de bal tegen te houden.’

‘Goed plan,’ zei Aaron sarcastisch, ‘maar ze zijn allemaal net zo snel als jouw mini-me. We kunnen ze niet terugdringen als we ze niet kunnen bijhouden.’

‘Je zorgt maar dat je een manier vindt,’ zei Kevin, en daar liet hij het bij.

Het kwartier rust ging veel te snel voorbij. Renee kwam de kleedkamer uit en liep met hen mee naar het veld. Danielle omhelsde haar snel maar zei niets, omdat ze wist dat zowel troostende als bemoedigende woorden nu niet gepast waren. Bij de deur naar het veld stonden camera's om de spelers van de Foxes te filmen. Kevin en Neil liepen er als eersten naartoe. Kevin bleef rustig stilstaan totdat de scheids de deur voor hen opendeed. Voordat hij het veld op stapte, tikte hij met het uiteinde van zijn stick tegen de vloer en pakte hem over met zijn andere hand. Met opgeheven hoofd liep hij naar de middenlijn, linkshandig. Het publiek ging uit zijn dak.

Neil was niet de enige die was vergeten hoe goed Kevin was geweest in zijn toptijd. De Ravens hadden hem afgeschreven toen hij zijn hand brak en waren daarna gewend geraakt aan zijn rechtshandige manier van spelen. Zelfs als ze hadden geweten dat hij de tweede helft linkshandig zou spelen, zouden ze er niet klaar voor zijn geweest, want Kevin was niet meer bang voor Riko. Hij buitte de zwakheden van zijn voormalige teamgenoten optimaal uit en nu Jean er niet was om het te horen, kon hij Neil aanwijzingen geven in het Frans. De tweede helft was pas drie minuten onderweg toen Kevin scoorde. En vijf minuten later deed hij het opnieuw.

Zoals verwacht herpakten de Ravens zich snel, waarna de wedstrijd

uitmondde in een hevig gevecht. Keer op keer liepen ze Matt en Aaron omver om een schot op het doel te wagen; keer op keer hield Andrew ze tegen. Slechts af en toe riep Andrew iets naar de verdedigers, misschien omdat hij wist dat ze al op hun tandvlees liepen of misschien was hij te gefocust op de aanvallers van de Ravens om zich te laten afleiden door zijn eigen verdedigers. Neil had hem nog nooit zo zien spelen, zo intens en snel en vastberaden. Maar Andrew had een doel te beschermen en een belofte gedaan waaraan hij zich wilde houden.

Na zeventien minuten in de tweede helft was de stand 8-6 en verloren de Ravens eindelijk hun geduld. Toen Kevin zijn derde doelpunt maakte, gaf Reacher hem een knal. En daar bleef het niet bij. Hij bleef op hem inhakken. De scheidsrechters deden de deuren al open, maar de teams waren er sneller bij en stortten zich op het gevecht. De enigen die niet meededen waren de keepers; die bleven binnen de lijnen van hun doel staan en keken toe. Er waren zes scheidsrechters voor nodig om een einde te maken aan het gevecht. Reacher werd van het veld gestuurd met een rode kaart en Kevin en Matt kregen allebei een gele.

Met de verdiende vrije worp scoorde Kevin opnieuw, wat de sfeer op het veld geen goed deed. Deze keer richtten de Ravens hun woede niet op Kevin maar op de verdedigers en Andrew. Matt en Aaron vielen vaker dan normaal, omdat hun tegenspelers hen om de haverklap lieten struikelen. Geërgerd duwden Matt en Aaron nog harder terug en Neil wist dat het niet lang meer zou duren voordat een van de twee zijn zelfbeheersing zou verliezen. Tot die tijd was Allison degene die hun woede een stem gaf, ze schreeuwde lelijke bedreigingen en beledigingen naar iedere Raven op het veld.

Toen Jenkins voorbij Aaron wist te komen, wierp ze de bal vlak naast het doel, waardoor die terugkaatste. Het was duidelijk dat Andrew als

eerste bij de bal zou zijn, maar toch ging Williams erachteraan. Toen Andrew de bal ving, had Williams kunnen omkeren en terug kunnen gaan naar zijn positie, maar in plaats daarvan knalde hij keihard tegen Andrew aan en plette hem tegen de wand. Het doel lichtte rood op omdat de sensoren het gewicht als doelpunt zagen. Het publiek was even stil. Een keeper onderuithalen was een van de ernstigste overtredingen in het spel. Toen even later het gebrul losbarstte, had Andrew Williams al van zich afgeduwd. Strompelend liep hij weg van de wand en bleef even verderop daas staan. De uitrusting die keepers droegen was vooral voor rondvliegende ballen en bood niet genoeg bescherming tegen sticks en lichamen. Het duurde even voordat hij weer lucht kreeg.

Neil was in een oogwenk bij hem. Hij herinnerde zich niet dat hij zijn stick had laten vallen, maar ineens had hij twee handen vrij. Hij zette ze tegen Williams schouderbladen en gaf hem zo'n harde duw dat hij omviel. Jenkins probeerde haar teamgenoot nog op te vangen, maar was niet snel genoeg, waardoor Williams hard op zijn knieën terechtkwam. Matt hield Neil tegen.

'Rustig!' zei hij, want de boze scheidsrechters kwamen al op hen af. 'Je mag geen rode kaart krijgen. We kunnen je niet vervangen. En ik ben trouwens de verdediger,' voegde hij eraan toe, toen Neil zijn mond opendeed. 'Ik verdedig het doel, oké?'

Neil kreeg geen kaart voor zijn onsportieve actie, maar een van de scheidsrechters gaf hem wel een flinke waarschuwing. Neil staarde hem dreigend aan, waarop Matt hem snel naar achteren duwde en zich verontschuldigde tegenover de scheids, zodat Neil niet alsnog een kaart zou krijgen voor het beledigen van de scheidsrechter.

Neil draaide zich om om te zien hoe het met Andrew was. Andrew beantwoordde zijn vragende blik met een verveeld gezicht en keek toen langs Neil heen naar de consternatie rondom Williams. De Ravens

kregen weer een rode kaart, maar het voelde niet als een overwinning. Tetsuji maakte misbruik van de kaarten om zo spelers te vervangen.

De enige Raven die voor de tweede keer het veld op kwam was Riko. De andere twee spelers waren nieuw; een aanvaller om Riko in balans te houden en een aanvallend spelverdeler die Neil zich nog kon herinneren van de wedstrijd in oktober.

De Ravens waren van plan de verdediging van de Foxes aan flarden te spelen en op dit moment in de wedstrijd zou ze dat niet veel moeite kosten. Ze waren bijna halverwege de tweede helft. Hoewel de Foxes erop waren getraind om het lang vol te houden, raakten hun reserves nu ook uitgeput. Het kostte ze te veel energie om het op te nemen tegen een team als de Ravens.

‘Ze zijn niet snel genoeg,’ zei Andrew.

Hij doelde waarschijnlijk op hun verdediging, dus zei Neil: ‘Weet ik.’

‘Ben je moe?’ vroeg Andrew.

Niet uit bezorgdheid, wist Neil, maar toch was het een verwarrende vraag. Hij had de bal niet vaak genoeg gehad om moe te zijn, maar dat kon hij niet zeggen terwijl Matt vlakbij stond. ‘Nog niet.’

‘Dan ben ik aan de beurt. Matt?’ zei Andrew, en Matt draaide zich meteen naar hen om. Andrew wees naar Neil. ‘We laten Danielle invallen voor Neil en Neil voor jou.’

‘Wat?’ bracht Matt ongelovig uit.

‘Jij loopt mank,’ zei Andrew.

Het was Neil nog niet opgevallen omdat hij te gefocust was op de bal en de Ravens. Nu keek hij geschrokken naar Matts voeten alsof hij de bron van de pijn daar kon zien.

‘We hebben zo niets aan je. Ga naar Abby en laat dat verbinden. Neil houdt ze in de tussentijd wel tegen.’

Ze hadden de hele avond al gezegd dat snelheid de zwakte van hun verdediging was. Neil was de snelste speler van het klassement, maar waarom Andrew dacht dat dit een geschikte oplossing was, begreep Neil niet.

‘Ik ben ooit begonnen als verdediger, weet je nog?’ zei Neil tegen Matt. ‘De Ravens hebben me tegen Riko laten spelen toen ik daar in december was. Ik ken zijn bewegingen.’

‘Twee weken trainen maakt je nog niet geschikt om het op te nemen tegen de beste aanvaller.’

‘Kevin is de beste aanvaller,’ corrigeerde Neil hem, ‘en ik hoef niet de beste verdediger te zijn om Riko aan te kunnen, ik moet alleen sneller zijn dan hij. En we weten allebei dat ik dat ben. Geloof me. Ik kan hem weghouden bij Andrew terwijl jullie de rest doen.’

‘Coach gaat dit nooit goedkeuren,’ zei Matt.

‘Zeg tegen hem dat het moet,’ zei Andrew, alsof het zo eenvoudig was.

Misschien was het Andrews overtuiging waardoor Matt uiteindelijk overstag ging. Andrew had nog nooit ene moer om dit spel gegeven en alleen zo nu en dan heel even zijn best gedaan. Dat hij nu ineens zo betrokken was, kwam onverwacht. Matt keek nog steeds een beetje bezorgd en twijfelachtig, maar hij zei niets en draaide zich om. Toen hij naar de deur liep zag Neil pas dat hij mank liep, omdat Matt nu niet meer zijn pijn hoefde te verbergen of te doen alsof hij onoverwinnelijk was.

Matt bleef in de deuropening staan om op Wymack en Abby in te praten. Wellicht kwam het doordat hij Andrews naam noemde, of doordat Wymack inmiddels wanhopig genoeg was om alles uit te proberen. Hoe dan ook kwam Danielle even later het veld op. Allison liep naar haar toe in de veronderstelling dat zij werd gewisseld, maar Danielle riep dat ze moest blijven waar ze was en ging op de positie van aanvaller staan voor een vrije worp.

‘Je bent gestoord,’ mompelde Neil naar Andrew.

‘Dat wisten we al,’ zei Andrew.

Hoofdschuddend nam Neil zijn nieuwe positie naast Riko in. Riko keek van hem naar Danielle en daarna naar Andrew. Hij begreep het meteen en glimlachte kil.

Misschien was hij met recht zo zelfingenomen. Het maakte niet uit dat Neil vroeger verdediger was geweest. Daarna had hij jarenlang niet meer gespeeld en de afgelopen twee jaar was hij alleen maar bezig geweest een steeds betere aanvaller te worden. Tijdens de kerstvakantie had Riko zelf gezien dat Neil het verdedigen allang niet meer in de vingers had.

Wat Riko echter vergat, was dat Neil destijds door Tetsuji in elkaar was geslagen voordat hij het veld van de Ravens op was gekomen. Daarna had Riko hem zelf keer op keer mishandeld, waardoor hij fysiek steeds verder achteruit was gegaan. Nu verkeerde Neil echter in blakende gezondheid en hij was woest op de Ravens om wat ze zijn Foxes aandeden.

Andrew mepte de bal naar voren, waarop het gevecht begon dat tot aan het eindsignaal zou voortduren. Neil bleef dicht op Riko's huid zitten en gebruikte zijn stick en zijn lichaam om alle worpen van Riko te blokkeren en hem zo ver mogelijk bij Andrew vandaan te houden. Strijdend bewogen ze van voren naar achteren over het veld, terwijl ze wegduken, sprintten, schijnbewegingen maakten en elkaar voortdurend lieten struikelen. Riko gebruikte al zijn trucs om Neil te omzeilen, maar hij bleef Neil nooit lang voor.

Minuten verstreken zonder een rechtstreeks schot op het doel. Riko snauwde iets hatelijks naar Neil toen Andrew zijn worp wegsloeg. Neil lachte hem uit, omdat hij wist dat hem dat nog kwader zou maken. Riko's ongeduld en woede waren als brandstof voor Neils snelheid en hij vergat de pijn in zijn dijen en kuiten.

Er knapte iets in zijn schouder toen hij en Riko voor de zoveelste keer op de grond vielen, maar omdat hij geen pijn voelde, maakte Neil zich er geen zorgen om. Hij stond alweer overeind, ging achter de bal aan voordat Riko goed en wel stond en passte naar Allison. Allison speelde de bal door naar Kevin, Kevin naar Danielle, Danielle naar Kevin en Kevin scoorde. En zo stond het ineens gelijk.

Hoewel er genoeg doelpogingen werden gedaan, bleef de stand nog tien minuten lang steken op 8-8. Uiteindelijk wist Berger langs Aaron te komen en schoot op het doel. Andrew was net niet snel genoeg. Hij smeed zijn stick tegen de wand toen het doel rood kleurde. Zijn irritatie was even inspirerend als Riko, maar Neil kon de verdediging niet in zijn eentje aan en Aaron was aan het einde van zijn Latijn. Toen even later de Ravens een overtreding maakten waardoor de Foxes balbezit kregen, wisselde Wymack snel en stuurde hij Nicky en Matt het veld op.

Neil dacht dat hij eraf moest, maar Nicky ruilde van plek met een uitgeputte Allison en Matt nam de plek van Aaron in. De grijns die Matt daarna naar Neil wierp, was even bemoedigend als verontschuldigend. Neil glimlachte gespannen terug, waarna ze zich als één man naar voren werkten. Met drie verdedigers in het veld kon de achterhoede zich uiteindelijk herpakken en toen de laatste vijf minuten van de wedstrijd aanbaken, hadden ze de aanvallen van de Ravens volledig afgewend. Riko en Berger wierpen van veraf omdat ze niet anders konden en Andrew sloeg iedere poging weg. Aan de andere kant van het veld scoorde Kevin vanuit de rebound, waarmee hij de stand weer gelijktrok.

Het zou uitlopen op een shoot-out, besefte Neil. De gedachte om tegen de keeper van de Ravens te moeten nu hij zo moe was, was een angst-aanjagend vooruitzicht. Neil had al zijn energie tot op het laatste restje opgebruikt en bewoog nu alleen nog maar uit een soort gedachteloos

gevoel van zelfbehoud. Zijn benen en longen brandden en zijn schouder, die eerst verdoofd was geweest, voelde nu heet. Zijn polsen en armen deden zeer en hij was zo vaak tegen Riko of tegen de grond gesmaakt dat hij overal beurs was. Zijn ellebogen deden pijn van alle sticks die hij had afgewend, zijn voeten voelde hij al helemaal niet meer en de kans was groot dat Riko een of meer van zijn tenen had gebroken toen hij op Neils voet had gestampt.

Neil wist pas dat de laatste minuut was aangebroken toen de zoemer klonk. Zijn lichaam wist wat dat geluid betekende en gaf het op. Hij zakte op zijn knieën en hield zich nog net met zijn handen omhoog. Zijn maag draaide zich om, maar hij had de kracht niet meer om over te geven. Het voelde alsof zijn naar zuurstof snakkende spieren uit elkaar vielen, maar ademen deed te veel pijn. Neils mond hapte naar lucht, maar het werkte niet.

Toen klonk de zoemer opnieuw. Zijn hart stond stil.

Het geruis was niet alleen dat van zijn bloed in zijn oren. Zijn teamgenoten stootten woordloze oorlogskreten uit van ongeloof en overwinning. Neils vingers trilden zo hevig dat hij moeite had met de bandjes van zijn helm, maar uiteindelijk lukte het om het ding af te doen en weg te gooien. Hij knipperde het zweet uit zijn ogen en keek naar het scorebord.

10-9 voor de Foxes. Kevin had in de laatste twee seconden van de wedstrijd nog een keer gescoord.

Neil wilde dat hij kon lachen, maar hij kon alleen nog maar naar Riko kijken. De aanvoerder van de Ravens, de Koning van exy, staarde naar het scorebord alsof hij verwachtte dat het nog zou veranderen. De Foxes renden op elkaar af, nog steeds uitzinnig gillend, maar de Ravens stonden erbij als zoutpilaren. Voor het eerst in de geschiedenis had Edgar Allan verloren, en nog wel van de minst waarschijnlijke tegenstander.

Neil zoog een teug lucht naar binnen. Het voelde alsof zijn longen

verscheurden. 'Ik zou wel willen vragen hoe het voelt, maar ik denk dat je altijd al hebt geweten hoe het is om tweede te zijn, waardeloze zak stront.'

Riko trok zijn blik los van het scorebord en keek Neil verdwaasd aan. En toen veranderde de afkeer op zijn gezicht in iets verschrikkelijks. Hij hief zijn stick boven zijn hoofd en het duurde even voordat het tot Neil doordrong dat hij hem ermee wilde slaan. Danielle schreeuwde zijn naam aan de andere kant van het veld, maar Neil kon niets anders doen dan kijken naar Riko's stick die omlaagkwam. Hij had nauwelijks de kracht om adem te halen, laat staan om weg te duiken.

De stick ging zo rakelings langs zijn hoofd dat hij de wind door het netje hoorde suizen. Toen kwam een tweede stick vanuit het niets. Groot en fel en oranje. Andrew stopte al zijn kracht in die ene mep tegen Riko's onderarm. Er klonk een misselijkmakend gekraak toen de botten braken. Riko's stick viel op de grond. Plotseling was Riko nog de enige die schreeuwde. Hij strompelde een paar passen bij hen vandaan en zakte toen op zijn knieën met zijn arm tegen zijn buik. Andrew hield zijn stick als een schild voor Neil en keek verveeld hoe Riko instortte.

Op dat moment werd Neil overvallen door de Foxes en kon hij Riko niet meer zien. Vingers in handschoenen klopten op zijn hoofd en schouder om te zien of hij in orde was. Neil luisterde niet naar de paniekerige vragen, maar was alleen nog maar geïnteresseerd in Riko's eindeloze kreten van pijn. Toen pakte Danielle zijn gezicht tussen twee handen en schudde hem even door elkaar.

'Neil,' zei ze, zo wanhopig dat Neil haar wel moest aankijken.

'Hé,' zei Neil, schor van vermoeidheid en de overwinningsroes. 'We hebben gewonnen.'

Danielle sloeg haar armen om hem heen en begroef haar lach in zijn schouderbescherming. 'Ja, Neil. We hebben gewonnen!'

EPILOOG

Het was de bedoeling dat er een ceremonie zou plaatsvinden waarbij Edgar Allan de trofee aan hun opvolgers overhandigde, maar dat evenement werd uitgesteld tot de volgende dag. In plaats daarvan waren er politieagenten en ambulanceverpleegkundigen, verklaringen en interviews. Neil wist niet waarom hij iets anders had verwacht. Het ging immers om de Foxes.

Riko werd met de ambulance afgevoerd, maar de Ravens en Foxes werden nog tot halftwee 's nachts in het stadion gehouden. Het publiek liep pas zwigend naar de uitgang van Evermore toen de politie de mensen maande te vertrekken. De gasten van de Foxes en de Vixens vroegen of ze mochten blijven, maar ook zij moesten vertrekken. Ze beloofden op de Foxes te wachten in hun hotel.

Toen ze zich eindelijk mochten douchen en omkleden, waren de Foxes stil. De lange uren sinds de laatste zoemer hadden hun welverdiende opwinding getemperd. Ze hadden overal pijn en waren zo moe dat iedere beweging een opgave was. Onder de douche leunde Neil tegen de muur omdat hij wist dat hij niet moest gaan zitten, maar viel alsnog in slaap en werd wakker toen het water koud werd. Gapend kleepte hij zich aan,

waarna hij op zoek ging naar zijn teamgenoten.

Buiten de kleedkamer stond een beveiligder hem op te wachten. 'Neil Josten? Ze hebben nog een paar vragen voor je.'

Neil liep geluidloos achter hem aan naar de baan om het veld. Het stadion was helemaal leeg en de politie was allang weg. Neil was te moe om te vragen wat er aan de hand was. Zwijgend sjokte hij achter de beveiligder aan. Iets voorbij de helft zat een doorgang die de beveiligers gebruikten om zich te verplaatsen tussen de baan om het veld en de tribunes. De beveiligder deed de poort open met een sleutel en gaf aan dat Neil hem voor moest gaan. Zijn sneakers plakten aan de grond door de gemorste frisdrank en het rook er naar vette hap en bier.

Voorbij de volgende trap bevond zich een van de tunnels waardoor de fans vanaf het terrein om het stadion naar binnen kwamen. Neil was pas één keer op het buitenterrein van de Foxes geweest. Sindsdien nam hij altijd de beveiligde spelersingang waarmee je de eettentjes en souvenirshops omzeilde. Het buitenterrein van de Ravens zag er ongeveer hetzelfde uit, alleen hingen hier banieren van alle gewonnen finales. Wat ooit een bron van trots moest zijn geweest, zou nu dienen als een zichtbare herinnering aan het fiasco van deze avond.

OOST stond er in rode letters boven een lift, waardoor Neil meteen niet meer aan de banieren dacht. De beveiligder moest zijn pasje voor een scanner houden en een code van zes cijfers intoetsen om de lift te openen. Binnen waren er maar twee knoppen: BEGANE GROND en TOREN.

Neil deed zijn ogen dicht toen ze naar boven zoefden. Eenmaal boven bleef de beveiligder in de lift staan. Neil stapte alleen uit. Hij liep door een korte gang naar een ruime kamer die hij herkende. Negen jaar geleden was hij hier samen met Riko en Kevin geweest en had hij gezien hoe zijn vader een man in honderd stukjes sneed.

Stuart Hatford en een man die Neil niet herkende stonden in de uiterste hoeken. Tetsuji en Riko zaten op een van de banken; Tetsuji met rechte rug en uitgestreken gezicht, Riko gesloten en hologig. Neil zag het witte gips uit een mitella steken, maar kon er helaas niet lang naar kijken, want hij wist dat hij Ichirou, die bij het grote venster stond dat uitzicht bood op het veld, niet lang moest negeren. Hij ging tussen beide broers in staan en richtte zijn blik op Ichirous kraag.

Het was er zo stil dat Neil iemands horloge hoorde tikken. Hij telde tot een minuut, toen twee, en nog steeds zei niemand iets. Uiteindelijk haalde Ichirou zijn in handschoen gehulde hand uit zijn zak en gebaarde. De onbekende man bracht hem een vuurwapen. Neil wachtte, stil en ademloos, tot Ichirou het wapen op hem zou richten. Hij zou kunnen vragen om een tweede kans, maar dat had geen zin. Zijn woorden zouden niets veranderen aan wat er vanavond was gebeurd, en zelfs Neil kon niet goed genoeg liegen om Ichirou ervan te overtuigen dat het hem speet.

Ichirou liep naar voren, maar hij kwam niet op Neil af. Hij bleef voor zijn oom staan en zei zacht iets in het Japans. Tetsuji hoorde het zwijgend aan, zijn gezicht bleef uitdrukingsloos. Toen Ichirou zweeg, boog Tetsuji diep naar voren. Hij kwam niet meer overeind, zelfs niet toen Ichirou zijn indringende blik op Riko richtte. Riko keek eindelijk op. Voor het eerst stonden de twee broers oog in oog. Ichirou hurkte voor Riko, langzaam, zonder iets te zeggen.

‘Ichirou,’ zei Riko, zijn stem zo verstikt door emoties dat Neil hem bijna niet kon verstaan. Riko had Ichirou kunnen vervloeken, omdat hij er zo lang over had gedaan om weer in zijn leven te komen. Hij had hem kunnen smeken om gerechtigheid of wraak. Maar Riko deed zijn mond open om iets te zeggen en sloot hem weer toen Ichirou zijn vrije hand tegen Riko’s wang legde.

Het was geen troostend gebaar, maar dat had Neil pas door toen het te laat was. Ichirou zette het wapen tegen Riko's slaap en haalde zonder te aarzelen de trekker over. Het schot was zo onverwacht, zo luid, dat Neil een sprong maakte van schrik. Riko's lichaam schokte. Bloed spoot over Tetsuji's rug en de leren bank waar ze op zaten. Ichirou trok zijn hand terug en liet Riko opzij vallen.

Toen Ichirou overeind kwam, stapte de onbekende man naar voren. Ichirou gaf hem het wapen en de man knielde om het in Riko's levenloze hand te drukken. Neil keek hoe hij Riko's vingers om de greep heen krulde. Ergens in zijn achterhoofd wist Neil wat er gebeurde, maar op dit moment was hij zo in shock dat hij het niet besepte.

Ichirou kwam voor hem staan. 'Door jou zijn de Ravens hun coach en hun aanvoerder kwijt. Tevreden?'

Eerst snapte hij het niet, want Tetsuji leefde nog, maar toen de waarheid tot hem doordrong stakte zijn adem in zijn keel. Tetsuji Moriyama deed afstand van zijn troon; niet zozeer omdat Neil erom had gevraagd, maar omdat Ichirou met eigen ogen had gezien wat er van de Ravens was geworden onder Tetsuji's bewind.

Stuart had al gezegd dat Ichirou zijn verlies zou nemen. Het roekeloze geweld en de tanende geestelijke gezondheid van de Ravens maakten hen tot een tikkende tijdbom. Ichirou wilde niets te maken hebben met de slechte reputatie van Edgar Allan.

Ineens was Neil weer klaarwakker. 'Uw mensen zijn veilig en de mijne ook. Ja, ik ben tevreden.'

Ichirou glimlachte kort en kil. 'Ze kunnen je noemen hoe ze willen, maar diep vanbinnen blijf je een Wesninski.' Hij gebaarde naar Neil alsof hij een irritante vlieg wegjoeg. 'Je kunt gaan.'

De beveiliging nam Neil mee terug naar de kleedkamer en liet hem bij

de deur achter. Neil ging alleen naar binnen en trof daar alle Foxes. Ze zaten op hem te wachten. Hij keek van het ene vermoeide gezicht naar het andere, nam ze goed in zich op, nagenietend van alles wat ze die avond hadden bereikt. Hij stelde zich voor hoe ze zouden reageren als ze morgen het nieuws zouden horen.

‘Waarom lach je?’ vroeg Nicky, toen hij Neil in de deuropening zag staan.

Neil had zelf niet door dat hij lachte. ‘Om het leven?’

Zijn goede humeur leek de rest in de ruimte ook een beetje op te beuren. Danielle ging rechtop zitten en Matt grijnsde. Kevin drukte met zijn vingers op zijn nieuwe tatoeage. Aaron en Nicky keken elkaar triomfantelijk aan en Allison pakte Renees hand en kneep erin. Wymacks knikje was goedkeurend; Abby’s glimlach was trots.

‘Laten we hier weggaan,’ zei Wymack. ‘We hebben iets te vieren. Iedereen die niet binnen twee minuten in de bus zit, moet hier vanavond blijven slapen.’

Natuurlijk zou Wymack zijn spelers nooit ergens achterlaten, maar de Foxes haastten zich alsof ze hem toch geloofden. Neil wachtte tot de anderen naar buiten waren gegaan, omdat hij wist dat Andrew als laatste zou achterblijven. Wymack liep achter zijn Foxes aan om ze even alleen te laten. Andrew gaf Neil zijn sporttas. Neil pakte hem aan maar liet hem naast zich vallen. Andrew keek er even naar, liet toen zijn eigen tas vallen en zette een hand tegen de muur naast Neils hoofd.

‘Die spelletjes van jou worden wel een beetje vervelend,’ zei Andrew. ‘Ik dacht dat je goed was in vluchten.’

Neil deed alsof hij het niet begreep. ‘Ik dacht dat jij wilde dat ik niet meer vluchtte.’

‘Overlevingstip: niemand houdt van een grote mond.’

‘Behalve jij,’ zei Neil.

Een jaar geleden was Neil een bangerik geweest, een niemand met een hekel aan zichzelf omdat hij het contract bij de Foxes had getekend, de dagen aftellend tot hij bij Wymack introk. Vanavond was hij de aanvaller van het hoogstgeplaatste team in de universiteitscompetitie.

Over twee jaar zou hij aanvoerder worden en over vier jaar zou hij afstuderen aan Palmetto State. Hij zou eerst gaan spelen bij een profteam en dan zijn uiterste best doen om te worden geselecteerd voor het nationale team. Neil kon zich het gewicht van een medaille al voorstellen. Het maakte niet uit welke kleur die was, als het maar zijn medaille was.

Nog beter dan zijn stralende toekomst was alles wat hij nu al had: een speelveld waar hij zich altijd thuis zou voelen, een familie die achter hem stond en Andrew, die voor deze keer eindelijk eens toegaf dat het iets voor hem betekende. Voor hen allebei. De stilte was Neil eerst niet opgevalen, omdat hij verzonken was in zijn eigen duizelingwekkende gedachten, maar nu kon hij alleen nog maar lachen en Andrew naar zich toe trekken.

Dit was het enige wat hij wilde, het enige wat hij nodig had, en Neil zou het nooit meer loslaten.

DANKWOORD

Mijn eindeloze dank gaat uit naar een aantal van mijn lievelingsmensen: KM, Amy, Z, Jamie C en Miika. Jullie hebben het onmogelijke voor elkaar gekregen door de puinhoop die deze serie was op te ruimen. Dank aan mijn zussen, die het omslag voor me hebben ontworpen toen ik al bereid was het op te geven.

Al mijn liefde voor: degene die dit boek vastheeft, degene die Neil en de Foxes en exy een kans heeft gegeven. Zonder jou was dit verhaal niets waard. Dank je wel dat je samen met mij vertrouwen hebt gehad in iets gekks.

DE PALMETTO STATE FOXES

Danielle Leigh Wilds, #1, aanvallend spelverdeler

Kevin Day, #2, aanvaller

Andrew Joseph Minyard, #3, keeper

Matthew Donovan Boyd, #4, verdediger

Aaron Michael Minyard, #5, verdediger

Bryan Seth Gordon, #6, aanvaller

Allison Jamaica Reynolds, #7, verdedigend spelverdeler

Nicholas Esteban Hemmick, #8, verdediger

Natalie Renee Walker, #9, keeper

Neil Josten, #10, aanvaller

David Vincent Wymack

Abigail Marie Winfield

Betsy Jo Dobson

Zie courtingmadness.blogspot.com voor meer informatie over de Foxes en exy.

SPELREGELS EN REGLEMENT

DE BASIS

Een exywedstrijd wordt gespeeld in twee helften van vijfenveertig minuten met een rust van een kwartier ertussen.

Een exyveld is 55 meter breed, 91 meter lang en 9 meter hoog, oftewel vergelijkbaar met een veldhockeyveld. Het veld wordt volledig omgeven door een plexiglazen wand van anderhalve centimeter dik; deze wordt voornamelijk gebruikt voor het terugkaatsen en doorpassen van de bal, maar is er ook om het publiek te beschermen tegen rondvliegende ballen. Zowel het thuisveld als het uitveld heeft deuren waardoor de spelers het veld op kunnen komen. Deze deuren moeten altijd gesloten zijn als de bal in het spel is.

Het speelveld wordt door drie lijnen verdeeld in vier kwarten; het eerste kwart (bij het thuisdoel), het middenveld en het vierde kwart (bij het uitdoel). Vrije worpen worden genomen op aangegeven plekken halverwege het eerste kwart of vierde kwart voor het thuis-/uitdoel.

De doelen bevinden zich aan weerszijden van het veld. Het doel zelf is 2,7 bij 6,4 meter en wordt met een dikke lijn aangegeven op de achterwand, evenals op de grond. Spelers mogen niet over de doellijn komen. De doellijnen zijn voorzien van sensoren. Als er een bal in het doel komt, zullen de lijnen rood oplichten. Een bal die op de lijn komt, telt

niet als doelpunt. Elk doelpunt telt als één punt.

Een wedstrijd wordt gewonnen door meer punten te behalen dan het andere team.

DE TEAMS

Er zijn vier spelposities: aanvaller, spelverdeler, verdediger en keeper.

- De aanvaller speelt aanvallend om punten te scoren.
- Aanvallers beginnen het spel op de middenlijn. De aanvallers van het serverende team staan aan de binnenkant van de lijn, de aanvallers van het verdedigende team aan de buitenkant.
- De spelverdeler serveert en heeft daarna de functie van tussenpersoon; de spelverdelers kunnen zich specialiseren in aanvallend of verdedigend spel en kunnen, afhankelijk van het verloop van de wedstrijd, optreden als extra aanvaller of verdediger.
- De uitgangspositie van een spelverdeler is op de eerste/laatste kwartlijn, ook wel de 23-meterlijn genoemd.
- De keeper bewaakt het doel.

Er staan zes spelers per team op het veld. Over het algemeen zijn dat twee aanvallers, een spelverdeler, twee verdedigers en een keeper. De keeper is echter optioneel; onder bepaalde omstandigheden kan een trainer ervoor kiezen om de keeper achterwege te laten en een extra speler in het spel te brengen.

Volgens de Universitaire Sportbond moet een exyteam uit minimaal negen spelers bestaan. In theorie zijn dat de zes spelers op het veld met een invaller voor elke positie, behalve voor de keeper.

DE UITRUSTING

Stick

De diepte van het netje verschilt per spelpositie. Spelverdelers hebben het diepste netje zodat ze de bal gemakkelijker kunnen meenemen van de verdedigers naar de aanvallers. De sticks van de aanvallers hebben iets ondiepere netjes, maar nog steeds diep genoeg om de spelers de tijd te gunnen om een perfecte worp te doen. De sticks van verdedigers hebben het ondiepste netje om het lopen met de bal te ontmoedigen; hoe langer de bal in de buurt van het doel is, hoe hoger immers de kans dat een aanvaller van het andere team de bal in bezit krijgt. De sticks van de keepers zijn plat. Ze zijn ook het grootst, met een kop van 30 bij 60 centimeter.

De keepersticks zijn de langste op het veld, met een steel van wel 1 meter 20 lang. De sticks van alle andere spelers variëren tussen lengtes van 75 centimeter tot 1 meter 15, afhankelijk van voorkeur en lengte van de speler. Het gewicht van de sticks kan ook variëren, evenals het materiaal waarvan ze worden gemaakt. Over het algemeen zijn de sticks van aanvallers gemaakt van aluminium (lichter om mee te lopen en meer controle), en de sticks van verdedigers van hout (voor o.a. meer kracht tijdens tackles).

Bal

De bal heeft ongeveer de grootte van een vuist en is verzaard.

Helm

Het is te allen tijde verplicht om op het veld een helm te dragen, tenzij anders opgedragen door een trainer of wanneer er niet wordt gespeeld.

Voor de ogen zit een scherm dat de ogen beschermt en onbelemmerd zicht op het veld biedt. Vanaf de neus naar beneden wordt het gezicht beschermd met een gaaswerk.

Borst en schouderbeschermers, nekbeschermer, scheenbeschermers, armbeschermers en verstevigde handschoenen om de vingers van de spelers te beschermen.

Optioneel: bandana's om het haar uit de ogen van de speler te houden, beschermers voor de dijbenen, en mondbeschermers (ter voorkoming van verwondingen bij botsingen).

EEN PAAR BASISREGELS

1. Op oxyvelden geldt een buitenspelregel. Dit houdt in dat een aanvaller die geen bal in het bezit heeft of een poging doet een bal in bezit te krijgen altijd een tegenspeler tussen hem/haar en de doelman moet hebben. Dit voorkomt dat aanvallers bij het doel blijven wachten om te kunnen scoren. De straf voor buitenspel is het verlies van balbezit en een terugplaatsing naar de middenlijn.
2. Bodychecks zijn toegestaan bij spelers met aannemelijk balbezit; dat wil zeggen: spelers die de bal op dat moment meedragen, spelers die de bal zojuist hebben overgespeeld of spelers die op het punt staan de bal te ontvangen. De speler met balbezit mag zonder beperkingen een bodycheck doen bij elke andere speler. Een ongeoorloofde bodycheck resulteert in balverlies en een terugplaatsing naar de dichtstbijzijnde lijn op het veld.
3. Iedere andere vorm van vechten is verboden en zal een kaart opleveren. De ernst van de vechtpartij bepaalt of het een gele of rode kaart wordt en bepaalt ook of een team een vrije worp verdient of de bal verliest. Het spel wordt herstart op de positie

- waar het is stilgelegd; de juiste plaats wordt bepaald door de scheidsrechter. Bij een tussentijdse uitworp moeten alle spelers ten minste drie meter afstand houden van de spelverdeler.
4. Stickchecks zijn alleen geoorloofd tussen sticks. Een speler die het lichaam van een andere speler raakt met zijn of haar stick krijgt een kaart. Het andere team verdient een vrije worp. Hier valt ook onder: het laten struikelen van een speler met de stick. Een stickcheck tegen de helm van een tegenspeler levert een rode kaart op en een vrije worp voor het andere team.
 5. De bal mag maar tien passen worden meegedragen en moet daarna worden doorgespeeld. Toegestane passes zijn naar een teamgenoot, naar zichzelf via de wand of naar de keeper.
 6. Een gele kaart is een waarschuwing. Twee keer geel betekent dat de speler van het veld moet. Een speler met een rode kaart wordt onmiddellijk van het veld gehaald en moet de rest van de wedstrijd evenals de volgende wedstrijd op de bank blijven.
 7. Bij exywedstrijden voor jeugd en middelbare scholieren zijn minimaal vier scheidsrechters aanwezig. Bij wedstrijden tussen universiteitsteams en professionele teams zijn zes scheidsrechters aanwezig, drie aan elke zijde van het veld.
 8. Keepers zijn de enige spelers die de bal met hun handen mogen aanraken. Spelers mogen niet vangen, trappen of op andere wijze de bal doorspelen.

